

Read Me for Joseph Rabinowitz' Writings

By Jorge Quiñónez (Sept. 1, 2005; Updated Aug. 8, 2006)

Included in this PDF file is a collection of Joseph Rabinowitz (hereafter R) principal Hebrew writings and along with translations by others. Those who want a complete bibliography and biography are referred to the Kai Kjær-Hansen's work.¹

The following is included in this collection (in order):

- 1) *Tefila* (R's congregational prayer book) along with an English translation edited by Jorge Quiñónez (81 pages).²
- 2) R's Passover/Easter Service including a complete English translation (10 pages).³
- 3) A collection of articles from *Peculiar People* that include English translations of part of *Tefila*, an introduction on R by Delitzsch and R's own autobiography, and R's view on Zionism (26 pages).⁴
- 4) English translations by James Adler and others of some of R's sermons and liturgical material from *Tefila* (45 pages).⁵
- 5) A tract of two sermons in Hebrew (9 pages).⁶
- 6) R's Hebrew sermon anthology, *Devarim Nekhumim* (94 pages).⁷
- 7) R's dialogue between two Jews in English (17 pages).⁸ [NEW Aug. 8, 2006]

My thanks to Kai Kjær-Hansen for supplying me with copies of *Tefila* and *Devarim Nekhumim*.

¹ Kai Kjær-Hansen, *Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans/Handsel, 1995).

² Joseph Rabinowitz, *Tefila ve-Ikarei Emuna le-Benei Berit ha-Khadasha* (Kishinev, 1892); Jorge Quiñónez (ed.), *Prayers and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant* [transcribed ed.] (San Diego, 1898).

³ The Hebrew text is from: Franz Delitzsch (ed.), *Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland* (Erlangen, 1884), XVIII-XXII; The English translation is from: G. Frohwein, "A Hebrew Christian Haggada of the Nineteenth Century," *Hebrew Christian* 28:1 (Spring 1955), 20-24.

⁴ "A Jewish Christian Confession of Faith," *The Peculiar People* [PP] 2:10 (Jan 1890), 232-39; "Joseph Rabinowitz," *PP* 10:11 (Feb 1898), 242-57; "Joseph Rabinowitz on Zionism," *PP* 10:12 (Mar 1898), 287-88.

⁵ James Adler (translator & ed.), *Articles, Creeds, and Form of Worship of Joseph Rabinowitz and the Sons of the New Covenant* (London: Shaw and Wheeler, 1885); J. Adler (translator & ed.), *Mr. Joseph Rabinowitz's Sermons and Addresses* (London, 1887?); "Sermon by Mr. Rabinowitz," *Jewish Intelligence* (July 1886), 120-121.

⁶ J. Rabinowitz, *Lekhu u-neshuva / Zwei Predigten in dem Gotteshause Bethlehem in Kischinew* [from Hosea 6:1], Series- Schriften des Institutum Judaicum in Leipzig Number 9 (Leipzig: Dorffling & Franke, 1885).

⁷ J. Rabinowitz, *Devarim Nekhumim* (Kishinev, 1897).

⁸ Joseph Rabinowitz, *What is an Israelite of the New Convenant?* (London, 1895).

README FILE (MARCH 22, 2005)

This is Joseph Rabinowitz's prayerbook, *haTefilah*, which I obtained from Dr. Kai Kjaer-Hansen of Denmark in the late 1990s. I took the trouble back then of retyping it into the computer. Since then, I lost the original Word file (I didn't back-up my data). I only had a hard copy (a print out) that I scanned in today as a pdf file on Mac OS X using GraphicConverter, a Brother 9700 multifunction device, my iBook G4, and Mac OS X (10.3.8).

haTefilah while based largely on the Hebrew translation of the Anglican prayer-book from the mid-19th century is still an example of one of the first liturgical attempts by a Jewish believer in Yeshua in modern times. This pdf file contains the following:

- 1) The photocopy of *haTefilah* that Dr. Kjaer-Hansen sent me.
- 2) My transcription along with a readable translation for most of it.

Enjoy. It's all public domain. Comments are welcome.

Jorge

jorgequinonez@yahoo.com

תפלה

ועקר אמונה, לבני ישראל
בני ברית חדשן

МОЛИТВЕННИКЪ

Символъ Вѣръ

ІЗРАИЛЬЯНЪ

Новаго Завѣта.

КИШИНЕВЪ.
Типографія Э. Рабиновича.
1892.

ת פ ל ה

פָּנָגָן = cantor, leader in synagogues during

הש"ץ קורא בקול רם

שִׁבְבוּ בַּי מְלֹכֹת הַשְׁמִים הַנִּיעָה!

לְבוּ וְנִשְׁׁבוּה אֶל יְהוָה בַּי הַוָּא טְרָפָ
וַיַּרְפְּאָנוּ יְךָ וַיַּחֲבָשָׁנוּ:
חִיְּנוּ מִימִים בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי יַקְיָמָנוּ
וְנִחְיָה לְפָנָיו:
וְנִדְעָה נְדֻרָה לְדֻרָת אֶת יְהוָה.
כְּשַׁחַר נְכֻן מָוֹצָא וַיָּבוֹא בְּגַשְׁמָה לְנוּ
כְּמַלְקוֹשׁ יְוָה אַרְצָן:

Доз. Цензураю Одесса 2 Февраля 1892 г.

one to many yod's

Hos 6, 1-3

פָּנָגָן הַלְּאָמִי
הַאֲנִיבָרִסְטָרִי
יְרוּשָׁלָיִם

עהה אנחנו שבים אליך בכל לב ונפש. פשעינו
אנחנו יודעים והמאותינו ננדנו חסיד.
אָל שרי, אבי הרחמים, רוזם עליינו חטאיהם
כידודים. הוסה היה על המתוודים חטאיהם.
השב את השבים מערתם כפי הבטהותיך
אשר הודיעת לבני אדרם בישוע המשיח ארוןינו
ולמיינו הנה, אבי הרחמים, אשר נלק' לפניו
מהוים ותלאה ביראת אליהם, בצדוק ובתמים,
לכבוד ותהלה שטך הקדוש.

אמין.

ASHMENO מכל עם. פושענו מכל דורה. גלה ממנו
כישוש. זהה לבנו בחטאינו. זה חבל אונינו
וגפרע פארנו. זבול בית מקישנו. הרבה בעוננו
טירחנו היהת לשמה. עפי אדרתנו לורט
מחן לנכרים. לעיניינו עשקו עמלנה. מבושך
ומכירות נמננו. נתנו עולם עליינו. סבלנו על
שכנינו. עבדים משלו בנו. פורק אין מידם.
צורות רבות סבבונו. קראנו יהוה אלהינו
רחקת מכם בעונינו. שבנו מאחדיה. הטעינו
ואברנו.

ברכו את יהוה האחד
הה"ג

הקלל

ברוך יהוה לנצח

שננו צדיקים ביהוה, לישרים נאה תהלה.
הדרו ליהוה בכנור, בנבל עשור זמרו יג.
שירו לו Shir Hashirim, היטיבו נגן בתרעה.
כי ישר דבר יהוה, וכל מעשה באמונה.
אהב צדקה ומשפט, חסד יהוה מלאה הארץ.
ברך יהוה שמים ניעשו, וברוח פיו כל צבאות
בנס נבר כי הום, נתן באוצרות תהומות.
יראו מיהוה כל הארץ, ממנה יגورو כל יושבי
הבל.

56 33

הקלל האון

אבינו שבשמים.

התקרש שםך.
תבוא מלכותך.
יהי רצונך כבבושים כבארץ.
תן לנו לחם הכננו היום.
ומלח לנו את חוכתינו.
באשר אנחנו סולחים לחתיבינו.
ואל תביאנו לידי נסיך.
כפי אם הצלינו מרע.
כפי לך הממלכה והגבורת
והתפארת לעולמים. אמן.

**שמע ישראל, יהוה
אלֹהֵינוּ יהוה אֶחָד
ואהבת את יהוה אלהיך
בכל לבך ובכל נפשך
ובכל מאדך.
ואהבת לרעך כמוך.**

בימי חול אומרים קא"ג ק"ג מלחולים
ברכי נפשי את יהוה וכל קרביו את שם קדשו וויי

כִּי הָוָא אָמַר וַיֹּהֵי הָוָא צָה וַיַּעֲמֹד
יְהוָה הָפֵר עַצְתְּנִיבָה, הָנִיא מְחַשְּׁבֹתָה עַמִּים.
עַצְתְּנִיבָה לְעַלְלָם תְּעִמָּה, מְחַשְּׁבֹתָה לְבוֹ לְדוֹר
וְדוֹר.

אִישָׁרִי הָנִיבָה אִשְׁר יְהוָה אֱלֹהֵי, הָעַם בָּחָר
לְנַחֲלָה לוֹ.

מִשְׁמִים וְבֵית יְהוָה, רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָרֶץ
מִצְּבָּן שְׁבָתוֹ הַשְׁנִית, אֶל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.
הַיּוֹצֵר יָחָד לְבָם, הַמְבִין אֶל כָּל מְעַשֵּׂיהם.
אֵין הַמְלָקֵן נוֹשֵׁעַ בְּרֵב חִיל, נְבוּר לֹא נִצְלָ

בְּרֵב בָּת.

שָׁקֵר הַסּוּס לְתְשֻׁוָּה, וּבְרֵב חִיל לֹא מִזְטָה
הַגָּה עַזְנִיהָ אֶל יְרָאָיו לְמַיְחָלָם לְחַסְדָּה.
רְהַצֵּל נְמִימֹת נְפָשָׁם; וְלְחוּזָם בְּרֵעֶב.
נְפָשָׁנוּ חַטָּאת לְיְהוָה, עַזְרָנוּ וּמְגַנְּנוּ הוּא.
כִּי בָּוּ יִשְׁמָח לְבָנָה, כִּי בִּשְׁמָ קְדָשָׁו בְּתָחָנוֹ
יְהִי חִסְרָה יְהוָה עַלְעֲנוּ כִּאֲשֶׁר יַחֲלֹנוּ לָהּ.

סודרים הכתבי קרש להש"ע והוא אוטר

**בְּ מַצְיָּן חֵצָא תּוֹרָה וּרְבָרָ יְהוָה
מִירוּשָׁלַיִם.
וַיָּאֹתֵת תּוֹרָה אֲשֶׁר שֵׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.**

אַחֲרֵי הַקְרִיאָה כְּפָרְיוּ בְּרִית הַיּוֹנָה וְתּוֹרָה
בְּכָרְכִּין אֶת הַקִּיסְרִירִיָּה

Спаси Господи и помилуй Благочестивъшаго, Самодержавиъшаго, Великаго, Государя нашего, Императора всея Россіи, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНДРОВИЧА и Супругу Его Благочестивъшую Государыню Императрицу МАРИЮ ФЕОДОРОВНЮ, Наслѣдника Его Благовѣрнаго Государя, Цесаревича и Великаго Князя НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРОВИЧА и весь Царствующій Домъ, огради миromъ державу Ихъ, и покори подъ

מִזְמֹרְ שִׁיר לְוָמֵד הַשְׁבָּתָה.

טוֹבָה חֲרוֹתָה לְהַחַת, וּלּוֹטָר לְשָׁמֶךָ עַלְוָן,
לְהַגִּיד בְּפֶקַר הַסּוֹךְ, וְאַבְוֹנָה בְּלַלְוָתָה,
עַלְיָ עַשְׂרָ וְעַלְיָ נֶבֶל, עַלְיָ זְגִוָּן בְּכָנָה,
כִּי שְׁמַחְתִּי יְהוָה בְּפַעַלְךָ, בְּמַעַשְׁךָ יָדְךָ אַנְגָּן,
כִּי נָדַלְתָּ מַעַשְׁךָ יְהוָה, כִּי אָמַךָּ מַחְשְׁבָּתָךָ,
אִישְׁבָּעָר לֹא יָדַע, וּכְסִיל לֹא יָבַן אֶת אַתָּה.
בְּפֶרְחָה רְשָׁעִים פָּמָא עַשְׁבָּ, וַיַּצְאֵי בְּלַפְעָלָ אַוְן, לְהַשְׁמָרָם
עַדְיָ עַד.

וְאַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה,
כִּי הַנָּה אַיְכָה יְהוָה כִּי הַנָּה אַיְכָה יָאָבָדוּ, יַתְפַּרְדוּ כִּי
פָּעָלָי אָנוּ,

וְהַרְמָם בְּרָאִים קְרִינִי, בְּלוֹתִי בְּשִׁמְןִ דָעַן,
וְהַבְּטָמָעִי בְּשָׁוְרִי, בְּקִמְטָם עַלְיָ טְרָעִים תְּשִׁמְעָה אָנוּ.
צְדִיקָה תְּמִרְתִּירָה, אָנוּ לְבָבָנִן יְשָׁגָה,
שְׁתְּהִלָּים בְּבֵיתִי יְהוָה, בְּחִזְרָות אַלְחָמָה יְפִירָה,
עַדְיָ יְנוּבָן בְּשִׁיבָה, דְשָׁנִים וּרְעִנִּים יְהִוָּה,
לְהַגִּיד כִּי יְשָׁרָה יְהוָה, צְוָרָה לֹא עֲולָתָה בָּן

לקראת ארון השבת לנו ונלכלה, כי הוא מקור הברכה, בראש מקום לו המלוכה, סוף מעשה במושבנה תחוללה. נא א מקדש מולך עיר מלוכה, קוצי צאי טהון ההפרכה, רב לך שבת בעמק הבהה, והוא יהול ערך מלוכה. נא א התנערוי מעבר קווטי. לבש בגדיו הפארטך עמי, עליך בנישן, ישוע, בית הלהמי, קרבה אל נשפי גאלה. נא א הדתועורי התעדרוי, כי בא אויך קוצי אורי, יורי עורי שר דבר, בכור הזה ערך גנלה. נא א לא תבשי ולא תבלאי, מה תשוחח ומה תחמי. בך ייחסו עני עמי, ובננה עיר על הלה. נא א והוא למשה שעטן, ורחק כל מלעך, ישיש עלה אללהך כמושט חתן על בלה. נא א יין ושבאל הטרוצי, ואת וויהו טערצי, על יד איסן בן פרצין, ונשנהה גנילת נא א בא בשлом איש הגאלה, נס ברנה ובצעלה, תוך אסמי עס פונלה. בא נא דורי, בא נא ארון השבת, יער שלום.

иозъ Ихъ всякаго врага и супостата; глаголи мирная и благая въ сердцахъ Ихъ о Церкви Твоей Святѣй и о всѣхъ людехъ Твоихъ, да и мы въ тиницѣ Ихъ тихое и безмолвное житіе поживемъ во иправоъвѣріи и во всякомъ благочестіи и честности. Аминъ.

57
בנין נסקרה והכר אלחיט
סודך נס איה"כ מומאים

58
אֲשֶׁר הָגַבֵּר אֲשֶׁר שֵׁם יְהוָה מִבְּטוּחַ וְלֹא פָנָה אֶל רְחִיבָם
וְשִׁתְּיָ כֹּבֶב: רְבָות עֲשִׂית אֶתְּנָה יְהוָה אֶלְיוֹן נְפָלָותָךְ
וּמְחַשְּׁבָוֹתָךְ אֶלְיוֹן אֶן עַרְךְ אֶלְךְ אֲנִידָה וְאַדְבָּרָה
עַצְמָוּ מִסְפָּר: זֶבֶחַ וְמִנְחָה לְאַחֲרַת אַנְשֵׁם פָּרִית לִי
עַלְלָה וְהַטָּהָה לְאַשְׁלָת:

59
בֵּין השם מומרים

בָּא נָא, בָּא נָא דורי, בָּא נָא, בָּא נָא אָרוֹן הַשְׁקָתָה.

שְׁמָרוּ וּכְרֹר בְּדָבָר אֶחָד, הַשְׁמִיעוּן אֶל הָאֶחָד, יְהוָה
אֶחָד וְשַׁמוּ אֶחָד לְשֵׁם וְלַתְּפָאָרָת וְלַתְּהַלָּה, נא נא

אני מאמין באמונה שלמה כי על פי עצת
האללים הנחרצת וידיעתו מוקם הכו אבותינו
בקשי הלב לשינוי ולמרות גדר משיחנו, הארدن
ישוע, למען להקניא את שאר גויי החבל לרצות
את כלם על ידי אמונתם במשיח שבשו
השליחים שלו, למען המלא הארץ רעה את
יהה והיה יהוה למלך על כל הארץ

אני מאמין באמונה שלמה כי אמונה
ישוע המשיח כבר יזדק בל אדם בבל מעשיו
הتورה כי אליהם אחד והוא המצרי את
היהודים המולים מトル האמונה ואת העילאים
על ידי האמונה, ואני הברל בין יהורי לינו,
בין עבר לבן חורין, בין ובר לנקבה, פלמ אחד
הם במושית

of 36. n. 9, 1886
Date 1886, 29

עקר אמונה ישראלי בני ב"ת.

אני מאמין באמונה שלמה שאבינו אשר
בשימים הוא אל חי ואית, נצח, ברא שמים
ואرض וכבר הגלויות והנסתרות, ברבבו ורוחו קדשו,
הוא אחד, הכל ממנו, הכל בו והכל אליו.

אני מאמין באמונה שלמה שאבינו אשר
בשימים הקיים בפי הבהיר לאבותינו, לנביאנו
ולמלכנו דוד בן ישע, גואל לישראל, אה ישוע
הנולד ממרים הבהיר בעיר בית לחם
חוות הנענה, נצלב מות, ונזכר למען ישועתנו
כמו מהותים וחי, והנה הוא ישב לימי אבינו
שבשימים וכמושם בא יבוא לשפט את הタル
החיים והמתים, והוא מלך על בית יעקב לעולם
ולמלכו אין קץ.

ס. 10 ינואר 1884
ס. 4/1884ציטפני אמונה ישראלי בני ברית הדשא

1. יש אן אליטם אחר, כי אמת, נזוי, בלא נזוי, הלאים ובלוי הטעויות. רב טום, מה והבנה מאין חקר, בורא, יוצר, ועושה ומקיים כל, בבריותו וברוח קדשו, בצל מנגנו, הכל בו ווהל אלין.

2. האלים אמת הקיים כי הבהיר לאבותינו, לנכיאינו ולטלאננו דוד בן ישי, ניאל לישראלי, את ישע הנולדה מירם הפטולה בעיר דוד בית לחם יהודיה, העמיד נצלח, כת ונקבר, לען ישועתנו, כת מדם המתים יבא לשפט את התבבל, החוים והמתים, והוא המליך על בית יעקב לעולם ולטלאננו אין קי.

3. השלישי, על פי עצת האלים הנחרצה ודריעתו מקרם הגבו אבותינו בקשו הקב לשוע ולטאות נמר המשיח

5. אני מאמין באמונה שלמה בקהלת קדושה
אות, כללית ושליחות.
6. אני מודה בטבילה אחת לסלחת עונות.
7. אני מודה לתקומת ותחיות המתים ולהחיי
העולם הבא. אמן.

לישועתך קיימי יהוה
קיימי יהוה לשועתך
יהוה לשועתך קיימי

**יברכך ה' וישמך
יאר ה' פניו אליך ויהנוך
ישא ה' פניו אליך וישם לך
שלום.**

הארון יושב, לבען להקניא את שאר נוי הכהן וולדרכיו
או, בז' נון אדם על ידי אונורות במשיח, שבשושן
ההגבשניים והשלוחים הקדושים של, לבען הפלא הארץ
דעת, את יהוּת זהה וזהה לפלג'ן כל הארץ.

ט רבי עזרא

באנצטט יישע המשיח נבר יוצר כל ארץ, כל
עמיש הרים אלה אחד הוא. המזריק את הרים
בדולומס מזקע האמתנה ואט הנום העולמים על וו
אנטינונה אין דברין בין יזרוי לזרוי בין עבר לתקן הרים
ו, נבר לנתקה, פיו מולע אחד הם במשיח ישוא.

באותם דרישות אנחנו מקיימים את הפורמה והוא מילא לנצח מארך ומלוא מנה.

ההמיטין

תאבי הקדש מובלטים בתוכם על הרברטוס והברחים לשיעור. כל דבר אשר אינו נמיין בודם ולא יהחיב מידה אין אמת מוחזק לאמן בו עיקרי מזקורי האמונה, או דבר הבהיר לשיעור. בשם תאבי הקדש אנחנו קוראים לפניו התיעה מברת הויינה וההודעה אשר

יעילום לא יהיה ספק בקהלת אם ברוח הקדש נכוּבָן.

השתין

כ- ספרי חברות חזרה אנים מנגנים לשבורי חברה
הישנה כי בנסיבות נצנו לנו ימי אדים חי עלהם כל
ידי השיזן, הבלין האחד בן אלתים וארם. הגורה
אגונה מיאלרים פרט משה וזהו אונס אונס אל השיזן
לעוזן נזכר רק על ידי ראמונגה בו.

הו אב נס למלום גם למתאנים, עלה נלהב כל ובר
בגן שקנות ימים פאריר צוה אוות אלהים, וכוי שטבנין
בנים של אל שוויזיאם יהוה מאירין מצרים ביד חזקה
אנונג, על בן עליינו לשתור את ים השבת ולקחש, להונ
את תר' הדבזת והגבשנות בונן אחד עם המשותפים,
וחזוניגים אוטם רק לוברין התקומת המשיחין בין המתים ווירות
הרוחה הקדש מן השקטם, גם לוברין יציאת מצרים.

יבניע

ספר המשנה והתגלות אין לסת מלה איזה
קלה; הנה רק בפזורה עולם לנו על גורל רוח הגדרה

האמונה החיה והאמותה אשר בלבבו, אשר ירע העין
בבריו, רצויים המועשים החובים עיני אלוזים בטשיה. אך
בכל זאת אינם יטולים מהות פשעינו, להצדיקנו, ולמנוע
נאנו את קשי משפט אליהם.

613 המועשים החובים. אשר געשו קורם הענט חבד
אלוזים במשיח ואצילת רוח קדרש, אינם דאות להבן
חבד ואדרקה, גנול טוב לפיעולתם, יין כי, בלא ספק,
יש ברכם טבע החטא. כמו כן אין שם וכות
במעשים הזונאים בדרית אנשים כנוקפיש על פקודו
אלוזים ולגנס משורת הדין. הנה רק בנהנות וככל אשר
האדם יראה בהם, כי לא לבר ששלם לאלווזים רוי
וחובתו, אך כי יעשה למענו נט וירט מהבנה, המשיח
אמר בפרוש: בעשותכם את כל אשר זורהם אמרו
עכרים בלי מועל אנהנו.

615 רק אחר לבר, המשיח, היה זו משמע ונקי מבל
הטנא, גם בבעורכם ברוחו, אבל אנהנו אף אם פרנו

שחפי האלוזים עליינו עיר למקצת. ספרי השלון ערך
סיגני אלץ, יירה דעה חין משפט, ואבן העוז הוי לנו
רק לבען לשות ולטוקש. והחשיין את עינינו מראות
ורובי זאנונת החיה והאכזרה.

616 ג' ווחטא הקדרפוני הוא השחתת יציר כל אדם
הנולד בפי הטבע מושׁ ווחע הביש, הנוגה גמיך אד
הרע וצראור, גנד הרות, להאות הביש וקשת לקבל
על חותת האלוזים.

617 האדם ביבו החבוי חבד מה הוא לבון את
עיניו במעשים טובים ולשר ריבן, להאמין ולקרוא
בשם יהוה, לולא חבד אל אלהים הנעלם במשיח.
היא דבר אבינו שבשיטים, הולך מן האכט מיטולם
יקרמיש לחיות לו הבחיקה הוטבה ופעל עמו בחותם
לו הבחורה הואת.

618 במעשים החובים של האדם התרנבר אל נפוא

אליהם. ותמיד לדמות בנו ייחיד ושותע הפשית. הצע מתרלבם ביראה, במעשים טובים, ובאחריות ישית. בחר אליהם את האושר עולמים.

הברון וההרבנן, אל נסן, בברך בחורת אליהם בגע, בטעית, מובאים ואלה יאדא אלהים-התרנישים בנסות את פעולת רוח המשיח, הטעית את מעשי הבשור והארבים, והוורדים, ונוסעת את הלב לעניינים עולמיים ושמיטיים. אל מקו יטען של נחמה גrollה גנייה ותזרת. ההניון וההרבנן פאלח מאמצים ותהיוקים מאוור את אסונותם בהשתעות עולמים, אשר יתענו עליה על ידי הטעית, ומעלים ומלוקם בלבם את אש ושלחתם אהבתם אליהם.

ההפק אלה מבני העולם, החולדים בנדולות נבלות לכם ורוח הטעית אין בקרבתם הטה עיברים גמיד רק את תאותם, אין שיטים לב למשפט אליהם, לפי גורתו מעולם, ניעשים בני הטעון, המוביל ומורייד אותם לבור איש ואל מקום כל טומאה ותלאה רעה ותירה פיאוות.

טפלים ונולדים מירש במשיח, בכל זאת חוטאים אנהנו עוז, ברבrios ריבת, ואם נאזר כי אין בנו תחנא, האמת אין בנה.

כל חטא ובשע הנעה בורן או בשונג וכופר בת שובה שלטה בכל לב ונפש. ואחריו המבשול והנפילה בחתא עוז יש יכול, בחדר אלהים, להקיט ולהטיב את מעילנו רק חטא ארון, נגר רוח הקדש, הוא חטא אשר אין לו סלה.

עצת אלהים, הנסתורת מבל נברא וחוי, ורוצינו מקרים – בטרם יscr ארין על מכוינה – הוא להצל מקללה וטמשפט את אלה מבני אס אשר בחר בם בטעית, וקצתם להם על ידי השועת עולמים. لكن אלה, אשר שובת אלהים הנזואה חואת עליהם, הפה נקראיים, בעית וכוכן הראי לפי עית עליון, על ידי רוחה הפעיל בקרבתם. הטה, על ידי החס, שום עיסים את הקריאה. הנה נצרים הנם, נעשים בנו

— 25 —

פָּרָנָה לְאֱלֹהִים, וְחַן מַעַמֵּד דְּבָרֵי זְמִינִים וְנִיטּוּסִים, וְהַרְבֵּב
מְלָכָתָל לְעִזּוֹר בָּאָנָשָׁים קַשׁ עַרְפָּה וּפּוֹטָלָה עֹלָה.

18 השמי עשר

אָסֹור לְלָל אָסָם כְּדָעַת עַזְמָת לְבָקָן בְּקָדְשָׁת
הַקָּרְשׁ בְּתוּךְ חַקָּרְלָה אָם לְאַיְקָא בְּרָתָה הַקָּרְלָה וְחַן
הַמְּמָשָׁלָה.

19 השמי עשר

הַתְּפִלָּה גְּרִבִּים וּבְרִנָּתָה אֲקָדְשָׁוֹת צְוִיכִים
לְהַזְוִין לְהַזְוִין בְּלֶשֶׁן אֲשֶׁר הַעַם בְּבִנִים אֲוֹרָה וּבְפִי
יִשְׂרָאֵל בְּרִסָּה מְבִנִים לְשָׁן עֲבִירָת "לְשָׁן קָרְשׁ"
וּלְשָׁן וְשָׁאָרָגָן הַאֲשֶׁרָבָן עַל בְּן חַזְוֹנָה לְתַפְלָל וְלְבָנָן
בְּלַשׂוֹנָה הַאֲלָן.

20 העשיהם

הַקָּדְשָׁוֹת אֲשֶׁר נַתְקָנוּ עַל יְהָן הַפְּשִׁיחָה הַתָּהָן
עַיִם נָמְנָמִים עַל חַסְדָּא אֲלֹהִים וְגַזְוָנוּ לָנוּ עַל יְהָן הַזָּא
פּוּעַל בְּקָרְבָּנוּ, בְּרוּךְ אַשְׁתָּר וּנְפָלָא, קְלָחוֹת וּלְקִיּוֹת אֶת
אַטְוֹנוֹתָנוּ בָּנוּ, וְכָמָה נִסְמָשָׁם בְּחָנוּנָם, בְּיַהְבְשִׁיחָה
חוֹא חַטְרָת נְפָשָׁתָנוּ וְהַפָּאָרָת רַאשְׁתָנוּ זָאָר הַנָּזָר.

65-66 וְ67

— 24 —

15 החמשה עשר
קְהִלָּה: הַמְשִׁיחָה הַלְוִיה הִיא עַתָּה טָבִינִים אֲשֶׁר
דָּבָר אֲלֹהִים יַתְבִּשֵּׂר בְּקָרְבָּה בְּטוֹרָה וּמְבוֹתָה הַקְּרֹשָׁוֹת,
בְּכָל דָּבָר אֲשֶׁר הַכְּרוּחִי לְחַן, תַּעֲשֵׂה כַּפִּי פְּקוּדָת חַמְשָׁה
וְהַשְׁלִיחִים הַקְּרוֹשִׁים.

16 השמי עשר

הַרְשָׁוֹת בַּיְד הַקָּרְלָה לְהַקְּרָבָה תְּקִנּוֹת וּמְנֻגּוֹם. אֶבֶל בְּהַגְּנָגָה
לְדָבָר אֲמֹנָה אָן לָהּ הַכָּחָ לְהַקְּנָן שָׁוֹת דָּבָר גָּדָר בְּבָרָבָר
אֲלֹהִים בְּבָתְבִּחָה הַקָּרְשׁ, אוֹ לְבָאָר אַיְהָ פְּרוּבָמְתִבָּר
הַקָּרְשׁ בְּאוּפָן שִׁיטָנָנָא לְדָבָר בְּתוּבָא אַחֲרָה, כְּמוֹ כֵּן אָן לָהּ
רְשָׁוֹת לְהַרְחֹת עַל אַיְוָדָר, מְפַלְעִי כְּתַבִּי קָרְשׁ
שְׁמָנָנָא" וְהַבְּרוּתָה הַרְשָׁה, יְהָן הַזְּיוּבָה לְהַאֲמָן בְּ
כְּבָדְכָר יְשִׁוּעָה.

17 השמי עשר

אֲסֹפָת בְּלָאָתָן נִסְמָה לְאַתְאָפָת בְּלָאָ פְּקוּדָת
הַמְּמָשָׁלָה וּזְנָן דְּרָשָׁוֹת. פִּי דְּרָשָׁוֹת הִיא נְתָנוּת מְאָתָן
אֲלֹהִים בְּעַצְמָוָן, בְּמַבְאָר בְּפִתְבִּי קָרְשׁ. וּבְיוֹרָה חַפְרָה
הַאֲלֹהִים פֶּל מַעֲמִדָּי הַדְּבָרִים בְּמַרְיָה, הַן מַעֲמִדָּר בְּ

אליהם זמה פאור נבן הדרב לנהיג בתקה הקלה
את מבילה וקשיים.

27 הסלה ושרים

סודת האדורן הוא אות כי מופרים אוחז
את מות אדוננו הבשיך עד כי יבוא שנה רבבות
באלות לחם שפטים וטליתין החסר אהש טאים
ומכללים את כל מהונינו הנפינים והנשיס בזיה
הPsiח וולטו שנרכמו בעולם הזה, לעין גשועתנו
הזה צורום בזרור תחיהם העצם למן אבינו שבשמים
עליטם. הלחם אשר נפרום, פאונה שלמה וטוהר בלב,
הא קחת לך בניה. התשתת נום הדרבה הוא קחת
הא בדם התשיה. הרשעם, אשר אין בהם אמונת
חיה ופועלה, אך לבראה עיים ילכו בנסיבות את
הקדשה של התשיה, אין מקבלים לך בPsiח, וענש
נדול ננשא.

28 27 העשים ורعن
כל כי אשר מודיע עצה ברצין ובordon יעבור
בלו על המבנאים של הקלה, אשר אין נט רב

הטבילה וסעודת האדורן. פולוון טובה וטעה
אך להתקבל אורן בישר וברת.

לעדי

28 כמי שדבון אינו מבחן בשם עצם, אך בשם
הטבילה, שמיית דבר אלהים במנו והקבלת על
לן הכרבה, רשות כשרה לננו אף כי הוא בצעם באנשי
ודין הקדושים הקדושות על ידי עבדותנו. אבל ואת
עליה, אין מבלת חד מחת אליהם מהנתן אליהם
לאלה המקבלים הקדושים לדוש ולחזר קיטב על דבר מרות
הקדלה מהויבת לדוש ולחזר קיטב על דבר מרות
הברנש. ואם, לפי משבצת צדק ואמת, ימצא כי הפטון
איש רע הוא, החוב על הקלה נברשת אותו מזרות מה

22 העשים ורען

29 28 הטבילה היא אות על תולדה וירושת המקבלים
אותה ינשע ויישלו על ידי מ הטבילה בתקה הקלה
קללה התשיה. הטבילה הוא המחרוזת והתקין מבל
רע, והמקבילים אותה מעידים בנוילו לפן פל, כי
בטעותיהם מהם במליחות עונותיהם, וכי בנים הטע

9 Oct 1886.

ישועה קאמ' נג

Глава прор. Исаии.

62,13

הנה ישפוף עברו, יוסם ונסא זבבה טאה. פאשר שטמו עלך רפים בן משחת פיאוש טאהו, ותאשו. מבני אדם. כן יהה נוימים רפים עליך. יקענו מלכים פירומן כי אשר לא ספר לך רום רוא ואשר לא שמעו הדובנוג. נג. ט. דראבן לטעמאנן זורע יהוה על טי נגלה. וועל פיזונק לפנינו וכברש מאין עית לא תאר לי ולא חזרה, ונאהו ולא מראה וחטבך. נבואה וחדר אישיות איש סכבות וזרוע חולין, וכמסתה פרנס מכם נבואה ולא חשבנו. כן תלינו הוא נשלא וכמצבינו סבלם, ואנחנו מראם מעזונתנו, מוסר שליטנו טולו וברברתו נרפא לנו חשבנו נגע מבה אליהם ומענה. והוא מוחל כבשעינו כלנו בזאן העשן איש לדרכו פיננו, יהוה הפניו בו את עין פלנו. נטש והוא נגענה ולא יפתח פו כשה לסתה יובל וברוחל לפנינו גזואה נאלטה, ולא יפתח פין. מעניר ומסחטת לך ואת דרו זי ישוחת, כי נגר טארין חיים מפשע עמי נגע לפס. ווון את רשיים קברנו את עשר במרתון, על לא חמס עשה לא רמה פזין, יהוה חפץ

אלוז, ונטרו בתקנות תחקיף הפלג ובהגדמותו יש לנערו בו פוער על סדר הוקלה וכטמרה נגר רשות השלטון. כל קהלה פרשיות או כלויות ברשות לתקון גלשות ולבטל מנהיגים ותקנות של הקהלה שנטיסרו מטעם אישוי הקהלה רק לפי דעתם האנושית. בלבד: שהבל היה לתקנון הבניין במשית.

דרכוו החלי אם הלאים אשט נפשו ויהה רוע יאריך ימים
תחפץ יהוה בירוי נזלת מעמל נפשו יראה ישבע בדעתו
צדריך צדוק עבר לזרבים, ועוגנות הוא ישבך, لكن אחלה
לו בברים ואת עצומתך ותכל של תחת אשר העלה
לטנות נפשו ואת פשעים נבנה, וזה חטא ריבך נשל
לופשעים ינער.

זיהע, מין קאנעט ווירט בענלאכען. ער וויר עורהעט, ערזהען אונז זיינר וויז זיין: זא וויא פלייט זיך אבער דורך ענטזעטצען, זייל זיין געסטאטל איז יעסלכער אלט אונגענד אטטעט, אונז זיין אונטן, אונז דיא טענשין קינדע: אונז וויר ער פלייט פעלקר בעט שפערעגען, פרא ארטס וועלין קעניגע זיינר מוייל פער שילטנען; דען וואקס וויא איז ניט ער צוילט גלווארען וועלין וויא זשאן אונז וואס וויא האבן ניט גהעראט זוילין וויא ערבקעגען.

53

אנער דאסט ניגלעיבט וואס סיר דאבען געעהרט
אנגע אטען איז נאכטס אַרְטְּמָן מַרְטָקְטָן גַּעַוָּן ? מַתָּא

געגעטני, אונט זועל פון זיין דוד האט דער פון גראטטן
דאס ער אין אזוק גינומען געווארען פון דעם לאנד דער
לעבענדיין אונט דאס אירן להאט דיא שטראטע געטראטען
וועגן דער זונדר פון מין פאלק אונט מען, ניבט זיין
CKER צוישן רשעים אונט מיט דעם דיזען ביאו זיין
טווט, וויל ער האט קיין אונטערט געטווין אונט קיין
בעטראט געהרט אונט זיין בזיל אבער גאט האטעס נס
פאלען איזטן זו פערוינדרען איזטן זו לאססען לדיזן
ער זאטטען זעהו, וויל לאונגעטען אונט נאצט ווינט
וויל דורך זיין האנד געהטאטען מסצ'לז זיין: דורך דמן
ליידען פון זיין עעלל וויל ער פרידיע זען אונט זאט
זיין, דורך זיין זיסינשאקט טאבט ער, מין געעטערעל
קנעכט, פילע גערעלט אונט ער טראט זיגערע זיין:
דארים ניב אץ איזט זון מהיל מיט דיא מעכטיגען
אנג מיט דיא טשאטרקען העלזען זאל ער דוב טהוּן
לזין, וויל ער האט איבער גינעבן דעם פאבדט זיין לע
בען, אונט צוישן דיא פושעים געצעלאט געווארען אונט
דעם ער האט דיא זונדען פאן פילע געטראטען אונט
דאט פיר דיא פושעים געגעטען.

26 Января 1892 г.
Біт. Домініон. Одеса.

БІТ. ДОМІНІОН. ХАІМ
ВІДАНІВСКІМ ТА
ІДОШЛІК

Unless otherwise noted, all Scripture quotations are taken from the *Complete Jewish Bible*. Copyright by David H. Stern, Jewish New Testament Publications, Inc., 1998.

Introduction and non-biblical translations are ©1998 by Jorge Quiñónez. All rights reserved.

INTRODUCTION

Thursday, March 5, 1998.

This new and improved edition of Rabinowitz' *Tefilah* original 1892 edition. It excels in many ways from Rabinowitz' original work. Primarily, it is completely vocalized, the 1892 edition was not (save for the *Shema* and a few occasional words) and includes an English translation. Linguistically, the text is trilingual: Hebrew (85%), Yiddish (9%), and Russian (6%).

This writer would like to thank Kai Kjær-Hansen for all of his assistance. His published articles, in particular "Two Nineteenth Century Hebrew 'Siddurim'" (*Mishkan*, No. 25, 1996, pp. 50-59) and his book, *Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement* (1995) were instrumental in beginning my interest in "Messianic Rabbi" Joseph Rabinowitz and his works.

Anyone who has not at least read the Rabinowitz book should stop now and go acquire a copy and read it. It is required reading:

The 1892 edition of *Tefilah* was employed for this current edition. I used a second generation photocopy which Kai Kjær-Hansen so graciously provided. As I understood him, the original work is housed in Israel, in the Jewish National and University Library. Even though this current edition is based on a photocopy, it is quite accurate due to the clarity of the photocopy I received. However, any dubious Hebrew words or letters which I could not decipher from the photocopy are so marked in brackets with question marks with possible readings also given.

All vocalized biblical text are based on either the standard scholarly edition of the Tanach, *Biblia Hebraica Stuttgartensia* (Second Edition, 1984) and cross checked with the de facto modern Israeli Hebrew Bible, the Koren edition of the Tanach, *תורה ביבראים סידור* (1990). The vocalization for the traditional *siddur* prayers comes from standard Orthodox Jewish Siddurim (to many to list). It should be noted that since this is not a Hebrew Bible; but a Hebrew prayer book, all Biblical text, while being vocalized, are not fully cantillated (i.e., without the *te'amim* "tropes").

Based on all of this primary source material, I have taken the liberty to make corrections to Rabinowitz' original text. In particular are the corrections to Rabinowitz' *full* spelling of all of his biblical citations which I have accordingly changed to the *plene* or *defective* spelling which is what the Hebrew Scriptures employ (i.e., if it was good enough for the Massoretes than it should be good enough for Rabinowitz). Actually, the reason why Rabinowitz used full spelling was that the text was not vocalized (non-vocalized text uses extra *yuds* and *vavs* to give readers clues on how to pronounce the text). However, now that it is there is no reason to employ it.

On rare occasions, I did correct simple typos on the part of Rabinowitz (which are based on meticulous comparisons with the original sources, i.e., the Hebrew Bible or standard siddurim). Also, I have not over-'dageshed' the Hebrew letters as Rabinowitz does; for some odd reason, he far too often uses the *dagesh* (the dot or point that goes in the center of Hebrew letters) placing where its optional or not needed.

Any additions to the text are in brackets. Any such additions (in Hebrew) are made only to help elucidate an difficult to understand Hebrew

words or phrases or obscure Hebrew abbreviations. Also, in brackets are biblical citations which are included in both Hebrew and English, which for the most part Rabinowitz did not include.

The following people were invaluable in helping me complete this work: Hadara Hyman, who took the time to completely manually vocalize the Hebrew text, proof-reading what I had typed in, and translating several sections that proved too difficult for me to translate; Michael Hyman, for his help in determining the meaning of some of the obscure Hebrew abbreviations used by Rabinowitz; Bernard Rubenstein for proofreading the Yiddish section; David Stern for allowing me to use his translation of the Bible; and Karina for translating the Russian parts and also proof-reading the Russian text I had typed in.

Biblical citations are included in both Hebrew and English (Rabinowitz did not include this).

דָעַר וְפָרַע אַנְדוֹר דָאַר יִשְׁעַ נְקַשֵּׁת אֶל זַיְן מִתְ אַיְיךְ אַלְעַ
(2 Thes 3:18)

Jorge Quiñónez

e-mail <jorgequinonez@yahoo.com>

תְּפִלָּה
וְעַקְרֵי אֶמְוֹנָה לְבָנִי יִשְׂרָאֵל
בָּנִי בְּרִית חֶדְשָׁה.

МОЛИТВЕННИКЪ

СИ
ИЗРАИЛ ТЯНБ

КИШИНЕВЪ
1892.

תְּפִלָּה
וְעַקְרִיב אָמָנוֹה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
בָּנֵי בְּרִית חֶדְשָׁה.

МОЛИТВЕННИК

И

Символы Веры

ИЗРАИЛЬЯН

Нового Завета

КИШИНЕВ

Типография Я. Рабиновича

1892

Prayers and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant

PRAYERS
and
Symbols of Faith
of Isra'el
New Testament

KISHINEV [Moldavia]

J. Rabinowitz Printing Office

1892

— 2 —

Доз. Цензурою. Одесса 2 Февраия 1892 г.
[Permitted by the censorship of Odessa 2 February, 1892.]

הש"ץ [השליח צבור] קורא בקול רם
[מתי ג:ב]

שׁוּבוּ כִּי מַלְכֹת הַשָּׁמַיִם הָגִיעַת!

[חושע ו:א-ג]

לְכָךְ וְנִשְׁׁוּבָה אֶל יְהוָה כִּי הוּא טָרַף
וַיַּרְפָּאנוּ יְד וַיְחַבֵּשֵׂנוּ:
יְחִינֵּנוּ מִימִים בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי יַקְמֵנוּ
וְנִחְיֵה לְפָנָיו:
וְנִדְעֵה גַּרְדָּפָה לְדַעַת אֹתְךָ יְהוָה.
כַּשְׁחַר נְכוֹן מָזָא וַיַּבּוֹא כְּגַם לְנוּ
כַּמְלִכּוֹת יוֹרָה אָרֶץ:

— 3 —

The Cantor says in a loud voice:

[Matthew 3:2]

Turn from your sins to God,
because the Kingdom of
Heaven is near!

[Hosea 6:1-3]

Come, let us return to *ADONAI*; for he has torn, and he will heal us; he has struck, and he will bind our wounds. After two days, he will revive us; on the third day, he will raise us up; and we will live in his presence. Let us know, let us strive to know *ADONAI*. That he will come is at certain as morning; he will come to us like the rain, like the spring rains that water the earth.

אֲשֶׁר מִכֶּל עַם. בָּשָׂר מִכֶּל דָּר. גָּלָה מִמֶּנוּ
מְשֻׁשָּׁה. דָּנוּה לְבָנוּ בְּחַטָּאֵינוּ הַזָּכָל אָוֹנוּ.
וְנִפְרַע פָּאָרָנוּ. זָבָל בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ. חַרְבָּה בְּעֹזָנוּ
טִירָהָנוּ חִיָּה לְשָׁמָה. יוֹפִי אַדְמָתָנוּ לְזָרִים.
פְּחָנוּ לְנָכָרִים. לְעֵינָנוּ עַשְׂקָיו עַמְלָנוּ. מִמּוֹשָׁךְ
וּמִמּוֹרָט מִמָּנוּ. נָהָנוּ עַזְלָם עַלְלָנוּ. סְבָלָנוּ עַל
שְׁכָמָנוּ. עַבְדִּים מִשְׁלָוּ בָנוּ. פּוֹרָק אֵין מִזְרָם.
אַרוֹת רְבּוֹת סְבָבוֹנוּ. קָרָא נָחָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ.
רַחֲקָה מִמֶּנוּ בְּעֹזָנוּ. שָׁבָנוּ מַאֲחָרֵיכְךָ. תַּעֲנִינוּ
וְאַבְדָּנוּ.

We are guiltier than any people. No other generation felt such shame. Uncover in us any joy. Make our hearts faint in our sins [?] [?] our glory [?]. Our Temple is used for sacrificing idols. We trusted it in our sins. Our castle was destroyed was destroyed. The beauty of our land belongs to strangers as does our strength. In front of our eyes what we toiled for was exploited. On us [? ?] from us. It was given to us eternally. We wore our suffering on our shoulders. Servants governed us. There is no letting up. We were surrounded by many troubles. We called for you *ADONAI*, our God. You distance yourself from us in our spiritual poverty. We lost our way and we were lost ourselves.

לְפָה אָנָחָנוּ שָׁבִים אֶלְיךָ בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ. פְּשֻׁעָינוּ
אָנָחָנוּ יוֹדְעִים וְחַטָּאתֵינוּ נִגְדָּנוּ תְּמִיד.

אֶל שְׁהִ, אֶבְּי הַרְחָמִים, רְחֵם עַלְיָנוּ חַטָּאִים
מְרוּדִים. חִסָּה יְהוָה עַל הַמְּתוּדִים חַטָּאתֵיכֶם.
הַשֵּׁב אֶת הַשְׁבִּים מִרְעָתֶם כַּפֵּי הַבְּטָחוֹתִיךָ
אֲשֶׁר הָזְדַעַת לְבָנֵי אָדָם בִּישׁוּעָה מֶשֶׁיחָ אֲדוֹנֵינוּ.
וְלִמְעֵנוּ תְּנָהָה, אֶבְּי הַרְחָמִים, אֲשֶׁר נִלְכָּד לִפְנֵיכָ
מִהִיּוֹם וְהַלְאָה בִּירָאת אֱלֹהִים, בָּצְדָקָ וּבְקָמִים,
לְכָבֹד וְלִפְנֵלָת שְׁמֵךְ הַקָּדוֹשׁ.
אָמֵן.

Now we are returning to you with all our heart and soul. We know our sins and our transgressions will always be against us. *El Shaddai*, my merciful Father, have mercy on us wretched and miserable sinners. Spare oh *ADONAI* those who confess their sins. Bring back those who repent, as you promised, and as you made it known to man through Yeshua the Messiah, our Lord. For his sake, my merciful Father, let us walk in front of you from this day forward in fear of God, in justice and unblemished, to honor and glorify your holy name.
Amen!

– 6 –

פְּלִתְחָה הַאֲרוֹן

[מתי ו:ט-יג]

אָבִינוּ שְׁבָשְׁמִים.

יְתִקְדֵּשׁ שְׁמֶךָ.

תָּבוֹא מֶלֶכְוֹתֶךָ.

יְהִי רְצׁוֹנֶךָ כְּבָשְׁמִים כְּבָאָרֶץ.

תִּן לְנוּ לְחִמָּה חִקְנָנוּ הַיּוֹם.

וְסַלְחָה לְנוּ אֶת חֹבּוֹתֵינוּ.

כַּאֲשֶׁר אָנֹחָנוּ סְוִלְחִים לְחַיְבֵינוּ.

וְאֶל הַבִּיאָנוּ לִידֵי נִסְיוֹן.

כִּי אָמַת הַצִּילָנוּ מִרְעָם.

כִּי לְךָ הַמְּמַלְכָה וְהַגְּבוּרָה

וְהַתְּפִאָרָת לְעוֹלָמִים. אָמֵן.

— 6 —

The Lord's Prayer

[Matthew 6:9-13]

Our Father in heaven!
May your Name be kept holy.
May your Kingdom come,
your will be done on earth as in heaven.
Give us the food we need today.
And forgive us what we have done wrong,
as we too have forgiven those who have wronged us.
And do not lead us into hard testing,
but keep us safe from the Evil One.
For kingship, power,
and glory are yours forever. Amen.

ברכו את יהוה ה אחד

ב

הקהל

ברוך יהוה המברך

[טהילים לג]

לְנָנוּ צָדִיקִים בִּיהוָה, לִיְשָׁרִים נָאָה תְּהִלָּה.

הוֹדוּ לִיהוָה בְּכָנֹור, בְּנִגְבֵּל עַשְׂור זְמָרוּ לוּ.

שִׁירָוּ לוּ שִׁיר חֶדְשָׁ, הַיְטִיבִי נָגַן בְּתְרוּעָה.

כִּי יָשָׁר דָּבָר יְהוָה, וְכֹל מְעַשְׁהוּ בְּאֶמְוֹנָה.

אָהָב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, חֶסֶד יְהוָה מְלָאָה הָאָרֶץ.

בְּדָבָר יְהוָה שְׁמִים נָעֲשָׂו, וּבְרוּתָה פִּוּ כָּל אָבָּאָם.

כִּנְסָס כִּינְד מֵהַיִם, נְתַנוּ בְּאֲצָרוֹת הַהוּמוֹת.

יִירָאֵי מִיהוָה כָּל הָאָרֶץ, מִפְּנֵי יְגּוּרוּ כָּל יִשְׁבֵּי
תְּבָל.

— 7 —

The Cantor

Blessed is *ADONAI*, the only God!

The Congregation

Blessed is *ADONAI*, the blessed one!

[Psalms 33]

Rejoice in *ADONAI*, you righteous!
Praise is well-suited to the upright.
Give thanks to *ADONAI* with the lyre,
sing praises to him with a ten-stringed harp.
Sing to him a new song,
make music at your best among shouts of joy.
For the word of *ADONAI* is true,
and all his work is trustworthy.
He loves righteousness and justice;
the earth is full of the grace of *ADONAI*.

By the word of *ADONAI* the heavens were made,
and their whole host by a breath from his mouth.
He collects the sea waters together in a heap;
he puts the deeps in storehouses.

Let all the earth fear *ADONAI*!
Let all living in the world stand in awe of him.

כִּי הָוָא אָמַר נִיחַי, הָוָא צְוָה (וְיַעֲמֹד.

יְהוָה הַפִּיר עַצְתְּ גּוּימָ, הַנִּיא מְחַשְּׁבֹת עַמִּים.
עַצְתְּ יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד, מְחַשְּׁבֹת לְבָוּ לְדָר
וְדָר.

אָשָׁרִי הַגּוֹי אָשָׁר יְהוָה אֱלֹהֵי, הַעַם בָּחָר
לְנַחֲלָה לוֹ.

מְשֻׁמְּדִים הַבִּיט יְהוָה, רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם.
מִמְּכוֹן שְׁבָתוֹ הַשְׁגִּיחַ, אֶל כָּל יִשְׁבֵי הָאָרֶץ.
הַיָּצַר יְחִידָה לְבָם, הַמְּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם.
אֵין הַפְּלָקָד נוֹשֵׁעַ בְּרַב חִילָּ, גָּבוֹר לֹא יִנְצַל
בְּרַב כָּחָ.

שְׁקָר הַסּוֹס לְהַשְׁוֹעָה, וּבְרַב חִילָוּ לֹא יִמְלֹט.
לְהַצִּיל מִפְּנָתָן נִפְשָׁם, וְלִחְיוֹתָם בְּרַעַב.
נִפְשַׁנוּ חַכְתָּה לִיהוָה, עֹזְרָנוּ וּמְגַנָּנוּ הוּא.
כִּי בֹּו יִשְׁמַח לְבָנוּ, כִּי בִּשְׁם קָדוֹשׁ בְּטָחָנוּ.
יְהִי חָסֵד יְהוָה עַלְינוּ כְּאָשָׁר יִחְלֹנוּ לְךָ.

For he spoke, and there it was;
he commanded, and there it stood.

ADONAI brings to nothing the plans of nations,
he foils the plans of the peoples.
But the counsel *ADONAI* stands forever,
his heart's plans are for all generations.
How blessed is the nation whose God is *ADONAI*,
the people he chose as his heritage!

ADONAI looks out from heaven;
he sees every human being;
from the place where he lives
he watches everyone living on earth,
he who fashioned the hearts of them all
and understands all they do.

A king is not saved by the size of his army,
a strong man not delivered by his great strength.
To rely on a horse for safety is vain,
nor does its great power assure escape.

But *ADONAI*'s eyes watch over those who fear him,
over those who wait for his grace
to rescue them from death
and keep them alive in famine.

We are waiting for *ADONAI*;
he is our help and shield.
For in him our hearts rejoice,
because we trust in his holy name.
May your mercy, *ADONAI*, be over us,
because we put our hope in you.

[דברים ו:ד-ה; מרקוס יב:כט-לא; ויקרא יט:יח]

שָׁמָעַ יִשְׂרָאֵל, יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד
וְאַהֲבָתְךָ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בְּכָל־לְבָבֶךָ וּבְכָל־נְפָשֶׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ.
וְאַהֲבָתְךָ לְרַעַךְ כִּמְזֻךָ

בימי חול אומרים קאפ' ק"ג מתחלים. [מהללים קג:א]

ברכיכי נפשי יהוה וכל קרביכי את שם קדשו וו

– 9 –

[Deuteronomy 6:4-5; Mark 12:29-31; Leviticus 19:18]

Hear, O Isra'el: ADONAI
our God, ADONAI is One.
You must love the ADONAI
your God with all your heart,
with all your soul and with
all your strength. And you
must love neighbor as
yourself.

On weekdays Psalm 103 is recited [Psalms 103:1]

Bless *ADONAI*, my soul! Everything in me, bless his holy name!

מִזְמֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשְׁבָת.

טוֹב לְהַדּוֹת לִיהוָה, וְלִזְמֹר לְשָׁמֶךָ עַלְיוֹן.
לְהַגִּיד בְּבָקָר חָסֶדֶךָ, וְאַמְוִתָּךְ בְּלִילּוֹת.
עַלְיִ עֲשֹׂור וְעַלְיִ נְבָל, עַלְיִ הַגִּיּוֹן בְּכָנֹר.
כִּי שְׁמַחְתָּנִי יְהוָה בְּפָעָלָךְ, בְּמַעַשְׁיךָ יְהִיךְ אַרְגָּן.
מַה גָּדוֹלָו מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה, מִאֵד עַמְקָו מַחְשְׁבָתְיךָ.
אִישׁ בָּעָר לֹא יְדַע, וְכִסֵּל לֹא יִבְין אֵת זֹאת.
בְּפִרְחָ רְשָׁעִים כְּמוֹ עָשָׂב, וְצִיצָׂו כָּל פָּעָלִי אָנוֹן, לְהַשְׁמַדָּם
עַדְיִ עַד.
וְאַתָּח מָרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה.
כִּי הַנֵּה אִיבִּיךְ יְהוָה כִּי הַנֵּה אִיבִּיךְ יְאָבָדוּ, יִתְפְּרַדוּ כָּל
פָּעָלִי אָנוֹן.
וְתִּרְאָם כְּרָאִים קָרְנִי, בְּלֹתִי בְּשָׁמָן רָעָנוֹן.
וְתִּבְטֶחֶת עַיִנִי בְּשִׁירִי, בְּקָמִים עַלְיִ מָרְעִים תְּשִׁמְעָנָה אָנוֹנִי.
צָדִיק פְּגַם יִפְרַח, כָּאָרוּ בְּלָקְנוֹן יִשְׁגָּה.
שְׁתִּוְלִים בְּבֵית יְהוָה, בְּחִצּוֹתָאָלְהִינוּ יִפְרִיחָו.
עוֹד יִנּוּבֵן בְּשִׁיבָה, דְּשָׁנִים וּרְעָנִים יִהְיָוּ.
לְהַגִּיד כִּי יִשְׁרָאֵל יְהוָה, צָוָרִי וְלֹא עֲוֹלָתָה בָּו.

— 10 —

[Psalms 92]

A Psalm. A song for *Shabbat*.

It is good to give thanks to *ADONAI*
and sing praises to your name, '*Elyon*,
to tell in the morning about your grace
and at night about your faithfulness,
to the music of a ten stringed [harp] and a lute,
with the melody sounding on a lyre.

For, *ADONAI*, what you do makes me happy;
I take joy in what your hands have made.
How great are your deeds, *ADONAI*!
How very deep your thoughts!

Stupid people can't know,
fools don't understand,
that when the wicked sprout like grass,
and all who do evil prosper,
it is so that they can be eternally destroyed,
while you, *ADONAI*, are exalted forever.

For your enemies, *ADONAI*,
your enemies will perish;
all evildoers will be scattered.
But you have given me
the strength of a wild bull;
you anoint me with fresh olive oil.
My eyes have gazed with pleasure on my enemies' ruin,
my ears have delighted in the fall of my foes.

The righteous will flourish like a palm tree,
they will grow like cedar in the L'vanon.
Planted in the house of *ADONAI*,
they will flourish in the courtyards of our God.
Even in old age they will be vigorous,
still full of sap, still bearing fruit,
proclaiming that *ADONAI* is upright,
my Rock, in whom there is no wrong.

מוסרים הכהבי קדר לש"ז [לשליח צבור] והוא אומר
[ישעה בג; דברים ד:מד]

כִּי מֵצִיּוֹן תֵּצֵא תֹּרַה וְדָבָר יְהוָה

מִרְוִישָׁלֶם.

וְזֹאת הַתֹּרַה אֲשֶׁר שָׁמָּמָה לִפְנֵי

בָּנֵי יִשְׂרָאֵל

אחרי הקריאה בספר הברית הישנה והחדרה מברכין את קיסר יר"ה

Спаси Господи и помилуй
Благочестивейшего, Самодержавнейшего,
Великаго, Государя нашего, Императора
всехъ Россіи, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНДРОВИЧА
и Супругу Его Благочестивейшую
Государыню Императрицу МАРИЮ
ФЕДОРОВНУ, Наследника Его Благоверного
Государя, Царевича и Великаго Князя
НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРОВИЧА и весь
Царствующий Дом, огради миром державу
Их, и покори и од

— 11 —

The Holy Scriptures are handed to the Cantor and he says:
[Isaiah 2:3; Deuteronomy 4:44]

For out of Tziyon will go forth *Torah*, the
word of *ADONAI* from Yerushalayim.

This is the *Torah* which Moshe placed
before the people of Isra'el.

After the readings from the Old and New Covenants, we bless the Czar, His Majesty

O, God, Redeemer have mercy on our Sovereign,
Emperor of Russia, pious, autocratic, greatest Alexander
Alexandrovich; and his wife, pious sovereign Empress
Maria Fedorvna; his heir, Czarevich and Great Prince
Nicolai Alexandrovich.

ноги Их всякого врага и
супостата; глаголь мир и благо в
серда их и о Церкви Твоей Святой
и о всех людях Твоих, да и мы в
тишине Их тихое и безмолвное
житие поживем в правовеии и во
всяком благочестии и честности.
Аминь

בינה במקרא ודבר אלहוּם
אח"כ [אחרי-כך] מומרים

[תהלים מה-ז]

**אֲשֶׁרֶת הָגָבָר אֲשֶׁר שֵׁם יְהוָה מִבְטָחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רְחָבִים
וְשְׁטֵי קְזֻבָּה: רַבּוֹת עֲשִׂית אֶתְהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נְפָלָאַתֵּיכָה
וּמְחַשְּׁבָתֵיכָה אֱלֹינוּ אֵין עָרֵךְ אֱלֹהֵיךְ אֲגִידָה נְאַרְבָּרָה
עַצְמוֹ מִסְפָּר: זָבֵח וּמְנַחָה לֹא חֲפֹצָת אֲזָנִים קְרִיתָ לִי
עֹזֶלה נְחַטָה לֹא שְׁאַלְתָה:**

ביום השבח מומרים

בָּא נָא, בָּא נָא דָזְדִי. בָּא נָא, בָּא נָא אַדְזָן הַשְּׁבָת.

**שְׁמֹר וָזָכֵר בְּדִבְרֵיךְ אֶחָד, הַשְׁמִיעֵנוּ אֶל הַאָחָר, יְהוָה
אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד לְשֵׁם וְלִתְפָאָרָת וְלִתְהָלָה. בָּא נָא**

— 12 —

And all the Czar's House protect with preace his kingdom and subdue to his foot any enemy and ungodly people. Bring them peace in their hearts. Tell them about your holy church and about all your people, and we will live under their silence with right faith, godliness and honesty.

Amen.

Sermon on God's Word Afterwords songs

[Psalms 40:5-7]

How blessed the man who trusts in *ADONAI*
and does not look to the arrogant
or to those who rely on things that are false.

How much you have done, *ADONAI* my God!
Your wonders and your thoughts toward us—
none can compare with you!
I would proclaim them, I would speak about them;
but there's too much to tell!

Sacrifices and grain offerings you don't want;
burnt offerings and sin offerings you don't demand.
Instead, you have given me open ears;

Song for the Shabbat

Please come, please come my beloved. Please come, please come the Lord of the Shabbat.

"Guard and remember" in single utterance. God who is one made us hear. *ADONAI* is
one and his name is one, to his renown, splendor, and praise. *Please come...*

לְקַרְאַת אֲדוֹן הַשְׁבָת לְכָו וְגַלְכָה, כִּי הוּא מִקּוֹר הַבָּרֶכֶת
מִרְאֵשׁ מִקְדָּם לֹא הַמְלֻוכָה, סֹוףׁ מַעֲשָׂה בְּמַחְשָׁבָה
תְּחִלָּה. בָּא נָא

מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ עִיר מִלּוּכָה, קּוֹמִי צָאִי מִתּוֹךְ הַחֲפֶכֶת, רַב
לְךָ שְׁבָת בְּעַמְקָה הַבָּכָא, וְהוּא יְחַמּוֹל עַלְיךָ חַמְלָה. בָּא נָא
הַתְּנוּרִי מַעֲפָר קּוֹמִי. לְבָשִׁי בְּגַדִּי תְּפָאָרֶתֶת עַמִּי. עַל יָד
בָּן יִשְׁי, יִשְׁוּעָה, בֵּית הַלְּחָמִי, קָרְבָה אֶל נְפָשִׁי גַּאֲלָה. בָּא נָא
הַתְּעוֹרֶרֶי הַתְּעוֹרֶרֶי כִּי בָּא אָוָרֶךְ קּוֹמִי אָוָרֶי, עָוָרֶי עָוָרֶי
שִׁיר דְּבָרִי, כְּבָוד יְהוָה עַלְיךָ נְגַלָּה. בָּא נָא

לֹא תְּבֹשֵׁשׁ וְלֹא תְּכַלֵּמִי. מָה הַשְׁתּוֹחָחִי וְמָה הַתְּחָמִי. בָּה
יְחִסּוּ עָנֵנִי עַמִּי, וְגַבְנָתָה עִיר עַל תְּלָה. בָּא נָא

לְהִי לְמַשְׁפָה שָׁאָסִיךְ, וְרַחֲקֹו כָּל מְבָלָעִיךְ, יִשְׁיִשׁ עַלְיךָ
אֶלְהִיךָ כְּמַשׂוֹשׁ חַתֵּן עַל כָּלָה. בָּא נָא

יְמִין וְשִׁמְאָל הַפְּרוֹצִי, וְאֹת יְהוָה הַעֲרִיצִי, עַל יָד אִישׁ
בָּן פְּרָצִי, וְגַשְׁמָחָה וְגַגְילָה. בָּא נָא

בָּא בְּשָׁלוּם אִישׁ הַגְּאוֹלָה, גַּם בְּרָנָה וּבְצָהָלה, תֹּזֵךְ אַמּוֹנִי
עִם סְגָלָה.

בָּא נָא דָזִי. בָּא נָא אֲדוֹן הַשְׁבָת, שָׁר שָׁלוּם.

— 13 —

Come let us go to welcome the Lord of the Shabbat, because he is a source of blessing, from the beginning, from antiquity he was honored, last in deed, but first in thought.
Please come...

Sanctuary of the King, royal city – Arise and get out from among the upheaval! Too long have you dwelled in the valley of tears. He will shower compassion upon you.
Please come...

Shake off the dust, arise! My people put on your clothes of glory. The son of Yishai, Yeshua, the Bethlehemite! Draw near to my soul – redeem it! *Please come...*

Wake up! Wake up! For your light has come, rise up and shine. Awaken, Awaken, utter a song, the glory of the *ADONAI* is revealed on you. *Please come...*

Don't feel ashamed and don't be humiliated. Why are you troubled? Why are you depressed? My afflicted people will find shelter in you. As the city will be built on the hilltop. *Please come...*

May your oppressors be oppressed, and may all defilers be far away. Your God will rejoice over you like a groom rejoices over his bride. *Please come...*

Right and left you will spread out, and you will honor the *ADONAI*, through the man, descended of Peretz, we will rejoice and be glad. *Please come...*

Man of salvation come in peace, with joy and cheer, among the faithful of the chosen people *Please come...*

Please come my beloved. Please come Lord of the Shabbat, the Prince of Peace.

עֲקָרִי אֶמְוּנָה יִשְׂרָאֵל בְּנֵי בְּרִית.

(א)

אני מאמין באמונה שלמה שאבינו אשר
בשימים הוא אל חי ואמת, נצחי, בורא שמים
ואָרֶץ וכל תגלויות והנִסְתָּרוֹת, בראשו ורוח קדשו,
הוא אחד, הכל ממנו, הכל בו והכל אליו.

(ב)

אני מאמין באמונה שלמה שאבינו אשר
בשימים הקיים כפי הבהיר לאבותינו, לנוינו
ולמַלְכֵנוּ דוד בן ישע, גואל לישראל, אה ישוע
הנולד מארים הבהיר בעיר בית לחם
יהודה. הנעה, נאלב, מת, ונקרם למען ישועתנו.
אם מן המהים ניחי, והנה הוא יושב לימין אבינו
שבשימים ומשם בוא יבוא לשפט את הtout
החיים והמתים, והוא המלך על בית יעקב לעולם
ולמלכותו אין קץ.

— 14 —

Principles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

1)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through his Word and his *Ruach HaKodesh*. He is One, all things are from him, all things in him, and all things to him.

2)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father has, according to his promise made to our forefathers, to our prophets, and to our King David, the son of Yishai, raised unto Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born of Miryam the virgin, in the city of Beit-Lechem, Y'hudah. Who suffered, was crucified, died and buried for our salvation. He rose again from the dead. And lives, and sits at the right hand of our heavenly Father, from where he will come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the House of Ya'akov forever, and of his dominion there will be no end.

אני מאמין באמונה שלמה כי על פי עצת האללים הנחרצתה וידיעתו מקדם הווע אבותינו בקשי הלב לפשוע ולמרות נגד משיחנו, האדון ישוע, למען להקניא את שאר גויי הפלול ולרצות את כלם על ידי אמונהם במשיח שבשרו השליחים שלו, למען תמלא הארץ דעתך את יהוה ויהה יהוה למלך על כל הארץ.

(ד)

אני מאמין באמונה שלמה כי באמונה ישוע המשיח בלבד יצדק כל אדם בבל מעשיו התורה. כי אללים אחד הוא המשדייך את היהודים ה[נו] מזולים מטווד האמונה ואת הערלים על ידי האמונה. ואין הבדל בין יהודי לינו, בין עבד לבן חורין, בין זכר לנקבה. כלם אחד הם במשיח.

— 15 —

3)

I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and his foreknowledge, our fathers have been struck heavily with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Yeshua, in order to provoke the other nations of the earth to jealousy, and to reconcile all through faith in Messiah, by the word of his Emissaries, in order that knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

4)

I believe, with a perfect faith, that through faith in Yeshua, the Messiah alone, without the legalistic observance of *Torah* commands, a man may be justified. That there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah.

– 16 –

(ה)

אני מאמין באמונה שלמה בקהלה קדושה
אתה, כללית ושליחית.

(ו)

אני מודה בטבילה את לסליחת עונות.

(ז)

אני מחהה לתקומת ותחית המפאים ולחיזי
העולם הבא. אמן.

ליושעך קויתי יהוה

קויתי יהוה ליישעך

יהוה ליישעך קויתי

[במדבר ובסדר-כו; ברכות כהנים]

יברכך יהוה וישמך
יאר יהוה פניו אליך ויחנך
ישא יהוה פניו אליך וישם לך
שלום.

— 16 —

5)

I believe, with perfect faith, in one Holy Body which is universal and oriented as the Emissaries of Yeshua.

6)

I acknowledge one immersion for the forgiveness of sins.

7)

I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

For your salvation, I wait, *ADONAI*;
I wait, *ADONAI*, for your salvation;
ADONAI, for your salvation I wait.

[Numbers 6:24-26; "The Aaronic Blessing"]

May *ADONAI* bless you and keep you.

May *ADONAI* make his face shine on you and show you his favor.

May *ADONAI* lift up his face toward you and give you peace.

מְשֻׁפְטֵי אָמֹנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנֵי בְּרִית חֶדְשָׁה.

הראשון

יש אֵךְ אֱלֹהִים אֶחָד, חַי וְאֶמֶת, נְצָחִי, בֶּלִי גּוֹ�^ף,
בֶּלִי חֶלְקִים בֶּלִי הַתְּפִעָלֹת, רַב טֹּוב, כְּחַ וְחַכָּמָה מְאַיִן
חֶכְרָה, בּוֹרָא, יֹצֵר, וְעוֹשֶׂה וּמְקִים כָּל, בְּדָבָרָו וּבְרוּת
קָדוֹשׁו. הַכָּל מִמְּנָנוּ, הַכָּל בּוֹ וְהַכָּל אֲלֵינוּ.

השני

הָאֱלֹהִים אֶמֶת הַקִּים כַּפֵּי הַהְבִּטָּה לְאָבוֹתֵינוּ,
לְגַבְיָאֵינוּ וְלִמְלָכֵנוּ דָוד בֶּן יִשְׁיָה, גּוֹאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אָתְּ יִשְׁעֵ
הַנוֹּלֵד מִמְּרִים הַבָּתוֹלָה בָּעֵיר דָוד בֵּית לְחַם יְהוּדָה,
הַנָּעָנָה, נָצָלָב, מַת וּגְנַבָּר, לְמַעַן יִשְׁיעָתָנוּ. קַם מִן הַמְּתִים
וַיָּחִי, וְהַגָּה הוּא יוֹשֵב לִימִין אָבִינוּ שְׁבָשָׁמִים וּמִשְׁמָם בָּא
יָבָא לְשִׁפּוֹט אֶת הַקָּבָל, הַחַיִם וְהַמְּתִים, וּוֹהֵא הַמֶּלֶךְ
עַל בֵּית יַעֲקֹב לְעוֹלָם וּלְמַלְכָוֹת אֵין קָז.

השלישי

עַל פִּי עַצְתְּ הָאֱלֹהִים הַנְּחַרְצָה וַיַּד יְעַתּוֹ מִקְדָּם
הַוִּיכוֹ אָבוֹתֵינוּ בְּקַשִּׁי הַלְּבָב לְפִשְׁׁוּעָה וּלְמַרְותָּה נֶגֶד הַמְּשִׁיחָה,

Articles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

First

There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, knows, makes and upholds everything by his Word and by his *Ruach HaKodesh*. All things are from him, all things in him, and all things to him.

Second

The true God has, according to his promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Yishai, raised for Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born from Miryam the virgin, in Beit-Lechem the city of David in Y'hudah, who suffered, was crucified, died, and buried for our salvation. He rose again from the dead, and lives, and sits on the right hand of our heavenly Father. From that place he will come to judge the world, the living and dead. He will be King over the House of Ya'akov forever and of his dominion there will be no end.

Third

According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been struck heavily with hardness with hardness of heart to sin and rebel against our Messiah,

הָאָדוֹן יִשְׁעֵע, לְמַעַן לְהַקְנִיא אֶת שֶׁאָר גּוֹיִי הַתְּבִלָּל וַלַּרְצֹת
אֶת כָּל בָּנֵי אָדָם עַל יָדֵי אַמְוֹנָתָם בַּמְשִׁיחַ, שְׁבָשָׁרוּ
הַמְּבָשָׂרִים וְהַשְּׁלִיחִים הַקְדוֹשִׁים שֶׁלֽוּ, לְמַעַן תִּמְלָא הָאָרֶץ
דָּעַת אֶת יְהוָה, וְהִיה יְהוָה הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ.

הרביעי

בַּאַמְוֹנָת יִשְׁעֵע הַמְשִׁיחַ לְבַד יִצְדָּק כָּל אָדָם, בְּלִי
מַעַשֵּׁי הַתּוֹרָה. אֱלֹהִים אֶחָד הוּא, הַמַּצְדִּיק אֶת הַיְהוּדִים
הַ[נוּ]מּוֹלִים מִתּוֹךְ הַאַמְוֹנָה וְאֶת הַגּוֹיִם הַעֲרָלִים עַל יָדֵי
הַאַמְוֹנָה. אֵין הַבָּדָל בּוּנְיוֹן יְהוּדִי לִיּוֹנִי, בּוּנְיוֹן עַבְדָּר לְבָנִי חֹרְבִּין,
בּוּנְיוֹן זָכָר לְנַקְּבָה. כִּי כָּלִים אֶחָד הוּם בַּיְשַׁעַת הַמְשִׁיחַ.
בַּאַמְוֹנָת הַמְשִׁיחַ אַנְחָנוּ מִקְיִימִים אֶת הַתּוֹרָה וְהִיא
מִרְפֵּא לְנַפְשָׁן מְאוֹד וּמְלוֹא נְחָמָה.

החמשי

כַּתְבֵּי הַקְדֵּשׁ מִכְלָלִים בְּתוֹךְם כָּל הַדְּבָרִים הַהֲכְרַחִים
לִישְׁועָה. כָּל דְּבָר אֲשֶׁר אִינָנוּ נִמְצָא בָּהֶם וְלֹא יִתְחַיֵּב
מֵהֶם אֵין אָדָם מִחוּנֵב לְהִאֲמִן בּוֹ כַּעֲקָר מַעֲקָרִי הַאַמְוֹנָה,
אוֹ כַּדְבָּר הַהֲכְרִחִי לִישְׁועָה. בְּשָׁם כַּתְבֵּי הַקְדֵּשׁ אַנְחָנוּ
קֹרְאִים לְסֶפֶרֶי הַתּוֹעֲדָה מִבְרִית הַיְשָׁנָה וְהַחְדְּשָׁה אֲשֶׁר

— 18 —

the Lord Yeshua, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all people through faith in Messiah, by the ministry of his proclaimers of the Good News and his holy Emissaries, in order that the knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

Fourth

Through faith alone in Yeshua the Messiah all men may be justified without the legalistic observance of *Torah* commands. There is but one God, who will justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah Yeshua.

By faith in Messiah we fulfill the *Torah*, and that faith is very much a cure to the soul and full of comfort.

Fifth

The Holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By "Holy Scriptures" we mean the books of revelation, Old and New Covenants, which

מעולם לא היה ספק בקהלת אם ברוות הקדש נכזב.

השיישי

ספר הברית החדשה אין מתקנדים לספר הברית הנשנה כי בשניהם נתנו לפנינו בני אדם חי עולם על ידי המשיח, המליך האחד בין אללים ואדם. התורה הנתנה מלאלים ביד משה היפה אמונה אותנו אל המשיח למען נאדק רק על ידי האמונה בו.

יען שורע אברהם, לפ' הבשרא, אנחנו, ואברם הוא אב גם לנו[מולים וגם לאמינים, עליינו למול כל זכר מבן שמונות ימים כאשר צוה אותו אללים. וכפי שmbni בנים של אלו שהוציאם יהוה מארץ מצרים ביד חזקה אנחנו, על כן עליינו לשמור את יום השבת וקדשו. לחוג את חג המצות וחג השבעות בזמנ אחד עם המשיחים, החוגנים אותם רק לזכרון. קיומת המשיח מן המתים וירידת הרוות הקדש מן המשיח, גם לזכרון יציאת מצרים.

השביעי

ספר המשנה והתלמוד אין ליסד מהם איזה לך; מה רק כמצערת עולם לנו על גודל רוח הפרדמה

— 19 —

have always been accepted by the Body as inspired by the *Ruach HaKodesh*.

Sixth

The scriptures of the New Covenant do not contradict those of the Old Covenant, for in both everlasting life is offered to mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man. The *Torah* which was given by God through Moshe was to lead us to Messiah so that we might be justified only through faith in him.

But we are the seed of Avraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed. We are bound to circumcise every male child on the eighth day as God commanded him [Avraham]. And as we are descendants of those whom *ADONAI* brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are to observe the *Shabbat*, *Pesach*, and *Shavu'ot*, while (non-Jewish) Messianic believers celebrate them only in remembrance of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the *Ruach HaKodesh* from heaven, and also remember the Exodus from Egypt.

Seventh

The Mishnah and Talmud are not to be used for establishing any doctrines, but regarded only as an eternal reminder of the spirit of deep sleep

שׁהַפִּיל הָאֱלֹהִים עֲלֵינוּ עַד לִמְקָצָת. סְפִּרִי הַשְּׁלֹּחַן עַרְיוֹן
(מְגִינִּי אָרֶץ, יוֹרָה דָּעָה, חִשֵּׁן מִשְׁפָּט, וְאַבּוֹן הַעֲזָר) הִי לְנוּ
רַק לִפְחָה, לְרַשְׁת וּלְמוֹקָשׁ. הַחַשִּׁיכּוּ אֶת עִינֵינוּ מִרְאֹת
דָּרְכֵי הָאָמָנוֹת הַחַיָּה וְהָאָמָתִית.

השְׁמִינִי

הַחֲטָא הַקָּרְדָּמָנוֹן הַוָּא הַשְׁחָקָת יִצְרָא כָּל אָדָם
הַנּוֹלֵד כַּכְּפִי הַטְּבָע מִדֵּם וְחַפְּצֵץ הַבָּשָׂר, הַנּוֹטָה פָּמִיד אֶל
הַרְעָה וּמְחַפְּאָה, נְגַד הַרְוֹת, לְפָאָות הַבָּשָׂר וְקַשָּׁה לְקַבֵּל
עוֹלָת תּוֹרַת הָאֱלֹהִים.

הַתְּשִׁיעִי

הָאָדָם בְּפֶחוֹ הַטְּבָעִי חָסֵר כַּח הַוָּא לְכֹונֵן אֶת
עָצָמוֹ בּוּמָעָשִׂים טּוֹבִים וְלִיְשָׁרֶר דָּרְכוֹ, לְהָאָמִין וְלִקְרֹא
בָּשָׂם יְהֹוָה, לְוָלָא חָסֵד אֱלֹהִים הַגָּעָלָם בּוּמְשִׁיחָה,
הַוָּא דָּבָר אֲבִינוּ שְׁבָשָׁמִים, הַנּוֹלֵד מִן הָאָב מְעוּלָם,
יִקְרֹדְמָנוֹ לְהַיּוֹת לֹו הַבְּחִירָה הַטּוֹבָה וַיַּפְעַל עָמוֹ בְּהַיּוֹת
לֹו הַבְּחִירָה הַזֹּאת.

הַעֲשֵׁרִי

בּוּמָעָשִׂים הַטּוֹבִים נִשְׁלָה אָדָם תִּתְּנִכְרֵת אֶל נִכְזָן

- 20 -

which God has permitted to fall on us. The *Shulchan Aruch* (*Megineh Eretz, Yoreh Deah, Choshen Mispat* and *Even haEzer*) became for us only a trap, and a stumbling-block. It has darkened our eyes so that we failed to see the ways of the true and life-giving faith.

Eighth

Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh war against the spirit, making it hard to accept the *Torah* of God.

Ninth

Man in his natural condition is unable to do good works or to follow his straight path, to believe and to call on the name of *ADONAI* unless there first is given to him the grace of God, which is treasured up in Messiah. Who is the Word of our heavenly Father and born from the Father from eternity, will direct him to choose the right choice and will be at his side when he has that choice.

Tenth

The good works of man are the sign of a true

האמונה החיה והאמתית אשר בלבבו, כאשר יודע העז בפרייו; רצויים המעשימים הטוביים בעניי אלhim במשיח. אך בכל זאת אין יכולם למחות פשעינו, להצדיקני, ולמנוע מאחני את קשי משפט אלhim.

האחר עשר

המעשים הטוביים, אשר יעשו קודם השגת חסד אלhim במשיח ואצילת רוח קדשו, אינם ראויים להפיק חסד וצדקה, בגמול טוב לבעלייהם, יعن כי, בלי ספק, יש בהם מbau החטא. כמו כן אין שום זכות במעשים היוצאים מראעת אנשים בנוספים על פקיד אלhim (לפניהם משורת הדין). מהה רק בגאות וכסל אשר האנשים ראה בהם, כי לא בלבד ששלם לאלהים ד' חובתו, אך כי יעשה למינו גם יופר מחותתו. המשיח אמר בפירוש: בעשותכם זאת כל אשר צויתם אמרו: "עבדים בלי מועיל אנחנו".

השנים עשר

רק אחד בלבד, המשיח, היה זה מפשע ונקי מכל חטא, גם בבשרו גם ברוחו, אבל אנחנו אף אם כלנו

[لوקס יי]

— 21 —

and living faith in the heart. As the tree is known by its fruit. They are acceptable before the eyes of God in Messiah. But nevertheless, they are useless to cancel transgressions, or to avert the severity of God's judgement.

Eleventh

The good works done prior to the bestowment of the grace of God in Messiah and receiving of his *Ruach HaKodesh*, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are corrupted by the nature of sin, and there is no merit which originated with men, and who think they are doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Messiah says distinctly: "When you have done everything you were told to do, you should be saying, 'We're just ordinary slaves, we have only done our duty.'"

[Luke 17:10]

Twelfth

Only one alone, the Messiah, was sinless in body as well as in spirit. But we, although

– 22 –

נְטָבָלִים וּנוֹלְדִים מְחֻדָשׁ בְמִשִית, בְּכָל זוֹאת חֹטָאים
אֲנַחְנוּ עוֹד, בְּדָבָרִים רַבִים. וְאֵם נֹאָמֵר כִי אֵין בָנָו
חֹטָא, הָאָמָת אֵין בָנָו.

השלשה עשר

כָל חֹטָא וּפֶשַׁע הַנּוֹשֶׁה בָזְדוֹן אוֹ בְשׁוֹגֵג יַכּוֹפֵר
בְּתִשׁוּבָה שֶׁלֶמֶה בְכָל לֵב וּנְפֶשׁ. וְאַחֲרֵי הַמְכֻשָׁל
וְהַנְּפִילָה בְּחֹטָא עוֹד יִשְׁיּוֹלָת, בְּחִסְד אֱלֹהִים, לְהַקְרִים
וְלִיהִיטִיב אֶת מַעַלְלֵנוּ. רַק חֹטָא בְּאֶדְוֹן, נֶגֶד רַוֵּם הַקְרָדָשׁ,
הוּא חֹטָא אֲשֶׁר אֵין לוֹ סְלִיחָה.

הארבעה עשר

עַצְת אֱלֹהִים, הַגְּסָתָרָה מִכֶּל נְבָרָא וְחַי, וּרְצָנוֹ
מִקְדָם - בְּטָרֵם יִסְדֵ אָרֶץ עַל מִכְוִינָה - הִיו קְהַצִיל
מִקְלָלה וּמִמְשָׁפֵט אֶת אֱלֹהָה מִבְנֵי אָדָם אֲשֶׁר בָּחר בָם
בְמִשִית, וְלֹתַת לָהּם עַל יָדוֹ תְּשׁוּעָת עַזְלָמִים.
לְכָן אֱלֹהָה, אֲשֶׁר טוֹבָת אֱלֹהִים הַגְדוֹלָה הַזֹּאת עַלְיָהּם, הַמָּה
נְקָרָאים, בְּעֵת וּבְזָמָן הַרְאוֵי לְפִי עַצְת עַלְיוֹן, עַל יָדֵי
רוֹחַ הַפּוּעַל בְּקָרְבָם. הַמָּה, עַל יָדֵי הַחִסְד, שׁוּמָעים
אֶת הַקְרִיאָה. הַמָּה נְצָרָקִים חַנְמָ, נְעַשִּים בָנִי

— 22 —

immersed and born anew in Messiah, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the truth is not in us.

Thirteenth

Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul. Even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the *Ruach HaKodesh* is one which remains unforgiven.

Fourteenth

It was a secret counsel of God, and his will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgement whom he chose in Messiah. And to bring them through Messiah to everlasting salvation. To those on whom this great goodness God bestowed, are those who are called by his spirit in due time. The also listen to the invitation by the grace. They are justified freely. They are accepted and made the children

אלָהִים. וְדוֹמִים לְדָמוֹת בְּנָוּ יְחִידָוּ יִשְׁרָאֵלֶיךָ הַמֶּשֶׁיחַ. הַמֶּה מִתְהַלְּכִים בְּיַרְאָה, בְּמַעֲשִׂים טֹבִים, וּבְאַחֲרִית יִשְׁגַּנוּ בְּחִסְדֵּךְ אֱלֹהִים אֶת הָאָשָׁר עַזְלָמִים. הַחֲנִיאָן וְהַתְּבֹונָנוֹת, אֶל נְכוֹן, בְּדָבָר בְּחִירַת אֱלֹהִים בְּנָגָן, בְּמֶשֶׁיחַ, מֹזְבִּילִים וּמַבְּיאִים אֶת יְרָאֵי אֱלֹהִים – הַמְּרַגְּגִישִׁים בְּנֶפֶשָׁם אֶת פָּעֻלַּת רוח הַמֶּשֶׁיחַ, הַמְּמִית אֶת מְעַשֵּׂי הַבָּשָׂר וְהַאִיבָּרִים הַחֹמָרִים וּנוֹשָׂא אֶת חַלֵּב לְעַנְנִים עַלְיוֹנִים וּשְׁמִינִים – אֶל מִקְוָר וּמַעַזְן שֶׁל נְחַמָּה גְּדוֹלָה וּנְעִימָה יִתְּפִיךְ. הַחֲנִיאָן וְהַתְּבֹונָנוֹת הָאֱלֹהִים מִאֲמָצִים וּמִחְזּוּקִים מְאֹוד אֶת אִמְנָתָם בְּתִשְׁוּעַת עַזְלָמִים, אָשָׁר יַתְּעַנְגַּנוּ עַלְיהָ עַל יָדֵי הַמֶּשֶׁיחַ, וּמַעַלִּים וּמַדְלִיקִים בְּלִבָּם אֶת אַשׁ וּשְׁלַהְבָת אַהֲבַת אֱלֹהִים.

לְהַפְּךָ אֱלֹהִים מַבְּנֵי הָעוֹלָם, מַהוּלְכִים בְּגָדְלֹות וְגָבְהֹות לִבָּם וּרוּחַ הַמֶּשֶׁיחַ אֵין בְּקָרְבָם. הַמֶּה עַזְבָדִים פָּמִיד רַק אֶת פָּאוֹתָם, אֵינָם שְׁמִים לִבְלַב לְמִשְׁפְט אֱלֹהִים, לְפִי גִּזְרַתּוֹ מַעֲזָלָם, וּנְעַשִּׂים בְּנֵי הַשְּׂטָן, הַמֹּזְבִּיל וּמוֹרִיד אֹוֹתָם לְבָזָר יָאוֹשׁ וְאֶל מִקּוֹם כָּל טוֹמָאָה וְחַלְאָה רְעָה וּמְרָה כִּיאָוָשׁ.

of God. They are fashioned to the likeness of his only born son Yeshua the Messiah. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches.

Their meditation and study respecting their election in Messiah is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the spirit of Messiah, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations. And who lifts up their hearts to things above and to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Messiah, and which kindles in them the flame of the love of God.

It is the contrary with the proud who follow their own lusts. There is not the spirit of Messiah in them and they do not lay to heart the judgement of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

החמשה עשר

קהלת המשיח הגליה היא עדת מאמינים אשר רבר אלhim יתבשר בקרבה בטהר ועובדות הקדשות, בכל דבר אשר הכרחי להן, עשה כפי פקודת המשיח והשליחים הקדושים.

הששה עשר

הרשאות ביד הקהלה לפקון סקנות ומנגנים. אבל בוגע לדבר אמונה אין לה הכח לפקון שום דבר נגד דבר אלhim בכתבי הקודש, או לבאר איזה כתוב מכתי כתוב בזאת שיתנגד לדבר כתוב אחר. כמו כן אין לה רשות להורות על איזה דבר, מבל עדי כתבי הקודש הפניך והברית החדשה, כי הוא חייב להאמין בו בברור ישעה.

השבעה עשר

אספה כללית גם פרטית לא תאסף بلا פקודה הממשלה ורצוֹן הרשות. כי הרשות היא נתינה מאה אלhim בעצמו, מבואר בכתבי הקודש. ובידה הפקיד האלhim כל מעמיד הרים במדינה, הוא מעמיד דבר

— 24 —

Fifteenth

The visible Body of Messiah is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Messiah by the holy Emissaries.

Sixteenth

The congregation is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God. Or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Covenant Scriptures, as necessary to salvation.

Seventeenth

Without the permission of the authorities neither a general nor special assembly is to take place. For the government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures. And in her hand God has placed all the concerns of the country, temporal as well as spiritual,

כהנה לאלהים, והן מעדן דברי זמנים ונימוסים, [ובידי]
חרב המלכות [הסמכות] לעצור באנשיים קשי ערך
ופועל עולה.

השמונה עשר

אסור לכל אדם מדעת עצמו לכהן בקדושת
הקדש בפקיד הכהלה אם לא יקרה כהה הכהלה וחוקי
הממשלה.

התשעה עשר

התקלה ברכבים וכחנות הקדושים ארכיכים
להיות בלשון אשר העם מבינים אותה וכפי שרוב בני
ישראל בראוסיה מבינים לשון עברית "לשון הקדש"
ולשון זרגון האשכנזי [אידית], על כן המובהר
モוטב להתקלט ולכהן בלשונות האלו.

העשרים

הקדושים אשר הותקנו על ידי המשיח מה לנו
עירם נאמנים על חסד אללים ורצונו לנו. על ידם הוא
פועל בקרבנו, בדרך נסחר ונפלא, להחיות ולקיים את
אמונתנו בו, ומה אם סמנים בחונים, המעידים כי המשיח
הוא חמתה נפשנו ותפארת ראננו, ואלי כן:

to hold in check by the power of the sword of the State those who are bend on doing evil.

Eighteenth

It is forbidden for anyone to officiate as minister unless he is authorized by the congregation and by the laws of the government.

Nineteenth

The liturgy as well as the whole of the service must be conducted in a language understood by the people. And since most of the sons of Isra'el in Russia understand Hebrew, "the holy tongue", and Yiddish, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

Twentieth

The sacraments instituted by Messiah serve us as faithful witnesses of the grace of God and his goodwill toward us. And it is through them that he is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in him. And they are likewise chosen proofs that Messiah is the desire of our souls and glory of our heads. The sacraments are two:

הטבילה וסעודת האדון. פועלתן טובה ומוועילה
אך למקבל אונן כיוואר וכדרת.

הערות ואחר

כפי שהכהן אינו מקהן בשם עצמו, אך בשם
המשיח ובכח השליחות והרשות אשר קיבל ממן כהנוו,
לכן הכהנה, שמיית דבר אלהים ממנה והקבלה על
ידיו הקדושות כשרות לנו אף כי הוא עצמו מאנשי
עליה; הוא רשותו איננה מبطلת חסד מנתן אלהים
לאלה המקבלים הקדשות על ידי עבודתו. בכלל זאת
הקהלה מחויבת לדרוש ולחקור היטב על דבר מדרות
הכהנים. ואם, לפה משפט צדק ואמת, ימצא כי הכהן
איש רע הוא, החוב על הקהלה לגרש אותו מהיות פהן.

הערות ושנים

הטבילה היא אותן על תולדת חדרשה. המקבלים
אותה יונטו וישתלו על ידי מי הטבילה בתוך הקהלה
קהילת המשיח. הטבילה היא החרחחות והנקיון מכל
רע, ומהקבלים אותה מעידים בಗלי לפניהם כל, כי
בטוחים מהם בסליחות עונותיהם, וכי בנים מה

— 26 —

immersion and the Lord's supper. Their observance is only of real use when those receiving them is in a right state of mind.

Twenty-first

Since the congregation leader is not leading them in his own name but in the name of Messiah and on the strength of being sent by him, it is our duty to listen to his proclamation of the word of God, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to those who receive. Nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their spiritual leaders. If after an impartial inquiry it has been found that the congregation leader is a bad man, it is the duty of the congregation to deprive him of his office.

Twenty-second

Immersion is a sign of the new birth. By means of water immersion, the immersed one is placed and planted in the congregation, the Body of Messiah. By means of water immersion there is the washing and cleansing from all evil. The immersed ones testify before all that they know their sins are forgiven and that they are the children

לְאֱלֹהִים. וּמָה מָאֹוד נָכוֹן הָזֶה לְהַנְּהִיגָּה בַּתּוֹךְ הַקָּהָלָה
אֶת טְבִילַת הַקְּטָנִים.

העشرים ושלשה

סְעִוַּת הָאֲדוֹן הַזֶּה אֶת כֵּי מִזְכִּירִים אֲנַחְנוּ
אֶת מוֹת אֲדוֹגִינוֹ הַמֶּשֶׁיךָ עַד כֵּי יָבוֹא שְׁנִית בְּכָבוֹד.
בָּאֲכִילַת לְחֵם הַשְׁמִים וִשְׁתִּית יָין הַמְשׁוֹפֵר אֲנַחְנוּ מְאַחֲדִים
וּמְכַלְּכִילִים אֶת כָּל פְּחוֹתֵנוּ הַגּוֹפִנִים וְהַנְּפָשִׁים בְּגֻוִּית
הַמֶּשֶׁיךָ וּבְדַמּוֹ שְׁנָקְרָבִי בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְמַעַן תְּשׁוּעָתֵנוּ
וְהַמָּה צָרֹורִים בָּאֶצְרָור הַחַיִם הַגְּזָחִים לִימִין אַבְינוּ
שְׁבָשָׁמִים לְעוֹלָמִים. הַלְּחֵם אֲשֶׁר נִפְרוֹס, בְּאַמְּנִיה שֶׁלְמָה
וּטְהוֹרָה בְּלֵב, הוּא קְהֻת חָלֵק בְּגֻוִּית הַמֶּשֶׁיךָ. כּוֹס הַבְּרָכָה
הוּא קְהֻת חָלֵק בְּדֵם הַמֶּשֶׁיךָ. הַרְשָׁעִים, אֲשֶׁר אֵין בְּהָם
אַמְּנִיה חַיָּה וּפּוֹעַלְתָּ, וְאֵיךְ לְמַרְאָה עִינֵּים יַלְעַסּוּ בְּשְׁנֵיהם
אֶת הַקְּדִישָׁה שֶׁל הַמֶּשֶׁיךָ, אֵין מִקְבְּלִים חָלֵק בְּמֶשֶׁיךָ,
וְעַוּנוּם גָּדוֹל מְנֻשּׂא.

העشرים וארבעה

כָּל מֵאֲשֶׁר מִדְעַת עָצָמוֹ בְּרָצֹן וּבְזָדוֹן יַעֲבֹר
בְּגַלְיוֹ עַל הַמְּנִהָגִים שֶׁל הַקָּהָלָה, אֲשֶׁר אֵין נִגְד דָּבָר

- 27 -

of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Body of Messiah by immersion.

Twenty-third

The Lord's supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, until he comes, and by partaking of the heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body of Messiah which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith, the bread of which we partake becomes a part of the body of Messiah, and the blessed cup a part of the blood of Messiah. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no share of Messiah, and their sin is unforgiven.

Twenty-fourth

He who breaks intentionally any of the rules of the congregation, although it is not against the word

אלְהִים, וְנִזְיָסְדוּ בְּתֹקְנוֹתָיו תּוֹקָף הַכָּל וּבַהֲסִכְמָתוֹ
יְשׁוּעָה בָּוּ כְּעֹזֶב עַל סִדְרֵה קָהָלָה וּבְמִמֶּרֶה נְגַד
רְשָׁוֹת הַשְׁלָטוֹן.

כָּל קָהָלָה פְּרַטִּית אוֹ כָּלִילִית בְּרִשׁוֹתָה לְפָקָן וְלִשְׁנוֹת
וְלִבְטָל מְנֻהָגִים וְתֹקְנוֹתָשׁוֹל קָהָלָה שִׁיּוֹסְדוּ מִטְעָם
אָנָשִׁי קָהָלָה רַק לִפְיֵי דָעָם הָאָנוֹשִׁית. וּבְלִבְדֵר שַׁהֲכָל
יִהְיֶה לְפָקָלִית הַבְּנִין בְּמֶשִׁיחַ.

- 28 -

of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the congregation. And against the permission of the government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any congregational rules which have only been framed by the understanding of man. But any change must be for the edification of all in Messiah.

ישועה קאף' נג

53 Глава проор. Исаия.

[ישועה נב:יג-גנ:יב]

הנה ישכיל עבדי, ירים ונשא וגביה מأد. כאשר שמו עלייך רבים כן משחת מאיש מראהו, ותארו מבני אדם. כן יזה גוים רבים עלייו יקפצו מלכים פיהם; כי אשר לא ספר להם ראו ואשר לא שמעו התבוננו. נג. מי האמין לשמעתנו וזרע יהוה על מי נגלהה. ויעל פיוינק לפניו וכשרש מארץ ציה לא תאר לו ולא הדר, ונראהו ולא מראה ונחמדהו. נבזה וחל אישים איש מכאבות וידוע חול, וכמסחר פנים מפניהם נבזה ולא חשבנהו. אכן חלינו הוא נשא וכאבינו סבלם, ואנחנו חשבנהו גויע מכה אליהם ומענה. והוא מחול מפשעינו מדקא מעונתינו, מוסר שלומינו עליו ובחברתו נרפא לנו. כלנו כצאן פעניו איש לדרך פנינו, ויהוה הפגיע בו את עון כלנו. נגש והוא נעה ולא יפתח פיו כשה לטבח ייכל וכוחל לפני גזירה נאלמה, ולא ופתח פיו. מעצר ומפשפט לך ואת דורו מי ישוחר, כי גור מארץ חיים מפשע עמי נגע למו. ויתן אתה רשותם קברו ואתה עשיר במתינו, על לא חמס עשה ולא מרים בפיו. ויהוה חפץ

– 29 –

Isaiah 53

The Prophet Isaiah 53

[Isaiah 52:13-53:12]

“See how my servant will succeed!
He will be raised up, exalted, highly honored!
Just as many were appalled at him,
because he was so disfigured
that he didn’t even seem human
and simply no longer looked like a man,
so now he will startle many nations;
because of him, kings will be speechless.
For they will see what they had not been told,
they will ponder things they had never heard.”

53. Who believes our report?

To whom is the arm of ADONAI revealed?
For before him he grew up like a young plant,
like root out of dry ground.
He was not well-formed or especially handsome;
we saw him, but his appearance did not attract us.
People despised and avoided him,
a man of pains, well acquainted with illness.
Like someone from whom people turn their faces,
he was despised; we did not value him.

In fact, it was our diseases he bore,
our pains from which he suffered;
yet we regarded him as punished,
stricken and afflicted by God.
But he was wounded because of our crimes,
crushed because of our sins;
the disciplining that makes us whole fell on him,
and by his bruises we are healed.

דְּכֹאָ הַחַלִּי אָמַתְּשִׁים, אָשָׁם נְפָשָׁו יְרָאָה זְרָעָ יָאָרִיךְ יָמִים,
וְחַפְּצִי יְהוָה בָּיְדוֹ יַצְלָחָה. מְעַמֵּל נְפָשָׁו יְרָאָה יַשְׁבָּע בְּדַעַתּוֹ
יַצְדִּיק צַדִּיק עַבְדִּי לְרַבִּים, וְעַזְנָתָם הוּא יַסְבֵּל. לְכָנּוֹ
אַחֲלָק לוֹ בְּרַבִּים וְאֵת עַצְוּמִים יַחֲלַק שְׁלֵל פְּחַת אָשָׁר
חַעֲרָה לְמֹתָת נְפָשָׁו וְאֵת פְּשָׁעִים נְמָנָה, וְהָוָא חַטָּא
רַבִּים נְשָׁא וְלַפְּשָׁעִים יַפְּגִיעַ.

זִיהֻעַ, מַיִין קַנְעַכְתּוֹ וּוַיַּרְדֵּ בְּעַגְלִיקָעַן, עַר וּוַיַּרְדֵּ
עַרְהַעַכְתּוֹ, עַרְהַזְוַיְבָעַן אָוֶן זַיְעַר הַזְּיַיךְ זַיְינָ: זָא וּוַיַּאַפְּלַע
זַיְיךְ אַיְבָעַר דִּיךְ עַנְטוֹעַטְצָעַן, וּוַיַּלְזַיְין גַּעַשְׁטַאלַט אַיזְוַיְלַע
הַעַסְלִיכָעַר אַלְסָ אַיְגָעָנָר אַזְעַנְשָׁה. אָוֶן זַיְין אַנְזָעָהָן אַלְסָ
דִּיאָ מְעַנְשִׁין קִינְדָעָר: זָא וּוַיַּרְדֵּ עַר פִּילַע פַּעַלְקָעָר בְּעַ-
שְׁפָרָעַנְגָעַן. פָּאָר אַיְהָם וּוַעַלְיָן קַעַנְגַע זַיְעַר מַזְיַילַע פָּעָר-
שְׁלִיסָעַן; דָעַן וּוֹאָס זַיְיא אַיזְוַיְלַע נִיט עַרְצִיְילַט גַּעַוּוֹאַרְעָן
וּוַעַלְיָן זַיְיא זָעָהָן אָוֶן וּוֹאָס זַיְיא הַאָבָעַן נִיט גַּיהַעַרְתּוֹ
וּוַעַלְיָן זַיְיא עַרְקָעַנְעָן.

53.

וּוַעַר הַאָט גִּיגְלֹזִיבָט וּוֹאָס מִיר הַאָבָעַן גַּעַהַעַרְסָן,
אָוֶן וּוַעַמִּין אַיז גַּאֲטָס אַרְמָן עַנְדַעַקְתּוֹ גַּעַוּוֹאַרְן? עַר

— 30 —

We all, like sheep, went astray;
we turned, each one, to his own way;
yet *ADONAI* laid on him
the guilt of all of us.
Though mistreated, he was submissive—
he did not open his mouth.
Like a lamb led to be slaughtered,
like a sheep silent before its shearers,
he did not open his mouth.
After forcible arrest and sentencing,
he was taken away;
and none of his generations protested
his being cut off from the land of the living
for the crimes of my people,
who deserved the punishment themselves.
He was given a grave among the wicked;
in his death he was with a rich man.

Although he had done no violence
and had said nothing deceptive,
yet it pleased *ADONAI* to crush him with illness,
to see if he would present himself as a guilt offering.
If he does, he will see his offspring;
and he will prolong his days;
and at his hand *ADONAI*'s desire
will be accomplished.
After this ordeal, he will see satisfaction.
“By his knowing [pain and sacrifice],
my righteous servant makes many righteous;
it is for their sins that he suffers.
Therefore I will assign him a share with the great,
he will divide the spoil with the mighty,
for having exposed himself to death
and being counted among the sinners,
while actually bearing the sin of many
and interceding for the offenders.”

אייז אָוִינְגָּעוֹ אַכְסָעָן ווַיָּאָ אָ צְוִיְּגָ פָּאָר אַיְהָן. אָוָן ווַיָּאָ אָ ווֹאָרְצִילָ אָוִים אָ דָּאָרָ לְאָנְדָ; עָרָהָאָטָ קִיְין גַּעַשְׁתָּאָלָט אָוָן קִיְין שִׁינְהִיְיט, מִירָ זִיְעָן אַהֲיָן, אָבָעָרָ עָרָהָאָטָ קִיְין אַנְזָעָהָעָן רָאָסָ מִירָ זָאָלָעָן אַיְהָסָ בָּאָגָעָרָעָן: פָּעָרָאָכְטָעָט
אייז עָרָהָאָן פָּאָן מְעַנְשָׁעָן פָּעָרָלָאָסָעָן, אָ מָאָן פָּאָן שְׁמַעְרָצָעָן אָוָן בָּעָקָאָנְטָ מִיטָּ קְרִיְינְקָהִיְיט; אָוָן אָלָסָ מָוָס עָרָהָאָסָ פָּנִיםָ פָּאָרָ אַוְנוֹ פָּעָרָבָאָרָנְעָן. עָרָ אייז גַּיְוָעָן זָאָ פָּעָרָאָכְטָעָטָ דָּאָסָ מִירָ שְׁעַטְצָעָן אַיְהָן פִּירָ נִיכְטָסָ אָבָפָר
עָרָהָאָטָ אַוְנוֹעָרָעָ קְרָאָנְקָהִיְיט גִּיטְרָאָגָעָן אָוָן אַוְנוֹעָרָעָ שְׁמַעְרָצָעָןָ הָאָטָ עָרָ אָוִיפָּ זִיךְ גַּעַלְאָדָעָן. אָוָן מִירָהָאָלָטָעָן
אַיְהָן פִּירָ אַיְינָעָן ווָאָסָ עָרָ אייז פָּאָן גָּאָטָ גַּעַשְׁתָּרָאָפָט,
גַּעַשְׁלָאָגָעָן אָוָן גַּעַפְלָאָגָטָ אָבָעָרָ עָרָ אייז גַּיְוָעָן פָּעָרָ
וּוִינְדָעָטָ ווּעְגִּינְ אַוְנוֹעָרָעָ זִינְדָ, צָוָ שָׁלָאָגָעָן ווּעְגִּינְ אַוְנוֹעָרָעָ
עֲוֹנוֹתָ. צָוָ אַוְנוֹעָרָ פְּרִידָעָןָ הָאָטָ אַיְהָםָ שְׁטָרָאָפָעָ גִּיטְרָאָ
פָּעָן. אָוָן דָּוְרָךְ זִיְנָעָ ווּוִינְדָעָן זַעְנָיָןָ מִירָ גִּיהִיְלָטָ: מִירָ
אָלָעָ אִירָטָעָן ווַיָּאָ שָׁאָפָ. מִירָ זַעְנָיָן יְעַדְעָרָ זִיןָ ווּעְגִּינְ
גַּעַגְאָנְגָעָן, גָּאָטָ אָבָעָרָ לִיְגָטָ אָוִיפָּ אַיְהָן אָלָלָעָ אַוְנוֹעָרָעָ
זִינְדָ: עָרָ אייז גַּיְוָעָן גִּיקְוּעָלָטָ, גַּעַמְאָרָטָעָרָטָ אָוָן דָּאָךְ
הָאָטָ עָרָ זִיןָ מָוִילָ נִיטָ אָוִיפָ גַּעַמְאָכָטָ. ווַיָּאָ אָ לָאָםָ ווּעְלָ
כָּעָרָ ווִירָדָ גַּעַפְוָרָטָ צָוָרָ שָׁלָאָכְטָבָאָנָקָ, אָוָן ווַיָּאָ אָ שָׁאָפָ
פָּאָרָ זִיְנָעָ שְׁעָרָעָרָסָ פָּעָרָשְׁתִּימָטָ, אָוָן זִיןָ מָוִילָ נִיטָ אָוִיפָ
גַּעַמְאָכָטָ: אָהָן אַרְדָעָסָטָ אָוָן גַּעַרְיכָטָ אָיְזָ עָרָהָיָן אָוּוּקָ

גענעמין. אונ וווער פון זיין דורך האט דער פון טידאכט,
דאס ער איז אועעך גינומען געוווארען פון דעם לאנד דער
לעבענדיגין אונ דאס איזהן האט דיא שטראפע גיטראפין
וועגין דער זינד פון מײַן פֿאָלק? אונ מען גיבט זיין
קבר צוישין רשעים. אונ מיט דעם רײַיכען בּֿיאָ זיין
טוויט, וויל ער האט קײַן אונרעדט געטיהן. אונ קײַן
בעטראג געהאט אין זיין מײַיל: אָבער גאט האט עס גע-
כאלען איזהן צו פערוינדען: איזהן צו לאָססען לִידִין,
ווען ער האט אָבער זיין זעלע צום שילד גינעבין, ווירד
ער זאמען זעהן, ווירד לאָנג לעבעין, אונ גאטס ווינש
ווירד דורך זיין האנד געראטהן (מצליה זיין): דורך דען
ליידען פון זיין זעלע ווירד ער פרײַידע זעהן אונ זאט
זיין. דורך זיין וויסנשאפט מאכט ער, מײַן גערעכטער
קנעכט, פֿילָע גערעכט. אונ ער טראגט זיערע זינד:
דאָרָס גיב אַיך איזהם זיין טהיל' מיט דיא מעכטיגען
אונ מיט דיא שטארקען (העלדין) זאל ער רױַב טהַיִ-
ליַן, וויל ער האט אָיבָעָר גיגעבין דעם טוידט זיין לע-
בען, אונ צוישין דיא פּוֹשָׁעִים געצעהַלְט געוווארען; אַיִ-
דעם ער האט דיא זינדען פֿאָן פֿילָע געטראָגָען, אונ
האט פֿאָר דיא פּוֹשָׁעִים געבעטעת.

from Hebrew Christian (IHCA)
vol. 28 no. 1 Spring 1955

A Hebrew Christian Haggada of the Nineteenth Century

by G. Frohwein, M.D., B.D.

THERE is no necessity to introduce this translation of what is probably the earliest Hebrew Christian Haggada in modern times by more than some very scanty biographical notes. The life story of Joseph Rabino-

witsch, the founder of a Hebrew Christian congregation in Kischinew in the second half of the last century, is told elsewhere in this issue of the HEBREW CHRISTIAN (see *Contemporary Hebrew Christianity*, by Dr. Jakob Jocz). The

peculiar position of Rabinowitsch in the context of what might be called a revival of the Hebrew Christian spirit in the second half of the last century and the beginning of this has rightly been emphasized. We have here a man whose orthodox doctrine has been acknowledged even by such critical spirits as Franz Delitzsch and Gustaf Dalman, and who yet at the same time was Jewish to the utmost. He is outstanding among the other two great Hebrew Christians of this period, Rabbi Jechiel Lichtenstein and Theophil Lucky, in that he managed to show more clearly than did the other two that to be genuinely Jewish and genuinely Christian is no necessary contradiction, but a practical possibility of religious life. He tried also to avoid the two great dangers that surround any such attempt—the danger of being tied up too much with one particular section of Christianity and the still greater danger of missing the central message of the Christian Gospel in favour of a compromising attitude to a Christless Judaism. Rabinowitsch was, it seems, successful in both respects. He put into words and symbols what the aged Polish rabbi Abraham Schwarzenberg (1842) had proved two generations earlier: that (to use his own words) a converted Jew needs to have a change of heart, and not a change of dress.

The text as published here is taken from the *Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland*, published in 1887 by Franz Delitzsch. Even in the translation the thoughtful reader will be impressed by the beauty and depth of Rabinowitsch's conception, which combines Christian faith with a genuine Jewish background. If it is true that there is a deep relation between the revival of Jewish life in Israel and the reappearance of Hebrew Christianity, the time may be at hand when this forgotten Haggada can be appreciated more deeply even than when it was first acted in Rabinowitsch's Jewish congregation in Kischineff, which called itself "The Israel of the New Covenant."¹

¹ In studying the text note the peculiar way in which it follows the subdivision of the Jewish passover service in correspondence to the four cups, and the original manner of filling the forms of the old tradition with a new meaning. See here also the explanatory remarks at the end.

HAGGADA
For the Israelites who believe in the Messiah
Jesus of Nazareth
Order of the Lord's Supper on the
Passover Night

The purpose of the mystery of the Lord's Supper is to impart to our body and our soul in reality those blessings which the righteous priest of God the most high, the King of Salem, Jesus our Messiah, offered us—to the seed of Abraham, the father of many nations, in His bread and wine, His body and blood (Gen. xiv, 18-20).

In feeding on this heavenly bread and this heavenly wine², we bind together all the forces of our bodies and souls into the body of the Messiah and His blood, which were sacrificed in this world for our salvation and are thus bound in the bundle³ of eternal life at the right hand of our heavenly Father for ever and ever.

After the Lord's Prayer a dish with three fine matzos and a decanter of wine and cups according to the number of believers are put on the table. The pastor then pours the first cup,⁴ which is called "the cup of the chief of the fathers."

² This expression hints of a belief expressed in the Talmud Berachoth 34b that there is a special wine preserved in the grapes for the true believers since the creation of the sixth day.

³ Note the ender way in which Rabinowitsch dwells on the very old Hebrew conception of the "bundle of the living" *Tserur ha chajim eth adonai*. The Hebrew word used here, *Tserur*, denotes something "bound up" and refers to the bag or parcel into which a man binds up his treasures or other valuable things. Abigail blessed David with the words *the soul of my lord shall be bound up in the bundle of life with the Lord thy God* (I Samuel xxv, 29). Messiah and His people are in Rabinowitsch's conception like precious treasures or jewels, hidden and preserved at the right hand of God.

⁴ Rabinowitsch's way of renaming the four cups is probably peculiar to him, but it is worth while to relate his interpretation of the cups with the traditional one (Exodus vi, 6, 7).

1. Cup *vehoretshi* ("I will bring you out")—Cup of Abraham, the first to be called out.
2. Cup *vehitalshi* ("I will deliver you")—Cup of Moses, the first to deliver Israel from bondage.
3. Cup *vegaalshi* ("I will redeem you")—Cup of David, the first king and redeemer of Israel.
4. Cup *ve lakachti* ("I will take you unto Myself")—Cup of the Messiah, the One to bring Israel to His God.

(It is remarkable that in Rabinowitsch's Haggada it is the fourth cup which is called the "cup of salvation," while many regard the third as the cup of the institution. Perhaps he intends to emphasize that it is the fourth cup, the Hallel cup, which we now drink in Messiah's presence.)

Note → *ptilics = rashi script in Hebrew original*

I. THE CUP OF ABRAHAM

Pastor : This is the night of observance consecrated for the children of Israel in all generations to come.

Congregation : Remember this day when ye went out from Egypt from the house of bondage, for with a strong hand the Lord brought you out from there, and no leavened bread should be eaten as written in Exodus xiii, 3.

Pastor : In all their affliction He was afflicted, and the angel of His presence saved them : in His love and His pity He redeemed them ; and He bare them and carried them all the days of old (Isaiah lxiii, 9).

Congregation : Doubtless Thou art our Father, though Abraham be ignorant of us and Israel acknowledge us not : Thou O Lord art our Father, our Redeemer ; Thy name is everlasting (Isaiah lxiii, 16).

Pastor : Now the first day of the feast of unleavened bread the disciples came to Jesus, saying unto Him, Where wilt Thou that we prepare for Thee to eat the passover ? And He said, Go into the city to such a man, and say unto him, The Master saith, My time is at hand ; I will keep the passover at thy house with My disciples. And the disciples did as Jesus had appointed them ; and they made ready the passover (Matt. xxvi, 17).

Congregation : And He said unto them, with desire I have desired to eat this passover with you before I suffer : for I say unto you, I will not any more eat thereof, until it be fulfilled in the kingdom of God. And He took the cup, and gave thanks, and said, Take this, and divide it among yourselves : for I say unto you, I will not drink of the fruit of the vine, until the kingdom of God shall come (Luke xxii, 15-18).

Everyone now takes his cup and says a blessing. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst choose Abraham and didst lead him out from Ur of the Chaldees and didst give him the name Abraham and didst find his heart faithful before Thee and didst make a covenant with him to give him the land of Canaan, and Thou hast fulfilled Thy word, for Thou art righteous. Blessed be Thou, O Lord, who hast blessed in the seed of Abraham all the people of the earth.

Everyone now sips of the wine. The pastor then

pours the wine into the second cup, which is called "the cup of the chief of the prophets."

II. THE CUP OF MOSES

Pastor : And Moses said unto God, Behold, when I come unto the children of Israel, and shall say unto them, The God of our fathers hath sent me unto you, and they shall say to me, What is His name ? what shall I say unto them ? And God said unto Moses, I AM THAT I AM : and He said, Thus shalt thou say unto the children of Israel, I AM hath sent me unto you. And God said moreover unto Moses, Thus shalt thou say unto the children of Israel, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, hath sent me unto you : this is My name for ever, and this is My memorial unto all generations. Go, and gather the elders of Israel together, and say unto them, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, of Isaac, and of Jacob, hath appeared unto me, saying, I have surely visited you, and seen that which is done to you in Egypt (Exodus iii, 13-16).

Congregation : Thus the Lord saved Israel that day out of the hand of the Egyptians ; and Israel saw the Egyptians dead upon the sea shore. And Israel saw that great work which the Lord did upon the Egyptians : and the people feared the Lord, and believed the Lord, and His servant Moses (Exodus xiv, 30, 31).

Pastor : Then He remembered the days of old, Moses, and His people, saying, Where is He that brought them up out of the sea with the shepherd of His flock ? where is He that put His holy Spirit within him ? That led them by the right hand of Moses with His glorious arm, dividing the water before them, to make Himself an everlasting name ? (Isaiah lxiii, 11, 12).

Congregation : Do not think that I will accuse you to the Father ; there is one that accuseth you, even Moses, in whom ye trust. For had ye believed Moses, ye would have believed Me ; for he wrote of Me. But if ye believe not his writings, how shall ye believe My words ? (John v, 45-47).

Everyone now takes his cup and says the following blessing. Blessed be Thou, Lord God of Israel, Thou who hast been with the mouth of Moses Thy faithful servant in Thy house, and didst teach Him what he should speak ; Thou

didst reveal Thy name to him and didst pass all Thy goodness before his face, and didst teach us through him to love and to fear Thy name. Blessed be Thou, O Lord, who hast chosen Moses Thy servant and the prophets of truth and righteousness.

Everyone sips now of the wine, and then the Pastor pours the third cup, which is called "the cup of the chief of the kings."

III. THE CUP OF DAVID

Pastor : Thou shalt in any wise set him king over thee, whom the Lord thy God shall choose : one from among thy brethren shalt thou set king over thee : thou mayest not set a stranger over thee, which is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt. Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away ; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. And it shall be, when he sitteth on the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book out of that which is before the priests the Levites : and it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life : that he may learn to fear the Lord his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them ; that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left, to the end that he may prolong his days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel (Deut. xvii, 15-20).

Congregation : Then went king David in, and sat before the Lord, and he said, Who am I, O Lord God ? and what is my house, that Thou hast brought me hitherto ? And this was yet a small thing in Thy sight, O Lord God ; but Thou hast spoken also of Thy servant's house for a great while to come. And is this the manner of man, O Lord God ? Wherefore Thou art great, O Lord God : for there is none like Thee, neither is there any God beside Thee, according to all that we have heard with our ears. And what one nation in the earth is like Thy people, even like Israel, whom God went to redeem for a people to Himself, and to make Him a name, and to do for you great things and terrible, for Thy land, before Thy people, which Thou redeemest to Thee from Egypt.

from the nations and their gods ? For Thou hast confirmed to Thyself Thy people Israel to be a people unto Thee for ever ; and Thou, Lord, art become their God (II Samuel vii, 18-24). *Pastor* : Incline your ear, and come unto Me : hear, and your soul shall live ; and I will make an everlasting covenant with you, even the sure mercies of David. Behold, I have given him for a witness to the people, a leader and commander to the people. Behold, thou shalt call a nation that thou knowest not, and nations that knew not thee shall run unto thee because of the Lord thy God, and for the Holy One of Israel ; for He hath glorified thee (Isaiah lv, 3-5).

Congregation : And He shall reign over the house of Jacob for ever ; and of His kingdom there shall be no end. Then said Mary unto the angel, How shall this be, seeing I know not a man ? And the angel answered and said unto her, The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Highest shall overshadow thee : therefore also that holy thing which shall be born of thee shall be called the Son of God (Luke i, 33-35). *Everyone takes his cup and says a blessing*. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst take David the son of Jesse Thy servant from the sheepcotes and from behind the sheep, to be a prince over Thy people Israel. Thou didst speak to him of the remote future, and Thou didst not withdraw Thy mercy from him and madest his house and kingdom an everlasting one, to confirm his throne from generation to generation. Blessed be Thou, O God, who hast made for David a great name, a name equal to the greatest on earth.

Everybody again takes from the wine and the pastor pours the fourth cup, "the cup of salvation of Jesus Christ."

IV. THE CUP OF SALVATION OF JESUS CHRIST

Pastor : And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, saying, If any man of you or of your posterity shall be unclean by reason of a dead body, or be in a journey afar off, yet he shall keep the passover unto the Lord. The fourteenth day of the second month at even they shall keep it, and eat it with unleavened bread and bitter herbs

(Num. ix, 9-11). They gave Him vinegar to drink mingled with gall: and when He had tasted thereof, He would not drink. And they crucified Him, and parted His garments. *Congregation*: And He humbled thee, and suffered thee to hunger, and fed thee with manna, which thou knewest not, neither did thy fathers know; that He might make thee know that man doth not live by bread only, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live (Deut. viii, 3).

Pastor: Hear, ye that are far off, what I have done; and, ye that are near, acknowledge My might. The sinners in Zion are afraid; fearfulness hath surprised the hypocrites. Who among us shall dwell with the devouring fire? Who among us shall dwell with everlasting burnings? (Isaiah xxxiii, 13, 14).

Congregation: He that walketh righteously, and speaketh uprightly; he that despiseth the gain of oppressions, that shaketh his hands from holding of bribes, that stoppeth his ears from hearing of blood, and shutteth his eyes from seeing evil (Isaiah xxxiii, 15).

Pastor: He shall dwell on high: his place of defence shall be the munitions of rocks: bread shall be given him; his waters shall be sure. Thine eyes shall see the king in his beauty: they shall behold the land that is very far off (Isaiah xxxiii, 16, 17).

Congregation: But He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed (Isaiah liii, 5).

Pastor and congregation: I will take the cup of salvation. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, our Father from eternity to eternity, who hast confirmed and fulfilled to the utmost word Thy holy promise, which Thou didst give to Abraham our father, Moses and David the son of Jesse our king, and in Thy mercy hast given us Jesus our Messiah and Saviour from of old, whom Thou hast anointed to bring good tidings to the afflicted, to open the eyes of the blind, to proclaim freedom to the captives. He poured out His life to bear the sin of the many and to make an end to wickedness. He gave His life to bring about eternal righteousness, and He has commanded us in His holy gospel that we should remember His precious death till He comes again.

Let it be well-pleasing in Thy sight, our Father in heaven, that we—while partaking of this holy bread and wine, which we eat and drink in remembrance of the death and suffering of Jesus our Messiah—have a real experience of a sanctification and purification of all the forces of body and soul. Let our bodies and souls and all their powers be blessed out of the wellspring of Thy blessings and become one through the power of Messiah's blessed body and blood, by whom they are bound up in the bundle of the living at Thy right hand, so that we and our children might be worthy to remain in the Messiah and He in us.

Here the pastor takes the plate with the Matzoth into his hands.

Pastor: And He took the bread, gave thanks, and brake it, and gave it to them, saying, This is My body given for you; this do in remembrance of Me. Likewise also the cup after supper, and He gave thanks and gave it to them, saying, This is my blood, the blood of the New Testament, which is shed for you and for many for the remission of sins. This do as often as ye drink it in remembrance of me.

He offers the bread to the congregation and says:

The body of our Lord Jesus Christ, which was given for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: take and eat this in remembrance that Christ died for thee and feed on Him in thy heart by faith with thanksgiving.

He delivers the cup to the congregation and says:

The blood of our Lord Jesus Christ, which was shed for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: drink this in remembrance that Christ's blood was shed for thee, and be thankful.

The service ends with the Lord's Prayer.

* Rabinowitsch's conception of the Lord's supper is very close to that of Luther and of the Church of England. It is remarkable that the very words of the Book of Common Prayer are chosen for the closing part of the service. Far from the Roman doctrine of transubstantiation, Rabinowitsch represents the Lord in his passover Haggada as one present in reality and being one with His people in the act of remembering His great redeeming sacrifice and all it means for them.

From: [XVIII]
 F. Delitzsch, ed.
Documente der national-
 jüdischen christgläubigen
 Bewegung in Südrussland
 IV.
 (Erlangen, 1884) pp. XVIII - XXII
 הגהה לבני ישראל
 המאמינים במשיח ישוע הנוצרי

סדר סעודת האדון בלילה פסח

סוד סעודת הארון הוא לאספה אל חור נויתנו ונפשנו בפועל ממש
 הברכות שהביא לנו הכהן צריך לאל עליון מלך שלם ישוע משיתנו
 לנו ורעד אברהם אב המון גוים בלחמו ויינו בנופו וברמו ובאכילת
 הלחם שמים ויין המשומר זהה אנחנו מאחרים ומכללים את כל
 כוחותינו הנופנים והנפשיים בנזות המשיח וברמו שנקרבו בעולם
 זהה למען תשועתנו הצורורים בצרור החיים רנ Zachim לימין אבינו
 שבשמי לעולם.

קרי מפלת קידען מניקיס על האלון קעלה ועלייה לטטה מלות יפת וcad
 מלע יין וכוטות לפֵי מספֵר המלומיניס הרכוע יזון סום ולחןenkirch כוס
 רלאה קהנות חניכת וילמער

סהועה זהה הלייה זהה ליהוה שטרים לכל בני ישראל לדרכם.
 סקל ובור את חיים זהה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי

בחוק יד הוועה יהוה אתם מזה ולא יאכל חמץ.
 הרכוע בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם באחבותו ובחמלתו
 הוא נאלם וינטלם וינשאמם כל ימי עולם.

סקל כי אחת אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אחת.
 יהוה אבינו נאלנו מעולם שマー.

כלוועה ויהי בראשון להנ' המצות וונשו התלמידים אל ישוע לאמר באיזה מקום תחפץ כי נבין לך לאכל את הפסק ויאמר לך העירה אל פלני אלמני ואמרתם אליו כי אמר הרוב עתוי קרובה היא ובביהך עעשה את הפסק עם תלמידיו ויעשו התלמידים כאשר צום ישוע יושע ויכינו את הפסק.

כקהל ויאמר אליהם נכטף נכטפתי לאכל אתכם את הפסק הזה לפנוי ענותוי כי אומר אני לכם איני אוכל אותו עוד עד כי ימלא במלכות האלוהים ויקח את הכם ויברך ויאמר קחו אתה ותלכו בינויכם כי אומר אני לכם שהה לא אשתח מעחה מהתנוובת הגפן עד כי תבוא מלכות האלוהים.

ט"כ יק' כל לוד קוטו ייניך

ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר בחרת באברם והוציאתו מארץ כשרדים ושםת שמו אברם ומצאת את לבבו נאמן לפניך וכרתת עמו הברית לחת לו את ארץ כנען ותקם את דבריך כי צדיק אתה ברוך אתה יהוה המברך בורען של אברם כל נוי הארץ אמן ויטעוס כל לוד ען סיין.

ימזען כום צני פנקילו כום וילע האנגוליס טען

וכלוועה ילחמי ויאמר משה אל האלוהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתיהם להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אומר אלהים ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה חאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יהוה אלהי אבותיכם אלהי אברם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זהשמי לעולם זהה זברוי לדור דור נראה אליו אלהי אברם יצחק ויעקב לאמר פקר פקרתי אתכם ואת העשו לכם במצרים. קהל ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מה על שפט הים וירא ישראל את היד הנדרה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו בירוה ובמשה עבדו. קריעה ויזבורימי עולם משה עמו איה המעלם מים

את רעה צאנו איה השם בקרבו את רוח קדשו מוליך לימין משה ארווע הפהrho בוקע מים מפניהם לушות לו שם עולם. קгал אל תהשכו כי אני אטען עליכם לפני אבי יש טוען עליכם משה אשר לו תיחלו כי לו האמנתם למשה גם לי האמינו כי הוא כחך עלי ואמ לכתבי אינכם מאמנים איבח לזרבי האמינו. רק כל מזקף כת פוטו יניך ברוד אתה יהוה אלהי ישראל אשר היה עם פי משה עברך נאמן ביהך והורת אותו אשר ידבר הורעת לו שמק והעברת כל טוקך על פניהם תלמידנו על ידו לאהבה וליראה את שמק ברוך אתה יהוה הבוחר במשה עברך ובנביائي האמת וצדך. יטעו כל מזקף עין כיין ולקר קך יזונג כס פלטיי כנקיל פס לרע המלכים זוד וילמעו סחועה שום תשימים עלייך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך בו מקרוב אחיך תשימים עלייך מלך לא חובל לחת עלייך איש נברי אשר לא אחריו הוא לבתוי רום לבבו מאהיו ולבתוי סור מן המצוה ימין ושמאל למן יאריך ימים על מלכותו הוא ובנוו בקרב ישראל. קгал יוכא המלך דוד ישב לפניהם יהוה ויאמר מי אני אדרני יהוה וממי ביהתי כי הביאתני עד הלוות והקתן עוד ואת בעיניך אדרני יהוה ומה יוסיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידרעת תורת האדים אדרני יהוה ומה יוסיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידרעת את עברך אדרני יהוה בעבור דברך וככלך עשית את כל הנגroleה הזאת להודיע את עברך: על בן גדלה יהוה אלהים כי אין במקו ואין אלהים זולתך בכל אשר שמענו באונינו:ומי בעמדך ישראל גוי אחר בארץ אשר הלאו אלהים לפחות לו לעם ולשים לו שם ולעשות לכם הנגroleה נזראות לארץ מפני עמק אשר פרית לך ממצרים גויים ואלהי ותכונן לך את עמק ישראל לך לעם עד עולם ואחר יהוה הייתה להם לאלהים. כיוועה הטע אונכם ולכון אליו שמעו ותחי נפשכם ואברחתם לכם ברית עולם חסרי דוד הנאמנים הן עד לאומים נתחיו נגיד ומצוה לאומותם הן גוי לא חדר עקרא וגוי לא ידועך אליך ירוץו למן יהוה אלהיך ולקדושך ישראל כי פארך. קгал ויאמר לה המלך אל תיראי מרים כי מצאת חן לפניהם אלהים והנץ הרה וילדת בן וקראת את שמו ישועה והוא נרול יהוה ובן עליון יקרא יהוה אלהים יתן לו את כסא דוד

אביו ועל בית יעקב מלך ליעולם ועד ולמלכותו אין קץ. רק כל חזק
הה כומו יינך ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר לחתה את דוד בן
ישע עברך מן הנוה ואחר הצאן להיות נגיד על עםך ישראל ודברת
עליו למרחוק ולא הstories חסרך ממנו להאמין ביהו ומלכתו עד
יעולם ולכון כסאו עד דור דורים ברוך אתה יהוה העושה לדוד
עברו שם נדול בשם הנגידים אשר בארץ. יטועס כל חזק ען סיין
וירועה יטוג כס לנייע הנקיל כס יטועה אל יטוע המשיך וילער הרכועה
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל איש כי יהיה
טמא לנפש או בדרך רחוכה לבם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה על
מצוות ומרורים יאכלו: ויתנו לו לשתות חומץ מוג במרורה ויטעם.
ג'קל ויענך וירעבך וואבלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעת אבתיך
למען הוריך כי לא על הלהם לבחו יהיה האדם כי על כל מוצא פי
יהוה יהיה הארץ. הרכועה שמעו רוחקים אשר עשית ורעו קרובים גבורי
פחדו בציון חטאיהם אחות רעדה חנפים מי יגור לנו אש אוכלה מי
יגור לנו מוקדי עולם. ג'קל הילך צדקות ודבר מישרים מאמם בכצע
מעשיות נער בפיו מותמק בשחר אטם אונו משמע דמים ועצם עינוי
מראות ברע. הרכועה היא מרומים ישכן מצדות סלעים משגבו לחמו נתן
מיימו נאמנים מלך בפיו תחינה עינך תראינה ארץ מרחקים. ג'קל
והוא מחלל מפשעינו מרבא מעונתינו מוסר שלומנו עליו ובחברתו נרפא
לנו כלנו בציון העינו איש להרכו פנינו יהוה הפניע בו את עון כלנו
הרכועה יעוז לפני האלקן יסכל קת קלחת וכיין צלפן לאי צדירות וככעירות
יכול לפרש כל חזק וחקד לקס וכל חזק יקח כסום וילער כס ישועה אשא
ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם אשר האמונה
וקימת את דבר קדשך אשר צוית לאברהם אבינו למשה נביאנו ולדוד בן
ישע מלכנו ותacen לנו ברוב רחמיך את ישוע משיחנו גואלנו מעולם אשר
על ירך נמשח לשער עוניים לפקוד עוניים עורות לקרוא לשבויים דרור ויער
למות נפשו לשא חטא רביכם להחטם פשע ולהביא צדק עולמים ותקן
וצוה לנו כבשורת קדשו לשמר לזכר עולם וכברון מותו היקר עד כי
יבוא שנייה ויה רצון מלפניך אבינו שבשמים אשר בקחתנו ובאבלנו

כהיום את הלחם הקדש הזה והיין הטהור הזה לזכר מיתה וענות ישוע משיחתנו הקדש וחטף את כל כוחותנו הנופנים והנפשיים ויתברכו בمعنىו המקורי הברוך להtheadר ולהתכלל בנו ודם הברוכים של המשיח הזריםים בצרור החיים הנעים בימינך נצח ונובח אנחנו ורענו לשכון חמייד במשיח והוא בנו אמן. כן יקם פורעה לתקעיה עס הלקס ציווילקי ויקח לחם וירודה ויברים ויתן להם לאמר זה הוא גויה הנקנה בערכם ואת עשו לזכרנו ובמו כן אחורי אבלו לך את הכס וירודה ויתן להם לאמר שהו כלכם ממנה כי זה הוא דמי רם ברית הרשה הנשפר בערכם ובעד רכיבם לסליחת חטאיהם ואת עשו בכל עת אשר תשחו אותה לזכרנו אמן. נתנו לך הלקס לכל לך ימי ניות אדונינו ישוע המשיח אשר נתנה בערך תשמור את גויהך ונפשך לחיי עולמים קח ואכול ואת לזכרן מישית מה בערך וחתמין בובלך באמונה שלמה ובחורדה. נתנו לך כוס ימי דם אדונינו ישוע המשיח אשר נשפר בערך ישמור את גויהך ונפשך לחיי עולמים שתה ואת לזכרן כי דם המשיח נשפר בערך והודעה לו ומיין לך ימי תפלה סלידון.

חט

V2, N10, Jan
, 1890

The Peculiar People: חרשות הנעשה – במחנה ישראל – NEWS

THE Russian Minister of the Interior has issued an order sanctioning the residence, in any part of Russia, of Jewish composers who are in possession of certificates proving them to be competent workmen.

THE new Jewish Home for the aged and infirm in Philadelphia, erected at a cost of \$100,000, and dedicated in November last, is a testimony to the philanthropy of the Jewish population of that city.

THE Hebrew Educational Fair, held in New York City in the month of December, was a decided success in every respect. The displays were rich and varied, the attendance was large, and the financial results most gratifying, being over \$130,000.

M. LEOPOLD BERNSTAMM, art director of the Musee Grevin at Paris, is a Russian Jew, who bids fair to achieve a brilliant career as a sculptor. He has already executed some important works, one of which is a bust of Alexander II., for the town of Pultawa.

EMIN PASHA, the famous traveller and scientist, is of Jewish birth. It is said that his name is Isaac or Edward Schnitzer, and that he was born at Oppeln, Prussia, March 29, 1840. It is also said that Emin Pasha was baptized a Catholic, and then afterwards became a Mohammedan, when he entered the military service of Egypt as an army surgeon.

A JEWISH CHRISTIAN CONFESSION OF FAITH.

Last month we presented to our readers the brief creed of the "People of Israel, Sons of the New Covenant,"¹⁾ or "New Testament Israelites," feeling sure that it

¹⁾ By a mistake in our December number the title was printed "Sons of Israel of the New Covenant," instead of "Sons of the New Covenant." This correction is unnecessary to those who read Hebrew.

72, N° 10, Jan 1890

would be welcomed by all interested in the Jewish Christian movement. We are encouraged to transcribe the longer confession of faith, which we here give with a translation, hoping it will be read with interest and attention.

שרשי אמונה עם ישראל בני ברית חדשה.

- 1) יש לך אל אחד חי ואמת נצחירך טוב כה והכמה מאין חקר בורא יוצר ועשה ומקיים כל ברכו וברוח קרש הכל ממענו הכל בו והכל אליו.
- 2) האל אמת דבר לאברהם אכמי התחלה לפני והיה המים והיית לאב המין גוים ומלכים ממד וצאו וברוח עמו ברית שלום להיוות לו ולפצעי אחורי לאלהים ולחתלו אה כל ארץ נגען לאחוות. עולץ ואוות הברית עולץ הוא להמול כל זכר בן; שניות ימיס מיצאי חלציו אבראהס וכאש לא השך אה בנו יהודו יצחק פמענו להעלוהו לו לעלה נשבע לו כי תברכו בהען כל גוי הארץ.
- 3) על פירבר ד' ירד יעקב אבינו ובני מצרים וויפרנו ויעצמו שמה מאר יהנבלו חמಡים לחרע להם ויעבירו וויעני אותן מאר ווישח להם ד' את. בהיר אה משיח ווישם אותן ומייפות במצרים וויצו מסך ביר חזקה על כן צונו לשמוד ולעשיה את יום השבת לדוחות לבירתו עילך ולחוג את חג הפסח.
- 4) ד' אלהינו כרת את עם ישראל בברית בהורוב ומשה עמר בעי ייון ישראל להגדר להם את דבר ד' וישמיעם עשרה הדברים אשר נכתבו באצבע אלהים על שני לוחות אבן לעשיות וידבר אל ישראל את כל המצוות החקיקות והה שפטים אשר יעשיו באפץ אשר נשבע ד' לאכזרם לחת להם לרשותה הכתובים בחכיש ספרי תורה הנמצאים בידנו היום ואו בחורב ביום הקהיל אמר ד' למשה כי נביא ייקם לישראל מקרם מהאחים כמשה וויתן דבריו בפיו וידבר אליהם את כל אשר יוציאו והאיש אשר לא ישמע אל דברו אשר ידרבר הנביא הזה בשם הוא ידרש ממנו.
- 5) ד' אלהינו הקים את דברו וויכא את ישראל אל הארץ אשר נשבע לחת להם ויקם להם חווים ונכויות נאמנים אשר דברו בשם כל אשר ציוס והדברים ההם כתובים בספר הנקראים הנמצאים בידנו היום וידבר אחר מהם לא ישיב אחר ריקם.
- 6) אחרי מאוס המלך הראשון לישראל שאל את דבר ד' וימאכחד ר' נם הוא מהיות מלך על ישראל ויקרע מעלי את ממלכת ישראל ויתנה לרשע הטוב ממי הוא דור בן ישע מביתם יהודיה וויה דבר ד' אל נתן הנביא לאמר אל דור כי יעשה לו שס גדול בשם הגודלים אשר בארץ לא יסור חסדו ממענו וביתו וטול כתחו וכסאו יהיו נכונים ונאמנים עד עילם והמלך דור בשבתו לפני ר' אמר כי זאת תירת הארץ.
- 7) כאשר הופיע ר' אלהינו את ישראל מעל פניו ויגל אותו מעל ארמותו על ביבי הרבה לדתיה ולחכויות גם יהירה לא שמר את מצוות ד' וילכו בחוקות ישראל אחיהם וירבר ד' ביר עברי הנקראים כי נטיש גם את שארית נחלתו ואת ויתרנו

ביר אויביהם לכט ולמשסה ויהי מלעיבים במלאכיהם האללים ערד עלות חמת ר' בעמי ערד לאין מרפה ויגלם גם אותם מעלה ארמתם בבליה לענדיב. 8. עוד טרם גלוות יהודיה בבליה ואחריו כן בש.בו לארציו אחריו מלאית שבעים שנים כל נבייא האמת נבוא בפה אחד א' כי ר' חפץ חסיד ועיבר על פשע לשארית נחלתו ובריתו אה' היד עבדיו לא הופר לעילם מהיות לו בן מלך על כסאו אשר תניח עלייה היה ר' רוח דעת ויראת ר' להכחות ארץ בשפט פוי האמונה; תהיה אורה חלצ'י ושנו יקרא ר' צרכני ואלהי כל הארץ היא יהיה לברית עט ולאור נוים ישיט באז'ן משפט ולחורתו איט' ייחלו ערד כי באחריות הימים ינחו בכל הימים אל הר בית ר' כי מצין חטא חווה ודבר ר' מירושלים. ב) כי הארון מלאך הבורות בן דור הוה אהדרו שפע רוך לפניו יבוא פתחים אל היכל ר' ויהו באש מצדקה לכלא פשע רחבי אדרק עולמים יען כי אהו כה' לבשר ענוים לפקווד עיניט עירות ולהוציא מסגר אסיה. ג) כי על ידו ירע בגיט ובתקע העמים והע יעקב וצצאיו כל יהודיהם יכירום כי הם ורע ברוכיר' וק'אי להם עט הקרש נא לוי ר' וממה ישלהו פליטים אל הגוים להאים הרחוקים לקרווא ולהגיד את כבוד ר' בגוים חרצה היה בארכ' ולא חוכנה הראשנות ולא תעלינה על לב. ד) כי כל עזובי ר' אשר לא יענו על הקראיה ולא ישמעו אשר ירכבו ירעבי ויזמאו יבושי וויצקן מכאב לב ווינחו שם לשׂועה לבחריו ר'. ה) המשיח בן דור הוה יעללה כשרש מואץ ציה ולא יאמן כי ורעד ר' נגלהה עליה יהיה מהיל מפשעינו ומהורא בעינותו וענה ולא יפתח פה וינגר טארץ החיים יבהעדתו למשית נפשו הוא דטרא רביהם ישא ולפושעים יפגיע וכאשר ישם אשם נפשו יהאה ודע יאריך ימים ווחפץ ר' בירדו יצלה.

9) דבר ר' לאברהם אבינו לנו שהנביאו לר' מלכני ולבני הנביאים הנאמנים נטה לא ונשלט בשבעים שנה מרכ' שעיד בבית קקדשינו האחרון כי פקר ר' את עמו וירבד קהן יש עתנו בביה דור עבדיו ויצ'ה רני צמח צדיק הוא האדון ישועה המ שיח אשר יצא לנו מטבח לחם עיר דור להיות מישל בישראל רם ונשא ובן עליין ר' נתן לו את כסא דור אבוי והוא המירך על בית יעקב לעלן ולמלכותו אין קץ נעה נצלב ונקרב למען ישועתו כט' מן המתים ויחי והנה הוא יושב לימי אבינו שבשיטיב.

10) בעצת אללים ובחבמתו העמיקה הוכי אביהינו בקשי הלב ונינה' לחם מאה ר' רוח הרדמתה ? מרות ולפושע נגד ישוע המ שיח ערד היום הוה למען הקניא אה' שאר גויי הבל ולדצות את העולם כלו על ידי אמונהם בישע התשיה בן רוד מלכני אשר שמע שירתי בשירתי על ידי המבשר שלום שלו שנגשו בהרפה מקרב עדר ישראל אבל לעת הואת כאשר מפשעינו נגד משיח ר' כבר נתעשה העילם באמונת המשיח ומחסdon אמונהינו נחמלאי עחות הגוים וכבר בא מלוואם וקיימות מה באמונהם בא גם מלואני להיות גם אנחנו צצאי אברהם יצחק ויעקב ישוב ייחממי וילט ע אה הענפים הנשברים בתקוע שושן הקדוש שלנו ישוע ובכן כל

ישראל יישעך ש עת עולמי וירושלים עיר קורני הבנה וכסא דוד יכון לעד
ולנצח נצחים אמן.

[Translation.]

PRINCIPLES OF THE FAITH OF THE PEOPLE OF ISRAEL, SONS
OF THE NEW COVENANT.

1) There is only one living and true God, eternal, infinite in goodness, power, and wisdom, who, by His Word and His Holy Spirit, is the Creator, Former, Maker, and Preserver of all things. All things are of Him and by Him, and for Him.

2) The true God said unto Abraham, our father, "Walk before me, and be thou perfect, and thou shalt be a father of many nations, and kings shall come out of thee," and He made with him an everlasting covenant, to be his God, and the God of his seed after him, and to give him all the land of Canaan for an everlasting possession. Now this is the sign of the everlasting covenant: That every man-child of eight days old that cometh from the loins of Abraham shall be circumcised; and since he did not withhold Isaac, his only son, from Him to offer him as a burnt-offering, therefore He sware unto him that in his seed all the nations of the earth should be blessed.

3) According to the word of Jehovah, Jacob, our father, and his sons, went down into Egypt, and they there multiplied and became very powerful; and the Egyptians dealt deceitfully with them to do them evil, and held them in bondage, and afflicted them exceedingly. Now Jehovah sent to them Moses, His chosen one, and he wrought signs and wonders in Egypt, and brought them forth from thence with a strong hand; therefore He hath commanded us to keep and observe the Sabbath-day to all generations as an eternal covenant, and to keep the feast of the Passover.

4) Jehovah, our God, made a covenant with the people of Israel in Horeb. And Moses stood between Him and Israel to declare to them the word of Jehovah, and he caused them to hear the Ten Commandments which were written with the finger of God upon the two tables of stone, that they might do them. He spake unto Israel all the

commandments, the statutes, and the ordinances that they should observe in the land which Jehovah sware unto Abraham to give to them for a possession, which are written in the five Books of the Law as they are found to-day in our hands. Then in Horeb, in the day of the solemn assembly, Jehovah said to Moses that He would raise up for Israel, from among their brethren, a prophet like unto Moses, and that He would put His words in his mouth, and that he should speak unto them all that which He should command him, and the man who should not hearken unto His word which this prophet should speak in His name He would require it of him.

5) Jehovah, our God, established His word and brought Israel unto the land which He sware to give to them, and raised up for them faithful seers and prophets who spake in His name, according to all which He commanded them. These words are written in the Books of the Prophets as they are found to-day in our hands, and not one word shall return void.

6) After that Saul, the first king of Israel, had rejected the word of Jehovah, Jehovah also Himself rejected him from being king over Israel, and He rent away the kingdom of Israel from him and gave it to a neighbor of his that was better than he. This was David, the son of Jesse, of Bethlehem of Judah. And the word of the Lord came unto Nathan, the prophet, to say unto David that He would make his name great, like the names of the great ones of the earth, and that He would not turn away His mercy from him, and his house, and his kingdom, and his throne should be set up and established forever. And King David, when he sat before Jehovah, said: "Yea, this is the law of man."

7) When Jehovah, our God, had removed Israel from before Him, He led them into exile from their land because they had sinned exceedingly, and had provoked Him. Judah also did not keep the commandments of Jehovah, and they walked in the ordinances of Israel, their brethren. And Jehovah spake by His servants the prophets that He

would forsake also the remnant of His heritage, and that He would deliver them into the hand of their enemies for a prey and for a spoil; and they mocked at these messengers, so that the anger of Jehovah came upon His people until there was no deliverance, and they were carried away from their land to Babylon to be slaves.

8) Already before Judah was carried away to Babylon, and also after that they had returned to their land, after the seventy years were fulfilled, all the true prophets had prophesied with one mouth:

a) That Jehovah would be merciful and would pass by the transgression of the remnant of His heritage; that His covenant with David His servant should never be broken so that he should not have a son a king upon his throne upon whom should rest the Spirit of Jehovah, the Spirit of the knowledge and the fear of Jehovah; that He should smite the earth with the sceptre of His mouth; that faithfulness should be the girdle of His loins, and that His name should be called "Jehovah our Righteousness,"¹ and "The God of the whole earth."² He shall be for a covenant of the people,³ and for a light to the Gentiles. He shall set judgment in the earth, and the isles shall wait for his law,⁴ until in the last days all the nations shall run to the mountain of the house of Jehovah; for from Zion shall go forth the law, and the word of Jehovah from Jerusalem.⁵

b) That this Son of David, the Lord, the Messenger of the Covenant,⁶ after that a way had been prepared before Him, should suddenly come to the temple of Jehovah, and He should be like a refiner's fire, to finish transgression,⁷ and to bring in everlasting righteousness, because Jehovah hath anointed Him to preach good tidings unto the afflicted, to open the eyes of the blind, and to open the prison to them that are bound.⁸

c) That through Him, among the Gentiles and in the midst of the peoples, there should be a knowledge of the seed of Jacob and his descendants; that all those who see

1) Jer. 33:16. 2) Isa. 54:5. 3) Isa. 49:8. 4) Isa. 42:4. 5) Isa. 2:3.
6) Mal. 3:1-3. 7) Dan. 9:24. 8) Isa. 61:1.

them should understand that they are the seed of the blessed of Jehovah, and they should call them the holy people, the redeemed of Jehovah. And from them those delivered shall be sent unto the nations and to the isles afar off, to proclaim and to make known the glory of Jehovah among the nations. New things shall be in the earth, and the former things shall not be remembered, and they shall not come to mind.

d) That all those who forsake Jehovah, who shall not answer to the proclamation, and shall not hearken to what they shall speak, shall hunger and thirst; they shall be ashamed and lament from the sorrow of their heart, and they shall leave their name as an oath for the elect of Jehovah.

e) That this Son of David, the Messiah, shall come up as a root out of a dry ground, and they shall not believe that the arm of Jehovah is revealed upon Him. He shall be wounded for our transgressions and bruised for our iniquities; He shall be afflicted and shall not open his mouth, and He shall be cut off from the land of the living, and in pouring out His soul unto death He will bear the sin of many, and shall make intercession for the transgressors. When He shall make His soul an offering for sin He shall see His seed, He shall prolong His days, and the pleasure of Jehovah shall prosper in His hand.

g) The word of Jehovah to Abraham our father, to Moses our prophet, to David our king, and to His servants the faithful prophets, was fulfilled and accomplished about seventy years before the destruction of the second temple. For Jehovah hath visited His people and hath raised up the horn of our salvation in the house of His servant David, and He hath made to sprout for us a righteous Branch, who is the Lord JESUS CHRIST, who came forth for us from Bethlehem, the city of David, to be ruler in Israel. He is high and exalted, and the Son of the Highest, and Jehovah hath given to him the throne of David his father, and He shall rule over the house of Jacob forever, and of His kingdom there shall be no end. He suffered, was cru-

cified and buried for our salvation. He arose from the dead and lived (again), and, behold, He sitteth at the right hand of our Father in heaven.

10) After the counsel of God and His infinite wisdom, our fathers were smitten with hardness of heart, and there was given to them from Jehovah a spirit of deep sleep that they should rebel and transgress against JESUS CHRIST, even unto this day, in order to provoke to jealousy the rest of the nations of the earth, and to reconcile the whole world by their faith in Jesus Christ, the Son of David, our king, when they heard the good news by those publishing His peace,¹ who were driven out in reproach from the congregation of Israel. But now, at this time,—when from our transgression against the Christ of Jehovah, riches have come to the world in the faith of Christ, and from the lack of our faith the times of the nations [Gentiles,] have been fulfilled, and now their fulness has come in, and they are established in their faith,—our fulness has also come, that we also, the descendants of Abraham, should be blessed by our faith in our brother, Jesus Christ, and that the God of our fathers, Abraham, Isaac, and Jacob, should return to have mercy upon us, and to graft anew into our holy root, Jesus, the branches which were broken off, and that thus all Israel should be saved with an everlasting salvation, Jerusalem, our holy city, should be rebuilt, and the throne of David should be established forever and ever. Amen!

RECENT CHANGES IN ISRAEL.

Rabbinism for a number of centuries kept the Jews in its iron grip, but Rabbinism and Talmudism have become effete. What has been substituted for them? Monotheism, but no Jehovahism; the idea of the unity of God, but not the knowledge of the living and loving God, who could not have communion with His people until at last He came down in the person of His own Son. Monotheism is not

¹ Isa. 52:7.

the authentic New Testament records, that Jesus never did alter the law or even suggest the abrogation of the Sabbath, that He came not to destroy it, but to fulfil it. But in the face of the clear facts as to Jesus' teaching is the other fact that Christians generally observe Sunday and not the Sabbath; and not only so, but the observance of Sunday is from the point of view of the Jew and his Christian teachers and companions almost the most patent evidence of his conversion. "If you become a Christian, the first thing you do is to cease observing the Sabbath and observe instead the 'Christian's Lord's-day.'" This is most appalling. Disciples of the Master, who profess to be devoted to His teachings and willingly obedient to the will of God through Him, not only cast aside the law of God and make for themselves a contrary law, but require others to do it. Such may be truly in the Kingdom of Heaven, but by our Saviour's words are of "the least" therein. Matt. 20: 19.

10:10
FEB
1898

JOSEPH RABBINOWITSCH.

Our readers will be glad to read the following account of Joseph Rabbinowitsch, the Jewish Reformer in Bessarabia, from the German of the late Prof. Franz Delitzsch. In view of the present interest in the national movement among the Jews, a perusal of what that noble lover of Israel, who devoted the best of his life to the cause of Israel's salvation, wrote of Rabbinowitsch and his life will surely not be untimely.

INTRODUCTION.*

When Joseph Rabbinowitsch made his first visit to us in Leipzig, I asked him to give me a sketch of his life. In response to this request, he wrote at once two-thirds of the following Autobiography, written in Hebrew, which he uses as his proper mother tongue. He afterwards sent me the conclusion from Kischineff, which disappointed me

* From the German of Franz Delitzsch.

by the little that it told us of his conversion to the faith in Jesus Christ. In answer to the complaint I made on this account, when he visited us in Leipzig the second time, he told me that this was purposely done on his part. I give, then, this Autobiography here in a faithful German rendering, and, despite its defective conclusion, the biography is, I think, a valuable contribution toward our knowledge of a most remarkable movement. It is followed by two sermons, and an address translated from Russian, and a letter translated by myself from the original Hebrew, addressed by Rabbinowitsch to a North American Jewish Christian, who had expressed to him, through my mediation, his joyous sympathy with the movement, but had added an objection to what seemed to him a too familiar mode of speaking of our Blessed Lord as "Jesus our Brother," a term which surely finds its justification in such passages as Micah 2: 3, where the men of Judah are called the remnant of Messiah's Brethren, and Zech. 12: 10, where the mourning of repentant Israel over Him "Whom they pierced" is compared to the death wail over an only son. Even as we speak of the Glorified One by His Hebrew name of Jesus, so may a Jewish Christian call Him in an historical as well as a spiritual sense, his "Brother."

Rabbinowitsch has not yet been allowed to minister the Holy Sacraments, but preaches constantly in the Jewish dialect or "jargon" of Bessarabia. Among his hearers in Kischineff is one Jacob Wechsler, who possesses a peculiar facility in rendering this "jargon" into pure Hebrew, which we have followed in our translations.

Rabbinowitsch is, for us, a phenomenon full of hope for Israel's future conversion to Christ. His sermons, mostly founded on a double text, one-half taken from the Old Testament and skilfully combined with the other half taken from the New Testament, often suggest thoughts of very deep significance. The Christian spirit which breathes in them is throughout a reflex of the inspired

Word of the Gospel and Epistles, issuing from a Jewish heart. Though the formal Confession of the Faith which he has drawn up for Israel exhibits throughout a familiar acquaintance with and conformity to the Church's symbols, yet is it equally evident that the type adhered to in his ordinary teaching has a strong Jewish element, and is so far original that his methods both of thought and expression seem directly gathered, and in a really gifted way, from the New Testament and its Divine Apostolic Word.

One or two examples of this may be taken from a sermon which has for its subject "The Essence of Faith." Rabbinowitsch delights to represent the Holy Tri-unity as God, His Word, and His Spirit, or, as he in one place expresses it, Knowledge, the Knowing One, and the Known in an absolute sense.

God is for Him the Tri-une, not only as He manifests Himself in Revelation, but as He is in His own Essence. He is apart from the created universe, Subject, Object, and Predicate all in One, that is in Himself. The three Elements of Faith are for Rabbinowitsch not knowledge, assent, and assurance, but Repentance, Prayer, and Righteousness, with reference to the well-known Jewish maxim (into which he imports a deeper meaning), "Repentance, Prayer, and Righteousness deliver men from the Wrath to come."

Another example of his method of dealing with revealed truth is the use he makes, after Apostolic precedent, of a verse in the Psalter (Psa. 109: 3), which he applies directly to our Lord when speaking of Him as the Son of God, who upholdeth all things by the Word of His Power, and makes Heaven and Earth one in His Love—he goes on to represent Him as saying of Himself, "And I am Prayer"—*i. e.*, the Eternal Mediator and Intercessor who for that very reason is also the "Teacher sent from God."

Rabbinowitsch lives and moves in our Hebrew version of the New Testament, of which we may say without

boasting that it has found the proper and lasting Hebrew equivalents for many Greek terms (such as *mishpat-habanim* for "adoption of sons" and *tikkune ha-olam* for "Elements of the World.") To these and many other renderings like them Rabbinowitsch owes the suggestion and expression of some of his noblest thoughts.

It should be mentioned here that without any specific influence from, or even knowledge of, the so-called "Higher Criticism" of the Pentateuch, he concurs therewith in regarding the Priest Code, of the mid-books (Exodus, last chapters, Leviticus and Numbers) as a later addition to the original Mosaic (prophetic) Legislation contained in the mid-chapters of Exodus ("The Book of the Covenant"), and in Deuteronomy. He insists on the fact that it was from fanatical adherents of this later Priestly Legislation that the rejection of our Lord's Messiahship proceeded, and the bitter persecution which brought him to the Cross.

It is in logical accordance with this view that Rabbinowitsch regards the Talmud as having been down to the present day, a main source of all the misfortunes and unhappiness of his people, and so far rightly that it is the *confusion made in the Talmud of Divine Revelation with Rabbinical traditions that has maintained Jewish national exclusiveness in its age-long hostility to the emancipating grace of the Gospel of Jesus Christ* as "the end of the Law for Righteousness."

Yet Rabbinowitsch doubtless goes too far in his denunciations, for the Talmud itself, and its ally, the Midrash, certainly contain many Christian ideas and aspirations which are well worth developing, though as a whole they constitute a Chinese wall, which must be demolished before the Jewish problem can be rightly solved.

From the same point of view Rabbinowitsch attacks the Pharisaic observance of the Sabbath, while insisting on its retention by the Jewish community even after embracing Christ, as their great national remembrance of

their creation as God's people by the deliverance from Egypt. For a like reason he would retain Circumcision as a symbol of Jewish religious nationality. But with his essentially Pauline position in all other respects we cannot but hope that he may ultimately see his way to preserve the true nationality of his people, in combination with observance of the Christian's Lord's Day* and the abandonment of Circumcision.

The movement begun so auspiciously in Kischineff is for our apprehension a prelude of what, on a world-wide scale, may be part of the final development of Israel's vocation among the peoples.

A sudden universal conversion of the whole Jewish race is neither conceivable in itself nor foretold in prophecy. The spiritual revolution which we *may* hope for will be brought about by the pervading efforts of God-inspired individuals, who, as Hosea prophesied, will call Israel to repentance (Hosea 6: 1-3), and bid them seek their God and His Christ in the latter day. Hosea 3: 5. Individual converts whose hearts are touched will respond to this call and awake to new life, when the "blindness in part" shall pass away, and a new Judaic religious nationality of believers in Jesus as the true Messiah will open its eyes to the glorious world of faith and hope, to which Israel has continued blind so long. That time of the end will, as prophecy assures us, be one of sore disturbance and convulsion, and of far-reaching changes for the whole world.

Joseph Rabbinowitsch appears to us as a morning

* It is difficult for us to see why it is at all to be desired that the Jew who embraces Christ should also observe the "Christian's Lord's Day." That day—by which is meant of course *Sunday*—is an ecclesiastical day, without the least Scriptural foundation, and cannot be required of any Christian on the basis of the New Testament. Moreover, its introduction as a weekly festival into the Christian scheme of days and its all but universal observance by Christians have been the chief reasons why the observance of the Sabbath has been all but lost, which fact has been a stumbling-block to Jews when they approach the considerations of the Messiahship of Jesus of Nazareth. When, therefore, a movement like the one now under consideration contemplates the recognition of the Sabbath by Christ-believing Jews, why mar its simplicity by a combination with what is utterly alien?—EDITORS OF THE P. P.

star in the spiritual firmament of his people's history. May he, in God's mercy, continue to shine with true light from Heaven!

One thing is certain. The Church's own history will not come to end till Israel shall be saved, and bring with its fulness new life to us also. To many, even Christian theologians affected by the mists of anti-Semitism, this expectation may seem chimerical. But surely it is blasphemy against the Gospel itself to deny its power to bring Israel as well as the Gentile world to Christ. If it took Israel a thousand years to turn from idolatry to belief in one God, shall we despair though millenniums pass ere they turn from hatred of Jesus to His Love? But when that day shall come, Israel born, like Saul of Tarsus, out of due time, will, like him, win fresh triumphs for the Gospel, and her "receiving" prove our "life." Rom. 11: 15.

The strange ingrained unchristian hatred of the Jew which besets us now will pass away. This may seem, and with man it is, impossible; but not with God, the Almighty, loving Father of us all.

AUTOBIOGRAPHY OF JOSEPH RABBINOWITSCH.*

"So span-long hast Thou made my days, my life as nothing before Thee." Psa. 39: 6.

The day of my birth was the holy Sabbath, 23d (11th) September, 1837. My birthplace was Resina, on the Dniester, a small town in Bessarabia, where I spent the first ten years of my life. My father was David, son of Ephraim, son of Rabbi Wolf, of Orgeieff, in Bessarabia. Through them I am descended from Rabbi Israel, a learned commentator on the Talmud, who traced his descent from the primitive Gaonim. My mother's name was Esther Sarah. She was a daughter of Nathan Neta, whose fa-

* Abridged from the German of Franz Delitzsch.

ther was a disciple of the celebrated Zaddik Rabbi Jacob Simson of Schofatuvke.

I owed my early training to my maternal grandfather, Nathan Neta, of Resina, with whom my father then living at the village of Maschkowicz, near Orgeieff, placed me for education in my early childhood after my mother's death.

Nathan Neta was an excellent man, learned in the Law, and a strict adherent of the Bescht, (a form of Hebrew Chasidism) and its devout practices. He endeavored from the first to instil in my young mind his own love for Thora, Talmud, and religious books. He hardly left me out of his sight night or day (we shared the same bed), and took me with him three times every year when he went on pilgrimage to the learned Rabbi Salmina, of Raschkoff, son of Joseph, and the learned assembly of Chasidim (devout students) who met at his house. There he was proud to exhibit my early knowledge of Hebrew and the Holy Scriptures. I well remember how in my eighth year I repeated the whole Tractate Succoth, Mishna for Mishna, before the assembly at the Feast of Tabernacles, and how Zaddik warned my grandfather not to let me become too precocious. He was, indeed, unwearied in all the details of my education, interspersing his instructions with numerous anecdotes of miraculous occurrences, and of the fates and sayings of learned men. I had to learn and repeat every day some chapters out of one or another of the twenty-four books of our Bible. I had also to commit to memory Rashi's *Commentary on the Pentateuch*, and other books.

At six years old I could repeat the whole Song of Songs, and still remember how deeply even in childhood I was moved by Rashi's words in the Prologue to his *Exposition*, on how Solomon, filled with the Holy Ghost, prophesied in that book of Israel's repeated captivities, then still in the future, how they would bewail their former glory, and remember the loving kindness once vouch-

safed them by God above all the peoples of the earth, and would learn to say, "I will go and return to my first husband, for then it was better with me than now."

In 1848 I was already in the second decade of my life, when, my grandfather being too old and feeble to continue the conduct of my education, my good father took me from Resina, and placed me at Orgeieff under the care of my widowed grandmother, Rebecca, who, as daughter and daughter-in-law of Rabbins, was commonly called the Rabbinerin (Rabbiness). Under her roof I studied the Talmud night and day for the next five years under very learned teachers, whom my excellent father paid most handsomely, quoting on that behalf an utterance of the Talmud that a man's requirements for the duties of life are all predetermined for him, but not the amount that he shall spend on enabling his children to study the Law, for which, too, special rewards will be vouchsafed him.

My chief teacher at that time was Rabbi Joseph, son of Akiba, who belonged to the Chasidic circle of the celebrated Zaddik R. Raphael, of Berschid. With him I read many difficult passages of the Gemara, the Sohar, and other books of the deepest Hebrew Mysticism, and among them the writings of the great Rabbi Pinchas, author of the Chasidic Masaim, founded on Psa. 34: 14, and Ex. 23: 7, "When a lie shall be abhorred as no less a sin than a breach of the Seventh Commandment then will manifest Himself Messiah the Son of David in His glory."

R. Pinchas labored diligently at that time with his disciple, R. Raphael to implant the mystic doctrines of their Chasidic school, and teach its devout observances among their youthful hearers at Orgeieff. All our striving then was through union with the Holy One and His Shekhina to reach the highest steps in spiritual knowledge. More than once have I risen at midnight to weep for the exile of the Divine Shekhina, and to implore the gift of His Spirit from the Holy One, who, as the Sohar says, walks at that hour with blessed souls in the Garden of Eden.

My mind at that time was entirely absorbed in Chasidic devotions, in meditations on the Eternal, and I took no pleasure in the amusements and occupations of my youthful companions.

It happened in my sixteenth year, on the Fast of the 17th Tammuz, 1853, that I was chastising myself at night-time, in penitential remembrance of the destruction of Jerusalem, which was followed by the Fall of the Second Temple, when a messenger of glad tidings appeared with the announcement of my espousals to Golde, daughter of Daniel, son of Elia, which had just taken place in the customary manner, with the breaking of costly vessels, in remembrance of the sack of the Holy City; and were to be followed at latest in three years' time by our marriage. The whole transaction had been accomplished for us by the fathers on either side, and I had but to bow and smile acquiescence to the congratulations which poured in upon me.

In those days the fire of Chasidic piety glowed on the altar of my heart, but a flood of other influences now came from Central Europe which tended rapidly to quench its fervor. An imperial ukase compelled all children of Hebrews to learn to speak and write the Russian language, and all teachers to read Moses Mendelsohn's translation of the Pentateuch with their pupils. A new spirit began to stir within me, and new ideas as to the real meaning of Law and Prophets served to infuse doubts in my mind as to the absolute sacro-sanctity of my Chasidic instructors, and the truth of their transcendental interpretations of Scripture. I began to read the modern Hebrew literature of the day, and gladly embraced new and more rational ideas and interpretations, under the influence of which the over-wrought fancies of former teachers began to fade in my mind like a dream when one awaketh. I was greatly helped toward this change by acquaintance and intercourse with a young man named Jechiel Zebi; son of Meir Herschensohn, who at that time had a high

reputation for Talmudic learning in Orgeieff. This new friend soon began to open my eyes as to the real nature of Kabbala and Sohar, and to show me that these were but a blinding veil for the minds of their Hebrew readers hiding from them the truth and the right interpretation of Holy Scripture. He imparted to me some of the conclusions which he had drawn from a scientific and historical study of Law and Prophets. I attached myself daily closer to this new friend, and we sat many hours together pursuing this, to me, new course of study. One day after a visit to Kischineff he brought back with him a little book which he said had been given him by a Christian Pastor as one which would show him what Jesus of Nazareth really taught. It was in fact a Hebrew New Testament printed in London. "Perhaps," added Herschensohn, "this was really the Messiah whom Moses and the Prophets foretold." He gave me the book which I have by me still. Other circumstances besides my intercourse with Herschenson (whom my Chasidic teachers regarded as an "Epicurean" or Rationalist), led to a breach between me and my old way of thinking, and former teachers such as R. Joseph of Berschid, which compelled me to think of leaving Orgeieff. I retired to my father's house in the village of Maschcowicz, where he carried on his business. There I zealously pursued the study of a fresh set of old Jewish writers, of Maimonides, Albo, Gaon, which I had commenced in Orgeieff. I frankly proclaimed my new convictions that the whole Chasidic system of mystic Theology rested on self-deception, and was irreconcilable with sound reason. My father by no means discouraged me in pursuing this new mental development, and gave me every assistance that I needed.

The time at length arrived for my marriage with Golde, who was now (1856) seventeen years of age, and is still my faithful and beloved wife. We were united in holy matrimony on the 7th Tebeth, and I continued for eighteen months to reside with my father-in-law, Daniel

Goldenberg, at Orgeieff, and renewed my intimate intercourse with Herschensohn. I had hardly any other intimate friends there, though I daily attended prayers at the Beth-ha-Midrash.

After residing a year-and-a-half at my father-in-law's house, I hired one for myself in Orgeieff, and opened a small shop with the help of my wife's marriage portion of 800 silver roubles.

In 1859 our dawning prosperity was suddenly ruined by a fire which destroyed sixty-six houses in Orgeieff, and deprived me and my wife, with our infant son, of all our little property.

The next decade was a time of much bitter suffering and anxiety. Yet did my great losses and my consequent poverty exercise a wholesome influence on my mind, driving me to fresh studies and occupations. I had some acquaintance with law which I carefully improved, and soon became legal adviser to my countrymen, far and near. My advice and my advocacy were invoked on all sides, and God granted me good success. I became also a contributor to various Jewish newspapers, and well-known as a promoter of education and enlightenment among my people. Zederbaum, the founder of Jewish journalism in those parts, welcomed my co-operation. I established a school in Orgeieff for instruction in Talmud, Torah, and the Hebrew and Russian languages; the school did a good work and my endeavors on behalf of education were observed with favor in the highest government circles of Kischineff and Odessa. I became a member of the Society for Promoting Enlightenment among Jews in Russia; wealthy families in Kischineff and the neighborhood gave me employment, and a new era of prosperity began for me in 1866 with the formation of a large business in Orgeieff, for the sale of tea and sugar in the town and neighborhood, which I conducted with success. Moreover in 1869 I was elected to a post in the Landrath of the district of

Orgeieff, such as no Israelite had up to that time filled. So ended my third decade.

Anyone acquainted with the difficulties which beset the Israelite in Russia will understand my earnest desire, and endeavors for the advancement of my people which I then thought could be accomplished by education and enlightenment only. The spirit of the new time would soon, I trusted, set them free. The emancipation of so many thousands of serfs in Russia by the high-minded generosity of the Emperor Alexander II., and the emancipation of the negro slaves in the United States of America, which was effected by the great war between North and South, diffused a breeze of freedom and deliverance which I sucked in with avidity on my people's behalf, and awakened in me hopes that the nations of Europe would soon begin to see that their Jewish brother also is a man, and remember that the earth is given to the children of men.

But now came a great disappointment of my hopes based on the liberating power of mere intellectual enlightenment. The crushing blow inflicted upon France in 1870-71, showed me how little the highest advances in civilization may avail a great people in the day of adversity, and that such alone would not save Israel. Then again the horrible persecution which in 1871 broke out in Odessa greatly troubled me. I then found that education and enlightenment so far from shielding Jews from the rage of their enemies, made them and their nationality all the more odious to their Christian neighbors. The Jews of Odessa were the first to change costume, language, and proper names, in order to be more like their neighbors, who in their turn were the first to overwhelm with scorn and reproach, and to threaten them with destruction. In the third place, my work and official position as a member of the Landrath, taught me how little there was of sincerity behind the apparent friendship in which many Jews and Christians stood to one another.

I lost all spirit to continue my work at Orgeieff, sold

my large business there, settled all my accounts, and moved to Kischineff on 9th November, 1871, with my wife and children, four daughters and one son, who was already attending the gymnasium at Kischineff. I hired a flat in a good house in the midst of my own people and the center of the town, and intended at first to carry on a business in tea and sugar and other articles to be supplied from Odessa. But I heard an inner voice saying to me: "Leave trade and traffic; it will bring thee no blessing. Be an adviser and an advocate of thy oppressed people, and I will be with thee!" I obeyed what I felt was a divine call. I had a large circle of friends and acquaintance who gladly availed themselves of my legal knowledge and experience in various difficulties with the government and in the Courts of Justice, and were ready and willing to pay for my assistance. I bought a piece of land in a quiet part of the town on which I built a comfortable house, and moved my family into it in 1873, less by my youngest little daughter (Tikwa), who fell a victim to the cholera when it raged in Kischineff in 1872. I soon became a much sought and much visited personality. Many in sore need implored my help. Many widows and orphans told me among floods of tears, sad stories of oppression, and in too many cases I discovered that the oppressor himself was a son of Abraham. Moreover persons of wealth and position confided to me their private affairs, or consulted me on matters of municipal policy, in which I was ready to help them with no other payment than their grateful thanks. In this period I studied Holy Scripture at home, and also gave lessons in Hebrew and Russian. Our Jewish public worship I attended on Sabbath and Holy days only, and was always ready to give up the leisure hours of the Sabbath-day to the EXCEPTION OF inquiring friends who came with questions of theological and scientific interest.

In those days it was ordered by Providence that the learned journalist, Alexander Zederbaum removed from

Kischineff to St. Petersburg, in order to publish his journal, *The Interpreter* (Ha-Melitz), in Hebrew and Russian, in the centre of Russian life and activity. He gladly invoked my assistance as a native of Kischineff in his new sphere, to act as reporter and correspondent, and as an earnest of Jewish liberties and the amelioration of our people's condition. He urged that now himself in a position to gather information and exercise influence at headquarters, the time was come for us both to make a combined effort to raise our people's moral and social position, and that I should set myself to write a series of papers and essays with this object in view, which might appear regularly in his journal at St. Petersburg.

I felt that this close appeal to my conscience must not be neglected, and was more zealous than ever in calling public attention to the low moral and intellectual condition of my compatriots in Bessarabia, and to their special needs. My efforts in this direction were not without effect.

About this time the cruel war broke out between Servia and Bulgaria on the one hand and Turkey on the other. The Emperor Alexander II. resolved to assist the two Slavonic States in their efforts to gain their national freedom by sending Russian troops across the Danube, and Kischineff was the head-quarters of this army in the south.

My own zeal on my people's behalf was naturally awakened, and hope renewed that the end of two millenniums of oppression might be approaching, but no help was forthcoming for Israel. When I heard how the notables of the Bulgarian people assembled themselves in the ancient Cathedral of Tirnova to thank the God of Heaven for deliverance from a tyranny of five hundred years, tears flowed from my eyes, and I exclaimed, "O Lord God of Israel, when shall it be Thy gracious will to raise the horn of Thy chosen people? When wilt Thou take to

Thyself Thy power and reign over Thy long-forsaken and shame-covered Zion?"

In 1878 I wrote a well-known pamphlet, entitled *Sabri maranan werabbanan—What think ye, our Lords and Rabbins?* which appeared in the Hebrew journal, *Morning Light (Haboke Or)*, and endeavored to show how the Rabbinate itself (i. e., the body of the Jewish clergy) might be reformed and lifted up out of its present impotent condition as the first necessary antecedent of any real improvement in the state of the Jewish people, now lost in the mazes of poverty, ignorance, indolence, and unbelief, which must make the existence of true religion among them impossible. Many nights did I sit in consultation with the learned Dr. Levinton, anxiously inquiring how our people might be engaged of their own free will in agricultural pursuits, as the most useful and profitable of occupations, and so be raised out of their present miserable condition of hopeless, crushing poverty. With the consent of Government in Kischineff we called a large meeting of our principal citizens, and endeavored to establish a society for the assistance of poor people undertaking garden work, and I addressed the Jews generally in their own dialect, for the furtherance of the same cause, setting them a practical example in my own person and those of my two sons, David and Nathan, who worked with me daily in our own garden plot. With a like end in view for Russian Jews generally, I wrote frequently to Zederbaum's journal in St. Petersburg. At the same time I did my best to improve the synagogal service at Kischineff by providing a new and handsome House of Prayer, with a good choir, and by removing from the service all objectionable features. This I accomplished with a general concurrence. In such ways as these my activities on Israel's behalf, during this my fourth decade, were mainly practical. My conviction now was that the time for writing and theorizing was gone by—that what our people mainly needed was in the first place active, healthy

employment, which might take them out of their miserable trafficking in silks and satins, gold and silver rarities, embroideries, and the like—that even our boast to have first created and then ruled the mercantile system of the modern world was no longer maintainable; that, in fact, we are, and must remain, as the prophet Amos tells us, "a little one" among the nations. Amos 7: 2, 5. To thoughts like these I gave expression in an essay which appeared in Zederbaum's journal, whose Hebrew title may be rendered, "Hasty Scribes and Boastful Traders."

And so I enter on my present and fifth life's decade, and the period of the movement toward Christianity among the Jews of Russia. Many events in its first years turned my mind to fresh problems on behalf of Israel. The death of the just, gentle, high-minded sovereign, Alexander II., was followed by the terrible persecutions which broke out in Jelisabitgrad, Warsaw, Kieff, Balta, and other places, and the flight or banishment of many thousand Jews to America and Palestine. These awful occurrences helped me at length to recognize Him of whom Moses and the Prophets did write, Jesus of Nazareth, who said of Himself (John 18: 37), "To this end was I born and came into the world, that I may bear witness unto the Truth. Everyone that is of the Truth heareth My voice," whom I now recognize as my Lord and my God.

Here I lay down my pen, and lifting up my eyes to Him who now sitteth on the right hand of the Majesty on high, I say to Him, "Wilt thou still be angry with us? Shall thy wrath burn like fire for ever? Wilt thou not turn again and quicken us, that thy people may rejoice in thee?" O that I might hear what God the Lord will say concerning us, that He would speak peace to His people and to His saints, so that they turn not again to folly! Yet is His salvation nigh to them that fear Him, that Glory may dwell in our land. Amen.

KISCHINEFF, 27 November, 1886.

10 12

March 1898

all preliminaries, and when these are completed the marriage takes place. A bride ten years of age is not uncommon among Jews and Moslems, and very common at twelve and fourteen. The latter age, fourteen, is not an unusual one for Christian girls to assume the duties of wifehood. These child marriages and the methods used to bring them about result in great unhappiness and frequent divorce.

Divorce is disgracefully common among the Jews, and may be obtained by the husband for the slightest provocation. The rabbis have power to grant these, and do so for the modest sum of thirty piasters—less than a dollar and a half. This practice strikes at the sanctity of the home, and makes the life of many a wife one of continued fear lest her husband, displeased in some way, should send her away. The breaking of the marriage bond is of frequent occurrence among the Moslems also, and a very easy process, the husband simply ordering his wife to leave. Among the Christians the rules of the Church prevent such unnatural proceedings. I have heard of separations being granted, but never a divorce, by the ecclesiastical officials. With matrimonial affairs the local government has no concern. These are all in the control of the spiritual heads of the various religious communities.

From the above brief description of home life in modern Jerusalem there can be little gleaned by the dwellers in American homes that will cause feelings of envy.—*The Independent.*

JOSEPH RABINOWITZ ON ZIONISM.

In a Hebrew letter just received from Joseph Rabinowitz, of Kishineff, Bessarabia, South Russia, he expresses his opinion of the congress of Zionists, held in Basle, Switzerland, last August. We translate:

"The conference of Zionists in the city of Basle were assembled against Jehovah and against His Christ. The

majority of those who bear the name of Zionists are rebels and transgressors whom Jehovah, the God of Israel, will purify out from among His people as tares from the wheat, that they may not go into the land of Israel. *Ezek. 20:38.* This that the Jews in Jerusalem and in Palestine have begun to do, in that they are speaking Hebrew, is not that in this pure language all nations may call upon the name of Jehovah to serve Him shoulder to shoulder in the name of the one Lord Jesus the Messiah, but that they may glory in their wisdom and that it may appear to all the inhabitants of the world that they are their own rulers. "Who is lord over us?" *Psa. 12:4.*

"It remains for us who believe in Jehovah and in His Christ according to the Gospel of the Apostle Paul to wait a little moment until the days of purification and the testing of the people of Israel are completed. Then, only then, after the purifying will Israel call upon the name of Jehovah, and He will answer him and say, 'He is my people,' and the true Israel in whom is no guile will say, 'Jehovah is my God.' *Zech. 13:9.*"

THE January issue of THE PECULIAR PEOPLE, a Christian monthly devoted to Jewish interests, contains a goodly amount of reading along political, social, literary and religious lines. The tone of the magazine is clear and lofty, Christ the Redeemer of the world being exalted in every line.—*The North and West.*

THE Sabbath was appointed to be a joy to us. What greater joy can there be than to hear the words of the Law and to be satiated with angels' food and the bread of Heaven?

God is holy and we ought to be holy as He is. All, therefore, that we do ought to be done in accordance with His thought.—*Ch. Th. Lücke.*

A NEW Jewish Technical School, where instruction in other subjects is also to be given, will shortly be opened in Lodz.

SERMONS + ADDRESSSES

Selected Sermons preached in several countries
and in several languages in Edinburgh, South Africa,
and elsewhere, and of some addresses made
to the young, to parents, spouses and children
and others. "Midman's Mission to the Jews,"
and "The Sabbath," are also included.
London, 1886.

TRANSLATED BY MR. JAMES ADLER
Minister of the "Midman Mission"

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S
SERMONS
AND
ADDRESSES;

Being two specimen Sermons preached in regular course on Saturdays to his Jewish townsmen in Kischeneff, South Russia; together with a brief Summary of some Addresses he delivered to about 1,400, in all, of Jews, Jewesses and children, in celebration, with the "Mildmay Mission to the Jews," during his few weeks' visit to London in the winter of 1886-7.

TRANSLATED BY MR. JAMES ADLER,
Missionary of the "Mildmay Mission."

BEST COPY AVAILABLE

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S

Sermons and Addresses.

*Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in
Kischeneff, Bessarabia.*

Having read Gen. xii. 1-4 and John viii. 51-59, and after having offered prayers, the preacher said:—

Brethren according to the flesh ! Many a time have I had the honour of attempting to rouse you from the sleep of sorrow in which you have fallen by reason of the great trials that overtook you in recent times, and to bring to your minds the words of the Prophet Is. (xlv. 25) "In the Lord shall all the seed of Israel be justified, and shall glory." This I shall repeat even a hundred and one times ; that it is in vain you try to justify yourselves before the European nations by *your wisdom*, in which the learned among you pride themselves and say, "Among us Jews too are philosophers, doctors and men well versed in every branch of science, who with their books enrich the libraries," &c., and you therefore think you have a right to enjoy the fruit of their labours. It is equally vain to boast of your ancestry ; that you are an everlasting people, offspring of the patriarchs of the world, the children of Abraham, Isaac and Jacob, who found the truth, at a time when the ancestors of the European nations were still living in gross darkness and after the lusts of the flesh. What has taken place recently, days in which you and the learned among you thought you needed no more the light of the sun by day, neither the brightness of the moon by night, looking upon modern science as your everlasting light, and learning to be your glory ! this has sufficiently revealed unto you, that after all you are poor, and destitute of everything. There is no listening ear to your wisdom ; first, "the poor man's wisdom is despised," said Solomon ; secondly, because the Europeans say, "your wisdom is ours, and your knowledge is our knowledge, and everything new among you is ours ! for have you brought anything of this kind with you when you came from Asia to Europe whereby you could benefit her children ? "

Is it by the aid of your mathematics which you employ concerning the measure of a *מִזְבֵּחַ* (fountain in which women or men immerse for purification,) or concerning a *סָבֵתָה* (booth,) that Galilio made his great astronomical discoveries? Or is it by the aid of the discussion of Rav and Samuel as to whether *רַבָּה* (India) and *אֶתְיֹופְּיהָ* (Ethiopia) were near each other or not, that Columbus discovered America?

The Talmud with all its ingenuity, of which you boast, is still a sealed book to them, and of which they have not yet had taste to enjoy! They say, "Jew, take what is yours! Take the Talmud, and go to Babylon with it! We desire neither its sting nor its honey." As regards your boasting upon *your ancestry*, are they too well acquainted with Kriloff's fable of the geese, who having complained at the farmer putting them in a basket like prisoners, and carrying them to the market to be sold, since their ancestors were instrumental in saving Rome—the owner said to them, "Yes, it is true; your ancestors were a means of saving Rome, but *what have you done?* By what act have you rendered yourselves deserving?"

We, brethren, have nothing but in God to glory. It is only when we have turned in faith and love to the God of Israel, who alone is able to save, that we shall be put on the same level with other nations, when we shall be a wise and understanding people, and we shall exist as long as the heavens: it is then that the death of our nationality will be swallowed up for ever, our shame will be taken away from us, and we shall dwell safely beneath the wings of our Messiah, Jesus of Nazareth, the mighty God, the Prince of Peace; no one making us afraid, as predicted by our faithful prophets. On the other hand, if we remain obstinate and say, "Who is God, that we should serve Him? Who is the Son Jesus Christ that we should believe in Him? We have made a covenant with science, with politics, with the economy of Europe; we have access to the Stock-exchange and the banks as we have to the Talmud and its commentaries," then misfortune and distress will meet us at every step, and only death and destruction will have their rule over us!

I am perfectly aware, brethren, that some of you are rather surprised at my statements, and think I am mad; others, if not for fear of the Government, would take up stones from the streets, and would stone me, because I speak to them in the name of God, and in the name of Jesus Christ. But since I was seized with love to my people, since the Jewish question in Russia was kindled in me, since my heart began to realize the power of the blood of the Lamb of God, Jesus Christ, our

Brother according to the flesh, and the cleansing efficacy of the water which came forth from His pierced side, as the fountain opened to the House of David and to the inhabitants of Jerusalem for sin and uncleanness, I cannot keep silence; and as long as I shall live, I shall not cease from telling our people of the great sin they committed against the Son of David, against this Jesus Christ, whom God raised to be the light of the Gentiles, and the glory of His people Israel. How mysterious the dealings of the Jews seem to be in their rejection of the rod that came out of the stem of Jesse! The rebellion is as strong to-day among our people, the brethren of Jesus Christ according to the flesh, as it was on Golgatha on the day when the Righteous One was crucified! To this day, those of our Jewish brethren who cast His cords of love and mercy from off their shoulders, repeat the blasphemous words which the father of lies spoke through the mouths of the scribes and Pharisees, "His blood be upon us, and upon our children!" Our Jewish brethren to-day, as those of old generations, teach their children to repeat the words just as they have been uttered by those of old, and as they are written in the Gospels to their everlasting shame. For if not for this practice, how do they come to know this expression, since the Gospels are neither known nor read by them!

From the few verses I read to you, dear friends, from the Gospel of St. John, you can see, that at the end of the existence of the second Temple, when the glory of Israel was already fallen to the ground, when the holy City was under the rule of the Romans, and the temple in the hands of priests who disregarded everything that was holy, even at that time every truth-loving man among Israel mourned secretly over the loss of his people and their land. Considering the surrounding circumstances, they thought that God would put a similar end to the people of Israel as that of the people of Sodom and Gomorrah, and that He would wipe away Israel with all the precious promises given to them by the prophets of God. Nevertheless the Scribes and the Pharisees turned their eyes away from the deplorable state in which Israel was, neither did they care for the glory of God or for the Word of God; and although by their outward circumstances they were lying in the dust; yet, these poor men boasted of their ancestry in the sight of other nations; that they were the seed of Abraham, Isaac and Jacob; and towards their own brethren, they boasted of their learning; that they alone understood the meaning of the Law given on mount Sinai, that they only could solve difficult questions concerning the Law, taking the chief seats in the Synagogues and loving to be greeted in the

markets; and when the Teacher of Galilee, the Son of David, said to them, "Verily, verily, I say unto you, if a man keep my saying, he shall never see death," the wise Jews who were arrayed with long fringes and black phylacteries said to Him, "Now we know that Thou hast a devil. Abraham is dead, and the prophets, and Thou sayest, if a man keep my saying, he shall never taste of death. Art Thou greater than our father Abraham which is dead? and the prophets are dead, whom makest Thou Thyself?"

For the Scribes and Pharisees, who were wise in their own conceits, and who considered the law of God from a human point of view, only as commands of an arbitrary king, calculated to crush His subjects under His feet, or to bind the hands and feet of the sons of Abraham, that they should not stray away into other peoples' fields for pasture, namely, that they should not mix with other nations, over whom, according to their own estimation, God would have no dominion whatever—the word "Death" of which Jesus Christ, the Son of God spoke, was difficult to comprehend, as difficult as the expression "Purity" which is acceptable before God; they thought it enough to make clean the *outside* of the cups and the platters, (Luke xi. 31-40,) or as difficult as the term "Rest" on Sabbath, which they explained to mean cessation from doing any good (Mark iii. 4.) By the term "death," they only understood the death of the flesh, forgetting the spiritual death, the separation of the soul from the bundle of life, which is at the right hand of the Life of lives, and the casting of the same into Hell. It was on this account that they were angry with the Teacher, who came from the insignificant Galilean town of Nazareth, and Who by the force of His words, which were uttered in truth and righteousness, won the hearts of the people of the City of the great King, full of scribes who said, "Now we know that Thou hast a devil, and that it is only by his power that the people are led away, but Thou possessest not the right understanding, which is only our lot. Why, Abraham is dead and the prophets, as the cave of Machpelah which is in Hebron, and the tombs of the prophets which we built, do testify!" It was therefore that the Son of God answered them with divine wisdom, that it was only through their love for honour and superiority over their brethren, that in every thing they saw only themselves, but not God; and it was on that account that they could not understand Him, and that the law and the prophets were still a sealed book to them. He then turned their attention to Himself saying, "If I honour myself, my honour is nothing, it is my Father (not my King) that honoureth me, of Whom ye say

with your lips that He is your God, yet ye have not known Him" with your hearts and spirits; for Abraham your father, to whom God said, "I will make of thee a great nation, and I will bless thee and make thy name great; and thou shalt be a blessing . . . and in thee shall all the families of the earth be blessed," is not dead, and that he of whom God said, "Shall I hide from him that thing which I do," rejoiced to see my day in the fulness of time, when he would be a great nation, and when all the families of the earth would be blessed in him. He saw it was through the Messiah, the Son of Man and God, Who was to bring an everlasting righteousness and true peace to all mankind, that all the promises given to him (Gen. xviii. 19) would be fulfilled, and therefore he rejoiced. As the Psalmist says, "Light is sown for the righteous, and gladness for the upright in heart." But on the other hand Solomon says, "Though thou shouldest bray a fool in a mortar . . . with a pestle, yet will not his foolishness depart from him." (Prov. xxvii. 22). These foolish Pharisees were more angry over that, and exclaimed, "Thou art not yet fifty years old, and hast Thou seen Abraham?" Notice, they did not say, "has Abraham seen thee?" With that they meant to say, that they also believed in the existence of Abraham, and that he was well acquainted with what was going on in this world, as it is stated in the Talmud, "that God shewed to Adam every generation to come, together with respective learned men, and commentators," but it was impossible the son of the carpenter Joseph, one who was despised and rejected of all men, should have seen Him. It was therefore that our Lord said, "Verily, verily, I say unto you, before Abraham was, I am." Feeling the power of His words which shattered their pride to atoms in the sight of the multitude, and feeling that they could not conquer Him with idle words, they resorted to actions, "then they took up stones to cast upon Him: but Jesus hid Himself, and went out of the Temple, going through the midst of them, and so passed by."

Dear brethren! Eighteen hundred and fifty years passed since your forefathers quarrelled with the Angel of the Covenant, Jesus, Who suddenly came from Galilee to His Temple, which was full of Scribes and Pharisees, although they saw many miracles wrought by Him; and to-day you are doing the same! You are still hardening your hearts and boasting of your noble ancestry, that you are the seed of Abraham, and priding yourselves in your great learning concerning Sabbath, Passover, lawful or forbidden food, meat-and-milk, &c., which help to grind the dry bones into powder, and which prevent the poor people from tasting the sweetness

of the covenant which God made with us through His Son Jesus in the holy City of Jerusalem. You, too, whose desire is only to accumulate money and to obtain honour from your brother Ichabod, are astonished at the words : " If a man keep my saying, he shall never see death ; " and with mouths full of mockery you say to each other, " Why, Abraham is dead and the prophets ! " But this is because you, like your ancestors, do not comprehend the real meaning of the terms, " life and death, clean or unclean, rest or labour." " Life," in your opinion is, to possess thousands of Rubles ; " purity," is to be immersed in the stagnant water of the ' Mikveh,' and " rest," is to have a lot of money on interest in the Imperial Bank, and to be able to say to your souls, " Soul, thou hast much goods laid up for many years ; take thine ease, eat, drink and be merry." (Luke xii. 19.) This is the sole cause of your not being able to grasp either the Heavenly Father, His Messiah, or the Holy Spirit who is working in every one. In an age when all the truly wise of other nations tremble with holy fear at every word written in the prophets, believing that not a single word will fall to the ground, and seeing in the crucifixion of the Messiah and His resurrection, all the predictions of our prophets fulfilled, as also our Lord said, " I am not come to destroy the law, but to fulfil it," (Matt. v. 17) and as His last words on the cross were, " It is finished ! " even in an age like this, you say in your hearts that all the grand things promised by the prophets are gone for ever, and that you have nothing more to rely upon but upon your understanding and your money, to accumulate riches on every hand, to cheat right and left, and to make no distinction between a brother of your own people and one of another nation. If anyone tells you faithfully that Jesus is not a God who cannot help, but that " He is mighty to save," and that He is not, as you are in the habit of thinking, only the portion of the uncircumcised Gentiles, who for a glass of brandy take the candlesticks from off your tables on a Sabbath-day, because it is not lawful for you to touch them ; if anyone tells you, " not so brother ! this is the Messiah Whom Abraham saw and rejoiced over ; for through Him God accomplished all the promises given to Abraham, namely, ' Abraham shall surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him,' and that the stones of the field have also become Abraham's children, and that He was the ruler in Israel, whose goings forth have been from old, from everlasting," (Mic. v. 1) then your hands are ready to lift up stones to stone him, and it is only by God's mercy, and government protection, that such a man can pass among you unmolested !

How long, brethren, will you be foolish ? How long will you destroy your people and your nationality ? How long will you count your hopes resting upon the law, and how long will you bear the covenant of God *only upon your lips* ? How long will you consent with thieves ? And how long will you speak against your Brother Jesus Christ ? Learn this, my brethren, and remember, that it is only in Jehovah and in His Son Jesus Christ, our righteousness, the seed of Israel shall be justified, and shall glory. Amen.

A Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in Kischeneff, Bessarabia.

Having read Deut. xvii. 4-20 and Luke xxii. 24-39, and having offered a long and touching prayer, the preacher turned to the audience and said :—

Dear brethren, people of Israel ! a name which fills my whole body with emotion ! Israel is the mysterious and glorious name in which are hidden great thoughts, and with which are associated precious recollections.

But what are the people who go by that name now ? Alas ! I tremble when I think of it ! Is your name " Israel," my people ? why, you are called " Jew ! " robbed, spoiled and hated by all ! Is this the people God has chosen to be His peculiar treasure ? the people to whom the law and prophets, which is the source of all life to all people under heaven, were given ? Is that the Israel who possessed laws, given by the faithful lawgiver Moses, as well as a king and judges, three thousand years ago, as well ordered and calculated as those of any enlightened country at the present time ? What has become of you, O, my people ? You have fallen ! ! Why, you look sad ; no one recognising you ! ! Oh, yes, you are ill ; and alas ! long are the days of your illness ! But when will you be healed ? Even the wise of all nations are astonished at you ; of course, not at the duration of your *illness*, but at the perpetuity of your *existence*. They see many nations like Assyria, Babylon, Edom and Moab have vanished from under heaven ; but you, Israel, in spite of all the sufferings, persecutions and tribulations which have befallen you in your dispersion, are still alive ! I will tell you what you are like. You are like a ship that was wrecked, but not sunk. You see the top of its mast above the water, moving hither and thither. Many vessels pass by it, some reaching safely their destinations,

others, sinking to the bottom. But that wreck is in the same position ; it does not float, neither does it sink. You are in a similar condition, my people Israel ! You are sick, wounded, fallen and bruised ; there is nothing whole on your body ; your head is failing you, your feet are heavy, all your feelings dead. But the heart is still beating, and now and then one can see some of your members move and struggle, and some features of life manifested in your face. You are still alive ; you still bear the name of Israel. You still reel to and fro in the sea of the nations ; you are not dead unto corruption ; neither are you alive among the living ! And in this fearful state you have been for centuries. It is a riddle ; and as such you have been looked upon by the wise of all nations.

But they consider the subject indifferently, only as a strange phenomenon in nature. They do it like geological students about some island, instituting inquiries whether there was before all water, but by some means earth accumulated and became what it was, or it was before a large continent and the sea inundated it, and by and by it would be drowned altogether. It is in this manner that the wise of the nations are investigating you. But this is not the case with your brother and your kinsman, whose soul is mourning over your present deplorable state without any token for good !

The compilers of the Talmud first, and after them the rabbis, have certainly apprehended the seriousness of the illness and attempted to remedy it. But what with ? With a nice "Ethrog" (citron ?), black Phylacteries, stringent injunctions concerning the clearing of leaven, long fringes, long forelocks, &c. Hundreds of years elapsed without the least change in the condition. Israel then began to see that their leaders caused them to err, and that there was no healing virtue in their medicines ; Nay, it had the opposite effect ! it contributed towards making their names abhorred in the sight of the European nations ! They then threw off their bandages with which their Doctors had bound them up, and commenced to live according to the modern time, hoping to find healing in its wings.

Then arose Moses Mendelssohn, the chief of the Jewish wise, and tried with much philosophy to find another remedy for his oppressed and distressed brethren ; and that was, to wipe off altogether the name "Nation" from off the back of Israel ! He asserted that Israel had nothing to do with nationality. They should no more be called nation ; but dispersed brethren of one religion. Jews living in Germany, are German followers of Moses ; Jews residing in France, French followers of Moses ; and those in Russia, Russian followers of Moses, &c.

The disciples of that philosopher rejoiced at that invention and tried with their publications to carry it out ; believing that by it they would get absorbed among the Gentiles, and find rest. The ship "Israel" would thus sink, that even the top of the mast be seen no more.

But not a century passed before the spirit of jealousy, the child of that amalgamation, gave birth to anti-semitism, which broke forth like a hurricane, breaking the windows into shatters, tearing feather-beds into shreds, bringing about a moaning all over the world, making the sea of the world like a boiling pot, and the ship "Israel" again brought up and thrown on the shore of new sufferings ! so that in recent times editors of newspapers and their journalists lifted up their voices, blaming Moses Mendelssohn as being the cause of all this suffering ; and showing that Israel must keep up her nationality, being "a people that dwelleth alone," and not get amalgamated with the Gentiles, and that her remedy would only be found in changing Europe for Palestine. When Israel returns to the land which they left 1800 years ago, she will also return to her former strength and find rest from all her troubles.

But how return ? and by what means ? I will tell you what these vain talkers are like. They are like to three physicians who met around the bed on which was lying a man very dangerously ill, who suffered fearfully and who could not stir a limb. The first physician asked what his occupation was ; the second inquired after his name, in order to be able to write the prescription, as if the name formed a vital factor among the ingredients ; the third thinking how he could change the position of the bed ! Not one of them thought of the dangerous state in which that patient was ; the few numbered moments he had left vanished in the meanwhile, and his end came quickly to go into the grave where there is no question about names, occupation or places. Such are your physicians, O Israel !

And what will you do now ? Are you going to wait another two thousand years, trying the latest medicine, the colonisation of Palestine with the money of the rich, a scheme which is founded on nothing ? I hear on all sides complaints of the great sufferings. I am sorry for you my people, that you drank and drained the cup of medicine those vain physicians administered to you from time to time, and which became a deadly poison in your inside, which was empty of all heavenly nutriment ! Have you forgotten, that in the Law which you read twice a week it is said, "I Jehovah am thy physician ?" You read it many times, but have not once thought about it !

his parents?" The same question is raised by the anti-semites. The true answer to that question is in the words of our Lord, "That the works of God should be made manifest in him." It is for this reason that you have been permitted to be stricken with blindness, and to suffer humiliation and deprivation; and it is for the same reason that you still exist, in order that you may in the end, after you have returned to love, and to believe in His Son Jesus Christ, whom He sent to be the propitiation for all mankind, be healed through Jesus Christ, like that blind man at Jerusalem. When you return to look at the true light, in which all true believers walk, it is then that you will become a glorious people; and Jesus Christ, who will bring up the ship "Israel" from the bottom of the sea of tribulation, repair it like a new one, and it shall carry blessing to the world. The Prince of Peace will make peace between Israel and the other nations, and then the words of the prophet will be fulfilled, "The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; and the calf and young lion and the fatling together;" through the little child that leads them, who is Jesus Christ, blessed for ever and ever. Amen.

IN LONDON.

An Address to the Weekly Sewing Class of over 100 Jewesses, at Wellclose Square, on December 28th, 1886.

DEAR SISTERS, DAUGHTERS OF THE HOUSE OF ISRAEL!

To your brother Joseph, being himself a Russian Jew, all the troubles that befall you since you have been turned out from your fathers' or husbands' houses, till you came into this room where we are gathered just now, are well known. I am not going to enumerate them; for they are more than the inhabitants of London. My heart is aching for you. I can picture it to my mind how often you have knocked at the doors of the rich Jews, beseeching them with tears of blood to render you help; and more than once you were thrust away with both hands. O, my poor sisters! I know your calamity; it is as large and deep as the sea. I am weeping for you; but more so because these troubles have not the desired effect. They fail in softening your stony hearts, and in bringing you to understand your position, or to realise where God, who is good unto all, and from whom no evil can come, has placed you!

I know you think the founders of this institution are foolish, and do not know what to do with their money; fools who believe in Jesus Christ, and are pleased to hear Jewesses sing hymns of praise to their Lord Jesus, and you are all looking forward to a time when you will no more need to come to this place; for from your very youth you have heard your parents as well as your rabbins say that: "the missionaries in London draw people into their nets," and you, therefore, consider yourself as a people committing sin. Ah, I am very sorry to find you in this position! You do not realise how the rabbins robbed you of your heart, which is the gift of God, through their doctrines; if you understood upon what a low degree they have placed you, you would then weep more over it than over the destruction of the Temple, and then you would look to this place, where you meet reluctantly now, as one provided by Jehovah, where you can obtain light, life, and blessing.

The Talmudists who left God in heaven, but took to themselves the government upon earth, have declared you women to be nothing more than creatures who will have neither share nor part in the glory awaiting the men who observed the six-hundred-and-thirteen commandments. For you they only invented three things to observe, *לְהַנְּהָרָתָה הַנְּהָרָתָה* of which they say you will die by giving birth to a child, if you neglect to observe them. It is they who prevent you from seeing the Light of the world, the Lord Jesus Christ, with whom there is no difference between Jew or Greek, between male or female, and make you believe, that you will bring light into the world by the two or three candles which you light on Friday night, and by the purifications you observe, you will be clean enough to appear before God. No; Jesus Christ, who was born of the virgin Mary, the small branch left of the house of David, king of Israel, He was the light that came to give light to the people of Israel, and to all the nations of the earth; and all those who believe in Him, be they men or women, will partake of that light, of which it is said: "And God saw that the light was good," and it is through His blood which He shed for us, that every man and woman can be cleansed from the leprosy of sin with which we are born, and can inherit life everlasting. Jesus Christ is the holy firstfruit of the holy lump which He brings into the house of every believer, and with it blessing and peace.

Notice, my dear sisters, that these English people who sympathise with you, and who are gathering you in this room, are not great learned men who know the Talmud and its commentaries; they are the disciples of Christ, who taught

them to love all men as He loved them. It is the Christian love in their hearts that prompts them to admit you into their houses, and to partake of the same love, hoping that that love will also warm your hearts, and change them into a love of God, and to enable you to trust in Him, and to love Him with all your hearts; that your eyes might be opened, and your hearts rejoice with the salvation of Israel.

Consider, my sisters, my words which came from the very depth of my heart, and then I am confident that you will ere long say: "We have found life, light, and salvation in this house;" and you will bless in the name of the Lord the founders of this place, and all those who try to open your eyes, so that they may rejoice in their efforts among Israel for Jesus Christ our Lord. Amen.

The Jewesses sang "Pass me not, O gentle Saviour."

Address delivered by Mr. R. at the Mildmay Medical Mission to the Jews, on Saturday, January 1st, 1887.

BRETHREN, SONS OF JACOB! —

The words we just sung: "It is well, it is well with my soul," &c., are still ringing in your ears, and you are wondering, I dare say, who that Jesus Christ was who can impart peace, and what sort of peace it is which affords the believers so much joy and delight? I know it very well, that you, who are wise in your own estimation, consider those who sung as such "Who sing to a heavy heart;" for your hearts are full of trouble and sadness; and if not for the sickness and sufferings to which you are subjected in this city of London, and which require medicine, which you obtain here gratuitously, you would have mocked and sneered at the joy of the Messiah. The Talmud taught you from your earliest days, that "there is no joy without meat and wine," and that "a nice wife, nice clothes, and a nice habitation, are the things that make a man feel comfortable; and therefore the Sabbath which you honour by eating meat, fish, &c., and by drinking wine, you consider a day of rest and peace, a perfect peace which the God of Israel requires."

But, my brethren in the flesh, the Talmud with its human wisdom and ingenuity blinded your eyes and deceived your souls. The Talmud has led you astray from the holy way, the way of God, to a crooked path, in order to hide from your sight the Holy One of Israel, Jesus Christ who, was born of the virgin Mary, and to prevent you from looking at Him whom

your forefathers pierced outside the gates of the holy City of Jerusalem, the Prince of life and peace.

But, my dear brethren, our Lord Jesus is the true peacemaker; for the word *בָּרָךְ* in Hebrew means union and perfection, and it is through Him alone, that the heavenly Father, by His word which He speaks from Moses to John, and his chosen people of Israel get united. It is only through faith in Him that every one of us can obtain the true union, for through him and for Him all things are created, and He is the Jehovah who will gather Israel from the end of the earth, and unite them into one holy body for our heavenly Father. One who has not seen His light and His power in the world, sees only confusion and therefore he has no peace; as it is said: "there is no peace for the wicked." Such a man is filled with sadness, and gets tired of his own life. But the man whom God blessed with the sight of the true light and life hidden in the words of the Teacher of Nazareth and His disciples, he can see that God is King for ever and ever; that His kingdom is an everlasting kingdom, and His dominion to all generations; and through Him Jehovah is blessing His people with peace, and joy; as it is written: "Rejoice ye righteous in the Lord. It was for that joy, that king David was longing, when he said: "Gladden thou the soul of Thy servant."

It was after this peace that all the upright in Israel were desirous prior to the appearance of the Lord Jesus, the Prince of Peace, as we can see it from the daily prayer which was composed by the men of the great Synagogue in the time of the second Temple; after saying: "Thou art holy and Thy name holy, and Thy holy ones shall praise Thee," &c., then they pray that God would bless them with knowledge and wisdom, and enable us to return to Him with true repentance; that He would pardon all their sins, and heal all their wounds; that He would set free and let the horn of David be exalted among them," &c., then they finish with the prayer: "Grant us peace and blessing; blessed art Thou Jehovah who blesseth Thy people Israel with peace!"

But the men of the great Synagogue have erred in one thing; and that is, that they first prayed for earthly things, and then for the kingdom of heaven! first they prayed that God would give them a prosperous year and bless the fruit of the field, and then that He alone would reign over them; against which the Lord Jesus warned us to seek first the kingdom of heaven and all other things shall be added unto us, for our heavenly Father knows that we need all other things; and that "we should not" as the Zohar expresses himself, "bark constantly like dogs for food."

My poor brethren! enter upon the path of peace; search in the word of God, the Old and New Testament, and in it you will find the way to the true peace. Then you will understand the words of our Lord: "Come unto Me all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you, and learn of Me; for I am meek and lowly in heart, and ye shall find rest unto your souls." Then you will together with all believers sing: "When peace like a river, &c. It is well, it is well with my soul;" and only then you will have that glorious promise fulfilled: "And I shall give peace in thy borders; ye shall lie down and none shall make you afraid." Amen.

An Address delivered to Jews at Wellclose Square, East London, January 1, 1887.

DEAR BRETHREN AND KINSMEN,

We have just read to you the portion of Scripture which relates the history of Abraham leaving Ur of the Chaldeans, for the land of Canaan, and of the altar which he built unto God, and his calling upon the name of Jehovah. The holy Apostle Paul in his Epistle to the Romans says, chap. xv. 4, "For whatsoever things were written aforetime were written for our learning, that we through patience and comfort of the Scriptures might have hope." Now I wish to make it plain to you, that the Bible in which we find God's dealings with the world and us described, tells us that after God had dispersed those people who desired to make themselves "a name" in the earth, with their own poor understanding, have in a short time fallen very low, yea, deeper and deeper, until they became entangled in doubts and questions concerning the object of life upon earth, and the burden of life became to them intolerable, and like a sick man on his sick-bed turning from side to side, hoping to find relief, so they began to move from place to place, hoping to find rest. Therefore Terah, the father of Abraham, feeling the burden of life in the land of the Chaldeans heavily upon him, left his native place, taking Abraham and his daughter-in-law with him, and went out to go unto the land of Canaan, in order to remove from his native place, which was deep in sin, that he abhorred, to find peace and rest for his troubled soul. But the Bible tells us only that Terah, who relied upon his human wisdom, and not giving his heart unto the One God who created heaven and

earth, who rules by His mercy all generations, when he came to Haran (Haran meaning wrath), where the wrath of God rested, he remained there and did not proceed to Canaan (which means place of humiliation), where he would have to humble body and soul before his Heavenly Father; and, although he lived 205 years, he was not able to improve, but died in Haran. But our father Abraham, whom God has chosen in his great mercy, and not *he* God by his own wisdom, to be the father of many nations, he hearkened to the voice of God in his believing heart, to forsake his native place and his father's house, and go unto a land which God would show him. The Bible tells us that God did not tell him plainly the land to which Abraham was to go, but the land which he would show him. And Abraham did not question with his understanding if it was good and right for him to forsake his father's house and go to a place of which he knew nothing—whether it was a good one or not, whether it was a fat one or not; he just delivered his soul and body unto the God of all spirits and flesh, trusting in Him for good or for bad. And therefore Nehemiah in his prayer, ix. 7, says, "Thou art the Lord the God who didst choose Abram, and broughtest him forth out of Ur of the Chaldees, and gavest him the name of Abraham; and foundest his heart faithful before Thee," namely, not in his head and understanding did God find him, but in his heart, the seat of all true life and pure faith. And it was only through faith that Abram was found worthy to hear the words of the living God, "And I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great, and thou shalt be a blessing . . . and in thee shall all the families of the earth be blessed." It was through this simple faith in the true God and not through his philosophy as Mimonides says, that he had the power to forsake all that was dear to his heart—his land, his father's house, the knowledge which he had accumulated during the 75 years he spent in Haran, and to follow God to a place which he did not know, and also to draw with him his wife, his nephew Lot, and many other souls which he possessed in Haran. Brethren, notice the first thing Abraham did after his arrival in the land of Canaan, which God promised unto him and to his children as an everlasting inheritance; it was not to buy the land, not to increase his possessions, to build houses, &c., upon the promised land, but to build an altar unto God, and worship Jehovah, preaching in His name. Our father Abraham became the missionary of Jehovah to the world, and proclaimed His name unto the inhabitants of the land of Canaan. He did not fear that the inhabitants would say,

"A stranger came amongst us and is going to upset our religion, the religion which the country had from former times," nor was he anxious concerning his livelihood and that of his family. Our father Abraham by his strong faith in Jehovah, the Lord of the whole earth, could see by the Holy Spirit which God gave him, that from his seed should come the blessing and salvation unto the whole world, which is the Messiah according to the Word of God, "And thou shalt be a blessing, and in thee all the families of the earth shall be blessed;" and therefore he justly rejoiced and quickly glorified and sanctified the name of God among the inhabitants of Canaan, and tried to draw their hearts unto God, in order to rescue them from perdition, and to make them His children in faith and hope concerning the salvation and future blessing which were to come from his seed, namely, Jesus Christ, "who came to seek and to save that which was lost," only through faith, as it is said, "He who believeth shall be saved," and before whom this day in the year 1887 the most civilized nations of the earth bend their knees, and unto whom from the rising of the sun to its going down oblation is made, and glory, honour and power are offered; and we to-day understand plainly the words of our Lord, the same Jesus, which were said to our forefathers, the Jews, the inhabitants of Jerusalem, "Abraham rejoiced to see My day, and he saw it, and was glad," words which were sealed to them and as foolishness, as if He lessened by them their father Abraham's honour, and in whom they prided themselves, and therefore took they up stones to stone Him. Brethren, if not for Jesus Christ, who gave His soul a ransom for the sins of many, who rose from the dead, and who sits on the right hand of the power to subdue all under him, if not for Him wherein did Abraham's honour consist? He was no more renowned in the world than any other Arab who spends his life in the desert. Is it through those ceremonies which the Talmud ascribes to his origin that he became renowned among the inhabitants of the world, or is it because God has blessed him with much money, as the Rabbis say, "that he became the father of many nations." Only by the Holy Spirit that came to the Holy Virgin Mary, the daughter of Abraham, and the Power from on high, and the Son of God, Jesus Christ, whom our heavenly Father gave through her to seal sin, and to bring in everlasting righteousness, that our father Abraham became the father of many nations, and his seed like the stars in multitude. Our Lord Jesus, the Son of God, has brought into true fulfilment all the promises given to our holy forefathers by God, and it is only through Him that all these promises vouchsafed by God

through Israel are realised. As St. Paul in his Epistle to the Romans says, "that Jesus Christ was a minister of the circumcision for the truth of God, to confirm the promises made to the fathers," and in the 2nd Epistle to the Corinthians, "For all the promises of God in Him are Yea and Amen."

Brethren, take care not to be like Terah, the father of Abraham, who moved from place to place, and after all died in *Haran* (the wrath of God). If ye are the sons of Abraham, do the works of Abraham, the chief of the faithful; believe in the Son of God, in Jesus Christ, our Righteousness, who was before Abraham, and whose day Abraham saw and rejoiced, as it is said in Micah, "And thou Bethlehem-Ephratah, though thou be little among the thousands of Judah, yet, out of thee shall he come forth unto me that is to be ruler in Israel; whose goings forth have been from of old, from everlasting." Then through Him you shall be redeemed from all your sins, and be saved with an everlasting salvation, as it is said, "Israel shall be saved with an everlasting salvation." Amen.

Address delivered by Mr. Rabinowitz, January 7th 1887, at the Annual Tea-Meeting of the Mildmay Mission, in Whitechapel.

BRETHREN AND KINSMEN, CHILDREN,

I feel exceedingly pleased to see myself surrounded by hundreds of men and women, the offspring of Abraham, Isaac and Jacob, in whom all the families of the earth should be blessed; of brethren and sisters who are priding themselves in the fact that the blood of their ancestors is running in their veins, and are prepared to undergo any amount of persecution for the sake of that Holy Name of Israel rather than exchange it for another, as Russian, German, &c. But on the other hand, I am grieved to see your sad faces full of consternation, on account of seeing suddenly one of your own people, who has thrown off from himself the bonds of the Talmud which you love as your own souls, and the chains of the other Rabbis, and preaching to you in the name of "that well known man," Jesus of Nazareth, who is still not esteemed, but despised in your eyes; and is proclaiming to you that this Jesus is the Messiah, whom the God of Israel has sent 1887 years ago, to redeem His people from their sins, and to subjugate to Himself Satan, who is seeking the destruction of Israel: and that in the Name of Jesus only can Israel be saved.

Brethren, calm yourselves down ! Listen to the words that come from the depths of the heart of your brother Joseph, according to the flesh, who speaks to you in his great love to his people Israel, which has been rooted in him for ever so long ; and judge for yourselves whether my words are right, or is there any blasphemy in them concerning God and His Holy Law. It is well known that the present time—the nineteenth century—is full of changes : there are changes taking place in all branches of science, in business ; and also there are different periods for every man to take account of his own actions—there is a time to reconsider the deeds of the past, and to consider the future. Each nation, as long as it is alive, strives to choose one point upon which to establish itself concerning its future welfare, both regarding spiritual and temporal things, and to make itself immortal. And that nation which is not concerned regarding its future is responsible for its culpable neglect !

Say ye, brethren, which of your rabbis, or your rich, or your learned, is concerned about the present sad condition of the Jews ? Show me the heart that aches for Israel ! There is not one spark of love to Israel among them. The rabbis are concerned about a crumb of leaven on Passover, or about a drop of milk that accidentally fell into a dish where meat was ; the rich are concerned about the rise and fall of the money markets, the learned about their books and newspapers, on account of having few purchasers ; and the name of Israel is falling deeper and deeper. "They have all wandered every one to his quarter, there is none to save thee" (Is. xvii. 15.) Many great and strong nations have vanished from off the face of the earth, because they have not considered their end. Also the people of Israel, when they forsook their God, the Rock of their salvation, and thought of establishing themselves in their own wisdom and riches, have fallen a prey to the fate and doom which befel other nations, and become a heap of bones. And did not the prophet Jeremiah lament, "She remembered not her last end, therefore she came down wonderfully ?" Notice, brethren, the difference between Israel, and the other nations which were lost, is this : while the bones even of those other nations have turned into dust, the bones of Israel are still to be found moving about in all the streets of Europe. It is in vain, brethren, to say that you are an everlasting nation, and it is as foolish of the enemies of Israel to fear the Jews and say, "Let us take counsel, lest they swallow us up." In these days, after the God of Israel has hidden His face from you, on account of your sins, ye are no more the people of Israel. There are more than eight million skeletons called by the names

Berls, Schmerls, Lemels, and Herschells ; but there is not a living people to whom the glorious name "*People of Israel*"—who sprang from Israel the son of Isaac, the son of Abraham, who commanded his children to observe the way of Jehovah, to do justice and judgment—could be applied (Genesis xviii. 18, 19).

Do you know, brethren, who has put your glory into the dust ?—who has cast down the glory of the people of Israel as from heaven to earth, and made you to be despised Jews in the sight of all ? It is those who are wise in their own conceit—the authors of the Talmud, who became drunk with wine, and then vomited upon the Jewish people their laws, rules, and injunctions ; and like mount Vesuvius buried the inhabitants of Pompeii amongst its lava, so the people of Israel are buried alive under the rubbish which the Talmud cast over them. The people of Israel are still lying under the debris of the Talmud, and are unable to behold the great salvation in the light which the prophets, from Moses down to John the son of Zechariah the priest saw, namely Jesus of Nazareth, "who came to seek and to save that which was lost," and "who is now sitting at the right hand of power." It is a wonder to me how you can finish up the Bible with the words, "He had compassion on his people and on His dwelling-place : but they mocked the messengers of God and despised his words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord rose against His people, till there was no remedy," then commences the Talmud, volume 1st with the question, "at what time are we to read evening prayers," and then to consider yourselves to be a holy people who need nothing but to know the time of prayer, and shout the word **אחד** ("Echad.") Why do you not ask yourselves saying, when will the people of Israel, "who were stricken by God till there was no remedy, be healed

and enabled to appear before their Heavenly Father and then say, Hear, O Israel ;" and then ask, who hath healed them from that fearful disease, and wherewith has Israel been healed ? Have you not reason enough to consider all that has happened to Israel since the wrath of God arose against His people till now. Can you not see how the Talmud relates to you different stories of Pharaoh, Nebuchadnezzar, Ahasuerus, and purposely hides from you all the troubles that happened to Israel during this long period. Do you really believe that through Canze and the son of Canze, Jerusalem has been destroyed by the Romans, and do you really believe that for the sake of the city of Bither it has been destroyed ? No ! brethren no ! What the Talmudists have culpably hidden from you, our holy brethren according to the flesh, who

sacrificed their lives for the sake of the truth, namely the Evangelists Matthew, Mark, Luke and John, they have revealed to us in the New Testament, which they wrote by the dictation of the Holy Spirit. Come brethren and see in these books the medicine which God in His great mercy has ordained for the healing of His people Israel. He, in the fulness of time, sent His Son to redeem the children of Israel, and to give them the rights of children, and to make them heirs of God. At a time when we all had gone astray like lost sheep, He sent the Lord Jesus Christ, who bore upon Him "our griefs and carried our sorrows," He bare the sin of many, because He poured out His soul unto death, and by the blood He shed procured salvation for the world, and it is through this work that the words in Isaiah xl. 2 are proclaimed to Israel—"Speak ye comfortably to Jerusalem and cry unto her that her warfare is accomplished, that her iniquity is pardoned; for she hath received of the Lord's hand double for all her sins." Believe in Him! and ye will be saved, like many thousands of others in many parts of the world, who give glory to Him for their redemption; it is only through the Lord Jesus who is the resurrection and the life that we can hope that life will come into the dry bones of the people of Israel, and to make them a people of God as of old. He alone can give true rest to the people of Israel as in former days. Haste brethren! and delay not to consider your sad condition in these changeable times; remember your end, "the end" about which all the prophets have prophesied, search and learn in the Holy Scriptures like I did, that it is only by faith in Jesus Christ and baptism in His Name, ye can be saved, take away from you the ingenuity and subtlety of the Talmud and be purified; look up in faith unto Him whom your forefathers have pierced, and He shall redeem Israel from all her sins. Amen.

Address delivered by Mr. Rabinowitz on Saturday, Jan. 8th 1887, to the Jews in Whitechapel.

(Genesis xlix. 9.) **מִתְרָף בָּנִי עָלִית**

DEAR BRETHREN, THE SONS OF JACOB—

As far as I can understand, there are many among you those who are able to read newspapers in different languages, and mingle amongst the English people: you therefore know un-

doubtedly the saying that "England is conquering many nations and countries, not with her great army, but with the Holy Scriptures which she has in her hands. These Holy Scriptures which she distributes bring her honour, glory, wealth, and the hearts of many, and are subduing under her every adversary." Brethren, why do you not take this question to heart? If there is power enough in the Holy Scriptures to make England great, why is the Bible which is in your hands so powerless as not only to be unable to subjugate other people under you, but not even able to liberate your bodies and souls from serving other nations? On every Easter night you say, "Now we are here, but next year in the land of Israel;" "now we are servants, next year freemen." In spite of this ye have now been scattered and dispersed among all the nations, and you have not yet tasted freedom and liberty, which other nations are enjoying, for so many centuries. If ye only, brethren, had eyes to see, and wisdom to understand, then ye would have seen the true cause of the powerlessness of the Scriptures which are in your hands. Ye would have then understood that the Pharisees and the authors of the Talmud have filled gradually your brains with vain doctrines, and have perverted the Scriptures for you until they became like pieces of sculpture in which there is no life. Rabbi Akivah has made for you heaps of laws on every letter; likewise Rabbi Eleazar, Rabbi Jeshua, Rabbi Samuel, Rabbi Poppey, &c., until the light and the life, the strength and the power, which are hidden in the Scriptures have been lost. The people of Israel are like a very good clock which had a little door open; gradually flies came in and soiled it. At first it was only slightly seen, but in the course of time the whole clock-work was full of dirt, and then the clock stopped. So it is with Israel: they have lost the sweet taste of the Word of God, when they read it through the many commentaries which every Talmudist has thrust into their brains, so that your heads are heavy with nothing; whilst other nations find in Holy Scriptures the salvation which the God of Israel has prepared for all nations, "the light to lighten the Gentiles and the glory of His people Israel," the Lord Jesus Christ, who gives power to the believers to become the sons of God; the Jews to whom the Messiah came first see in them only vain things as the thirty-nine things forbidden to be done on a Sabbath, the prohibition of eating meat and milk together, &c.

Brethren, be this known unto you that your Rabbis and teachers have robbed you of the mighty sword of the Spirit of the word of God, contained in the Holy Scriptures, and have given you instead an unreliable bow, namely the six orders

the Mishnah, and the thirty-six volumes of the Talmud. Do you think with volume ביצה (egg that was laid on a holiday) or with volume מכות ("stripes") or נדירים ("vows")? Is it with volume "egg," "stripes," and "vows," that ye mean to obtain freedom and liberty which ye have been seeking so long? No! no, with this sort of Scriptures you appear in the eyes of your enemies, like soldiers who come to battle with guns loaded with peas and lentils, without powder and shot. If you understand, brethren, the verses which our dear brother Adler in Christ read in your hearing from the blessing of our father Jacob when he said "Judah is a lion's whelp, from the prey of my son thou art gone up, he stooped down, he couched as a lion, and as an old lion who shall rouse him up," Genesis xlix, 9. Then you would have seen that it is through the prey of the Son of God, Jesus Christ, whom our forefathers hung on the tree, the people of Judah became exalted, even a holy people unto their God, so that all people of the earth could see that the name of God is called upon him: and that only through faith in the Son of God the people of Judah and Israel "can couch as a lion, and as an old lion" among the other nations of the earth. And as Paul said to the Corinthians "that the word of God is foolishness to those who perish, but unto us who are saved it is the power of God: for God has chosen the foolish things of the world to confound the wise" in order that no flesh should glory before Him. Return! brethren, and believe in Jesus Christ, who became for us the wisdom of God and righteousness: and remember the words of God which He said to His brethren the Jews according to the flesh, "If the Son make you free, then are you free indeed." Amen.

ARTICLES OF BELIEF.

I.—There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

II.—The true God has, according to His promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born from the virgin Mary, in Bethlehem the City of David, who suffered, was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ, by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order that the knowledge of God should cover the earth; and the Lord be King over the whole world.

IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified without the works of the law. There is but one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith; and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female; for they are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderful balm to our soul, and full of comfort.

V.—The holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New Testament which have always been accepted by the Church as inspired by the Holy Spirit.

VI.—The Scriptures of the New Testament do not contradict those of the Old Testament, for in both life everlasting is offered unto mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man. The law which was given by God through Moses was to lead us to Christ that we might be justified through faith in Him. But since we are the seed of Abraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed, we are bound to circumcise every male-child on the eighth day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentile) Christians celebrate them only in commemoration of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the Holy Spirit from heaven.

VII.—The Mishnah and Talmud are not to be used for establishing any doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schulchan Aruch" ("Megeeneh Erets," "Joreh Deha," "Choshen Mishpat" and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see the ways of the true and life-giving Faith.

VIII.—Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil,

The lusts of the flesh war against the spirit, rendering it difficult to accept the law of God.

IX.—Man in his natural condition is unable to do good works, to walk uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Father, and begotten of the Father from eternity.

X.—The good works of the sons of men are the signs of a true and living faith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are acceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to blot out transgressions, or to avert the severity of God's judgment.

XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are defiled by the nature of sin, and there is no merit in deeds which originated with men, and who think they are doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Christ says distinctly: "When you have done all those things that are commanded you, say, we are unprofitable servants."

XII.—Christ alone was sinless in body as well as in spirit; but we, although baptized and born anew in Christ, still fail in many things; and, if we say, we have no sin, the truth is not in us.

XIII.—Every sin whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul; and even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the Holy Ghost is one which remains unforgiven.

XIV.—It was the secret counsel of God, and His will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgment whom He chose in Christ, and to bring them through Christ unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they also listen to the invitation by that grace; they are justified freely; they are accepted and made the children of God; they are fashioned to the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election realize in themselves the power of the Holy Spirit, who subdued the works of the flesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts to things above, to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in them the flame of the love of God. It is the contrary with the proud who follow their own lusts; in them there is not the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drag them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

XV.—The visible Church of Christ is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by the holy Evangelists.

XVI.—The Church is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation.

XVII.—Without the permission of the Authorities neither a general nor special assembly is to take place; for the Government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures, and in her hands God has placed all the concerns of the country, temporal as well as spiritual, to hold in check by the power of the sword of the State those who are bent on doing evil.

XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is authorised by the congregation and by the laws of the Country.

XIX.—The liturgy as well as the whole of the service must be conducted in a language understood by the people; and as the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew, "the holy tongue," and the German jargon, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

XX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses of the grace of God, and His good will toward us; and it is through them that He is working in us a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that Christ is the desire of our souls, and the glory of our heads. The Sacraments are two; Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is only of real use when the communicant receives them in a right state of mind.

XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the name of Christ and on the strength of being sent by Him, it is our duty to listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of the sacraments. But, nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it is the duty of the congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. By means of water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they know their sins are forgiven, and that they are the children of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Church by baptism.

XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual power with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith the bread which we partake becomes a part of the body of Christ, and the blessed cup a part of the blood of Christ. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of Christ, and their sin is unforgiven.

XXIV.—He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the Church; and against the permission of the Government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of man. But any change must be for the edification of all.

XXV.—We acknowledge that false and thoughtless swearing is, according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, forbidden; but still we are of opinion, that according to the religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an oath in matters touching the Government if one does it truthfully and in harmony with the law of God.

THE CATHOLIC

1. I believe with a perfect faith, that God is the God of all, and that He is the Author of all that is visible and invisible; that He is the Author of all that is visible and invisible throughout this world and the spirits of all creatures are from him; all things in him, and all things to him.

2. I believe with a perfect faith, that our heavenly Father, according to His promise, shall bring together, to our everlasting glory, our King David, the son of Jesse, named unto Israel, a Mediator in Zion, who was born of the virgin Mary, in Bethlehem the city of David, suffered, was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law, a man may be justified, that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.

5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.

6. I confess one baptism for the remission of sins.

7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

For thy salvation, I wait, O Lord;
I wait, O Lord, for Thy salvation.
O Lord, for Thy salvation I wait.

THE CREED

1. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven ad earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

2. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father, has according to His promise made to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, in Bethlehem the city of David, who suffered; was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His Dominion there shall be no end.

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah; the Lord Jesus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah along, without the works of the law, a man may be justified that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.

5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.

6. I confess one baptism for the remission of sins.

7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen

For thy salvation, I wait, O Lord!
I wait, O Lord, for Thy salvation,
O Lord, for Thy salvation I wait.

A NEW AND ENLARGED EDITION

OF

"THE FIRST RIPE FIG."

ARTICLES,
CREED,

AND

FORM OF WORSHIP

OF

JOSEPH RABINOWITCH

AND THE

Sons of the New Covenant.

Translated from the Hebrew by Mr. JAMES ADLER,

TOGETHER WITH

Mr. WILKINSON'S ACCOUNT of his PERSONAL INTERVIEW

WITH Mr. RABINOWITCH

IN BERLIN AND IN LEIPSIG.

PRICE SIXPENCE

London:

JOHN F. SHAW & CO., 48, PATERNOSTER ROW, E.C.

JOHN G. WHEELER, 88, MILDHAM PARK, N.; AND AT
THE JEWISH PRINTING HOUSE, 49, NEWINGTON GREEN, N.

1885

ARTICLES, CREED, AND FORM OF WORSHIP
OF
JOSPEH RABINOWITCH,
AND THE
SONS OF THE NEW COVENANT.

Together with Mr. Wilkinson's Account of his personal
Interview with Rabinowitch, in Berlin and in Leipzig.

MANY Christians are already acquainted with the religious movement amongst the Jews in South Russia; but those who are students of prophecy and interested in the conversion of the Jews are watching this movement with peculiar interest and sympathy, and even with prayerful solicitude.

Will the movement be conducted on Jewish lines as at first commenced? If so, what will be the issue? Are we to have it said towards the close of this dispensation as was said at its opening "Thou seest, brother, how many myriads of Jews there are who believe, and they are all zealous of the law?" Or is the movement destined to be absorbed by some Sect or Missionary Society and thus crushed? These are questions which exercise the thought and awaken the anxiety of many of Israel's truest and warmest friends.

My own interest in Rabinowitch and his work is the natural outcome of a life-long devotion to the welfare of the Jewish people, and begins and ends with a simple desire to understand the origin, development, and probable issue of the movement; to test as far as possible its reality and spirituality; and to encourage and strengthen the hands of its leader, rendering him if necessary pecuniary help, but leaving him absolutely free as to doctrine and practice. Any individual, Church, or Missionary Society going beyond this, and seeking, from whatever motives, to control or appropriate the leader, and absorb the movement, would, in my judgment, incur a very grave responsibility from which any but the most reckless would at once shrink.

About March or April 1884 the movement and the name of its leader were first brought under my notice by a short paragraph in one of our papers. I cut out the notice and preserved it until July 14th, 1884, when I embodied it in a lecture I delivered on the evening of that day in the Conference

Hall, Mildmay Park. The lecture was addressed chiefly to Jews on the subject of "Jews, Egypt, and Palestine."*

The notice was as follows:—"Considerable excitement has been aroused in the Jewish communities of South Russia by the appearance at Kischeneff of an energetic Reformer named Joseph Rabinowitch. He declares Christ to have been the real Messiah, supporting his theories by numerous citations from the ancient Scriptures. Rabinowitch is an enthusiastic and eloquent preacher, and is winning numerous proselytes. He is anathematised generally by the Jewish Press."

In the following month, about the 23rd of August 1884, there appeared a letter in the *Times* dated August 20th, and written from Hamburg by Bishop Titcomb, from which we reprint the following—

The publication of the following facts will, I think, be of general interest, if you can find space for them, since they reveal a state of things which is, perhaps without a parallel in the history of the Jewish people. They were communicated to me two days ago by the Rev. Mr. Hefter, of Frankfort, and are taken from certain "Writings of the Institutum National Jewish Christ-believing movement in South Russia;" edited in the original Hebrew language and German translation by Professor Franz Delitzsch.

The author of this South Russian Bessarabian movement is a lawyer named Joseph Rabinowitch, a man who is respected far and near by his compatriots, and who has for a long time been endeavouring to ameliorate the condition and to raise the culture of his people. During the time of that persecution in South Russia in 1882 which *The Times* newspaper so forcibly brought before the British public he was zealously advocating the repopulation of the Holy Land. In order to discover ways and means for this he set out himself for Palestine, and from the time of his return there commenced a complete revolution of his religious convictions.

These convictions are based on a belief that the historical Jesus of Bethlehem was, after all, the true Messiah spoken of by Abraham, Moses, and David; for the crucifixion of whom the Jews have ever since been wanderers and their land made desolate. This deep impression on the mind of Rabinowitch was not produced by any influence of Christian missionaries, but entirely by the force of circumstances; and it carried along with it a very strong feeling that the only hope for his people's return to their land would be by their acknowledgment of such facts. In this way, without for a moment thinking of joining the Christian Church by baptism, a plan of forming congregations of Jewish nationality, founded upon the historical and doctrinal works of the New Testament, slowly and gradually ripened in his soul. He returned from Palestine with this watch-word—"The key to the Holy Land lies in the hands of our brother Jesus." It may be said, indeed, that the centre of gravity in his creed lies hidden in the cry—"Jesus our brother." These thrilling words have proved, as a matter of fact, to possess such powers of attraction among his persecuted brethren that they have not only awakened the hearts of all in Kischeneff—his own place of residence—but of many also in other parts of Bessarabia. More than 200 families have now joined in one communion under the title of "The National Jewish New Testament Congregation;" and by some of them the last Passover was celebrated according to a liturgy expressly drawn up by Rabinowitch.

* J. F. SHAW & Co., 48, Paternoster Row, E. C. 2d.

In September 1884 I commenced a personal correspondence with Rabinowitch for the purpose of ascertaining as far as possible the reality and extent of the work, and to get some idea of the spirit of its leader. This correspondence has been continued to the present and has ripened into friendship, and into a loving Christian brotherhood. His first letter to me is published in Hebrew and in English in "The First Ripe Fig."*

During the following month, October, I had a strong desire to see Rabinowitch face to face, to hear of his work from his own lips, and thus be able to speak to friends from personal knowledge.

My first thought was to go to Kischeneff, see the work on the spot, and then bring Rabinowitch over to London, not to lionize him and thus injure him and possibly ruin his work; but simply that in private life he might associate with sympathetic and spiritually-minded Christians and thus get helped in spirit for his work; and further, that by a few public addresses—to Jews, to bring them to Christ; and to Christians, to arouse them to take interest in the Jews; he might bring glory to Christ, blessing to his own soul, and help to his work.

Some few Christians, whose views I felt bound to respect, though their fears I could not share, thought it undesirable and even dangerous to bring Rabinowitch over to London, but thought it very desirable that I should visit him and see the work. Some two or three persons wrote against my going out there and Rabinowitch coming here, in such a spirit of jealousy, that I passed over these in silence as unworthy of notice.

Rabinowitch was now seeking the permission of the Russian Government to hold regular religious services according to a prescribed form drawn up by himself, so we urged on him the necessity of his remaining at his post whilst this matter was pending. In December he got the consent of the Government, and then began to speak of going to Leipzig to see Professor F. Delitsch, and said he should continue his journey to London. We then thought it would be pleasant on all sides to meet at Leipzig with the advantage of the wise and loving counsels of the venerable Prof. Delitsch. I wrote to Prof. Delitsch, who replied that should Rabinowitch come to Leipzig he would inform me; at the same time expressing himself as having no particular desire to see him until he was baptised. Under these circumstances, and besides, Rabinowitch wished to travel *incog.* because of his movements being watched by the Press, it was thought better to meet at first in Berlin and then go on to Leipzig should this be agreeable to Prof. Delitsch. This was the course pursued.

A large number of the friends and supporters of our "Mildmay Mission to the Jews" have taken a very warm and loving interest in this movement and have generously

* J. F. SHAW & Co. 48, Paternoster Row. E. C. 4d.

devoted towards the needs of Rabinowitch and his work, and in defraying our expenses in visiting him, that a somewhat connected history of my connection with this movement ~~was given to them~~, and is earnestly desired by them, together with an account of our visit to Germany, and of what was said and done in conference with Rabinowitch and with Prof. Delitsch. This then is written primarily, though not exclusively, for the friends of the "Mildmay Mission to the Jews," and published in a separate form because too lengthy for our monthly—**SERVICE FOR THE KING.**

Early in January 1885, one of our daily papers in London had the following notice of a service held in Kischeneff on Christmas eve, which testifies to the reality and extent of the movement—

"**NEW ISRAEL.**"—Such is the title, writes our Odessa Correspondent, of a Jewish sect founded about 18 months ago at Kischeneff, the capital of the neighbouring Government of Bessarabia, by Joseph Rabinowitch, an Israelite, and which accepts Jesus Christ as the Jewish Messiah. And on Christmas Eve (O.S.) a room in the house of that Reformer's brother, was, with the permission of the Minister of the Interior, consecrated as a synagogue for the sect, on which occasion there were present the Rev. R. Faltin, the Lutheran Pastor of Kischeneff, the police-master of that town, the commissary of police of the district in which the sanctuary is situated, a few Christians of the educated class, and a number of young Jews and Jewesses. In the middle of the room stood a Christmas tree loaded with fancy articles and variously-coloured candles, of course lighted. On one side of the room was a table covered with black cloth, trimmed with gold fringe. On this table were the Old and New Testaments, and various religious publications. The consecration service commenced with the singing of hymns by a choir of men and women, to the accompaniment of an organ. This sacred concert concluded, M. Rabinowitch mounted a slightly elevated platform, read portions of the Old Testament, first in Biblical Hebrew and afterwards in Russian, and then preached in the jargon of his people a sermon, largely filled with citations from the Holy Scriptures, demonstrating to his brother Israelites their error in expecting the Messiah to come again upon earth, inasmuch as He had already appeared in the person of our Lord and Saviour Jesus Christ. This discourse was listened to with great attention by the congregation.

On the 28th of January, 1885, there appeared in one of our morning papers the following telegram from Vienna:—

MURDER OF AN EMINENT JEWISH SECTARIAN.

The news comes from Odessa that Joseph Rabinowitch, chief of the Jewish sect lately founded in Russia under the denomination of "New Israel," has just been assassinated at Kischeneff. The new sect has been in existence about two years, and already includes several hundred proselyte families.

These tidings filled many hearts with the deepest sorrow. I immediately sent off a telegram to Kischeneff and paid for the reply, which reached me about 10 o'clock at night, "Rabinowitch quite well." I immediately put on my boots, and ran off to bear the tidings to Mr. Mathieson, and to Mrs. Pennefather, and others. Soon many hearts were made as glad as they had been made sad.

When we met Rabinowitch in Berlin we asked him how this report originated. He simply replied, with a shrug of the shoulder, "an enemy."

VISIT TO BERLIN AND LEIPZIG.

My companions in travel were Mr. Adler, one of our missionaries who acted as interpreter; and Dr. Dixon, our senior medical missionary, who accompanied us for his own profit and for my pleasure, and who insisted on paying the greater part of his own expenses. Not a penny of any of the expenses was taken out of the regular Mission fund.

On Thursday morning, March 12, 1885, we left London for Berlin where we arrived safely about 8 o'clock on Friday evening. Rabinowitch had already arrived and reported himself at our Hotel, but was out at the time we arrived. In a few minutes he came in and there were loving greetings and warm embraces all round. In a few minutes we were settled in our respective rooms, then met in social converse at the tea-table, and afterwards in one of our bedrooms for reading the Scriptures, conversation and prayer. On our first evening I read Psalm ciii., and all four of us engaged in thanksgiving and prayer. We then engaged in free conversation with Rabinowitch, about himself, his family, and his work, till about 11 o'clock when we bade each other good night and retired to rest. Thus ended our first evening.

After breakfast on Saturday morning we met in Rabinowitch's room for prayer and conference. Rabinowitch read with deep solemnity the 53rd of Isaiah in Hebrew and I in English, and Dr. Dixon and Mr. Adler prayed. We afterwards arranged that our morning and evening readings should be a chapter read by one in Hebrew and by another in English, and the other two brethren should engage in prayer. We read Isaiah 53rd, 62nd, Psalm 2nd and 22nd; and from the New Testament such portions as John 17th and Romans 12th.

Rabinowitch is about 47 years of age, though he looks a little older. His head is bald, his remaining hair white, and he walks with a stick being lame on his left foot. He is of good ordinary stature, about five feet nine inches in height. He is possessed of a strong will, is very tenderhearted, and quick to appreciate any loving interest in him. When the person and work of the Lord Jesus; the interests of the Jewish people; or portions of the sacred Scriptures were under discussion, his eyes flashed fire, his tongue went at express speed, and his whole frame—hands, arms, shoulders—spoke out on the subject. His whole bearing seemed to remind us of the ancient prophets who had come forth from an audience with Jehovah to deliver messages for Him.

He was married about thirty years ago. His wife—a Jewess—is still living, and they have three sons and three

daughters. His eldest son is about twenty-nine, and his youngest child about nine. The eldest son once an Infidel, is now a believer in the Lord Jesus Christ, resides in Odessa, and has an agency in some French company. One daughter is married, but her husband is still a doubter. His six children and wife are all believers.

A brother of Rabinowitch was baptised by the late Dr. Ewald nearly thirty years ago.

Though not a regularly qualified solicitor, Rabinowitch says he was licensed by the Government authorities to practice as lawyer amongst his own people, and now, as a matter of course, all his clients have forsaken him, and if they had not, this Jewish reform movement occupies all his time and strength.

His mind was greatly exercised and agitated during and after the Russo-Turkish war, as to the temporal well-being of his people. How could Jews be settled in Russia or Roumania when houses could not be held in the name of a Jew? Pastor Faltin had once called his attention to the 105th Psalm, and it now came back to his mind with much force, specially verses 23, 24, and 25: "Israel also came into Egypt; and Jacob sojourned in the land of Ham. And He increased His people greatly; and made them stronger than their enemies, He turned their heart to hate His people, to deal subtilly with His servants." Verse 42—"He remembered His holy promise, and Abraham His servant." Rabinowitch thought, surely this is a parallel time of suffering and of promised deliverance. As yet he thought of nothing beyond relief from suffering, and promoting the people's temporal welfare.

The sad and desperate condition of his people led him to entertain the question of agricultural colonies, which, if successful, would partially relieve the distress. He thought of forming an agricultural colony in Bessarabia, but the Jews themselves would not encourage this. Those who were usurers and public-house keepers preferred to remain as they were; and the better class of Jews were hindered. So this scheme fell through.

He now resolved (1882) to go to Palestine; arrived in Jerusalem, he gazed on the Holy City and Temple site, deeply moved by the ruin and desolation all around—even the devout Jew weeping and praying at the wailing place could be frightened away by an Arab woman. He was now led to reflect upon 2 Chron. xxxvi. 14-16:—"Moreover all the chief of the priests, and the people, transgressed very much after all the abominations of the heathen; and polluted the house of the Lord which He had hallowed in Jerusalem. And the Lord God of their fathers sent to them by His messengers, rising up betimes, and sending; because He had compassion on His people, and on His dwelling place. But they mocked the

messengers of God, and despised His words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord arose against His people, till there was NO REMEDY."

This passage he reflected was in the last chapter of the last book of the Hebrew Bible, and the words "NO REMEDY" came to his mind with overwhelming force. No remedy even in the study of the Talmud, though some thought otherwise. He then thought of the New Testament and its teachings and received impressions, as by a light from heaven, that probably all the sufferings of the Jews and the desolation of the land of Palestine were to be traced to the people's continued rejection of Christ, and that all the hopes of the nation centred in Jesus the crucified One. He returned home with his mind full of this new light. His wife at first opposed his views because she did not understand them; but his children soon accepted them. He now began to regard the teachings of the New Testament as Divinely inspired as those of the Old, and the Lord Jesus Christ as the true Son of God, the way, the truth and the life. To know the Son, he says, is to know and understand the Father, and for this reason he specially delights in the Gospel of John.

He says, the Jews think they can understand the Son through the Father, but Jesus says, "No man cometh unto the Father but by Me. He that hath seen Me hath seen the Father."

In answer to the question—"When did you definitely trust in the Lord Jesus Christ for salvation?" he replied—"a year ago last Rosh Hasshana, *i.e.*, about a year and half ago."

On his return from Palestine he began to speak to the Jews about Mr. Oliphant's schemes of colonization, but these he said would not lead the Jews back to Palestine; the Jews gathered round him to speak about the Holy Land, but, at first, he did not speak to them about Christ. Many of the people thought that Rabinowitch would form a colony, and himself lead the Jews back to Palestine. Soon after this Rabinowitch began to tell his brethren that he thought the only one who could lead them back to Jerusalem would be the Messiah, and to set them looking in the right direction for the Messiah he told them a little story by way of illustration. A number of Jews travelling by a four-wheeled conveyance in a little town in Poland, lost one wheel, and still pursued their journey; they overtook another carriage driving in front, and one ran and asked if this one had seen a lost wheel on the road. The driver replied—"You foolish man, you must go back and not forward to find your lost wheel." The four wheels were Abraham, Moses, David, and the Messiah. The fourth wheel, the Messiah, had been lost, the Jews must go back to find it. Finding this, Israel's four-wheeled chariot would run with safety.

Some of the Jewish prayers for the New Year he regards as simply a protest against Christianity. The Jews find it difficult to think of the Messiah as a Servant, and they do not wish to believe in the preaching of John—they do not regard his voice as a warning trumpet. They regard as good Jews those who properly eat Sabbath meals; and all as Christians who eat pork.

When Rabinowitch began to think that he ought to be an avowed and open believer in Christ he was much perplexed with the number of sects amongst Christians and hesitated to join any sect. He says, as the Jordan must be crossed to reach Canaan, so Jesus is the way to spiritual possession and rest.

As to the Lord's Supper, Rabinowitch says that the members of the New Covenant do not celebrate this except as a Passover Supper. They do not yet see their way to celebrate it at other times, but this they hope to do when they have been baptised. He said the Lord Jesus did not command His disciples to remember His resurrection, but to remember *Him*.

Neither he nor his followers see the necessity of keeping Sunday as Sabbath but continue the observance of the Jewish Sabbath, but he thinks it very likely that they may at some future time observe Sunday as Sabbath.

Circumcision is also observed but not at all considered necessary to salvation.

As to his preaching he preaches the love of God in Christ, but states that repentance must also be preached.

He seems to have much faith in sacraments, and thinks that souls may get life while partaking of the Lord's Supper in faith.

Rabinowitch has been steeped in Rabbinism, and his thoughts and form of expression will long run on Talmudical and Cabalistic lines. For instance: the Lord Jesus Christ is called the Son of Man (Adam). The three letters in Hebrew composing the word אַדְמָן—Aleph, Daleth and Mem. אַ is the initial letter of the word—Abraham; דָ is the initial letter of the word—David; and מָ is the initial letter of the word—Moses.

From Abraham kings were to come. From David was to come the king Messiah, who was to be the prophet like unto Moses. Jesus came to fill out the Law.

In dealing with the passage "Hear, O Israel, the Lord our God, the Lord is One" he singled out the word אֶחָד—one; אַ the initial letter of the word אֱלֹהִים truth: דָ the initial letter of the word דַּבֵּר life; and וָ the initial letter of the word וָיְהִ way—thus we have the one God—the truth, the life, and the way; and Jesus said "I am the way, the truth, and the life."

On the same Cabalistic principle the first three letters in the Hebrew Bible make the Trinity—Son, Spirit, and Father. We however showed him that ingenious and interesting as this might be, it was a rather dangerous principle, for the same letters might be taken to represent other words directly contradicting the points supposed to have been proved.

His heart seemed much set on a school for boys and girls, and stated that there were plenty of children ready to come. He must first have the permission of the Government, and this he could get only when he could show that the needed funds would be forthcoming. He would himself be the teacher and would teach Christ out of the Old and New Testaments.

Rabinowitch rejoicing at the prospect of the school, said "When mine eyes shall see this, I shall live. It will seem that all is done." This scheme would need about 1500 roubles a year for two or three years, after which he hopes it would be self-supporting.

Rabinowitch has his mind fixed upon an *agricultural Colony*. He thinks that for about 4000 roubles a year he could get land that would soon support about one hundred families. They would grow maize, tobacco, wheat, &c.

Rabinowitch showed us a large number of letters he had received in Hebrew and other languages from Jews in Russia and Roumania, making inquiry concerning the new sect, and asking for copies of rules or doctrines that they may come and join the society. He would willingly have given to me the whole pile, but I would only accept two or three as specimens.

On Saturday evening, Mr. Hausig, Secretary of the Berlin Society for the conversion of the Jews, called, and we had a friendly but brief interview for he wished chiefly to see Rabinowitch. In reply to my question as to the work his Society was carrying on amongst the Jews in Berlin, where there are over 60,000 Jews, his reply was that they had at present only one missionary and one colporteur, and these occasionally visited other parts of Germany. They had no Halls or meeting places for Jews; the work consists simply in speaking to individuals. Mr. Hausig was very anxious that Prof. Strack, a member of their committee and editor of a periodical called "Nathanael" should visit us, so we appointed Sunday evening at 7 o'clock for an interview. We found him a most intelligent Christian gentleman and warmly interested in Israel. As we had another engagement at 8 o'clock, we appointed another interview at 10 a.m. on Monday. He came at 10 o'clock and remained till 2.30—about one hour and a half with me and 3 hours with Rabinowitch.

Prof. Strack admitted that their Society was doing little or nothing in evangelizing the German Jews, and yet I saw he

was hurt by the English Societies sending missionaries to the Jews in Protestant Germany. I urged him to arouse the German Christians to such a sense of their duty and privilege as fully to occupy the ground themselves and leave no room for missionaries from other countries. In the mean time somebody must preach Christ to the Jews. I gave him a brief account of our Mildmay Mission, whose sole present object was to preach Christ to all the Jews in Great Britain, as nearest to us, and towards whom British Christians were laid under primary and pressing obligations. We closed our pleasant interview with prayer for all Missions to God's ancient people.

On Sunday morning, we all four went to Prof. Cassel's Church, and after the service, we had an interview with this Jewish brother in his vestry, and again on Tuesday morning some pleasant conversation with him in his own house. He gave us an account of the sad state of the Jews—worldly, pleasure seeking, Mammon loving, and practically infidel in many cases—indeed, much like the nominal Christians. Nevertheless there is also a devout and truth-seeking portion. Many listen to the Gospel and he has several inquirers. His work seems chiefly among the Christians. There was a good congregation in the forenoon of Sunday, and immediately after the service, some ten or twelve hundred children were trooping in for their service.

After dinner at our Hotel on Sunday we had a short time together with Rabinowitch, and then after the brief interview already referred to with Prof. Strack, we went to spent a pleasant evening in conversation, Scripture reading and prayer, at Miss Garnett's, where we met Mrs. Davies and Dr. Zieman. Here we again met Dr. Zieman on Monday evening and on Thursday evening. The Lord has been doing a blessed work through Dr. Zieman's labours in Berlin, for which Christians cannot too much praise the Lord.

We fancied we had a little taste of the *Juden-hetze* in our Hotel at the table d'hôte, for when we entered the room at 4 o'clock on Saturday we were at once hastily relegated to an *unfurnished* table in the corner of the large room. We said nothing, had a good dinner, but never entered the room again. On Sunday we dined at an earlier hour in our breakfast room, and on Monday and Tuesday we dined elsewhere.

We had intended to leave Berlin for Leipzig on the Monday, but it being intimated to us that Prof. Delitsch would be from home on Tuesday and could not confer with us till Wednesday, we delayed our departure from Berlin till Tuesday afternoon and arrived in Leipzig on Tuesday evening.

We had not been long in our Hotel when a messenger arrived to announce that Prof. Delitsch would be with us about 8 o'clock the same evening.

This venerable and honoured scholar came accompanied by two young men, Dr. Lotsky and Mr. Faber, intelligent and zealous in Israel's cause. After salutations and introductions Prof. Delitsch proceeded to read in German some eight or nine Theses respecting Rabinowitch and his work, and which were to form the basis of our conference the next day. Mr. Adler was requested to make a rough translation of these into English by 10 o'clock on Wednesday morning when we should meet for our first session. Dr. Dixon and Mr. Adler were up about 6 o'clock the next morning, which meant a little after 5 o'clock with us in London. Whilst they were translating, I was seeking Divine guidance in prayer, for some of these "Theses" we could not possibly subscribe to, and the form in which some were drawn up had evidently pained the mind of Rabinowitch. I told Prof. Delitsch on the first evening that it would give us the greatest pleasure if we found that we could with a good conscience agree with him on every point, and that it would give us corresponding pain if we could not see alike on every point; but even then we hoped to preserve mutual respect and brotherly love.

WEDNESDAY 10 A.M., LEIPZIG.

1st Session.—Present Prof. F. Delitsch who presided, and opened proceedings with prayer; Dr. Lotsky and Mr. Faber; and the members of our party Dr. Dixon, Mr. Adler, and myself. Rabinowitch was left at the Hotel. Dr. Delitsch proposed that our first session should be of a less formal character, merely friendly and conversational. The "Theses," however, were soon introduced, or rather the substance of some of them. At the very outset Prof. Delitsch intimated that the movement in Kischeneff had not extended beyond Rabinowitch and his brother and their respective families. I gave a look of surprise if not of incredulity, which Prof. Delitsch caught, and then asked, "Are you surprised?" "I am," I replied, and asked for authority. Prof. Delitsch turned to young Mr. Faber who had recently been to Kischeneff, and he confirmed the statement. They admitted that others attended the services, but could not be reckoned as identified with the movement.

In none of the many letters I have received during six months past has Rabinowitch mentioned any definite number of adherents. The movement has never taken the form of Church membership. His place of worship has been crowded with Jews again and again; the Government sanction has been sought and obtained; and scores of letters have come to Rabinowitch from Jews all over Russia and Roumania inquiring about the movement; so that it seems scarcely fair to give the impression that the movement has not extended beyond Rabinowitch, his family, and his brother and family.

One of the first points introduced was, in substance as follows—"Perfect uncontrolled freedom should be preserved to Rabinowitch in conducting this movement; there should be no interference whatever, from any quarter, as to doctrine or practice.

In this there was perfect agreement.

That Rabinowitch's continued observance of the Passover, Circumcision, and the Jewish Sabbath, should not constitute a ground for refusing Christian sympathy and help, so long as he did not trust in these, but in Christ alone for salvation.

In this also there was perfect agreement.

Another point was respecting baptism.

It was intimated that some Christians in England had been led to fear that pressure had been put upon Rabinowitch as to baptism, giving him the impression that he could expect aid from German Christians only on condition of baptism. This was stated to be a mistake. The Lutherans certainly wished Rabinowitch to be baptised, but as far as Prof. Delitsch, Dr. Lotsky, and Mr. Faber were concerned he might be baptised anywhere, even in the Greek Church.

The point was formulated in substance as follows:—

That Rabinowitch may be baptised in any particular evangelical Church he pleases, and in any form, but that he should simply be regarded as a member of the Church of Christ, and not of the sect to which the person who may baptise him belongs.

This also secured unity of sentiment.

In the middle of the morning session Rabinowitch was sent for; and during the morning session Prof. Strack arrived from Berlin.

At present the Government permits Rabinowitch to preach to the Jews in his place of worship, but does not permit Pastor Faltin to do so. The jealousy of the Greek Catholics towards the Lutherans is such that Rabinowitch cannot be baptised in Kischeneff without danger to his work, so he was advised to be baptised and ordained abroad; or if only baptised, his baptism certificate would be sufficient to constitute him the recognised leader of the movement, and eligible to baptize others.

Mr. Rabinowitch stated that, according to the law in Russia, baptism in any Church constitutes the person baptised a member of that Church. He also insists that his ordination must take place on the ground of the confession of faith of the Israelites of the New Covenant.

We know through Pastor Faltin, as well as through information from the Theological faculty of Dorpat, that the question of the baptism of the Jews of the New Covenant in South Russia was forwarded to the Consistory of St. Peters-

burgh who referred it back to the faculty at Dorpat. Under the circumstances it is thought necessary to wait a while to ascertain whether, under certain conditions, baptism may not be given by some evangelical Pastor in Russia.

The matter was mooted as to whether Mr. Wilkinson could not baptize Rabinowitch. Mr. Wilkinson gave a short account of the way in which he baptises Jews, which seemed to commend it to the Conference for its simplicity. And further that he simply baptised into the Church of Christ, and not into any sect.

But Mr. Wilkinson stated clearly the reasons why he could not baptize Mr. Rabinowitch.

1st.—He still thought baptism in any form at present premature. By baptism Rabinowitch would in the eyes of his Jewish brethren be relegated to the list of Meshummadim (apostates) and his influence with them would be diminished.

2nd.—He feared that many Christians might feel less interest in Rabinowitch and in his work, if the person baptising him and the mode of baptism did not meet their views, and that a little further delay could do no harm.

And lastly, If he, Mr. Wilkinson, baptised Mr. Rabinowitch he would never be able to convince some Christians in England that this had not been his original intention in going to meet Rabinowitch.

For these reasons, on no account would he baptize Mr. Rabinowitch. He had simply come in his individual and private capacity, to see Rabinowitch face to face, to form his personal acquaintance, encourage him in his good work, and that afterwards he might be able to speak more definitely to friends in England who were disposed to aid the good work.

The morning session was closed at 1 o'clock by Mr. Wilkinson offering prayer, and by Prof. Delitsch pronouncing the benediction.

The 2nd Session met at 3 p. m. Wednesday March 18th, 1885, in the room of the Institutum Judaicum.

Prof. Delitsch observed that the two families of Rabinowitch and his brother numbered about fifteen persons. Mr. Faber observed that he had introduced about twenty persons to Rabinowitch, but that he was not able to keep them, having no power to attract them.

Prof. Strack proposed that we should read over one by one the "Theses" already drawn up in German, and translated by Mr. Adler into English. They were as follows:—

I.—As the movement may develop into the promised restoration of Israel, it is necessary that it remain independent, and not absorbed into any of the existing sections of the Christian Church; and that none of these Churches should make their help conditional on the acceptance of their particular form (or doctrines). *All agreed.*

II.—The articles of confession afford the **hope** that the spiritual knowledge of the leader of the movement, as also that of his followers will develop on Scriptural grounds, and will reach the standard described in Eph. iv. 13. *All agreed.*

III.—As this movement throws us back to the commencement of the Christian Church, we see no reason for withholding our sympathy with it, because they desire to retain circumcision and the Jewish Sabbath; since they acknowledge that men can be saved only by faith in Jesus Christ, and not by works. *All agreed.*

IV.—We have published the documents concerning the movement, and have solicited the interest of Christians, which has called forth prayer and funds; but still we think it injurious to bring Mr. Rabinowitch personally before the public and exhibit him before public assemblies; or for him to allow himself to be exhibited. *All agreed.*

V.—We must take care not to give the impression that the movement can live only by the aid of Christian Churches, and especially of that of the Missionary Societies.

It is after the example of the Apostolic Church that the movement should be supported by Gentile Christians after the same manner as the Apostle Paul and his co-workers instituted collections on behalf of his poor brethren in Jerusalem. . . . We understand that it is principally poor people (1 Cor. i. 26) who join the new sect, and we acknowledge our duty to assist these poor brethren. *All agreed.*

VI.—The existence of a Jewish Christian Church in Kischeneff we cannot acknowledge until Mr. Rabinowitch, his brother, and their respective families receive holy baptism and thus become real members of the body of Christ (altered to "acknowledged members of the Church of Christ.") . . . It will not surprise us, if, at first the number is only small, who as new-born would form the nucleus of the new congregation. We may expect the small beginning will increase by and bye, especially if the small community should lead a life in harmony with their profession, and with the Word of Christ. *All agreed.*

VII.—Mr. Joseph Rabinowitch is called the leader of the new sect about to be formed, but its lustre would be dimmed if exclusively supported by English and German money. It is natural that the community should support its own leader, as is the case in Germany amongst the Lutheran independent Churches, whose ministers have to be satisfied with a small stipend. It will also scarcely be possible to meet these requirements during a number of years. . . . The interest in this movement would decrease, and the funds be found inadequate for its support. But if it becomes known that the community is making some sacrifices and doing their utmost, it is then, and only then, that an appeal can be made to Christian charity to supply the deficiency. *Agreed.*

VIII.—It is in every respect impossible for Mr. Joseph Rabinowitch to obtain ordination in any section of the Christian Church. Baptism need not initiate him into any particular Church, but only into the Church of Christ in general. The ordination of a sect, however, cannot be obtained but by subscribing to its particular doctrines. Such a step would deprive the movement of its independence.

IX.—It is the nature and in harmony with historic analogy, that the *ordination* of Mr. Joseph Rabinowitch should take place in an exceptional manner. When the existing community shall be enlarged . . . then its members have the right to invite him to be their preacher and Pastor, and to give him the necessary call.

X.—It is desirable that a depository and Treasurer should be appointed to receive the money coming from England and Germany in aid of the movement; and it is natural that considering the friendly connection between Pastor Faltin and Mr. Joseph Rabinowitch, and through the established love and successful zeal for the Lord, the former—Pastor Faltin—should have this office, and give an account of the monies received, which he is willing to undertake.

Unity and concord on this point is absolutely necessary, and by the well-known uprightness and love of Pastor Faltin, all parties may have confidence, and thus divest themselves of all anxiety as to this matter.

To this I could not consent, for the following reasons:—

A guarantee for honesty and uprightness in a single individual is not a sufficient guarantee against a misunderstanding between Pastor Faltin and Rabinowitch which might lead the former to withhold needed funds, even when in hand. Thus in case of such misunderstanding Rabinowitch might be crippled in his work, the funds might have to be returned to the donors and no end of trouble ensue.

Besides, there are numbers of Christians in England, who have warm sympathy with Israel's cause, and with the work of Rabinowitch, but who have little sympathy with the routine and machinery of societies and committees, but prefer to give their money as directly as possible to those who do the work.

And further, besides my inability to assent to this "Thesis," I am not present in any representative capacity whatever, and consequently have no authority to speak for others; and even for others the wording of the "Thesis" may possibly be too strong for acceptance. May I suggest that your opinion on this point should be expressed as "*very desirable*" instead of the words "*absolutely necessary*" which would be more likely to win assent?

The following was then drawn up:—

"It is very desirable that no money be sent to Rabinowitch directly, but that all material aid should be sent through

Pastor Faltin, and that those who are not willing to send it directly to Pastor Faltin, are kindly requested to forward it to Prof. F. Delitsch of Leipzig."

Without committing myself even to this, I suggested that as I was present only as a private individual, a copy of these "Theses" should be sent to the Jewish Missionary Societies in England and Scotland, such as "The London Society for Promoting Christianity among the Jews," "The British Society for Propagation of the Gospel among the Jews," The English Presbyterian Society," The Mildmay Mission to the Jews," "The Church of Scotland," and the "Free Church" Missions to the Jews. And of this I was sure, whether all agreed or not, all would send a courteous reply.

The question was raised as to where and by whom Rabinowitch should be baptised. Prof. Delitsch suggested that he might be baptised in Leipzig by an English clergyman. I thought no one in England would object to this. There were only two such in Leipzig; one Episcopalian, the other Presbyterian. Preference would have been given to the Episcopalian, if he had been evangelical, but being reported as "High" the evangelical Presbyterian had the preference.

Rabinowitch, however, demurred to being baptised at all in Leipzig, and wished to be baptised in London, and to accompany us home. To this I could not consent, so he agreed to stay behind and return to Kischeneff in two or three days.

Prof. Strack asked me if I would speak in favour of the Xth thesis on my return home. I could not promise this, and begged to be left perfectly free, and treated as though I had not been present. Prof. Delitsch now asked me to close the session with prayer, and I asked Mr. Adler to do so, and Prof. Delitsch to pronounce the benediction. These two sessions were conducted with much animation at times, but with the best feeling throughout. Much prayer had been offered for God's guidance and blessing, and we felt that He had answered our prayers.

During the day our beloved brother Rabinowitch was much agitated and somewhat depressed, and was frequently in tears. Once during the day when kneeling in my bedroom, he bowed his face to the very floor and groaned before God. Seeing Rabinowitch depressed and in tears as he sat opposite to me at the table after our evening worship, I opened the Bible at Deut. xxxi. 8, and let him read in Hebrew "And Jehovah, He it is that doth go before thee; He will be with thee, He will not fail thee, neither forsake thee; fear not, neither be dismayed." He gave an earnest look of tearful joy which seemed to say "My heart is satisfied and at rest."

We retired for the night, committing all to God, and were breakfasting at 6 o'clock the next morning to leave Leipzig for Berlin by an early train. We missed the midday mail

from Berlin, so stayed till 9.31 p.m. and again had tea, conversation and prayer with Miss Garnett and Dr. Ziemann.

We reached Cologne about 6 o'clock on Friday morning, stayed all day, continued our journey at 10.55 p.m., and reached Calais during the forenoon of Saturday, and home about 6 o'clock on Saturday evening—weary and thankful.

Rabinowitch saw us off at the Leipzig station and gave us all a loving embrace with eyes filled with tears, lame as he was on one foot he ran along the platform to lengthen his last look. One of his last words with us was "I have learnt one thing since we came together—I have learnt to pray."

Since our return I have received a letter from Dr. Lhotsky and a few lines enclosed from Prof. Delitsch intimating that Rabinowitch will be baptised in Berlin before his return. May the God of Abraham, Isaac, and Jacob bless abundantly Rabinowitch and the movement of which he is the leader, and bring great glory to the Lord Jesus Christ.

FURTHER REFLECTIONS.

It seems to me that if all monies are to be passed through the hands of Pastor Faltin in aid of Rabinowitch's work, there must be some guarantee given that all monies given for specific objects must simply pass through his hands without any control or discretionary power whatever, and without delay.

In case of difference of opinion on any matter in which money is concerned, between Pastor Faltin and Rabinowitch, Pastor Faltin should have control over those sums of money only, which have been placed in his hands with definite instructions to be used at his discretion.

Or perhaps better still—

That Mr. Rabinowitch should give a written guarantee that all monies sent directly to him for the general work shall be accounted for by an annual report, audited and signed by proper accountants; always excepting such sums as may be sent to him for his personal and family needs, for all such sums a private acknowledgment to the donor would be sufficient.

While in Berlin I received a note from Mr. Daniels of the "Trinitarian Bible Society" stating that 1200 New Testaments and Gospels in Hebrew-German and in German had been sent to Kischeneff for Rabinowitch.

Translation of a German letter received 24th March from Dr. Lhotsky, Leipzig.

Leipsig, March 22nd, 1885.

HONOURED AND DEAR MR. WILKINSON.

I send you herewith the original "Theses" to which I also add the altered resolution

of the 18th March afternoon session. Rabinowitch left us on the same day for Berlin, where he will D.V. be baptised tomorrow by the American Minister—Prof. Mead. I shall be present to represent Prof. Delitsch, and Mr. Faber, who are prevented from being present in person. It has been decided here that I should be sent for a few months to assist Pastor Faltin in his work at the Home for converted Jews.

Wherever I shall meet Rabinowitch or his followers, I shall remember our Conference, and shall seek to further among the Jews an independent development.

Prof. Delitsch sends his kind regards to you, so does Mr. Faber.

We are all glad for the brotherly exchange of views we mutually enjoyed. May the Lord grant His blessing to all His work among Israel as well as among all nations.

Yours respectfully

R. Lhotsky.

P.S. by Prof. Delitsch.

"I do not know a more suitable person for baptising Mr. Rabinowitch than Prof. Mead of Andover (Mass.); we used to correspond with each other whilst he was in America, but now I consider him my friend, since he spent six months in Leipzig, and frequently visited my Anglo-American Society. God grant His blessing to this important turning point! as baptised Mr. Rabinowitch stands much nearer to me.

With kind regards to yourself, Dr. Dixon and Mr. Adler.

DELITSCH.

I have been asked if Rabinowitch seems possessed of power qualifying him for a leader of a great religious movement.

My reply is—His impulsiveness and impetuosity together with His Rabbinical training and mode of expression would possibly disqualify him for a leader amongst English or German Jews: but that these very features may constitute his qualifications as leader of Russian and Polish Jews and of Eastern Jews generally. Besides, the best judgment of man in such a case may be faulty. The Lord's choice and man's do not always harmonise, but nevertheless we must acknowledge the Lord's is the best, for he makes no mistakes.

We now give in full the *Morning Service for Week Days and Sabbaths, the twenty-five articles of faith, and the Creed*; as held and used by the Israelites of the New Covenant. These we received in Hebrew and German while in Leipzig, and they have been translated into English by our Missionary Mr. Adler, and revised by myself.

MORNING SERVICE
FOR
WEEK DAYS AND SABBATHS
FOR THE
ISRAELITES OF THE NEW COVENANT.

MORNING PRAYER.

(*The Minister calls with a loud voice.*)

"Repent ye: for the kingdom of heaven is at hand."

(*After this the confession of sins is made.*)

"Come and let us return unto the Lord: for He hath torn, and He will heal us; He hath smitten, and He will bind us up. After two days will He revive us: in the third day He will raise us up, and we shall live in His sight. Then shall we know, if we follow on to know the Lord: His going forth is prepared as the morning; and He shall come unto us as the rain, as the latter and former rain unto the earth."

"We have sinned more than any people, and our shame is greater than that of any generation. All joy has left us, and our hearts are sick on account of our transgressions. The place of our desire has been taken from us, and our glory destroyed. The Temple, the dwelling place of our God, has been destroyed through our sins; our Palace desolated. Our beautiful land has fallen into the possession of strangers; our property to aliens. Before our eyes our possessions have been plundered, removed and carried away. Our enemies laid upon us their yoke; we carried it on our shoulders. Servants had rule over us; and there was none to deliver us. Many troubles compassed us; we cried unto Thee, O Lord our God, but Thou hast remained far from us on account of our iniquities. We turned away from Thee, went astray, and were lost.

"But now we turn unto Thee with all the heart and soul. Our transgressions are known to us, and our sins are before us continually. Almighty God, Father of mercies, have mercy on us, miserable sinners. Have compassion on those who confess their sins. Return to them who turn from their evil ways; according to Thy promise made known to the children of men through Jesus, the Messiah our Lord. And for His sake grant, merciful Father, that from this day we may walk in the fear of God in righteousness and in uprightness to the glory and praise of Thy holy name. Amen.

(Here the Lord's prayer is repeated.)

"Our Father, which art in heaven, hallowed be Thy name. Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our trespasses, as we forgive them that trespass against us. And lead us not into temptation; but deliver us from evil: For thine is the kingdom, the power, and the glory, for ever and ever. Amen.

Minister:—“Bless ye Jehovah, the only One.”
Congregation:—“Blessed be Jehovah, the Blessed One.”

(Here the 33rd Psalm is repeated, and after this)—

"Hear O Israel: Jehovah our God is one Jehovah. And thou shalt love Jehovah thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy might. And thou shalt love thy neighbour as thyself."

On week days Ps. 103 is repeated here:

"Bless Jehovah, O my soul: and all that is within me, bless His holy name," &c.

On Sabbaths, Ps. 92:

"It is a good thing to give thanks unto Jehovah," &c.
(The New Testament is now handed to the reader, and he says:—

"For out of Zion the law shall go forth, and the word of Jehovah from Jerusalem."

(Then the Book of the law is given to him, and he says:—

"This is the law which Moses gave to the children of Israel."

(Here follows the reading of the law and the New Testament).
(After depositing the Old and the New Testament in their place the following is said:—

"And when it rested, he said, return, O Jehovah, unto the many thousands of Israel." (Num. x. 36.)

(Prayers are now offered for his Imperial Majesty; the word of God considered, and then Ps. 40 is sung.)

"Blessed is that man that maketh the Lord his trust, and respecteth not the proud, nor such as turn aside to lies. Many, O Lord my God, are Thy wonderful works which Thou hast done, and Thy thoughts which are to us-ward: they cannot be reckoned up in order unto Thee: if I would declare and speak of them, they are more than can be numbered. Sacrifice and offering Thou didst not desire; mine ears hast Thou opened: burnt offering and sin offering hast Thou not required."

On Sabbath the following is sung:

"O Come, O Come, my beloved: O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!"

"Keep" and 'Remember' (the Sabbath day), both these words as one expression did the one God cause us to hear; the Lord is one, and His name one; to him belong renown, glory, and praise. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"Come, let us go to meet the Lord of the Sabbath, for He is the fountain of blessing; from the beginning, from ancient times to Him belongs the kingdom; *He is the first and last in design and in execution.* O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"O thou sanctuary of the King! O Royal city! arise, and come forth from thy destruction; thou hast dwelt long enough in the valley of weeping, for He will now spare thee with compassion. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"Shake thyself from the dust; arise, O my people! and adorn thyself with thy beautiful attire: for by the hand of the Son of Jesse, Jesus the Bethlehemite, redemption draweth nigh to my soul. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"Rouse thyself; rouse thyself; arise, shine, for thy light is come. Awake, awake, utter a song; for the glory of the Lord is revealed upon thee. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"O be not ashamed, neither be thou confounded! why art cast down? why art thou disquieted? In thee, the poor of my people shall take refuge, and the city (Jerusalem) shall be built on her own heap. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

"They who spoil thee shall become a spoil; and they who swallow thee up, shall be removed far away; thy God will rejoice in thee, as the bridegroom rejoiceth in his bride. O Come, O Come, my beloved, O Come, O Come, thou Lord of the Sabbath!

"On the right hand and on the left shalt thou break forth and Jehovah shalt thou revere, by means of a Man, the son of Perez (Breaker), will we rejoice and be glad. O Come, O come, my beloved, O Come, O Come, thou Lord of the Sabbath!

"O come in peace, thou Man of Redemption; also with joy and mirth, in the midst of thy faithful people, the peculiar treasure. O Come my beloved, O Come thou Lord of the Sabbath, thou Prince of Peace!

"The Lord bless thee, and keep thee:

The Lord make His face shine upon thee, and be gracious unto thee:

The Lord lift up His countenance upon thee and give thee peace. Amen.

ARTICLES OF FAITH OF THE PEOPLE
OF ISRAEL—SONS OF THE NEW
COVENANT.

I.—There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

II.—The true God has, according to His promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born from the virgin Mary, in Bethlehem the City of David, who suffered, was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ, by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order that the knowledge of God should cover the earth; and the Lord be King over the whole world.

IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified without the works of the law. There is but one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith; and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female; for they are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderful balm to our soul, and full of comfort.

V.—The holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New Testament which have always been accepted by the Church as inspired by the Holy Spirit.

VI.—The Scriptures of the New Testament do not contradict those of the Old Testament, for in both life everlasting is offered unto mankind through the Messiah, who

alone is the Mediator between God and man. The law which was given by God through Moses was to lead us to Christ, that we might be justified through faith in Him. But since we are the seed of Abraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed, we are bound to circumcise every male-child on the eighth day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentile) Christians celebrate them only in commemoration of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the Holy Spirit from heaven.

VII.—The Mishna and Talmud are not to be used for establishing any doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schulchan Aruch" ("Megeeneh Erets," "Joreh Deha," "Choshen Mishpat" and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see the ways of the true and life-giving Faith.

VIII.—Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh war against the spirit, rendering it difficult to accept the law of God.

IX.—Man in his natural condition is unable to do good works, to walk uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Father, and begotten of the Father from eternity.

X.—The good works of the sons of men are the signs of a true and living faith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are acceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to blot out transgressions, or to avert the severity of God's judgment.

XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and the reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are defiled by the nature of sin, and there is no merit in deeds which originated with men, and who think they are doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Christ says distinctly: "When you have done all those things which are commanded you, say, we are unprofitable servants."

XII.—Christ alone was sinless in body as well as in

spirit; but we, although baptized and born anew in Christ, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the truth is not in us.

XIII.—Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul; and even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the Holy Ghost is one which remains unforgiven.

XIV.—It was the secret counsel of God, and His will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgment whom He chose in Christ, and to bring them through Christ unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they also listen to the invitation by that grace; they are justified freely; they are accepted and made the children of God; they are fashioned to the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the Holy Spirit, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts to things above, to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in them the flame of the love of God. It is the contrary with the proud who follow their own lusts; in them there is not the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

XV.—The visible Church of Christ is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by the holy Evangelists.

XVI.—The Church is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation.

XVII.—Without the permission of the Authorities neither a general nor special assembly is to take place; for the Government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures, and in her hands God has placed all the concerns

of the country, temporal as well as spiritual, to hold in check by the power of the sword of the State those who are bent on doing evil.

XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is authorised by the congregation and by the laws of the Country.

XIX.—The liturgy as well as the whole of the service must be conducted in a language understood by the people; and as the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew, "the holy tongue," and the German jargon, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

XX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses of the grace of God, and His goodwill toward us; and it is through them that He is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that Christ is the desire of our souls and the glory of our heads. The Sacraments are two: Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is only of real use when the communicant receives them in a right state of mind.

XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the name of Christ and on the strength of being sent by Him, it is our duty to listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of the sacraments. But, nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it is the duty of the congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. By means of water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they know their sins are forgiven, and that they are the children of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Church by baptism.

XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith the bread of which we partake becomes a part of the body of Christ, and the blessed cup a part of the blood of Christ. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of Christ, and their sin is unforgiven.

XXIV.—He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the Church; and against the permission of the Government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of man. But any change must be for the edification of all.

XXV.—We acknowledge that false and thoughtless swearing is, according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, forbidden; but still we are of opinion, that according to the religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an oath in matters touching the Government, if one does it truthfully and in harmony with the law of God.

THE CREED.

1. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

2. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father has, according to His promise made to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law, a man may be justified; that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.

5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.

6. I confess one baptism for the remission of sins.

7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

For Thy salvation, I wait, O Lord;
I wait, O Lord, for Thy salvation,
O Lord, for Thy salvation I wait.

These following documents, edited by Prof. Delitsch and translated by Mr. Adler, give a deep insight into the malice of the Jews who oppose and who seek to depreciate both Rabinowitch and his work. They also confirm the reality and extent of the work. We offer no apology to our friends for printing these documents at length. The remarkably able letter of Rabinowitch, so simple, dignified, Christian, and forgiving in tone, is not only an excellent defence against slanderers and scandalous attacks, but also a fine specimen of patience under provocation; indeed, the phraseology and spirit of the entire letter stamps the writer as a genuine disciple of the Lord Jesus Christ, giving him at once a claim on our confidence and sympathy.

בְּנֵי הַבַּיִת וְאֶרְצָה בָּו :

(Haggai i. 8.)

“Build the House, And I will take pleasure in it.”

Continued Documents concerning the Religious Movement Among the Jews in South Russia.

Edited in German by Professor FR. DELITSCH of Leipzig: translated into English by JAMES A. ADLER of the Mildmay Mission to the Jews.

INTRODUCTORY REMARKS.

“The First Ripe Fig” which we published last May, has, wherever it has been made known, created immense interest. We do not deny that there are still some dim features around that risen light. Those features give expression to a strong national feeling, which to us Gentile Christians is offensive, and, at all events, puts too low an estimate upon the development of Gentile ecclesiastical Christianity. The relationship in which they place themselves towards ecclesiastical dogma causes fear lest they fall into heresy. To retain some observances, as the Sabbath and circumcision, as national customs and signs, although not meant to be in contradiction with Paul, can scarcely be brought into harmony with the universal character of Christianity which the great

Apostle of the Gentiles has with a strong farsightedness and with an iron decision brought to light.

As children of the Reformation we are at the stand-point of Paul, whose scriptural and experimental right, Luther, as no one else before him, comprehended and defended. But with Paul, whose Epistle to the Romans contains not only chapters i.—viii. but also also chapters ix.—xi. which form an inseparable part, we firmly believe in the prophetic word concerning Israel's restoration, we look upon Israel with anticipative love, rejoice in the fact as stated by Luther in his work (1523) "That Jesus Christ was a born Jew," and are thankful for every Jewish advance towards Christianity—especially when the main spring of it is such touching love to the Lord Jesus, as that manifested in the Bessarabian movement.

It would be much too low an estimate should we place them on the same level with the Jewish Christians of the first two centuries the most of whom relapsed as Minim* into the Synagogue. The Creed of those believers whose leader is Mr. Joseph Rabinowitch stands much nearer the Catholic, i.e., the universal Church, than that of the Ebionites or even that of the modern Unitarians. It intends only to shape itself differently, and to observe a different formula. In the documents which we already published, it confesses faith in the Triune God, in the God incarnate, and in "the Lamb of God which taketh away the sins of the world." In the new documents which we here publish this is expressed in increased depth. But what right have we to demand that Israel shall accept our coined dogmas when they are about to accept the Christ of God? What we possess they will acquire in their own way. We must allow them to move freely within the circle prescribed by the Word of God in the New Testament, should we not cherish the hope that by their entering the Church of Christ there would accrue a great blessing.

We therefore, without compromising thereby our principles, and also without hastily interfering with them, preserve towards our Bessarabian brethren a somewhat expectant attitude. We are confident that if they continue to love Jesus as their Messiah and Saviour, the same love will help them to steer safely through all crags and sand banks. They are now appealing through us to Christians everywhere for help to erect a place of worship, at least a Mission Hall, having already obtained the permission of the Russian Imperial Government, and that of the Holy Synod, who find the movement not in collision with the law of the country, but deserving Christian sympathy, and gracious attention. May this appeal for help not be made in vain! A Jewish Church, consecrated to the Lord and His Christ is about to be erected in Kisheneff.

* "Min" is a contraction of the initials of three Hebrew words; בְּנֵי נָזָרֶת Believers in Jesus of Nazareth.

AGAINST THE *Melitz*.

On page 38 of *The First-ripe Fig* we reproduced the good opinion of the Jewish journal *Hamelitz*, which appears at St. Petersburg, concerning Joseph Rabinowitch, the leader of the movement in South Russia. It runs thus:—

It was difficult for us to believe such of a man whom we have known for nearly twenty years when he lived in Oriejew, and who, we must confess, to be learned man; a man of talent, and who writes the Hebrew and Russian languages, loving his nation, and jealous for his faith as well as for education; a man of understanding and well connected in society. And even since he took up his residence at Kisheneff, he has lived among his own people as one highly respected by the community, and many listened to his counsel in forming a society called "The Society for Assisting Jews to Agricultural Labour in Bessarabia." After the persecution broke out, he encouraged his brethren in the colonisation scheme of Palestine, and travelled himself to Constantinople, Jaffa and Jerusalem for that purpose. Although he met with criticism on account of some articles he published in the *Melitz* against Mr. Oliphant, even that he did out of zeal for his religion and his nation; how could we give credence to people who say that a man like this had changed his religion in his old age! We therefore thought, that the report which reached us must undoubtedly have originated with some enemies of Mr. Rabinowitch.

In the same journal *Hamelitz* No. 71 of the current year, we find an article concerning the movement towards Christianity, of which Mr. Rabinowitch is the leader, which is quite opposite in tone regarding his person, and so bitter in style, that one would think it scarcely possible, even had Christianity been considered by the Jews as no better than idolatry. We reproduce here a faithful translation of the article from the Hebrew.

"After the hand of God had fallen upon our nation heavily, and the mob turned into a rod of indignation towards our brethren in South Russia, to devastate their dwellings, the wrath turned itself against the house of God, through some mischievous apostates who sprang from its very midst, who shook off the religion of their ancestors, in the hope of obtaining favour in the sight of the world. Among those destroyers there is an old man, who forgot his education, Joseph Rabinowitch, who presumptuously began to form a sect called "Christ-believing Jews," and prepared new and unheard-of articles of faith, and a new service for the Passover. One can see that this old man is not right in his mind, and that he wandered away in imaginations. We spared him at first, and meant to deal with him as with one of the three, of whom the Rabbins say, 'whilst thy left hand is thrusting them away, let thy right one draw them nearer.' But after obtaining more particulars, and after what has taken place since, we abandoned the old and defiled one, observing the well known saying, (מְהֵרָה סְבָא דְאַמְתָּאָבָּא) 'Let the drunkard alone; he will fall by himself.' (Schabbath 32 a.) But a righteous indignation rested upon us, when we saw that he succeeded in

in casting dust in the eyes of people at a great distance, and in blinding the eyes of so learned and wise a man as Professor Delitsch, who in his kindheartedness believed what this man said to him, *viz.*, that the Jewish Christian movement was spreading more and more in Bessarabia and in the other Southern countries. (So Prof. Delitsch says in his pamphlet.) But even then we reserved our opinion, although we have been better informed by our reliable correspondent at Kischeneff; we would not too hastily pronounce as a lie the fiction, which has been so widely circulated, in order that we should not be considered prejudiced, and our renunciations remain without effect. But we now, all the more, hail the day on which the denunciations, in every respect reliable, came forth from Kischeneff itself, because they came from a Christian journal which appears in that neighbourhood, *viz.*, the honoured *Odeski Listok* 2nd (14th) September. No. 199. We reproduce it here literally in order to calm our brethren at a distance, to whom the story of the new calf of Kischeneff has caused palpitation of the heart; and to give, at the same time, a substantial reply to the above named Professor, who is a reader of the *Melitz*, and who honoured us by sending us a copy of *The First-ripe Fig.*

"Some time ago there appeared in the journal 'Cerkownyj Obschtschesvennyj Wjestnik' (Universal Church Messenger) an article taken from *The Times* concerning some religious movement which is supposed to have originated with a certain Joseph Rabinowitch. This article of *The Times* was reproduced in an Odessa Newspaper called *The Novorossijskij Telegraf*; believing the reports coming from a distance to be true without investigating whether the things supposed to have taken place at home were real facts. According to the statement in *The Times* 250 Jewish families have already joined that movement,² but we can truthfully say that a careful investigator will not find a single family, who listened to the dreams and talkings of the new prophet of Israel who has risen at Kishenew. There is, at all events, a man named Joseph Rabinowitch, who pretends to be in possession of a new Torah (law) which, he asserts, is able to improve the religion and morals of the Jewish people radically. He is one of those fools who are pursuing after the wind; he is lacking secular as well as religious education; he read some books which only confused his brain, and disturbed his weak mind. The fanatic lost himself in deep theological studies, and by these means succeeded in creating a new Torah which he is anxious to give to the Jews, and which would help them out of all present difficulties. But I know it for certain that the

² In the preface to *The First Ripe Fig* the figures 250 do not occur; we only say, . . . "About 200 families are supposed to have joined the new Jewish Christianity."

new Torah found no advocates in the world whatever, except in the person of its founder, I guess, that the article of *The Times* originated with himself; and as regards the 250 families, who does not know the dreams and imaginations which such a religion-maker is capable of dreaming and imagining, when he presumes to create souls after having lost his own."*

It does not appear to us strange, that the same Joseph Rabinowitch, who was considered by the *Melitz* as well as by other journalists as a highly learned man, and as a zealous and a noble patriot, should after acknowledging Jesus as his Messiah, be looked upon as a deluded fool and a dangerous seducer of his nation. He who confesses the Crucified One must also take up His cross, and, as it is said in the Epistle to the Hebrews (xiii. 13) go forth unto Him without the camp and bear His reproach. Even when the work of redemption was yet in the future, the Synagogue, when in power, excommunicated those who declared themselves for the true prophets, who made it their task to bring the people out of error, and not for those who flattered the people. The prophet Isaiah (lxvi. 5) comforted those who were excommunicated and brandmarked by public opinion, thus: "Hear the word of the Lord, ye that tremble at His word: Your brethren that hated you, that cast you out for my name's sake, said, let the Lord be glorified: but he shall appear to your joy, and they shall be ashamed."

It does not at all appear strange to us, that Rabinowitch, who was till now considered a wise man, should after confessing himself a believer in the Crucified One, all at once be pronounced mad. The crucified Christ is, as Paul says (1 Cor. i. 23), "unto the Jews a stumblingblock, and unto the Greeks foolishness." At the present moment, when the Jews are no mere rivals but leaders of the modern ideas, Christ crucified seems to them more foolishness than a stumblingblock. The contempt and hatred of Jesus, which the Synagogue instilled for centuries into its members . . . have by the educated class been changed to a sort of respect for Him as an important teacher. But the proud and rigid Jewish monotheism cannot but think that Jesus was a blasphemer, making himself equal to God, and seducing the people to forsake God. When He said to the people of Jerusalem: "Before Abraham was, I am" (John viii. 59), they took up stones to cast at Him. Those stones are still in the hands of His kinsmen; and whoever attempts to let them drop, as Rabinowitch did, is considered a fool, who left Judaism, the religion of the One God, for the religion of the false Messiah, which is half Paganism.

It does not appear to us strange at all, although we should have thought it wiser and more proper, if the Judaism of the

* This is an allusion to Bereshith rabba chapter 39, where it is stated in reference to Gen. xii. v., that "when one converts a sinner, it is as if he created him."

present behaved better towards Christianity than that of the middle ages. It would be wiser, inasmuch as Christianity is the religion of the nations from which the Jewish people receive hospitality, and in whose Governments they have been admitted as administrative members; and it would certainly be wiser on account of the anti-Semitism, which regrets these allowances, and which is anxious that they should be withdrawn, to avoid giving them real or apparent reasons which would justify such a disposition and agitation. It would also be more proper, because the least that we may demand from the Jews is, that they will not offensively seek to put down those things which are sacred to us, and that they will give Christianity the credit of possessing so much of convincing power and amiableness, so that a Jew might become a Christian without becoming at the same time, in their estimation, a fool, a defiled one, and an apostate!

But even that did not surprise us, remembering the deadly hatred which exists towards the Hebrew Christian in the countries East of Germany, and which loads him with the curse of excommunication. But it did surprise us that a Jewish Journal like the *Melitz* should try to hush up the movement in South Russia by telling its readers that such a movement did not exist at all, but that it is confined to the person of Rabinowitch who had imposed upon me, the credulous Editor of *The First-ripe Fig* concerning the extent of the same. "The new Torah," states the reproduced correspondence of *The Melitz*, "has found no circulation whatever beyond its founder, and the article of *The Times* which speaks of 250 families, originated probably with himself." This is an insulting insinuation; and that Rabinowitch is standing alone, is an abominable untruth. We had no need to ask Mr. Rabinowitch for our information, for our friend William Faber has not only formed the acquaintance of Joseph Rabinowitch but also that of his brother and of others, who are of the same opinion, and has witnessed it with his own eyes how high the waves of the movement have risen, and how many of the kinsmen of Rabinowitch came from far to ascertain more about the event of which they had heard. But still we thought it better to ask Mr. Rabinowitch to put us in the position of being able to contradict the accusation of *The Melitz*, that the result of this work was nothing more but a fraudulent boast. Mr. Faber wrote to him and we received on the 28th (16) October, 1884, the following reply which is a faithful translation from the Hebrew:

"MY DEAR AND HIGHLY HONOURED MR. FABER,

"I hasten to reply to your letter of the 6th of October. That which you read in No. 71 of *The Melitz*, was taken from a Correspondent's article of the *Odeski*

Listok, No. 194 (2nd September). The author of that article is a Mr. SchubarSKI, agent of that paper in Kischeneff, and a fierce antagonist of the *Novorossijsky Telegraf*, a journal which appears in Odessa, and which also reproduced in No. 237, (29th August), Bishop Titcomb's letter to *The Times* in which it was stated that 250 families in Kischeneff have joined our Christ-believing community. Copies of that number were circulated everywhere, and here in Kischeneff they were offered for sale by a boy, and fetched the high price of 25 Kopecks each. In this country the quarrel between these two journals is well known. The *Odeski Listok* is considered a Judeo-Philo organ and has mostly Jewish subscribers; the other journal is anti-Semitic and is mostly read by Gentiles. What one paper finds charming and attractive, the other declares to be offensive and absurd; contradicting each other in principle as well as in detail. The Judeo-Philo paper does more harm than the other as it delights to flatter our people. It is from this muddy spring that the Jewish organs of the capital St. Petersburgh draw their information concerning the religious movement brought about through my instrumentality, declaring me to be an uneducated idiot, although only nine months ago *The Melitz*, *The Volkblatt*, *The Voschod*, *The Zephira* and other journals unanimously raised the alarm, that "the cunning serpent, well versed in science and the law, the universally honoured man, had turned into the wrong path and was leading astray souls by the hundred; and that families from different places in Bessarabia had been caught in the net." (Thus wrote *The Melitz* 1884, No. 6; *Volksblatt*, No. 11; and *Voschod*, No. 3).

It is to these Jewish-Russian journals, that the words of our Lord are applicable: "Whereunto then shall I liken this generation? and to what are they like? They are like unto children sitting in the market-place and calling one to another, and saying, We have piped unto you, and ye have not danced, we have mourned to you, and you have not wept."

But I was surprised, that the rustle of a withered leaf of *The Melitz*, stating that I stood alone, should have alarmed you to such an extent? Why, you have been here, and heard it from the mouth of my brethren that there were about 200 of our kinsmen inclined towards Christianity! During your stay here, you have experienced it yourself, that there is a circle of like-minded people around me. But it is not for me to make up the numbers of my followers in a mathematical and self-pleasing style; for I am not a commander of the Lord Jesus Christ, who received the instruction to raise him a troop of Jews, of this or that number, (at least 200 families); neither am I a founder of a Company, for the establishment of which I needed 100 or 200 shareholders. As I formerly said, so I do now, that the sad moral and social

condition of my people pains me, and that since my feet trod in the earthly Jerusalem with the view of finding a hiding-place for myself and my people against the hatred of the world, my eyes have been opened to see Him whom they pierced, and I began to lament over Him: "Woe, my Brother, and woe, my Lord! Since then, looking up to Him in faith, true hope, for the which the whole creation is waiting, sprung up for me, and by the grace of God which has been given to me, I sacrificed entirely myself, all that I possessed, and the good name I held among my Israelitish brethren, for the liberation and happiness of my beloved people. Willingly and without the least reserve I gave up all to proclaim frankly and freely to my unbelieving and unhappy people, that Jesus, who nearly 2000 years ago was ignominiously put to death on the cross outside the gates of Jerusalem, was the promised Messiah and the Redeemer of Israel, the great Prophet of whom Moses said: "The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto Me; unto Him ye shall hearken." In the power of Divine assistance I proclaim to them on every occasion, that if they return to God, and to David their King, viz. Jesus of Nazareth, with all their hearts, confessing their guilt before Him as the sons of Jacob did to Joseph their brother, whom they sold into Egypt: "verily we are guilty," then, they as well as the whole creation will be delivered from "the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God."

I thank God the Most High very sincerely, that I hear by word and by letter, that thousands of my Israelitish brethren in different places give attention to my cause, and that in my own sphere there are hundreds who say to me: "The Lord be with thee! wherever thou goest, and wherever thou livest, we will also go, and live." I never sought for people to share with me in any work before commencing it myself first. For instance, when I was about to encourage agriculture among my people, I and my family started gardening at home; and when I conceived the idea of re-populating the Holy land, I proceeded thither to get thoroughly acquainted with it. So before appearing publicly, I devoted my best and entire time to the thorough study of the New Testament, and asked myself very earnestly how and by what means I could bring my own soul and the souls of my dear brethren, nearer to God in the power of the resurrection life, and how I could, to the glory of God, turn our adversaries into instruments of righteousness. Freely and unreservedly, myself, my house and my brethren have placed ourselves in deed and in truth under the power of grace; and even many of my kinsmen, who apparently are upon the standpoint of the law, adhere secretly to us, and are trying to enlist others who would unite with us in our way of worshipping and living in Christ, as I can

prove by letters which are in my possession. I am convinced that the course I have taken as an instrument in the hands of the Lord is for the welfare of my kinsmen, and it pains me to see, on the one hand, that there are selfish and Christ-hating members in the Synagogue who would tear to pieces anyone separating himself from their midst, and, on the other hand, that on account of the states-regulations I am unable to make so public a confession as I should like to do. Everyone who forms a new religious community puts himself in conflict with the existing laws, and those who would join the Christian faith find it almost impossible to separate themselves from the Synagogue-service. They are at a loss in cases of births of boys, marriages, or deaths, since the states-regulations subject them to the authority of their respective rabbis. There are many pious people who, like Joseph of Arimathea and Nicodemus secretly love Christ, and the grace manifested by Him, and whom I especially had in mind when I expressed my thoughts concerning the Christian Faith in the *First Ripe Fig* which is now printed and very extensively circulated among my kinsmen.

And now I earnestly request all those whom the love of Christ constrains to desire to see the old and decayed vanish from among Israel, the brethren of Jesus after the flesh, who have been left so long in deep darkness and in the shadow of death, that they do not rest until the Lord, whose is the kingdom and the power, has by His grace made me, my house, and all who have already joined me, as well as those who will unite with me in the future, members of the body of Jesus Christ, and that they too might acknowledge us as such, in order that we who are rejoicing in the light of Christ who gave also His life for us, may "keep the feast, not with the old leaven, not with the leaven of malice and wickedness, but with the unleavened bread of sincerity and truth."

Will you, dear sir, remember the two requests which I addressed to my Gentile-Christian brethren at the Conference at Kischeneff, that with willing hearts, constrained by the Holy Spirit, they would enable us to erect a place of worship, a temple of the Lord, and that they would also assist us, in the highest sense of the word, with paper and ink—in order that we may reach our Israelitish brethren of the whole of the Russian empire in a literary way, to direct their attention towards the eternal salvation.

It never entered my mind to pledge myself to present to the Lord as a new meat offering just 200 men, so that if one of this number should be wanting the journals might denounce me to my people as a liar, and disown me, who, otherwise am well known to them. The salvation which we found in Christ is independent of numbers; but I can positively state that there is a large number in the Jewish camp who are waiting

for the success of my Christian efforts. They are concealed, so that the malicious eyes of those who are working mischief in Jacob can not behold them; I mean *The Melitz* and similar organs. The real state of things will not be manifested until we have been counted worthy to say in our own place of worship, a temple of the Lord, "Hosanna to the Son of David, Hosanna! Blessed is He that cometh in the name of the Lord."

I am far from doing the work of the Lord deceitfully by accepting vicious and wicked people into my house, who would make the grace of Christ an article of gain, as those who are misleading my people, the Jewish editors, Zederbaum, Landau and others, imagine and assert, as if I received a certain sum of money from the missionaries according to the number of heads (gulgoloth) which I win for the law of Mount Golgotha. They know it perfectly well that this is not true. But now as they cannot but see, thank God, that the teaching of my Messiah and Saviour Jesus, the crucified One, is dearer to me than thousands of gold and silver, their pride puts such reckless words in their mouth as to say that I am mad, and that the reading of some unacademic pamphlets has made me crazy. To those journalists I say: Honoured gentlemen, I am not mad, there is understanding and truth in what I speak to my brethren; and the time is not very far off when many of my Israelitish brethren will know that Messiah must have suffered in order that as the firstfruit of the resurrection He might diffuse light among my people as well as among all nations.

I am not anxious that those who join me should be many, but that their faith should be of the right sort. My heart's desire is to build, by the grace of God and His Son Jesus Christ, a lasting habitation out of holy and living stones, purified by truth and sincerity. I do not concern myself about the worthless talk of the Jewish newspapers. They may exhaust themselves in calumnies and imprecations. I am pursuing the course I began, armed by the power of our Christ, who said, "I am the vine, ye are the branches: He that abideth in Me, and I in him, the same bringeth forth much fruit: for without Me ye can do nothing." I will give no sleep to my eyes nor slumber to my eyelids till I find for my brethren in Russia a habitation for the Mighty One of Jacob, *viz.*, the Messiah Jesus, where I might enter with them, and together worship at His footstool in the firm confidence, that He who has chosen Zion will give me grace, compassion and sympathy in the opened eyes of all God's children, the true followers of Christ, to assist me with every good gift out of the treasure my Brother Jesus Christ has opened to them; one with the spirit, another with strength; one with counsel, another with knowledge; so that I may be able to accomplish the work among my brethren after the flesh, in bringing them to their

Brother after the flesh, that they may find through Him the way of truth and life. Amen.

You might translate and publish this letter, that it may be known what I am concerned about, and thus the misrepresentation be resisted, and the mouth of the slanderer be stopped to the joy of those that love the truth.

Accept the hearty greeting of your friend whose glory is Jesus Christ the Crucified One."

This is the reply of Mr. Joseph Rabinowitch to our inquiry. We were perfectly convinced of the truthfulness of his statements, and we did not need any justification on his part; but we desired to have materials to meet the attacks of *The Melitz*. As regards the number of those concerned in the movement, the figure named in *The Times*, was not taken from our *First Ripe Fig*, which expresses itself uncertain on this point. Those concerned in the movement form a scattered community of which the smallest proportion of members are, as it is said, in Kischineff. But just in Kischineff the erection of a place of worship has been commenced, since the Russian Imperial Government have taken up a somewhat friendly attitude towards this Jewish Christian movement. We recently received a letter from Pastor Faltin at Kischineff, from which the following is an extract, and which contained that joyful news.

From a letter of Pastor Faltin, 24th of Oct. (5th Nov.) 1884, to the Editor.

DEAR BROTHER IN THE LORD,

I am glad to send you to-day good news concerning the progress of the Jewish Christian movement in this place. It is wonderful how graciously the Lord directed matters till now! *The First Ripe Figs* came first into our possession in single copies; the bulk has in the meanwhile been retained; probably because it is feared that the movement would have an injurious effect in political circles. The zealous agitations of the enemies of the movement, who opened their mouths wide in the Newspapers, have contributed materially towards rousing attention in the highest state and Church circles to this movement. The brochure was translated into Russian and reached on the one hand the Minister of State, and on the other, the orthodox synod of Bishops in Kieff. But the Lord overruled it for the good of the cause; there arose in the different circles sympathizers and defenders of the movement. *Without any step being taken from here*, Mr. Rabinowitch received yesterday a note from the Censor Committee informing him that in consequence of the special consideration of the Minister of the Interior, the distribution of these and several other writings of Mr. Rabinowitch in Hebrew, was graciously granted. The Governor and the chief of the Gendarmes are very kindly inclined towards this movement; and I was able to guarantee for them, and to remove some erroneous opinions. This foundation is absolutely necessary for the blessed development of the work in Russia. Thanked be the Lord, that till now everything has gone on so successfully.

Mr. Rabinowitch has been here to day, and we have in earnest prayer entreated the Lord for further direction. A petition has been drawn up to the Governor, requesting him, on the ground of a corresponding paragraph in the law of the state, to allow the undersigned persons to meet in a special room, as a branch of the Jewish community, by the

name of "Israelites of the New Testament," for the purpose of reading the Word of God, Old and New Testament, and to worship, without being molested, Jesus of Nazareth whom they acknowledge to be their and the world's Saviour, of whom they desire to know more and more and to whom they wish to devote themselves in love more and more.

The whole document is exceedingly well composed, and as the authorities are by the gracious leadings of God, favourably inclined, it may be expected with certainty that a favorable reply will come.*

The room has already been chosen; it is in the neighbourhood of the parsonage, in the upper part of the house of Mr. Rabinowitch, junr., who is likewise a believer with all his heart, and sincerely loving the Lord.

The meeting-room will resemble a Lutheran Church as to its arrangements. A neatly made tablet will be placed on the wall opposite the entrance, on which will be inscribed in gold letters the words on the enclosed slip of paper, which should strike everyone that enters.† Mr. Rabinowitch laid the plan before me and desires to have your opinion on the matter. I find the inscription very appropriate; by the three names of God it contains, it strikingly points the Israelite to the Triune Jehovah.

Beneath the tablet a communion table will stand, upon which the scrolls of the Law similar to those used in the Synagogues will be placed, and a nicely bound Old and New Testament, *viz.*, a complete Hebrew Bible.

My request is now in the name of our brethren the Israelites of the New Covenant, that the friends who desire the extention of the Kingdom of God among Israel should give us now a helping hand.

FALTIN.

We have given our friends a connected history of this movement, in its origin and development; with documents setting forth the "Morning Service" for week days and Sabbaths; the "Creed" and the "Articles of Faith" as held and used by the Israelites of the New Covenant; in addition to a full account of our personal interview and impressions of Rabinowitch. We have also added further documents, edited in Hebrew and German by Prof. F. Delitsch of Leipsig which defend Rabinowitch and his work against the unjust and untruthful attacks of an unfriendly Jewish Press. These added documents are especially valuable as containing, from the pen of Rabinowitch, a letter, fragrant with the grace that is in Christ Jesus.

Let it be repeated that in all our intercourse with Rabinowitch, by letter or otherwise, we have never put any pressure on him as to doctrine or practice, but have left him to God and his own conscience in these matters, wishing only to give him spiritual encouragement and, if need be, material help.

When we left him at Leipsig on Thursday morning March 19th, 1885, on our return to Berlin and London, we left Rabinowitch still unbaptised, and with the impression that he would return to Kischeneff unbaptised. However, we found a few days afterwards by news sent to London, that he had been baptised in Berlin after our departure. This naturally led us to fear that undue pressure had been exercised from

* The sanction has since been given.

† Num. vi. 24, 26.

some quarter. We wrote at once to Berlin and to Leipsig and asked for information. The reply assured us that the baptism had taken place at the express wish of Rabinowitch himself. So far all seems clear. But in course of a few days, we, and many other friends of Rabinowitch, were filled with alarm and consternation on reading in the April number of *The Jewish Intelligence*,—the monthly organ of the "London Society for Promoting Christianity amongst the Jews,"—the following information—

COMMITTEE OF CORRESPONDENCE, JANUARY 16.

A letter was read from the Rev. R. Faltin, Society's Missionary at Kischeneff, descriptive of the Jewish Reform movement in South Russia, and recommending the employment of Mr. Joseph Rabinowitch as a Missionary of the Society. The Committee directed that Mr. Faltin be informed that it was contrary to the Society's laws to employ an unbaptized agent, but that they desired to stand on the most friendly and brotherly relationship with Mr. Rabinowitch, assuring him of their earnest prayers and sympathy, and of their deep interest in the movement he represents.

GENERAL COMMITTEE, FEBRUARY 13.

The Committee, as a practical expression of their sympathy, sanctioned a grant of £100 to Mr. Faltin, for the promotion of Christianity in connection with Mr. Rabinowitch's work. The appropriation of this sum to be considered on receiving Mr. Faltin's report.

The only point of alarm is that the Rev. R. Faltin has recommended the London Society to employ Rabinowitch as one of their missionaries. The reply of the Committee is all that could be desired as far as it goes. We suggest, however, that the reply would have been more satisfactory had the refusal been unconditional and absolute.

A comment on this proposal appears in *Word and Work* of April 9th from the pen of its Editor, and which we believe so thoroughly expresses the sentiments of the large majority of Rabinowitch's best friends, that we give it in full as follows—

RABINOWITZ.

Only an extremely official mind could entertain the idea of employing Rabinowitch as a missionary agent. The great success of the Jewish Reform movement in South Russia is mainly due to its spontaneousness. If in any measure it became formal or fell back upon the old lines, its charm would disappear, and its power to advance would at once cease. We are glad to find that a proposal to employ Rabinowitch as an agent of the London Society for Promoting Christianity amongst the Jews has been rejected by the Committee, even though the only reason assigned is that he has not been baptised. We are informed this objection is not likely to continue long in force; nevertheless we trust the attempt to put the Jewish reformer in harness will not be repeated. He can be effectively aided in a thousand ways, by Christians of all classes, without being tied. Probably, if the work he has begun is allowed to proceed without interference, it may give rise to similar movements elsewhere. To bind it by any bonds, or to limit it in any fashion, however desirable such action may appear to outsiders, is to risk its success and seriously to check its progress.

There is another point of considerable importance, *viz.*, that the Rev. R. Faltin is one of the Society's missionaries. No one can object to this in itself, for Mr. Faltin is spoken of by those who know him as a most excellent Christian man. But some of those in Germany and in England, who know him well, know him only as a Lutheran Pastor who takes interest in the Jews. They even deny that he is officially connected with any Society, and urge his thorough independence in this respect as a plea for his being entrusted with all money contributed by Germany and England towards Rabinowitch and his work; and as the most eligible man for preserving the independence and freedom of the movement. The same impression—that Pastor Faltin was simply a Lutheran Pastor—we found amongst the leading friends of Israel in Sweden a few years ago. We don't for one moment blame Pastor Faltin for the ignorance of his friends on this matter, but we think that had the facts above referred to been known by Prof. Delitsch and others they would have hesitated in proposing as steward of all money for Rabinowitch, and as most eligible for preserving the freedom of the movement, one who is an agent of a Society and who recommends his Society to absorb Rabinowitch. That the statement,—that Mr. Faltin is one of the Society's missionaries—is no mere slip of the pen, we find the statement confirmed in another part of the same April number. Speaking of a young convert who came from Kischeneff to escape persecution, it is said, "For some years the truth had been dawning upon him under the ministry of the Society's *Missionary*, the Rev. R. Faltin."

The following extracts are taken from a long and interesting letter received from the excellent and learned Prof Strack of Berlin, dated Thursday April 2nd in reply to one from me.

"When you left Leipzig, we were agreed as to the necessity for Rabinowitch to take time to consider respecting baptism. The next morning (19/3/—) he declared that he was resolved to be baptised before returning to Russia. Therefore, in the afternoon, Prof. Delitsch thought it better to have him baptised in Berlin and not in Leipzig; not by a Lutheran clergyman, but by a clergyman of Great Britain or America. *Without the least pressure* Rabinowitch was willing to return with me to Berlin. A friend recommended Prof. Mead, formerly Pastor of the Congregational Church, Andover Theological Seminary, Mass. U.S.A., as an earnest Christian. After due information Prof. Mead consented to baptise Rabinowitch, and the latter consented to be baptised by him. My friend, Pastor Knak of the Bohemian Lutheran Church, consented to give the use of his place of worship, and to assist in the service. In all the singularly favourable circumstances, I believe we saw the finger of God. Besides, I thought that through this baptism, the inmost thoughts of Rabinowitch and those of his present adherents would be unfolded. If he be a man sent of God to the Russian Jews, we shall soon see it, if not, he will soon cease to have influence over his followers. It may be that I was mistaken in thinking thus, but you see that from this standpoint I could not dissuade Rabinowitch from being baptised *now*. As to the *form* of baptism, we had with you and Rabinowitch a long discourse. He wished to be baptised by immersion himself, and afterwards to baptise his

adherents in the same way, but he did not say that the immersion was a *conditio*, much less a *conditio sine qua non* for him personally."

"As to Pastor Faltin," continues Prof. Strack, "I believed, and I believe still, that he is not a missionary of the London Society, but I must confess that your communication has filled me with astonishment, for I did not know that Pastor Faltin was in any near relationship with the London Society. The term missionary is, I believe, *awkward*; they ought to have said 'agent.' (Two hours later.) Just now I find in the *Jewish Intelligencer*, for January and March, that Pastor Faltin is called 'our missionary.' I know that he is a divine in the Russian army for the Russian soldiers of the Lutheran faith; so he can hardly be an *ordinary* missionary of the London Society, or of any other Foreign (not Russian) Society. I thought him a free missionary, and so, likely, did Prof. Delitsch. I am convinced that I may assure you, that Prof. Delitsch is not willing to give over Rabinowitch and his movement into the hands of any Society. Prof. Delitsch wishes Rabinowitch should be absolutely independent of Pastor Faltin and of the various Societies. . . . Now I agree with you, that the unknown—at least to us (in Leipzig)—position of Pastor Faltin, creates a great difficulty. How can Pastor Faltin be an impartial medium between the different Societies and Rabinowitch, if he is an agent of the London Society?"

I have felt it right for the good of the cause and the glory of God, to give these facts to the friends of this movement. Rabinowitch is the property of the whole Church of Christ, and all his true friends should be concerned about the preservation of his freedom from all control by Sect or Society.

These painful impressions, which we would most gladly have concealed, had better be stated frankly and kindly, that mischief may be prevented. No one for a moment would say a word in dispraise of the Christian character of Pastor Faltin; or call in question his honest desire to benefit Israel. All that is insinuated is *mistaken zeal*. Rabinowitch and his work are so very exceptional that they should be treated as outside the sphere of any ordinary missionary. Some of the mischievous results of mistaken zeal have already appeared in Kischeneff, as given by Rabinowitch in a long and interesting letter written on the 6th of April. We are aware that in publishing this letter we run the risk of causing estrangement between Rabinowitch and Pastor Faltin, but this we trust may be very temporary, and it already exists to some extent as witnessed by the letter itself. A little temporary estrangement, though in itself to be deplored, may well be endured, if it lead to the establishment of sound relationships between workers having one common object in view, but whose modes of work are very different. Let the work of each rest on its own foundation, with mutual goodwill subsisting between the workers, and neither seeking to proselyte from the other, praying for each other's success, the greatest glory will redound to our common Lord.

Silence in the presence of known danger is guilty silence, and to cry peace, peace, when there is none, is the mission of a false prophet; but to sound an alarm when danger threatens,

is a simple duty, and may prevent the very danger threatened, which we fervently pray may be the result in this case.

We subjoin extracts from the letter of Rabinowitch, withholding certain portions only in the interest of peace.

"KISCHENEFF, April, 6th, 1885.

TO MY DEAR BROTHER IN OUR ADORABLE LORD JESUS CHRIST,
JOHN WILKINSON.

May He who quickened our Lord Jesus, quicken also us through Jesus, and together establish us, in order that the grace of God be made known through many, and the knowledge of God spread to the glory of God. Amen.

Thanked be our heavenly Father for giving His angels charge over me to keep me in all the ways on which I travelled. After returning from Berlin to Leipzig, where I remained four days, I arrived home safely on the 22nd, and found my family well preserved in body and soul, who rejoiced with me. We did not lose a moment in thanking the Lord on bended knees and from the depths of our hearts, for all His goodness shown to me all along my journey; and in the name of our Lord Jesus Christ we prayed, that He would bless and prosper your work, my brother Wilkinson, and that He would bless my brethren, Dr. Dixon and Mr. Adler, their families and all near and dear to them. We also remembered in our prayers all dear friends in England, known or unknown. The Lord be with them in their work of building up the house of Israel upon the foundation of the Son of God, our Lord Jesus Christ. Neither have we omitted to pray for the venerable Professor Delitsch and all his dear ones, and for Professor Strack, Mrs. Davis, and Miss Garnet; for they have all contributed to my welfare, in comforting me all the time I sojourned in a strange country. May the grace and mercy of God remain with you all so long as the moon endureth.

You have, I dare say, received the letter I wrote to you from Berlin soon after my baptism, and you know that we all desired that the fact should remain a secret for a while, till I had first informed the Government of it, and obtained its sanction concerning everything touching our movement. But the Lord willed it otherwise. For when I, soon after my baptism, informed one of the high officials (for, as I told you, I could not do anything without revealing it to some of the high government officials, who are ready and willing to support me), he found it necessary for the good of the cause to publish it in one of the government organs, called *Bessarabsky Gubernski Wedamost*, which appears here in Kischeneff. He stated, that, "the founder of the community of the 'Children of the New Covenant,' Joseph Rabinowitch, has been sanctified (or set apart) by baptism according to the rite of the Congregationalists, and is allowed to administer the Christian sacraments to his Jewish brethren: to those already belonging to his congregation as well as to any other Jews who may be willing to join him in Kischeneff in order to celebrate with his congregation on the 24th of March, the feast of Easter."

But even before I arrived it was made known that I had been set apart by baptism; and thanked be our Lord Jesus Christ, that many of my brethren came to see me, and thanked the Lord and His Christ for my preservation; and on the Saturday preceding Easter, I conducted the service according to our new liturgy published in Leipzig; having already obtained the necessary permission from the Censor, and each member held a copy in his hand. After offering a short prayer in the name of our Lord Jesus Christ and the Holy Spirit, I addressed them from the Word of God on the sufferings, crucifixion, and the death of our Lord. Also Pastor Faltin, and Dr. Lhotzky who arrived here on Friday night, were present, and listened to my address. On the first day of Easter, we met together for worship, and I preached upon the subject of "The Messiah and His resurrection," having first read to them a portion from Isaiah, John xx.,

and 2 Cor. iv; and I see since I returned to Kischeneff, that my baptism is very pleasing to all lovers of Jesus Christ, and that it does not hinder the movement.

It is a hundred deaths to depend upon man, "for it were better for me to die, than that any man should make my glorying void," said the Apostle Paul. I also remember his words (2 Cor. i. 19), "For the Son of God, Jesus Christ, who was preached among you by us, was not yea and nay, but in Him was yea." (I just now received your precious letter of the 31st of March, and therefore leave off writing to read the same.)

Dear brother in Christ, I see that your love to me and to my people Israel, is a divine love, a true love in Christ. Even before revealing to you the anguish and trouble of my soul, which I named above, you came to comfort me with you dear letter, which is comforting me through the Holy Spirit which is drawn from Him, and is inspiring me with hope, and strength to stand on my watch for the good of my people, in the cause of my Lord and my Messiah, the living One, which He has committed unto me. Grace be unto you and all my dear friends who believe in the Lord and His Christ, and in the salvation of Israel, from Him who was delivered up for our transgressions and who rose for our justification. Amen.

Now I am going to reply to your letter. As regards the holy baptism, I can only say a few words; it is done, and every thing is done by the guidance of the Holy Spirit. And I say it distinctly, that I did not receive baptism because I was in any way, or by anybody, pressed to do it; but, as I told you long ago, because it was absolutely necessary for me to take that step. I now had a good opportunity of being baptized in Berlin by Professor Mead, who is an American, and made up my mind to be baptized there. The Government does not like to see thousands of its Jewish subjects join the German-Lutheran Church, and I again assure you, that the goodwill of the Government is of greater value to me than that of ten Lutheran Professors.

From what I wrote to you till now, and from the conversations we held, you can see the reasons why I cannot unite myself with any missionary society or with any special community, to depend upon them for direction concerning the Word of God, and to do what they desire. I said to Professor Delitsch explicitly, and he well understood me. "Other lords beside the Lord Jesus have had dominion over us." Physically, as well as spiritually, Israel is a people that shall dwell alone. Let Israel come and receive what belongs to them, viz., Jesus, who was sent first to them, and God in His great mercy is able to graft them again into the root, and their ingathering will be life from the dead. No human hand is able to make us dependent or free. My desire is to glorify Christ, and to be made free in Him from all human chains and human wisdom, and I am confident, that the God of our forefathers Abraham, Isaac, and Jacob, will help us. I wrote the Articles of our Confession, which Prof. Delitsch published, to show our liberty in Christ; and it is on the ground of that confession that I received baptism, and this also is named in the certificate I received from Prof. Mead, and was also written in the Protocol drawn up at the Conference held on the 18th of March, at Leipzig.

I never requested any one to apply for me to the Missionary Society in London: that would be against my nature, and I have no knowledge whatever of the movements of the societies in London. Had not you and Prof. Delitsch first written to me, I should not have asked you for anything. It seems that Pastor Faltin, knowing all the needs which surround me and the work in our town, brought the matter on his own account before the Society in London.

My heart's desire is to help Israel in general, and all true Christians of England, Roumania, and Russia, are waiting for this, and are willing to stand by us till the Lord has given us rest from Satan and all his host.

I particularly request you to send contributions from our English brethren towards the good of my brethren in Christ, directly to me, and I

guarantee that not a penny shall be lost, but that all shall be spent in the holy cause, as appointed by the contributors; on the place of worship; on the school; or on the other objects they may name; the same shall be done if they send me holy Scriptures. I shall do as you advised me; I shall enter every thing in a book, and I shall report to you each time of how it is spent, with signature and witness.

After the festivals, I shall send you, Dr. Dixon, and Adler, the photograph of my family, as I promised; at present they all send you their kind regards, and daily pray that the Lord may bless your work in the name of Christ.

Give, please, my salutation to my dear brother in Christ, Dr. Dixon, and to my dear brother in Christ, Adler, who will probably translate this letter.

The grace of our Lord Jesus Christ be with your spirits. Your brother in Christ Jesus, who is trusting that his work in Christ has not been done in vain,

JOSEPH RABINOWITCH."

We have been frequently asked "What do you think of Rabinowitch as to doctrine, is he sound?" I am not his judge before God, but as far as I can gather from his writings and have gathered from himself, he believes in the inspiration of the entire Scriptures; man's ruin; redemption by the blood of Christ; salvation by faith; necessity of the new birth; regeneration by the Holy Ghost; good works as the fruit of faith and evidence of its genuineness; and eternal life as God's free gift. Some parts of his "Articles of Faith" have a strong flavour of Sacramentalism and Sacerdotalism which may be accounted for by his surroundings, and which Evangelical Christians may reasonably hope he will in time outgrow. In the meantime he must not be lectured out of error, but loved into truth.

It has also been asked "how can Christians fully sympathise with such a movement, when its adherents still cling to such Jewish observances, as the Passover, the Sabbath, and Circumcision?"

Please put the matter for a moment from a Jewish point of view. Take the Sabbath. The word Sabbath in the Scripture—Old Testament and New—*always* means the Jewish Sabbath—Saturday. He is told in the Decalogue to "remember the Sabbath day to keep it holy," and is told also that the *Seventh* day is the Sabbath of the Lord thy God. Christians still count Saturday as the *Seventh* day, and Sunday as the first day of the week, and tens of thousands of Christians every Sunday say, after the words "the *Seventh* day is the Sabbath . . . in *it* thou shalt do no manner of work," "Lord have mercy upon us and incline our hearts to keep this law," When they broke it last Saturday and purpose to do the same next Saturday. Bear with the Jew in this matter, he surely commits no sin by keeping Saturday as Sabbath.

Now a word as to the Passover. The unbelieving Jew in keeping the Passover at the present day has no Passover lamb

on which to feed, and no sheltering blood, he has simply the unleavened bread. The believing Jews of the New Covenant in South Russia take Christ as the true Passover Lamb, and blending the original institution with the Lord's supper, they have together the type and the antitype and thus commemorate national and spiritual redemption. Surely there can be no sin in keeping Passover after this fashion.

Now a word as to Circumcision. Well, what is the meaning of the rite of Circumcision? Circumcision is the initiatory rite into the privileges of the National Covenant. "Every male child among you shall be circumcised." "My covenant shall be in your flesh for an everlasting covenant." "And the uncircumcised male child . . . shall be cut off from his people, he hath broken my covenant." Gen. xvii. 10-14. Circumcision is not a type of baptism, or it would teach the doctrine of baptismal regeneration. Circumcision was a type of *faith* in Christ; without the former—no national blessing; without the latter—no spiritual blessing. National election was a type of spiritual election; National blessings in Palestine a type of spiritual blessings in Christ; and Circumcision is as essential to the one as faith in Christ is to the other. Now it is admitted by most of the students of Jewish and prophetic truth that the Jews are decreed to remain a separate people to the end of the world. See Jer. xxxi. 35-37; Isa. lxvi. 22. Yet in proportion to the number of Jews Christianised and merged in the Christian Church their distinct nationality is lost. How is this difficulty to be met? The instructed Christian meets it in this way. This is a distinct dispensation for gathering the Church, composed of spiritually elect individuals from all nations; the Jewish portion termed "a remnant according to the election of grace;" the Gentile portion called "a people taken out for His name"—Jew and Gentile both one in Christ, the middle wall broken down, so that in this dispensation all national, social, and sexual distinctions are ignored "for in Christ Jesus there is neither Jew nor Greek, bond nor free, male nor female." The Jewish nation as such will be converted in Palestine on the second advent of the Lord. Is it a matter of surprise that unbelieving Jews do not see the character of this dispensation and the higher calling of the Church? Nay, is it wonderful that those who accept Christ as Messiah and Saviour do not see these things at once? Numbers of thoughtful and religious Jews at this day who are sincerely inclined to accept Jesus, are found to hesitate under the influence of fear lest on becoming Christians they should become Gentiles, and lose their distinct nationality. This is not a question originating with the believing Jews in South Russia. It is not a question of yesterday, but a question of Apostolic times. All the Elders of the Jewish Christian Church in Jerusalem said to Paul, "Thou seest, brother, how many

myriads (Greek) of Jews there are which believe; and they are all zealous of the law; and they are informed of thee, that thou teachest all the Jews that are among the Gentiles to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children, neither walk after the customs." Acts xxi. 20, 21. These myriads of Jews were acknowledged believers, and the more advanced elders at Jerusalem dealt very tenderly with them, and why should not we deal tenderly on this point with Rabinowitch and his followers? They acknowledge that these observances have no saving virtue, that salvation is in Christ alone, but that these observances tend to preserve Jewish Nationality which God has decreed shall not be destroyed.

All true Christians may then sympathise with our Christ-believing Israelites of South Russia, and acknowledge them as brethren; and not only so, but should earnestly pray that the movement may influence the Jews throughout the whole world.

Of one thing I feel sure, and this I would emphasize, that such has been the influence of the Mildmay Mission to the Jews, specially in its Medical Department, during the last eight years, that if God should raise up some Jew in London to work on similar lines to those of Rabinowitch, hundreds of Jews would answer the call of the trumpet, and rally round the standard of the Lord Jesus Christ.

We think that all Christians who love the Jews may well pray for such a movement in London.

What the end of such a movement might be it would not be wise to predict, except that if a movement originated by the Spirit of God it must necessarily result in glory to God, and that is enough for us.

Lord, awaken thy Church to the claims of Israel! Lord, awaken the Jews to the claims of Christ! Lord, awaken thy Church to the second advent of the Lord Jesus Christ!

"Come, Lord Jesus, come quickly."

P.S.—We subjoin extracts from a letter received from Rabinowitch early in May, dated April 30th, down to which date it will be seen that he had not received any aid whatever except through our Mildmay Mission. For various reasons, some of which have been named in the pamphlet, and after much prayer for Divine guidance, we have decided to pass all monies entrusted to our stewardship for Rabinowitch *direct to himself*, and not through the hands of a third party; Rabinowitch having given a written guarantee that a proper account duly audited shall be rendered of the way in which all monies for the public work have been spent. In order, however, to preserve brotherly love and friendly co-operation as far as possible, with all others aiding, or wishing to aid Rabinowitch, I have agreed in friendly con-

ference with J. E. Mathieson, Esq., the Rev. Adolph. Saphir, D.D., and the Rev. Theo. Meyer, on May 19th to inform our honoured friend, Prof. F. Delitsch of Leipzig when money is sent to Rabinowitch, as to the amount and the object to which it is to be devoted, so that there may be no danger of giving twice over for the same object. Thus brotherly co-operation will be preserved on the one hand, whilst on the other, the friends of the Mildmay Mission will know that their contributions go direct to Rabinowitch, without conditions and without delay, and, as far as we are concerned, his freedom to work as the Holy Spirit may lead him will be absolute. Any one on the spot holding the purse-strings, or counselling those who do, must of necessity exercise a moral control over Rabinowitch and his work.

May the Lord keep and guide him!

"DEAR BROTHER IN THE EXALTED MESSIAH JESUS,

For a whole three weeks I have waited, expecting as usual every week to receive an answer to my letter, especially as my last one of the 20th of March was a long one, pouring out in it my bitter complaint. . . . I was in hope to have soon your valuable counsel, in which, as God the Father and His Son the Messiah know, I always find love and truth, and my spirit cheered and made confident that God is with me in all the way I walk, and that my feet will not glide into the dangerous spots before me; and in the end I hear nothing from you. What does it mean? And why is it? Dear brother Wilkinson, I assure you that your long silence is for me unbearable. You were the first and the only one who came to my rescue when I hung between life and death; like the good Samaritan you came and saw me, and had compassion on me; you bound up my wounds, and brought me to an inn, and on the morrow when you departed, you took out two pence to take care of myself. You are my friend; I have received nothing of the Priest and nothing of the Levite, both of whom passed me by (Luke x. 30-37), and why are you silent now?

Hasten and enquire after the welfare of Joseph your brother in Christ, who by the mercy of God granted to him was instrumental in proclaiming to his rebellious brethren the unsearchable riches of Christ, and to inform them that only through the Lord Jesus can they obtain acceptance. Thanks be to God the Father, that, since my return from Berlin, the work of proclaiming the Gospel is increasing. Every Sabbath many of our Jewish brethren come to the place of worship to listen to the truth of the Gospel, so much so that the place cannot hold all, and therefore we are preparing to commence on the 23rd of this month, April (old style), or May 5th, to enlarge the place of worship after a plan sanctioned by the Governor. Different people are coming daily to listen to Bible exposition, Old and

New Testaments, and to pray in the name of our Lord Jesus Christ for the speedy salvation of the people of Israel. Amen. . . . I have applied for permission to erect a school for boys and girls of the Christian Israelites separate from the other Jewish schools, and expect ere long to obtain it. Beside your kind contributions, I have not received *from anyone a single farthing*, and our needs are great, as I told you in Berlin. My confidence is strong that enlargement and deliverance shall arise to the Jews from Him who said "Let light be and light was." Neither have we Bibles nor New Testaments. The small box with German New Testaments and the Epistle to the Hebrews edited by our dear friend Adler, I received, (I dare say they were sent by you.) Thanks be to you London people for all your kindness, and may God reward you here and hereafter. We are greatly in need of Hebrew New Testaments, and Testaments in the Russian and Jewish jargon. There are not many here who know the pure German.

All my family, my wife, my sons and daughters, pray for you and your family morning and evening, that the Lord would preserve your bodies and spirits, and that He would bless your work in Jesus Christ. I send you the photographs of them all; receive them as a token of friendship and love for ever from your brother in Christ Jesus, who loves you and yours with the love of Christ, to which there is neither end nor limit.

JOSEPH RABINOWITCH.

Remember me to Dr. Dixon and to Mr. Adler."

MILDWAY MISSION TO THE JEWS.

DIRECTOR AND MISSIONARY:

Rev. JOHN WILKINSON, 79, Mildmay Road, London, N.

Sphere.—The Jews throughout Great Britain.

Workers.—Twenty-six belonging to the various evangelical denominations; about half of whom are unsalaried.

Work.—House to house visitation; distribution of scriptures and tracts; preaching stations; Medical Mission; Sewing Class for Jewesses; Night Schools for Children; Itinerant Mission; Printing House and Home for Inquirers; Convalescent Home; Home and School for Jewish Children, &c.

SERMON BY MR. RABINOVITZ.

HE following translation of a sermon preached by Mr. Rabinovitz in the Church of the "Israelites of the New Testament," in Kischineff, on Good Friday,* 11th April, 1886, will greatly interest our readers:—

DEAR FRIENDS,—Do not expect from me this time proofs from the Holy Scriptures and the prophets that Jesus, who was born of Mary, at Bethlehem, is our true Messiah and Redeemer, because the lamentations which fill our Russian churches on account of the extraordinary and terrible event, which happened eighteen centuries ago outside Jerusalem, should be more convincing to you than proofs from the Bible, which some of you believe, and others do not. I say that these lamentations ought to show you that Jesus is the Angel of the Lord, who bears the sins of the world, and that He is the only begotten Son of God, of whom the prophet Zechariah prophesied that, as Angel of God, He would come from the house of David. "And they shall look upon Him whom they have pierced, and they shall mourn for Him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for Him, as one that is in bitterness for his firstborn" (Zech. xii. 10). That unfortunate Friday, which the priests of Jerusalem have turned into a day of mourning for the whole world, because, as they surrounded the only begotten Son, and delivered Him, though innocent, into the hands of the Prince of this world, who has power over death; that Friday brings us, children of Abraham, great fear and trembling. Our hearts are overwhelmed by the thought that our Messiah, the King of Israel and our Redeemer, suffered the death of a malefactor. Tears flow when we think who was so shamefully treated; how the inhabitants of Jerusalem laid their hands upon this fruit which God caused to grow out of the stem of Joseph; how they killed on Golgotha the Prophet, the only begotten Lord!

The Jewish proverb is not used in vain: "The Jew has not had yet a good Thursday." It is true, because that Thursday on which Judas delivered his Master, Jesus Christ, into the hands of His enemies, and which the Jewish Council considered as a day of victory, having made Jesus of Nazareth a prisoner, that unfortunate Thursday became for all Jews a day of unrest and misfortune. From the time that the priests succeeded with their cunning to pour out the blood of our Lord Jesus Christ—that precious blood which speaketh better things than that of Abel (Heb. xii. 24), the God of Israel, who sent us always for our deliverance His prophets and apostles, persecuted or killed though they were by Israel's own brethren, has ceased to show us His love. He has, it is true, pardoned our sins, but He has also required of our nation the blood of all the prophets shed from the foundation of the world (St. Luke xi. 50).

On account of this innocent blood which was shed, the curse has come upon us more and more, and for the last 1800 years we have been wanderers all over the world. Yes, brethren, we have deeply sinned—more deeply than all other nations. Our sin is a great national sin. The stains of the holy blood of our Brother, Prophet, and Lord Jesus Christ have cast a shadow upon Israel.

The chosen people became a cursed people. With sad hearts we behold our brethren, the Russian Jews. We see how they turn a deaf ear to the heartrending voice of the holy blood of Jesus Christ. They do not hear the cry of the Crucified: "Father, into Thy hands I commend My Spirit!"—words these which are a signal of pardon to the whole world, as well as of the

propagation of the eternal truth. Oh, how singular the sound of the following words, which the orthodox Jews repeat at this very time in their prayers: "Thou hast lent us this holy day, the time of our rest." But what do they mean by this? Are they not the slaves of sins, which they have committed and do still commit against the prophets of God? Are these wise Pharisees so childish that they really consider themselves free on the first night of the Passover Feast, because they pass their time like children? Do they really think that they will be free next year in the land of Israel? And this periodical freedom from sin amongst slaves they look upon as given of God. Have they not yet convinced themselves of the truth of the Redeemer's words: "If the Son shall make you free, ye shall be free indeed. I know that ye are Abraham's seed; but ye seek to kill Me, because My word hath no place in you." Yes, it is certain that the words of the Son of God cannot reach the hearts of sinful Jews. It seems a riddle that these God-fearing Jews, who are able every day to shed tears at a story which the Talmudists relate (Gitin, L. 56), should remain indifferent to those deeds done by their forefathers against the Son of God, who came to redeem us and to bear testimony to the truth, to make an end of sin, and to propagate eternal truth (Zech. xiii. 1, 2). In order to explain this better, I will repeat the teaching of the old Talmudists:—"The world was created to last 6000 years—2000 years Chaos, 2000 years the Law, 2000 years the days of Messiah."

The Light of Christianity could not appear immediately in the world, or in other words, it was necessary that the world should be gradually prepared in a spiritual manner, so as to receive the Light, the fountain of which is Christ. For the law works gradually in the spiritual, as in the physical world. Since the birth of Christ, the kingdom of God extends more and more, for it drives away the evil spirit, just as the darkness vanishes before the light. Unfortunately the Jews alone, from whom salvation came to the world at large, are sunk in darkness. They are already becoming tired of seeking an entrance into the kingdom of God; they remain the slaves of the law, which brings only sin and death, whereas every believer in Christ enjoys the light already. The Talmudists, who remain in the darkness of the law, are not in a position to receive Jesus as the true Messiah, and they expect a new temple, even at the present day, in which they may be able to bring sacrifices to God, as in former years. Therefore the Talmudist can be incensed by the evil deeds of Titus. Unfortunately, our brethren of Israel are still in darkness; they are hated by all nations. The expression of their faces shows that they are without laws, and that they have no substitute. It is only when God will have mercy on them and enable them to acknowledge the true Redeemer, whom they have pierced, and confess that He has borne their sorrows, that their wounds can be healed, and their sins washed away. For what God does can only be accomplished for us through Jesus Christ, and He is the only One who is able to appear as our sin-bearer before the Father, as it is said in Isaiah liii. 12: "Therefore will I divide him a portion with the great, and He shall divide the spoil with the strong; because He hath poured out His soul unto death, and He was numbered with the transgressors; and He bare the sin of many, and made intercession for the transgressors."

The Jews make a great mistake, when they imagine that great sums of money can effect their spiritual deliverance from the duties of the law and their purification from sin. They should take heed lest that should happen to them, which occurred to Judas. You know that the money he had stolen brought him no happiness; his conscience allowed him no rest, and he went and hanged himself, and falling headlong, he burst asunder in the midst, and the

* Russian style.

money returned to the owners, who bought with it a burying place, and called it the field of blood.

Brothren, you are well acquainted with the words of the wise man: "Whoever prepares for the Sabbath, has his preparation ready in the Sabbath-day." Let us on the eve of the Sabbath approach the Lord Jesus Christ, who was sold as a slave for thirty pieces of silver by our brother Judas. Let us draw nigh to Him, who is now before us with His wounds about Him, from which the precious blood flows, and who gives us an entrance into the kingdom of Heaven. Let us say to Him in the name of all Israel the same words which were uttered by Joseph's brethren: "Forgive the trespass of thy brethren and their sin, for they did unto thee evil."

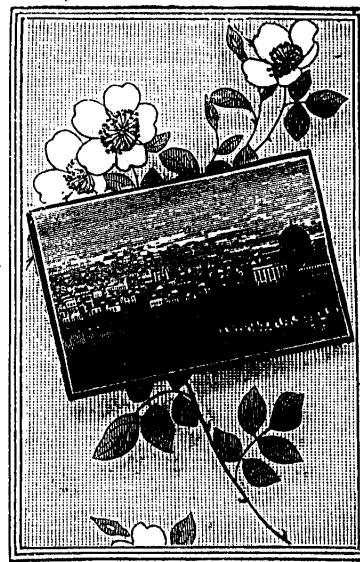
"Remember us, when Thou comest into Thy kingdom," as the malefactor said, who was crucified with Jesus. And we may hope that through the infinite love of our heavenly Father He will answer us: "To-day shalt thou be with me in Paradise." And we shall enter into the rest of the people of God, that is, in Christ: "There remaineth, therefore, a rest to the people of God." May the answer be the same as that of Joseph's brethren.

Yes, brethren, our guilt is not that our ancestors crucified Jesus Christ, as imperfect Christians maintain, who forget the words of the Redeemer to Cleopas and his companions: "O fools, and slow of heart to believe all that the prophets have spoken: Ought not Christ to have suffered these things, and to enter into His glory?" (St. Luke xxiv. 25, 26.) Yet they have heard of the wisdom of God, which St. Paul preached, and of which he said that "none of the princes of this world knew: for had they known it, they would not have crucified the Lord of glory" (1 Cor. ii. 8). Our guilt consists in this, that the people of Israel do not as yet acknowledge Him who was crucified" (Zech. xiii. 10).

Blessed be His name to all eternity! Amen.

"Hamagid" (page 378) alludes once more to the great influence exerted by the Mission upon the Sephardim Jews at Jerusalem, as evidenced, *inter alia*, by the fact, that they employ a Hebrew Christian as heir stipendiary communal secretary. The reason they give for it is, that there is no law in *Shulchan Aruch* (a compendious and authoritative digest of Rabbinic statutes) forbidding the employment of converts to Christianity in that capacity. "In the Holy Land," continues the Jewish advocate of this practice, "converts and Missionaries are the first to be consulted by our people in every emergency. They are at home at our houses and at those of our chachams; they are our physicians and advisers, they compassionate our widows, take in and train our orphans, and find employment for our poor women. And whence will come our help, if we keep aloof from them? Come, then, let us acknowledge our obligations to our Rabbis, who do not stand upon their dignity, where our welfare is concerned. We cannot do like our brethren abroad, who, even for our hospital accommodation, depend upon the Missionaries, having none of our own. Even the chief Rabbis and the other chachams are attended in their illness by the Mission doctor, who charges neither for attendance or for medicines. And shall we spurn all this kindness out of regard forsooth for the Jews abroad! We employ the convert, in the first place, because we wish to please the Missionaries, but also because he is content with less wages, and is more faithful in the discharge of his duties than an unconverted Jew is likely to be."

JERUSALEM NOTES.

THE Rev. A. H. Kelk, writing from the Holy City on May 26th, says: — "Dr. Wheeler and myself returned from our Missionary journey to Damascus and Safed last Friday. We were away 25 days. Although it was late in the season for travelling, yet we had most suitable weather, and in every respect a good journey, with the single exception that I was unwell the whole time.

"At Damascus I found everything in fair working order, and the work ap-

parently going on as well as could be expected with the small staff employed. There were 53 boys present in the School. They read only moderately in English, much better in French; the Arabic reading was also fairly good, though not quite as good as I expected, seeing it is their common language. I did not at all like the Hebrew reading, for it is done in the sing-song peculiar to Damascus, and seems intended to hide the sense. The master told me they were obliged to allow this method of reading. The boys repeated the Lord's Prayer in Arabic and Hebrew. The premises are very good, and in capital order, but are kept shut up too much.

"There are at least 6000 Jews in Damascus, all of whom speak Arabic, and in most cases nothing else. Some speak Hebrew, a few Spanish, and fewer still German, or Judeo-Polish. The language for Mission work must of necessity be Arabic. The Jews are almost entirely engaged in business, and though they are decidedly opposed to Christianity, there does not seem to be the same amount of bigotry amongst them as is to be found in other places where there is less business. There is no reason why it should not be a most fruitful field. The worldliness is to be found everywhere, and in most places with the addition of bigotry.

"From Damascus we went to Safed, arriving there on Thursday evening. Going down in the morning, without our arrival being known, we found the work at the Mission House in a satisfactory state. The numbers attending have not reached so high a figure as before the break, but, on both the dispensary days, when we were present, there were over 60 present at the service before the medical work began. I am sorry that we found Mr. Ozceret in a very critical state of health. I therefore took upon myself the responsibility of sending him away with his family. He will go to Beyrouth, and then to some place in the Lebanon. Three months at least will be required for this, and meanwhile the work at Safed must not be neglected. I am, therefore, writing to Mr. Weinberg, of Jaffa, to go up and take his place for a time.

"Dr. Sahyun is making his way amongst the people."

לכrown ונסובה

שתי דרישות

אשר דרש הָרְ"ר יוֹסֵף בֶּן דָוד רַאֲבִינָאוּרִיטֶשׁ

בכיה ההפלה, ביה לטע'
בעיר קרשניער.

בדואס ג. רויישע, בלוייפציג.

כארש המשirs על פניו אספקלריא האירית (מיירולסקאפאט) יחראה
לעינוי חמן בראים שוניים אשר לא שופחת עינו לפנים, ומגrole פלייאחו
וירגש וירקא מי ברא אלה? מי גודל אותם? כן גם אונחן קזרי הראות
בשימנו עין מחרק אספקלריא האירית (ספרי ב"ח) על המשirs שיעשו
חתה השמש שוחסת לבבב בברגש קדש נקרא האות! מה גודל משיך
ה אשר מעזם קטעים כמותם לא ניכל חביבך כל ערך גודל את ארכותם.
מי האמין לשפועתו לפני רודחים אוחדים כי החנעה המשירה אשר
חרחוללה בקרבי חרב וחגREL מיט ליום; כהשאלה התהמימה מנבר חמים
לפער שנות אלף ושמנה מאות, "המנרת הגז לא טו טויה", כן שאל
רבים: האם ישינו הגז אורה ובר ה מביצראביג? ואחרים אמרו אין
איפנית להניע החזות ודור מיט קבצל וווער, אך עודס הרים ובר
הארון המשיחי, אט החשנה אלה חזקנית האבינים" אבני בית החפלה
חפלת בית לחם אשר בינה הארון ראיינאיישת הוה חזקנית ותוננה
האותיות לאחרו עון הנותנה הקוצה בלבו לאות בקרוב קלה גודלה
משיחית בישראל, מי האמן לפנים? כי יחאשנו כמה אינשים בכל שבת
מכיר שරאל אל החירות אשר בכנה לשם ישוע המשיח; מי האמין צואת
כי ישמע יהודוי נסרי יהודוי אהיריו שם שיעיג המשיח מחרומם על שפחו
ולא ייקס פוי ולא יאפס אונוי, ולא צור כי יעשה את אונוי אפראט
לשםוע ולהבין דבר ה וחתרת פניו תענה בו כי ניכסו הדרבים בלבו
ושיבוי את גפשו, האות! מה גלו מעשיך ה מאד עמק מחשבורך
אראש בער לא ייז וכסיל לא יבן את זאת.

איו הוגבר סוחב הטרויט האלה יהודר הראשן אשר נתן שט
ראיבנאיישת לשכינה בשכרי מכחבי הטרויט הצביר ווככינה זו הלאה
לביה חפלחו לשמען מדרביי מען אוכל קלט בו, אך רחמנתי בפער אל
חונן כי קול דבריו חוויכרים ללבבות ולוקחים נשוחת האירוי את גפשו
ויהיריבו את רוחו על קרי בו מגיע, מחשור דיז: אמרה אלן הזרפה
על שפדי נבן כמוני באה שפן בעצמאותו וויהשו כלויה בקרבי ונתפכתי

וטמא עד הערב. והנה פליאה דעת היא נשגבה מאתנו מוה היא כוונה המצווה הזאת מה היא פורה אדרמה ושרפתה מהווים למחנה ומוה דהא טמאת האדים בגינויו במת ומוה היא הזאת אפר פורה המעבירה כל טימאה עד שאמרו אפר פורה מטהר טמאים ומטמא טהוריות, היהה סתומה היא לפני כל יודע הזרה עד שג תגמ ה תלמידים שדרשו על כל קץ וקוץ תלי תלמים של הלוות ועל החמש מלות ובשר בשלה טרפה לא תאכלו תלו לעליהם שמונה עשרה טרפה וחוטפו עליהם כהנה וכחנה; וממחש מלות לא תבשל נדי בחלב אמר יצא להם אסורי ערבותה בשך בחלב בפלפלות עמוסים עד החותם, גם ממחקרים האלה נעלמו טעמי טעמי המצווה הזאת ואמרו לך נאמר בה אחת תקח היא ואין אתה רשאי להורר אהורה, והפליגו בעלהמה באמרם כי הוכח מכל אדם אשר לפני דעתם היה הוא אבוי ההכמהות מוחקנת עירובין ונכילות ידים גם הוא אמר על טעמי הפהה: אמרתי אהכמה והיא רתוקה — ואף כי נעלמו מהם פלימות הכוונה במצוות הזאת לא מנענו להוציאו בפלפלות מפרשה הזאת מסכת גודלה (מסכת פורה) ואם אחר בני עמי הצמיריו נא בנפשכם לו ראות מצוה כאות באחד מספרי דת אהורה או בברית החדרה הנוחבים בעיניכם בספר הכתובים בלי חפונה אמרותם כי דברי הבעל מהה ואין להם שחר כאשר כן יאמורו משכליינו בעלי האפס (יוחיליסטים) על התורה עצמה אך אלו ואלו בעלי האפס ובבעלי התלמוד לא יוכל לבחין פנימיות התורה יען לא רוא את אור המשיח הצעון בה, مثل התורה אצל בעלי התלמוד למה היא דומה מצווה אהה: לכתה פורה אדרמה חמימה ולשופך אותה מהו למחנה ולהשליך אל תוך שרפה עץ אווז ואוזוב וליתן אפרה אל כל מים חיים ולהזות על איש אמר יטמא במת שלישי ושביעי וטהר והשופך את הפהה ורוחץ בשרו במים

לאיש אחר, הוא פחת את לבבי להבין את הכתובים אשר יונצוי בהם כל ימי נצורי ולא בכירתי עד כה: המלה חמימות, "חכלה התורה חרוא חמישה" הן מה מתחה להבנת כתבי קרש ובטלין אך מלה מתחה חנה וכל רוח חיים אין בקרובן, וזה הוא גם דרך וסגנון חמימות המנרים ובריו במשלי נימאים וערבים לאין שוםץ, והני חולך בכל שבת לשמייע דבר ה להנחיים ולהלצות כל הכתוב לפניו תרואות לפניו אחר ורשי ב"י הובישים צור לבא אל הקדש אלו יראו בעינים ובאונם רשותו ושבוי וופא להם והזיה ואח כל חמתי וצובורי במשיח פודוי ומצליל נפשי, והני להציק דבר ה אשר היטק הארון ראייאויריש בשכח פרשות חקק, לפzn הראות מנוגנו בקדור נמייך כי אין ביכליו להצעות כל ובריו על הכתוב אך אנסח את בורא לבר מעט בסגנוו. לשונו.

אחר קריית הפרשנה בתורה משא (4) יט' מ"נ 1 ע"ד (14) ובසפר בריה חישת (יונק ח') שפק הפלתו לפני ארון החרדים בבחן וחכימות ובכבוד ראש בצו, כי יונק לו אלהים צו וחכימות וושם ובריו בפיו, ובצד העם הנאספים לפקוות את עיריהם ולהוציאו דבר ה בלבבותם להפריה ישע משיחינו ואחר החפלה פינה אל חסן ויאפר:

אורי אהובי!

ידעתו כי יש בכם אנשים הבהאים לשמי ולראות רק יען כי תאבי הדשותם הם ולא להבין את דבר ה אשר זה כל ישע וחפץ למוקן הזכלו להרפה מהחלואו התלמודים אשר נשרשו בלבבכם להקדימות המעשה להבנה, ובבואם אל מציה אחת ממצוות התורה חפשו את המעשה לבך וחויקו בו מבלי להבין אל מה יומזון מליה ובזה הלבך חושך ולא אור. הגנו רואים בפרשנה פורה אדרמה אשר קראו לפניכם כי כל הפרשנה מדברת מצווה אהה: לכתה פורה אדרמה חמימה ולשופך אותה מהו למחנה ולהשליך אל תוך שרפה עץ אווז ואוזוב וליתן אפרה אל כל מים חיים ולהזות על איש אמר יטמא במת שלישי ושביעי וטהר והשופך את הפהה ורוחץ בשרו במים

כל רגש הבושת לכסות ערוכם, וירחו בראותם את המכניסים החפלאו והשתוממו מואוד על מה ולמה נעשה אלה ולא ידרשו מה לשוטה עומם; והיה שם פראי אחד המווזק לחכם בינויהם ויחבון על המכניסים ווימחר וויחזב את שתו ידרו בבחור הרגלים של המכניסים וחללה אורתם על ראשו ויכס בהם את עיניו, ומוגדל עליזות נפשו קרא לפני המין הפראים; הביטו וראו כי מצאתי את החודה כי רק לאאת נצזרו המכניסים לכסות בהם את העיניהם, וכל אחות הפראים הסכימו לדעתו איז חחול לחקור על הנפחים והללאות וימצאו גם בהם פתרונים כי נעשה לתלות עליהן כל משא ערמתה תבן וחבילו קש עד שבא אליהם איש אירופא וראה האיש אשר לבש המכניסים כי נופל החות כובד משאם וקרא לו פהו כסיל! פשוט את המכניסים ופקח עיניך וראה כי גם אני לובש מלובש כזה לכסות את ערותו ולא את עיןך, בינו נא אני אהובי להנ בשל אשר אנדיד לכם, כי החורה הוא לבוש המשית, והוא תכילת החורה באמת, והוניה בוניהת החורה ומשותה היהת לשרש מלבות נר וישראל אמונה ערכתי אלילים ערוה מצרים ולישותם מוכנים להחגלה המשית והנה החלמוריים אשר לא אבר או לא יכולו לראות את אור המשית לא מציאו כל כונה בהחותה רק מעשי המשית ומרגלא בפמייחו מצות איין צריכות כונה והגבל היה להם לתלות בהן בוקי סריין, ויצא מה שיצא לחופתינו גודה נא לכל העמים, אשר קדמוני לכו אל מלכות המשית בעוד אשר אנדין נושאים את הלבש על ראשינו לכסות את עינינו מבלי ראות אור המשיש כי יהל בהדרו והדרו. ואנתנו דומים להפיעלים העובדים בכם ישחק החות מקום מערכת המשחחים ומיניעים את כל אופני כל המערכה אשר מתחה להרצפה, ופעולתם תחראה מעלה ובכעת אשר כל המון הנאספים ישרקו ויריעו וימחאו

כף על גודל פלאות המהוות אשר יהיה עומדים עיר הפלעלים מתחה וישחרומו מבלי דעת מה קול הרעם הזה ואינם יודעים כי חניהם ועבודתם למטה הסבו שמה וענג לאלפי רכבות הרואים. כן גם אתם בית ישראל הנכם עירבים עיר עבודתכם בעשי המצות כליה הזרה ואינכם יודעים מ' כבר כליה מהאו כף ויריעו ברוך הבא בשם ה', ובכל מקרים אשר יזכיר שם הארון אהינו ישוע המשית, שם אורה ושםה עשר וכבוד הכהנה ודעת, שם אמונה טהורה, תקות מישרים ואהבת רעים, ואתם עודכם הרים שכבים במחשי בור החלמוד מאנכם והקיין, איה! עד מתי ערד עד מתי לא תרניש מוחתכם הארכוה ולא תחפיצו לתקפאה הלא חסר המשית גודל עד מארך ובכל עת הוא עמל ופושט כפוד לקביל את כל הבא אליו לתקנים רחת ניפוי, כאשר כל זאת אנחנו רואים בהפרשה שקאנרו לפניכם מספר ברית החדשה (יוחנן ה') הלא ידעתם את אשר הנזוי לכם פעמים הרבה הדבר אשר יספר בברית החדשה מיאשר היה וקורה כן לפנים, עיר טבי הדרבים חיים וקיימים לעולם ויטנס בכל דור ודור, גודל חסר המשית וקשיות עורף היהודים כמו כן עתה ביל שום טניו כל וחרבאים הנאמרים לפניו אלך ושםונה מאות שנים ואמרנו גם עתה לפניכם, והגני לבאר לכם דברי הפרשה הזאת: ויעיל ישוע וירושלים ובירושלים ברכיה קרויה לשער הצאן ושםה . . . בירת חסדא ולה המשה אלמים שם שכבו הלים . . . הנה הארון ישוע התקרב לירושלים אל שער הצאן הוא מקרים מושב היהודים והם הצאן האורבדות אצל החורה ולה המשה אלמים רם אל המשה ספרם. שם אצל חוץ יהודים שכבים חולים פסחים וערבים ויבשי כה לרוב והמשית התקרב רק אליהם ליפאיהם ולחתיותם מתחלאי החטא הבא מכת החורה

ו先是 היה שם אשר חלה את חליו זה שלשים ושמונה שנים, ו/or ואחרו ירעע ורדע כי ארכו לו ימי חליו ריאמר אליו התהpaneן לתקפה ויען אין איש אטו ויאמר אליו ישרע קום שא את משכבר והחלהל כן היה באיש פרטן וכן הוא באיש הכללי זה איש ישראל היללה את חליו זה ערך שלשים ושמונה וובלות שנה וארכנו מרגנש את מחלתו והמשיח הורדע כי ארכו לו ימי חליו הוא שודל אוטו בכל עת התהpaneן לתקפה הנה הדבר תליו רק בז אם תחpaneן כי קרוב הדבר מאד בפיך ובלביך; והחוודר עונה בכל עת אין איש אטו כי חפץ הוא לבא אל ברכת המים — מרי הטבילה — עז' כה אחר לא עז' החערות עצמו, והמשיח עונה קום שא את משכבר והחלהל רב לך לשכבר על ערך השמאלות קום והחערור בעצמך אל תחטן אל משען אחרים, שא את משכבר לך והחלהל לפני ותשוב לאוינך. ויאמרו החוודר שבת הרים אסור לך לשאת את משכבר ויען ארטם ושאלחו מי הוא זה ויגד לחוודר כי ישוע הוא זה אשר רפאך ולכ' רפאך ויבקש הרימר על כי עשה כזאת בשבת, ויען ארטם ירעע אבי פרעל עד עתה וגם ארכי פרעל, היבטו אחד והחכני על הדרבים הנאמורים حق הינו רוחם ולא השתרומו ולא נרפא רוחם בראותם את החולה כי קם ונרפא פחאות מחלתו אשר חלה שלשים ושמונה שנה, רק חלה להם על כי נשא את משכבר בשכבר, ושאלחו מי זה האיש אשר אמר לך שא את משכבר וכאשר נרדע כי ישוע הוא זה רדף אחריו ויבקשו את נפשו וכל זה רק יען כי עשה כזאת בשבת, ואיך לא הדר על נפשם ולא היה כל פחד אליהם לנדר עינייהם לרופך אחריו האיש על לא חמס עשה, ואיך לא יעליה כל ריעון טהור על לבם הלא איש פלא הוא כי עשה בדברים אשר אין בז איש

לעשותם ואולי אלהים עשה את הדבר הזה למען העורם על הדבר! לנו אין כל פלא בראותינו גם עתה את אתיו היהודים כי לא וראן איש עבר אחריו אם ייחס לחמו ומומת ברעב עם צאנצאיו אך אם וראותו עופר על איסור כל או על מנהג ישן ישנאחו ווישטמו וופרפו עד חרמה, אם אך יירה ביכלהם, וכן היה היהודים מאי כי טביהם בזעם חומר המזות עורה את עיניהם וסכליה את דעתם לבלי התבונן על אשר לפניהם. שקידותם בלמודוי אסורי שבת פעל על נפשם יותר מכל הנפלאות אשר ראו עיניהם עד כי רצוי להרוג את הנפש נפש העולם על אשר רפאה את האדים והחוליה נשא את משכבר בשכבר ומה ענה אוטם המשיח אבי פעל עד עתה וגם אני פעל הרים בזעם כי לא מחשבותיו מחשבותיהם כי היהודים החשובים ומציגיהם את אלהים כי ברא את התבונן בששת ימים ומאי שבת מלמאתו הוא יושב ומזוג זוגים ומטהה און לפלאו ושביר בית המדרש ושם על רוב הדרורים ועיקומת את הכתובים ואלהים כזה היושב בטל הוא בדאי מקידר על עשיית מלאכה בשבת וזה שאמר הארון, "אבי פרעל עד עתה" עוד לא שבת אלהים מלברוא ולפעול בכל עת ובכל שעה ורווא מה חדש בכל יום חמייל מעשי בראשית וכח האב פרעל בגין ולזה אמר וגט ארכי פועל מלאכת ה' הוא בדיבור כאמור בדרכו ה' שמיים מעשו וגט המשיח לא פעל רק בדיבור אמר "קם" ויקם — אך הם לא הבינו פנימיות כוונת הכתובים ולא ראו את אור המשיח הצעז בהם ומעתה אין לנו לתמונה על העלמות טעמי הפה מהם כי כל הפרשה מפלה הארכמה הוא סוד המשיח; כי כל החבויים הם רק דמיונים להראות כי אין כפירה בלי שפיכת דם והכל יטהר בדם, והוא המשיח הווה העולה החמייה אשר אין בז מום ובשפיכת דם נשוא כפר על כל העולם בביטול את החטא והוא בעצמו היה הכהן

דבר ייחודה אשר השמיע הארון ראובניאו רומייש בברית החפללה, בית
'הוה', שכחה פ' מיטה ומטצי $\frac{1}{2}$ יולי 1885 קריישניעו.
שבתינו יי' קרא האמישוק בפרישת עיר המקלט (משה 4 ל' מ' 9—34)
(מיהר ח'—1) ואחר הקוריאת החפללה חפללו ברונש קרש, ואחר
אל הגם אשר היה רב מסדרי שבתנו זו ורשא מדברו ואמר.

אחרי אהרבי!

מה מואוד ישמש לבני ויגל כבודו לראות את בני עמי נאשפים
אל הבירה אשר שם אחינו האדון ישע המשיח נקרא עליון,
ולבון יונבָּא לוי כר קרובה ישועתכם לבא, מואוד מארד חגלהה כליזור
כברוחני כי לאט לאט תחולו גם אתם להתבונן על מצבכם החומר
וחורוחני כי ברע הווא, ולהביט על הבירה הזה בעל עיר מקלט לנווט
שםחה כל חוטא בישראל נגד משיח ה' וסלה לו, אמנים חותאים
אנחנו כלנו אבותינו חטאנו מחווס דעת ואנחנו בעקבותיהם
נכד ועל שרשו רגילהם נתחקה ונאבל דרכ, כלנו בצאן חיעין,
רועלינו רבינו החטנו, ואל הרועה החטוב לא פינינו, זהה
כל פרו גודל צוינינו, אשר בעבורם ורבה ענוינו הבה אתי!
נתחזקה ונחמאצ'ה بعد כבוד ישראל וחותמו הנזונה בירוי
זרים, הלא עם מעולם אנחנו, עם סלה, צען אברם וראש
המאימים, לנו מסורה אמונה טהורה באלה אחד לנו נתנה
התורה וההבטחות, לנו נתנה ברית נור המלוכה לבית דוד,
מאחנו יצא המשיח לפני הבשר, הכל מיאחנו ומארמה אין
לנו, כי כל אלה נתנו לנו ימי. הם להגויים אשר סביבותינו,
הם ירשו את המלוכה מלכודת החסרים, ובהם נתקיימו הבטחות
וגם הם יבינו את התורה לפני אמיהה, כי הנה עליהם אור
המשיח אשר הוא תכליה, ואנחנו מיה? נערדי אמונה, חסרי
ההבטחה, שלילי מלכות אללים, מוזרים מוחשייה, וגס חשייב

הגדול אשר ניכנס אל המקדש האמוני מקדש השמיים והכלו
מים חיים רומו אל ברית ההורשה, והשלכת עץ ארי ואזוב
ורומזות כי כל הבא אל המשיח כקן כגדול יתהר ווישע
והונגע במת רמי על החוטא כי כה החטא הוא הטעות והזאת
שלישי ושביעי הוא הזיות מי הטבילה לשם הארון המשיח
אשר קם מן המתים ביום השלישי ושם הוא סוד המנוחה
הromo בשבעי והשופך את אפר הפהם הם הרגע המשיח
והם נטמאו עד אשר ירחצו בשפטם ביום מי הטבילה לקבל
עליהם על מלכות המשיח ואז רק או יטהרו וירושע מוחלראי
הנוף והנס, ולוד המכמו המשכלו זאת אבותינו כי עתה לא
הירינו בכל רע כהיום הזה, אך אין לנו להצטער על הראשונים
כי בלי פנינה הוחת בזוז רצון ההשגחה העלומה כאשר כבר
דרינו מזוה רק על האחרונים אלה הם אוחינו הרים אתנו
היום על אלה דאבה נפשנו המה רואים נברות המשיח בכל
העולם גם מרגשיים שפלת עצום בעיניו כל, וכל זאת רק
בענור פשע נגד ה' ומשיחו, שרים זאת אתי אדורנו על ברכם
ושברו אל ה' כי מלכות השמיים הגיעה, וחסיד אדורנו ישרע
המשיח ייהה עם כלנו לקבל אורהנו באהבה תחת צל
ולזומת קריינו בברית ירושלים. אמרן.

זה אלך קצויות וברבי המשיך כי ככל כה עשר להעלוות כל הרבירות הנאמרות בכלל פה בהצלבותה גורלה וחופטלות עצומה ולא אסונה כי בקשר הבית שומעי ודבר זה לא שכו בלב נוכב כאשר באו וירח רצין מלפני אבינו שבתמים כי יומשך על הירח חותם חות של חסיד המשיח יונתן אחריו המון בית ירושאל ולא העציר האמת בפועל. אמן. וחדס ושלוט בכל האחים במשיח מטה מיו שוריה רוחך ונעשה קרוב – כן ויעקב.

לו שום ערך ושווים עם הבניין בעצמו ובכלהות מלאכת הבניין לפיו הצורך אין בו ערך יותר ומועל כלל, והוא רק חביב ושמור ביד בעל הבניין לדבר יקר למען להיות כחולה על גודל היקמת הבונה שעה במחשבו לבנות בין מפואר כזה וכי השלויו בסוף המעשה כפי שעה במחשבו תקופה, כמו כן ממש תורה משה הנמצאת בידינו הום וכל מצויה אחר שנבנה קומה בין המשיח זה 1885 שנים אין להם כל ערך נגד הזרקה באמנות המשיח, והנה רק כחולה על עשר היקמת אלהים במשיח כי מלא את עת עולם אשר ייעץ מקום במשיח ישוע אדונינו (אפסיסים י' 11) ווتن לבני אדם לדעת את אהבת המשיח הנעה על כל דעת ולמלאות את כל מלוא האלים. צר לו מWOOD על אחינו התלמודים מתנגדו המשיח כי הביטו ובכיתם עוד הום על התורה ושהאר כתבי החקש כאיש הדר דעה והבנה בחיקות מלאכת הבניין ולא ראה מעולם בין אבני הבונה בתהויות שניים ושלישים, חלונות ופתחים כפות ועמדות, הרואה ומבריט על ציור ותבנית היכל מלך גודל ורחב ודים, המלא בקניט ואותות ורישומות שונות מסכבות אשה באלהות וחושב אortho או לאיזה מגלה וספר שנפל מן השמיים או לאיזה דבר שעשוים לילדים. וידידי בני עמי! גוף התורה וכחבי הקשה הוא תרומה נפלאה מעשה אמן גדול של היקמת אליהם במשיח המפלייא דרכיה, בה ועל ידה אנתנו יכולים להגיע אל השגתנו ועם אלהים מושיענו ורתםנו על האדים (תהלים כ' לשירטס י' 4) עליה אין להסיק ומינה אין לנו, כי כל רשותה קצובים ספורים ומנויות, וכל זו הנגעת בה תקצץ כי מקולקלת ומשחרת את תפארתה הדרה והדרה שהאציל עליה החכם מכל הוציא בראשו, כל הנחות וחותמות (פינאריט) שנצטוו עליה בחרט אלהים התה מלמדים ומרמזים לנו על

דעת פנימיות כוונת התורה, ומדוע? מודיע קרנו כל אלה? מודיע אchanro עם עולם שנאים מעולם בעוני כל, נרדפים נרפאים זה כמה? גם רוח החזוןיזאציע, המהלייף ומשנה את כל, גם הוא למותה רוח כל אוחבי ההשלה חסר מה הטהו להדר את כבוננו, ולהסידר חרטת שם יהודי מעליון. וביט מירודע קורות העתים, מהכמי היהודים וכן מהכמי המשיחיים יגעו וemaplu לפחור שאלת עולם הזאת הקרויה ייבקרורה, מהוויה ויבתורה, ומה שעה בידם כבר ידוע לכל כי סוף סוף השאלת במקומה עומדת, ואין פוחר אותה כהלהה, ושם יהורי עד לשמה ולדראן לכל איש. אולם מה שהוא חתום וחותם לפוי בן אדם בן דעת קזרה גלו וידוע הוא לפני רוח האלים הצזרו בכנפי כתבי הקדר החרים עיר אנתנו כיר אין כל דבר געלס וסחיר מנדרו כי הכל גלו והשוו לפניו. מאמין אגוי כי אם חשיימו דעתכם ולבבכם על עומק רונות המזווה של ערי מקלט אשר קראנו הום באזיניכם חוכלו בנקל למציא פשר דבר השאלת הנוראה הזאת. הן כבר נתכבדי כמה פעמים להורות אנתכם כי חכלות התורה היא המשיח, כאשר אמר פיליפוס אל נתנאאל את אשר כתב משה בספר התורה והבנאים אותו מצאו את ישוע בן יוסוף מנצח (יוחנן א' 46) ההוראה שנתנה לישראל בחורב, עם כל פרטיו מצויה היז רק אמצעים שונים אך לחת לפני ישראל ולכל חבל כליה מושג האמונה במשיח ודרעת בן אליהם, ובצדק יכול להגדר לכם כי התורה עם כל מצויה השנות, הן הנה לפני בני אדם כדמות וציריך התבונת (פרראייקט) קומת המשיח שהוא העולם. הן הבונה כל הוא אליהם נתן לנו, אשר אנחנו ביזח" עיר מפליטים טרם הרגלות המשיח, ע"י משה והבנאים צייר התבונת מהבן אשר על בירתו הוא המשיח אל היברים י' 6) וכןו שתבנית וציריך איזה בין מפואר אין

הלויכות אולדס מלנו בקדש על רצינו דעתו ומחשבתו בכל התבב וירושביה האל הרחמן מורה ומלמד דעת את ברואו כפר שטת הפאראגונין המורים את תלמידיהם בבית הספר ע"ר המוניות וצורות שונות, גם הרגלות אליהם אל משה בחורב, טרם השיג דבר ה פנים אל פניו, היהת בתמונה ובמראה הסנה בורע באש ואינו אכל, אשר תכליות היהת להראות לבן תמותה רצונו וophezo של הקב"ה להאריך ישבו תושך ולהתוות רוח שפלים וכי הענויים מהה ירשוי וכאמור משה נטרגש והחפצל מעוקם המכון בחזיר החוא ואמר אסורה נא וארא האראה הנדרול הזה, קרא אליו אליהם מוחך הסנה ויאמר משה מה! שרי פעמים רמו לו אם תכו כבר, אם האדים הפלמי שלו הוא נארם החזוני של איז ביכלו להתקרב אל ה ויאמר הנני, והסיג ה ויאמר אל תקרב הלום של געליך מעיל רנלייך כי המקום אשר אתה עומד עלייך אדמת קודש הוא הרם זהה כי מאיר היכולת לאדם להתקרב אל האלים ולהתקרב בו טרם הסרת והפטשת ההנאה ואהבת עצמן העומדים כשתן לאדם וסונרים ומיניערים בעור הפתח המוביל בדרך ההרים, וכי אחריו הדרכות גוף ונפשו של אדם תפקתנה עיריו לאות ולדעת כי קרוב ה כל קוראים אליו, וזה המקום אשר אתה עומד לעיל אדמת קודש הוא.

ומה נואל תלמידדים בחשבם להסיג ולגרוע על חמוניות הזרה בשלש עשרה מרות שלום בכל וחומר ובנראה שוה ונדרמה, והמה דומות כאוצר הדירות שראה פעם אחת חמוניה אחת נפלאה מתחומות הצייר והנול הרומי רפאל בברית עקד חמוניה, וייתב בעיניו להסיג מפט דיו על ראשן עין שד יפעת חמוניה אשר אין על עפר משלחה, ולדוגמה מה

שעטו עם חמוניה הרפה שנצטיריה בכתובים וכל בוניך למודו ה (ישיה נ") הלויכות עולם לו (חבקוק י") ואמרו אל תקרא בוניך אלא בוניך אל תקרא הלויכות אלא תלכחות, למען הבטיח לעצם עולם הבא לשונת הלויכות בכל יום, ומקוצר שלם ועירות עיניהם לא יוכל להבין הפסוק במובן הארון המובא בחמבר יוחנן (י" 45) ולמען למנוע את תלמידיו המשיח מנגנון למוד תורה ובניאים כהה והאמתן הארון בעצמו לפניו מיתחו ואחר חוקמיו לפתח את לבב תלמידיו איך להבין את הכתובים (לוקס כ" 45).

ומעה בחברתו בשיטים נב על חמוניה שמנת לנו הזרה בחמוץ להקרות ערי מקלט למען ינוס שמה כל מכח נשך בשנאה ולא ימות הרוצה עד עמידה לפני העדה למשפט ואם בענאה יהלפני או השך עלי בצדיה וימיו מות יומת המכח רוצה הוא גואל הדם ימית את הרוצה בפצעו בו ואם בפתחם בלא איבה הרפו והוא לא אירב לו ולא מבקש רעהו, והצלו העדה את הרוצה מיד גואל הדם והשיבו אותו העדה אל עיר מקלט אשר ינוס שמה וירשב בה עד מות הכהן הגדול אשר משה אותו בשמן התקדש, ואחריו מות הכהן הגדול ישב הרוצה אל ארץ אחותו, כי הוא יתנתק את הארץ ולא רץ לא יוכפר בדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו. — אנתנו קוראים מפושט כי יען שאבותינו בעלי קשי עורף ערל לב ואזנים החניפו את הארץ אשר ישב עלייה בשפכים דם כל הנבאים (לוקס י" 49. 50) והשליחים ודם הקירוש והנקי של בן אליהם ישיע הנצרי, הרשות ביד העדה האיווופית לשפטות בין המכח, "יהודרי" ובין גואל הדם תלמידיו ישוע שם אחים ואחיותיו (לוקס ח" 21) על המשפטים האלה. ואם אנתנו עוד נקsha ערפנו כאבותינו ובאייה ישנא נכחיש במשיח, ונאشر ונקיים

בפיטו ובמחשברתו עליות של אבותינו נגד הנקאים וישוע המשיח ולבסוף הצלב הצלב ולאמור כי טבר טוב עשר מרצחי הצלב ארוו על צלב על לא חמס עשה ולא מרמה בפיו, אז רין ורזה לנו, ונאלו הרים מוחרים לנצח ולהמיות אורתנו במובן מלא רציה כפי שבאר הארון, לקבץ עליינו ולקרואו אורתנו רקי פוחזום (מחר ה') (22, 21) ואם כתה אחריו הצלחות המשיח וצדקה ישוע אור יצאה כי הרא ולא אורה הוא המשיח אק עתה נודה בפיטו ונאמין בלבבנו כי הוא היה הכהן הגדול אשר משה אortsו אבינו שבשמים (יען רשות') בשמן תקרש ולכון מוחה היה מות כהן הגדול, אם לפיר דברי הארון בהפלה על הצלב: אבוי סלה להם כי לא ידעו מה הם עושים, אז נהיה אנתנו נדונים כמלה נפש בשגגה ורצילו העדה האירופית אורתנו מגואל הדם, ונשוב אל ארץ אחותנו במות הכהן הגדול מאהתו הזה הארון ישוע המשיח אשר נתן את נפשו גם בעידנו לנאלנו מכל על, ולטהר לו עם סלה חזיר במעשים טובים (לטישוט ב' 14).

אא אא שימו לבכם לכל הדברים הנאמרים, החעררו מחררמאותם הנוראה, רוחצו ודריכם מדם הגקי אשר שפכו אבוחיני, התבוננו על גודל הענויים אשר סבל אדונינו עבוננו, הן משה אשר היה סרסר לזרות הישנה החפאה כי לא קיבל שבר סרסר באמרו לא חמור אחד מהם נשאורי (משה ט' 15) אבל הארון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קיבל שבר סרסר, אך כן גם דמו ונפער כופר פדיון נפשוינו ובכל שזח הוא מוקן לקבל אורתנו תחת כנפיו אם אך נשוב אליו באמות בלב אחד מלא אמונה טהורה ובאהבה לא צביעה, ואו ותשוע חשועת עליומים מאת **האלהים** האב ומאות בני הארון ישוע המשיח. אמן.

והאוניברסיטאי

רְרוּחַ חַכּוֹת

דברים נחמים

ב' ט' ג'

ר' רָבִינָנוֹוִיטֶשׁ

דרשן לעלת ישראל "בני ברית הרשה"

בער עיטשטיין.

УТЫШИТЕЛЬНЫЯ СЛОВА

ПРОПОВѢДИ

І. РАБИНОВИЧА
ВЪ МОЛИТВЕНОМЪ ДОМЪ
„Израильянъ Нового Завѣта“
ВЪ КИШИНЕВѢ.

КИШИНЕВЪ.
Печ. въ тип. I. Рабиновича.
1887.

בית הספרים הלאומי
וראיניברסיטאי
ברא שריון

139

170

I f. 1887
Delitesch optische
Schrift 1887: 501

So: P. 1-112 today
and 6 pages

Aug p. 113 8/4 1888
p. 122 7/4 1889

13 p. 142 = 8/6 1885
Delitesch

so ? p. 155 29/2 1885

P. 166 and
Aug 1885

וְהַ אָוְנִיבֶּרְסִיטָּאִי

כְּרָטִיסְ-סְפָּר

35 V 76

הַ טּוֹ אָוְנְגָּבָּס וְ לְבָבָּו אָלִי שְׁקָמָּע וְ הַדָּ נְעַשְׁבָּס
אֲקָרְתָּה לְכָם בְּרִית עַלְמָסְפָּרִי בָּרוֹגְנָאָבָּנִים.

שְׁעָרָה נָסָ. 3

פָּנָו אָלִי בְּגָעָבָלָס וְהַקָּעָנִים אָאַי אָנִים
לְכָמָ.

שְׁעָרָה נָסָ. 26

Дозволено Цензурою Одессы 18 марта 1897 г.

בֵּית חֲדָרִים הַלְּאָמִי
וְהַ אָוְנִיבֶּרְסִיטָּאִי
וְהַ אָוְנִיבֶּרְסִיטָּאִי

בית הספרים הלאומי

והאוניברסיטאי

— כרטיס — סכט

ג.

נורש גאנטן, פדר שטבזין

3 אוקטובר 1885

דברים יי' 4—20. טביאל א טן

לוקס כב' 24—39.

אהוי ואהובי! בני עס יישראאל אשר לטעו ולכדו
יתעורדו כל החשי כי, יישראאל! זה השם הנכבד ויקח
אשר בו נפניהם וספניהם רעיונות נטגבים, וברחות
נחטמים. ומה הוא העט. חטיא את השם הזה. ביטים
האלה? אלה! תחתוי ארנו בוכרי ואה. עטן, האם יישראאל
שאקה? חלא, יונדר! תקרא? הנקע עס בונו ושתמי,
טנוא בעני פל. הנה הוא העט בו בחר האל יעם

— 7 —

לפעלה, ייגן וונגע על פין המטס והנה וויה. אגניות רבות יששו על ידה. מנהה אלה יעברו בטה ורכיב, ואלה ישבו ברכות פיס רכיבם. אך הטעורה החותם עירונד תניינן ותתנוורה לא הגזע פעל ולא תרר בטה כבוי בן נס אהת עמי "ישראל" נהליין, נרכיבין, נפלטן, השיברברן, אין מרים בבעשרן. ואשך חזרהה, גמלך כברבו, נס כל חווישך צל' בה. אך עוד שאר לבך הופך; איבריך פעל בעפעם עירום טטרפְּרִים גען הייס יידאו בהטעי בנין, יעיך חן. עוד שם יישראאל חוףע עילך. תניינן ותתנוורה בגבוי יס התבלל: לא חטאות גשפתן ולא החריה בחיה. ברגע גורא בו הקף עופר כאות במשניות. תרה נפלאה היא. ותהי להדרה נס בעני חכמי העמים. אולץ הם יביסו ווישטוטיבו עליך רק בעיל מזחה קדרה וורה בברורי ההלומות והבל בקר רותה ברותה והשחוקרי בדור ארגזנו ונעהאלאנען טקיקים צל' אי אחד מבאי הום לדעת אם תחתיו ביטים מוקט הווה הרים פיס רכיבים ואך עיטה הארון עליה וננבהה והרו לאן, וברבות הופים, יכל הווות, עוד יונגן וויהרחב עד כי יזהה לאין רחבות ידים, או, להיפך.

— 6 —

גנולה? העם אשר לו נתנה התהווה ורביי הנכיות אשר הפה בקור חיים לבל יוטבי תבל תחת השטחים? הנה הוא יישראאל אשר עוד לנו שלשת אלפי שנים בקר לוי מחוקקו העאנן, בטה, גאנז מלוכה על פי בקר, שופטים ושותרים, במשצער נבן וכיד יישר ביאות לאחת הפלצות הנאוות בזמנ ההו? קעט מה היה קך? עט! קלאסס יודאה!! נפלטן בעך ואון כיבוי אורך!! האבננס, הלה יישראאל, זהה! מה ארכו יט' מהליך? טטו פְּרִיךְפְּרִיךְ?!

הן נס החמי העימים יתפלאו ווישטוטמו עלין. אך הפה משפטומאים לא על אידיכט מחלח דה, רק על אורך קייזר. הטה רואים פי ריבים טעמי קדר באשורי וביבל, אדום ומואב, אבורי מן הארץ, ספו תמו מתחת התשיטים, ווק אתה, יישראאל, לפרט כל הגאות, הרזיות והדרישות אשר השיניך בווי נדורקה, יעוך חן. מה ארכט עט? ומה אטשול לך יישראאל?-canina סועה בלב ים, אשר הוא עם כל חתודותיו כבר שיקעות בהוק הים, אך ראש הערקה יצוף נעראה

וְוְאַל לְלִכְתָּה כְּרוֹת הַיּוֹם הַהְרָשָׁה, אֲשֶׁר אָמַרְתָּ, כִּי כְּרָפָא
בְּבִנְיָמִינָה.

כבי לפני אלף שנים האי היה זה אין נדלה ורחבה
אשדר אהרי בן דאמן לאט נתקעה לתחרויות יהוד האסובב
אותה, ובעבור רוד מאות שנים תקון עיר יפה עד
אשדר היה יכלה אורה בלה, ואבד ובד האי היה מתח
ששטי השבטים, בן ובן החבוי רעבם חורקים וזרושים
אוודותך. לא ב', אהיך בן עפק, בפונן, אשר נפשו עלז
תתשתת בראותו אורך ברגע איטס בות, אין איט

בני עמק הראשוניות, בעלי התלמוד ואתරחות הרבעיות, נס הם נחלו על שברך כי רבי הוא ורדת לזראות את מחוליק האורובה, הנשיטה בתוך עצםיתך נוקלהה בתוך כל מזריר נתק. בפמי ביצות בדורות: אתרוג נאלה, תפילין שחורות, בעור המכין משגן פאות אරובות, ציציות נדולות, וככובות. אך עברו באות בשניות וטהולך וודקה אונשה, או ראה ישראל ווכת לודעת, כי מאשדי מיתעים, רופאי אליל בלאם, וכן טפיא בסכמי רזאותם, כי המכ עוד הוועלו לזרע למן, להקניאיש ריה עם ישראל בעני העיטים האורעים וויתפרקו בני ישראל את האהובות שברשו לפו ורואה,

— 11 —

אך לפזר רפואגו הדאשון שבחתה היל לחקור על
כע שיו החוליה אשר יעלתה אורה ווי בחת. השמי
שאל על שמו בה הוא לבקש דעתה על שם מי לברגוב
רישיות החרופה וירענצעט, אבל אם שם החוליה
פלאי הוא אין בחוקלה להמציא לו רפואה ופווה.
השליש שבחתה היל לבקש החרבולות אך לשנות בקום
החותה, אין אחד ברודיאזים פשוטים גב' לבננה בעבור
ווקן נו והחותה הנכחות. בין קק רגעי החוליה ספורים הפה,
וקרב קא' לדרת שאולת, אשר אין שם לא מעשיט
ולא שם ומקומ. אלה רופאים, יישואל, ומה העשוה ביהם?
האט השב ותחנה עוד אלטש' שניות עיר אשר הראה
לענין גזירותה, כי נס רפואך האהורה ואה, "ישוב איז
ישראל" אשר תרבש בבקע עשרון, אך בהבל יסודה.
מי לא דובים ולא יער? "הוי! קשה בה הפל" אנטזע
בכל עברות. צד לי עלה, בת עמה, כי שתי, בצייר,
את קביעה כל בום רפואות אשר הושיטו לך פים
בפעם רופאי אליל, כי הרפואות נהפכו לועל בשתות
בבנטן דעך מבל לסת שיטים. צבתת בנטן נפל ורבד,
קשתה מחלתק. ווּיְהִי כהה... כהה...

— 10 —

וכעה דרבנו פוקלו נשבבו חלונות הוורדים לרטסום
נקראו נסחנות ופזרו נזוטינהן, מעירנו הוה יס
הרבל במרקחת, העה הקא את אנהירישראעל על הוף
צרות ובזקוקות הדבשות.

ביפיס' האהرونינט הרים האלה קמי הנטזיליט
ביגל' בכבבי העהים וכופריהם ויריבו בקרול', קול נאזה
ונדרפים, על הראיש מיטה מענדרלסואן על כי האה הסב
בל רעת ישראל בזק הוה, וישבו ודרנו על פי הרעיק
הוה: אמנס כי ייס לאומות לישראאל; כי ההוריס-דיעס
לחדד ישובן ובוניס לא יערב, לבנק לגדר לאומות
שלחם הוא מ ה: ח ו ז לשנות האיר של חון לארכן
ולחהלפו באורו של ארן ישראאל, באשר יהוור ישראאל
לארכן אשר עוב וה 1800 שנים יושב לארכן ווינה
ולי בבל צורותין אולם על השאלות: כי הוא וה אשר
בכחו להסביר את הוורדים שטה? אך? וסבוי על כל
אליה ישאו והנה בום כל רועי רוח למגנו פשר ומענת
בשל רופאי ישראל האלה לטה הוא דומת, לשלשה
רפואים שנתאכפו ויבואו לחולה מסובן, השוכב בבל
ען על עשת דוי ביל גנואה ורנש. ויתתקו פור ויתנייעז

בשאול, הובילו לנצח ומזה הידיעה מעל פניהם לעלה. ריעג, כי אין לו מדר לפניהם הפלגה, לא למקן לברא לסת בקריאות שניות בתרנין. רב לסת בבראות ובפרשיות הפה לא הביאו לסת שם תועלות בבראות ופרשיות. ברבי הקורש עזרו נס לפניהם בספר החותם. הפץ הרא רק להעדרכם על עזם ותוקם רבר ר' אשדר אין זדרך בלב ביאור, רק لأن שובעיה, לא שזר ושביל ייבר.

אברת אלה הזרופה על שפתי הנביא: וו' צ' א. הוזר בנווע יש', ולא בנווע דוד, הפליטה ריעג, כי בחפנונו להשלב על מחות ואימות הפלות טביס שגבנה ותבונן בבל עילן. על ידו ט' ט' ט' מצע יש' שיזא מבותיהם והו ההננו ישוע הפשית עלינו לבדיט אל מיש' אליהם עת יסדו מפלצת ישראל על ידי הנער דוד, אשר הוא, ולא ישראל, בחר בו לפלך: לישס ללב להתקבון אך צמה וועלתה מלכומו של דוד ברוך בית יש' אשר ביתה להם.

בעת אשר שבעה דמיונות קדושים בכו את ישעה ונגה לעלי רוח אליהם, רוח הנבואה, להבitem

Kop
ed 1885
Kischinev
p. 8

„אני יהוה רופאך“ בחוב בחרותך. ישראלי אך אם יהוה ירפאך תרפא. אוחז בפה עפם קראות הבהיר הוה, שניות טקרה ואחד תרנום. ולא אתה התבוננת בו בראי, ללו שמתה עליו לב כי אן נובחם לדעת. כי כל עוד לא מישרו ותקיימו בדעתכם ושבלם, כי אכנים שוא וריך הוא לבקש מזור למכה ישראל בידך בן ארם יבותה, — לא תזמחה ארכרכם י' ט' לה דברנו וירפאס" דבר רוח הי בפי המשורר בתהלהם. אך על ידו דבר יהוה אסר יט לט' מעברינו הביבאים תצמ' ארכרכנו ותבוא רופאינו הטלטה, בחוינונתיהם נזיא שפטט לאור בכל מה שנגע לשאלת היהירות האיובית. ה' ג' ב' ו' א. י' ש' ע' יה אתרי אשר ראה בחווננו: כי בלה ונחרעה יהוה עושה בקרב כל הארץ... אך רמי הקומה נרעעים הבוהוים ישבלו... ותפטע רוחו בקרבו, התנתק ויאבר: וו' צ' א. הוזר בנווע יש'... ונעה עליו רוח ה'... הטע אונכם, אוחז בינו נא דברי הנביא, המניעים נאום הוה, והאטינו בם. רק או כאשר תאמינו תרפא והושע: שאלת היהודים וקשה

— 15 —

שאול? אני מסתיר מטהך על ישראל. לך ואשלך אל
ישיב בית הלחמי כי ראייתו בבני לוי בלהב
ה' אמרת ליה מלך, נס לא הניגן מיד את מני בבני ישיב
ישיבתך רק אביה ומשחתה לוי את אשר אביך אליך,
לבען להרבה את שבואה, כי לא את אשר ישב בעיניך
הארם טוב לפני ה'ך, לאת את דברי האדון: „בני אדם
אהבו את הולשתך בן האור“ אמרם בן חותה, אבוי רואים,
כי בבואה שטואל אל לוי מיד ראה את אליאב ויבט
בפינוינו ואמר: אך ננד ה'ך ב' ש' ח' ג'.

או אמר ה'ך אליו „אל תבט אל בראהו ואל גונבה
ק' ג' כי באנטיהו, כי לא אשר יראה האדר, כי האדר
יראה לעיניהם ואלהו ללבב“ והתבוננו, ואה אמר אלחוט
אל שטואל אשר ההלבודים אמרו עליהבך ה'ה ש' ק' ג'
בנד' יש' ודרך, וכיה גונבה אנרכנו או קרא יש'
לאכינרב, ואמר שטואל: נס בוה לא ברור ה', ויעבר
יש' שבעה בניו ואמר לא ברור ה' בעלך, באשר ראה
שטואל כי עבד יש' מהעבר לפנוי עור בנם השטופט
סארה: הלא ה' אמר לו: לך אל לוי ומשחתה בפינוינו
לך על ישראל, וקרא בתהון ורוחו: חתמו הנערתך?

— 14 —

האותות לאחר הוא נבלא בשתן ונל, יין במלחות
ובמעשים של מלך רוד הראשן, הנער הקטן, מניעו
יש', הרועה בצעק, חוו עניין את ראשית הוללות
משיח אלהי יעקב: תקתו יש'אל והפאהרו; העבענאל
אשר על ידו ייאו לאור כל ה Helvetica והברבות של
יהוד, וכמ' האחרית: איך על ידו יער ואב עם גבש
ינמר עם גדי ויבין, וג' ער ק' ט' נ-המשיח, שהוא בן
גער הקטן של יש' טביה להקינוג במ.

חולות מלחות רוח, הבהירות על סדר שטואל
א, יairo לנו הטולות: גער קטן" שיעזאו ברחת לשון
לטודים של ישעה. ק' א' 16, שם הצעג לפניו מהוה
יקר ונפלא, הנוטן לו מושג קען בחפן ורזען אלהות.
בסדר ואופן השילוחות שנטבנה לשטואל הנבאי להפלך
מלך על ישראל, המבוארום שם, אנתנו לברדים, כי אחריו
אשר מלך שואל על ישראל שמי שנים טאס' בו ה',
כי לא הקים את ד' בר' ג', יין כי שאל, היה איש יפה
ונבה הקומת, ברור וטוב, ואן איש פבנ' ישראל טוב
כמנו, לאות היה רע בעיניו שטואל להסדר אותו מטהך.
אך ה' אמר אל שטואל: עד מתי אתה מתהבל אל

— 17 —

שקלים בירול-בספר לנו איך ברובenario ובוחנות על זה גבורות בשלו הרף את מירב וישראל אמר: "הרי לי איש ומלתמה והרוי שאל הפלך ובל ישראלי במניעת את דבריו חוץ ויראו נאר. איך בנו שיש הנדרלון בטלני אדרוי שאל לפלוחתך איך דוד, אשר היה דקון שבדה, נושא אונזאנט אבוי בפ' ת' ל' ח'ך. איך חבקך הוא דוד דבאי את דוד אל המערבת, כי טלה אבוי בידו אבל אל אחיו. טמי לבלבבם, אדרוי, לספרו הירק והגביאת התה כי בו הפקור לבל חבדת והפאהת יישראל, בו נמל לנטנו תולדת צמה דוד אשר בלבו נס הווים, בעת נלודנו. צועקים בפ' אדר 'ודוד מלך יישראל הוא יוכס' וזה אמי רואים כי דוד דוד בפי יוכס אבינו: לא יסוד שבט שוחהה, לא שיב ריבק. איך עלה אשר הפין דוד, כי נבדאות דודוי יודה אללהינו ובריס נוראים גוזרים אשר כבוד עם יישראל הלויל. עליזה باسم אל העילם ווזיאם לדוד פועל בלעתה, בדרך בקירה וזרה, אמיכם, אל מסחר אלדי יישראל מישיע הוא נון יד ומוקם לדבורה ההמשית שניין לבני ארם

2

— 16 —

אך או ענה ישי: עוד שאר הקטן; כמו הצורך את עצמן על אשר לא הביא עד הנה את הבן רקען הזה ייחד עם שאר בניו חסיך לאמר: "והנה רועה בצאנ' כוונתו כי לא עלה על דעתו כי בקען הרעה צאן' בידך דוד לפלך על יישראלי. וישראל ויביאו ויאמר כי אל ישראלי קום משתחו כי זה הוא' הבונה: אל הרבקה החקור ולשאול על דבר אליהם, המפליא דרכיו רק 'קום משוחהו', כי במער הקפע הזה, לפי ראות עין, ולא לוי ראות עין, עני בשלה, בתרתי לפלא עב' ע' ב' :

הבלית רצון הי' בבחורתו זו היהת, לפען דעתה כל עב' ה ארץ כי יש אלהים בישראל. ואשת רועית הואר החהלה ליצאת לאור על ידי הקפע הזה בזאוון לפלהמה ננד הפלשטי מסחר בקאנ' 17 אסתוק. כותוב חסבור של מלחמת דוד עם נלייך מירא לוי הפלשטי כאיש גורא ואוות, גבור חיל ותבואה בה; כי גבוחו שיש אמות וורתה; נושא בלוי וין מיראים: סבע נחותה על ראשו ובצחח נחתה על רגלו לבוש שריון קשישים אשר שקולו חמשת אלדים שקלים ולהבנת העינות שט' מאות

— 19 —

אורים בכל הרוים (אנכי הרואה רצוב) ויקב אל רפלייה. ויאכבר אמה בא אל' בתה' ובהנות ובכידון. ואנכי בא אליך ב שם יהוה צבאות אלוי מיערכות ישראאל אשר רפה. היום זהה יטאנך הי' בירוי ויה' עז כל דארין כי יש אל היהים לישראל העשנירם, אהן האם קראתם באיה בפרטבי הרים לעמם הקדמוניים כבור כות כי נער קבן רעה בזאנ הרהיב עזו בנפשו ויעז ברוח לדבר דברת ואלה אל גבוי נורא יודען, אשר נכו בפנוי מלך וכל עמו. מה יהוה מבנה רוחו של דוד בנהנשו זה? לא לדראות כה ווינו ובורת בשתי, רק לדראות כה רוח האלים חיים. אמרתו לפין ידע כל הארץ כי יש אליהם לישראל. אך בכח החפץ הנשגב ראלוי היה אfin' צער דוד את רוחו וחרף נפשו לנזה את הכחף הפלשתי. ואת יהוה מבנה מלך וראשון מגן יי', אשר יהוה בחר בנה ואות היא בסתרה מלך ישאל הארון בעז ישי ההורקים לעולם. הבן אירוס, ישוע משיחנו, להביא את כל הפלשנים בו אל הרכבה והידעה כי יודה לבו דוד אל אמת וישוע הוא המשיח אשר על יונתן י' (9)

— 18 —

ומניה להם ויכולת, לאלה הרבות בחקורה, מעין ורבות יבשו של הפלשנ. בשפטו של הפלשנ לبس קנטה הי' צבאות ויקרא: כי הפלשנ העיל היה כי הרף בערבות אליהם ווים? על דברי שאלן הפלשנ: לא חיל למלחת עם הפלשנ היה כי נער אהן זהה איש בלחמה מעוררי עעה דוד בעקבות: נס את הארי בס הירוב הכה עבדך, והיה הפלשנ העיל היה באחר טח כי תרף טערות איז, בין זהה לאבם: כי רק רוח האלים אשר בירב האדים היא תחיה והאטזאה, אולם, איש אשר אין רוח אליהם בקדשו במשל חות השדה, וכבהמה נרמת, וילך אמר בבחון לב: יהוה אשר חילנו מיד הארי ומיד הדוב הוא יצליח מיד הפלשנ הוה כי הטעב לנו ה, הוא יטילו על מעשינו ידו ומשים כל תחת גלוי, אצרי כי, באשר לבש שאל את דוד מריו שריין, נס ש הרב על לשרין, הנער דוד וסורים טליין, להאות, כי לא בקשת ותנית משועת ישאל, וקה בירדו רק את מקל, מקל הרעה, ויבחר לו חטעה חלקי אבניט (אבן מסוכן הבוניט) ווישט

אלחו... לבלווי רום לבבו מאחיה או, רק או יארך
יטם על טבלכתו, הוא ובנו בקרוב ישראל.
מלך זה בקרוב יטהל-תיה רק אחד-רויא רוד וקפן
בבני יש, אשר אמר אל טיכל בת-שאל: גנקלתי גוד
טואת והוית שפל-בעיני, ולכן נתקעים בו, למן יארך
יטם הוא ובנו על טבלכתו בקרוב ישראל. כי ישוע
משיחנו הוא רבנן דוד והבן האלהים רמלך על בית
יעקב ליעלים ולמלכוונו אין כי לוקס א נ-ג-ג (33)
החותר טנו ע ישי' שחזה ישעיה: נער יעקב, דענו באבם,
בכבושים, בנטרם, בנדרם, בפירות ובזרבום.
אהוי, חביבינו נשוב נא אליו באכת ובלבב שלם
ונקפל חלק בבן יש הוה. או תוכחו דעתה, כי הוא
ישפושט בזך דלים כטוע ופה ארין אשר התקומם נרגג.
רק בשעת פז וברוח שפטיו - דברי ברית החודש
ימות רשע, רעה, כי אבינו שבשיטים הנחיל לו את
המלחמות, והטהומות בו. ישבו במלכות, הטירו את
אהבת השקר טרכ ללבבם ונשו נא אל בשיטכם
ומלכם ישוע. הוא יינה חזכם יוסר מכם את העזרן
אשר עליו אמר הנביא: כי עור כי אם עברי.

נס להודיע לבני אדם, כי לא ישפמו לחי ראות
עוי בשר, כאשר אבר להלטדיין, בעת התעישקם, כי
ברם ראוי להיות הנזול מלך: כי היגול בכם יויה
צעיר והטשׁו יהה במשרת, וזה הוא הנזול את הצלחות
לוקס כב (26). X

את המליך האחרון, הוה ראת ישעה בחזון בדמות
„חטר מען ישי, נער קמן משרשיו“ אשר רוח הוי נמה
עליה. על מלך כמושׁו צוה הוי לאבר: שום תשים עלך
מלך אשר יבחר הוי אלהיך בן. לפי מבטח הראשון קשה
להבן הרבב: אם הוי הוא הבוחר, אך יאמר לישראל:
„שום תשים בטח? ואיך ידע ישראל, כי הוי אלהו
בחר במלכו אשר תשים עליו? אולם שלשה אורות נתנו
פאות הוי לבחון את המליך של ישראל את בחורו הוה.
אי, אם לא ירבה לו סוסים“ אם יאמן, הבלתי, כי שקר
הסוס להרשותה; כי עין הוי אל יראו למשתלים רחבות.
ב) „לא דרכה לו נשים“ אם לא בקש הענינים ומחתרן
בלטה נ... בקבוק והוב לא ירבה לו“ אם לא ישען על
סחו ועוצם ידו. מלבד כל אלה, יטבך לעשות כי דבר
פאות הוי אשר הוה עמו, „למן ולפר לראה את הוי

— 23 —

בו כל העמים הכהנים. ויעלה למורנת עם נזיר נבדך
ישוע. מיטוינה, אשר ירד לשלחת, ועה לשליטו, בוא
שנית בכבודו ובזהות לוֹחֶלֶךְ-בְּמַלְאָכָה. יְסִדְתָּה
ישראל. במנחות יס אלה ראה. יפייב את האנרגיה-הלאומית
של ירושה-ויביאה אל תחזה. חפזדה. לארון אשר ה-
דורות אותה. מראותיה-השתנה. ודר אריהה רשותה.
שר הרים והשלוחים ישלחה טלית-בְּנֵן ירושה לעטם.
ויתבלאו בקרב דברי הנבואה: ונר זאב עם גבש. גונדר
עם גדי רופך. וגער קטני. אדרוננו י שׂוע המשיח
הברך לעלמי עולמים-נרג בם. אמן.

— ■ ■ ■ —

— 22 —

עם והזהים הוא העור אשר תלטורי התשיה
שאלו: מי חטא האיש זה? או יולדתו? והארון
השיב: לא הוא חטא ולא יולדתו, אך לפניך יכל בז-
פעלי אל היהודים עווים הרט או רעל העולם חתק
בעודם. ופנטול על כל דרכיהם. אלה הכאגיאלאטיטים
והאנטיסיטיטים. שואלים וחיקרים בזם: האם הגד
חטא או יולדתו? התשובה, הנבונה, הנעה, על כל
התקירות והחסאות, הוא דברי הארון: כי עם והזהים
הובב בעורון לבקעת „לטען גלו בו מעלה אלין“. רק
בעיר זה הכהן יתיאל במנורם; בעבור זה הוא מזכה
וממעות, ובבעור זה הוא עורנו חיה לפניך על זו גלו
פעלי ה' כל וושבי תבל, באשר ישיב, לאחרות הימים
האה, אל יודה אלהון, לאחבה אותו ולהאבן בבנו
ישוע התשיה, המשיח לבער בער שמי' כל בני ארם,
ארא כל הנזירים ויבירו, כי אן, ישוע הוא התשיה
לשראל; כי היא פקץ את עיני ישראל העורות, באשר
פקץ עיני העור בירשותם על ירי הברת התempt על
שינו. כהן גון והנדיין, חמי. הנדיין חמי
או יושיב ירושה לראות באור החיה, אשר הולדים

נש עת, פוליטים, רופאים ובעלי נכסים בכל ענין החכמתם
וה悰ראם. והשתה העשויות את הערך הכספי נסבוניותם
וכפורה, או לאו, לדמיון, בירושים ובאי-כח התכניות
האליה, הרשות להנות מבעל-טובי אירופה והבותם, לטבעם
סחבי עשר חכמת, של בבחנה אטודין, הרובוט, לחתם
וליקת הלהלכם, כי ע. ג. ע. ג. א.ם. א.ם. ע.ע. א.ב.ו.
העולם; בני אברם יעצק ועקב, אשל-הרבנן את
הארדי-זימת בענין שאבותם וקנין-בל-טוי אירופה דין
עיר טקווים וטבושים בכל תיבעות, בהאות רעת וחת
בש. הנסיך הומי והבעלם, אשר נקרו ובאו בימים
הארונים האלה, בימי התשע עשרה, המאה אשר
כטוכם בכל הטפחים, השבטים ליטים אשר אין עוד
חפין בשפט לאור יוכם ובננה הירוח להאריך על הארץ, עין
כי הצלביה והטווים החרשים הטה אוור העולם והחיים
של בני ארם.—כבר הראנו לכם, היטב לרעת, כי סוף
סוף ערומים, רקים ובחורס כל גבכם. אין איש טלים
לב לחכמתכם, יعن: א) כי חקמת הכסן בויה, אמר
חכמתני. ב) כי נוי אירופה אומרים: הבקח, יתראל,
חכמתני. השכלתך יהשכלתני, וכל אשר אתה רואה

ב.

נורש נשכון, סרו לך
1885, 5 אוקט.

בראשית יב-1—9 ישעה מה 25

ויהן ח 51—59.

אה, בני יעקב! זה מה נתבררי לעוזר אלקם
מגידמת הימן והאנחה אשר נפלת לעילם; לעוזר אלקם
בעה שמש בורכם טביה ואותה חנכה ומורה בימי מצוקה
לשלואל האלה, ותגלות על לבכם תביד דברי ישעה:
„ביהוה יצדרקו וירחלו כל רוע יתראל“ בלאחרל
כדרה. אוסף לאפר לכם, עד מה פעם ואחר, כי
לשוא כל הנטרכות טבילים לפני נוי אירופה וההלים
לפניהם בארכם גוד: נס בין עם היהודים הוי, וישנס

— 27 —

בנין גנים של האוווי הנודעים בטערם לפרטן, אשר הצילו את עיר הנדרלה וומת אטנש בן, השב האיכר, אבוחויכם. הצילו וומת, אבל אטס אטס, מה עשליהם? בפה נחכברות? אחן, אנתן אי, גנו להצעיק או לחתהיל, בשום דבר, רק בירוחה. באשר נזוב בא מונה זב אמרת לאל מסתתר, לאלה-י-טראל הושיע, רק אן, האטנה הזאת מהחיה אונגן, תשיב העלה אונגן אל טרגדת וועלת עם חין, אל מעלה עם חכם ונבון, או יוביל מות לאוכנה לנצח. האפק רוחתנו ודרת רעבן, ברגנו לועלם, כי נשב בשט, באין טריין, התת אל בשיתנו ישוע מנזרת, האל נבוז הטר שלום. נפי שנבאו לנו, מיראש ומקדם, כל נביאנו האמתים. להיפך, באם נשר עוז בקשית ערפנו ונעווא פאר: תה הי כי נערבענו? וטה בנו יסיע המשיח כי נאמין בו? הלא ברתנו בריתת האחכחות וההשתכלות. יד ושם לנו בהפאליטק והקאנטימע של אירופה. נהרין לנו שביל היברונע, שביל השיש ופודקם. אן רעה גנד פנינה. שוד ושרבר נפוץ על כל מעדרנו. מות, שאול ואברון, ימלבו עליינו לאורק ייטם.

— 26 —

חרשות בגבלע לנו התה, אין בגאת יישאל מאוע לאירופה לא הביא דבר עטן, להעшир בו את ליהו אryn אירופה האס הדרטן, כי בחבב החשבן אודת הארביעים סאה, לשיעיר מוקה; בחבב המדרה אשר בשיעיר טובה, המזיאו: נאללע נויזען, את שטם הדרעה בתרחכות צבע השבטים? האס במלחוקת רב ושמואל: אס פוש וחווד סטוכים זה לזה, או דוחקים זה מה, גלה החכש קלאטבום את אryn אטעריא? הה ל טוּר שלם עם כל נושא בילו, אשר בני אושע מתחללים בם, עד בספר החזרע לבני חכמי אירופה. הלה לא נגע בו עוז להעת מזנו, אף באבעע קסנה. זה אוטרים: איש יהודו: הר שך לפלך; קח לך הפלטיך ונא עמו לג'הרערעה, לא טעוקעה ולא טרוכשיה אורות הצעלה ביהויסכט, נבר וניל על לשין מגדריכט משל האוווי של הצעל הרוזי הי קריילאט. כאשר אווויים אחרים צעקו מעד על אדרונם האיבר, כי חילל את בודם בלחצנו אשר הוא לחן אונת, בעט שטג אוחם למכירה על השום בישבי חרב. וירוי באשר שאל אוחם האיס בפה הוא בכורם נדול? ויאמרו: אונתנו

יעדען, נס ירעין, אחין ! כי, אף החותמים שבסכום
המה כטבלאים ומשגוטטים על דברי אלה, הוי עזאים
ספי ביום, בימי המאה העשיה עשרה הוא, וחותטים
אויתן לאייש שנבנש בו רוח שנות – כי ריביט מלאים
בעם וחכמתה על. ווילא חסרה והטמלה לעיל או הרימן
אבנים, אבנינו מיצתת רוחב הוהב שבקענישנגב, לסתנו, כי
בי מה לי ולטם ? כי באתי להופר אוותם בשם ה' ^ו
ובשם יושע המשיח. אך מיט שנטיריו במלחת האהבה
לעטני ישדראל וקרחת שאלת היהודים ברוטסיא זיקרת
בי ; אין העת שבדורי רמי לבבי נתרגשנו ונתגעשו
מקול רם שה האלהיות יושע הנטש, הטעתי דבר מדרם
הבל, ועפערוי ישרו את אשד רקו, השקט לא איכל.
כל עת אשר נשפט שרי החיני באלחישן ^חחרדים
קובל. בכל עית בזוא, לוגר לבני עטם. פשעם טיטי קרט,
חטאים מיטנות רוד ורוד, ננד יושע מיטחונג, אשר
אותן, ולא אחר, הקים אליהם מנע רוד לאור נוים

כה נפלו רבי יהודים במרם היו והנרא
בחוור מגע ישן בפי רוד פלכם רוח פרד הוה בט

ההודים בעת צהה ליטאַל, בואת-ההאוֹ, האות-יקורת
למאָת טשָׁבָה, הראַס בעפּוֹן, הַבְּנָסָוֹת, ויאַרְבָּזָלְשָׁעַ
בְּצָוּקִים, וְבְרָכָבּוֹת אַת שָׁאָלוֹת-שְׁלָמָה, וְלָאַ שְׁלָמָה עַמְּךָ.
לְזָהָר, גַּעַשְׁר שְׁמָעוֹן בְּפִי טְוָהָה, הַלְּגִילָּה, וְטָעוֹן בְּגַדְתָּה
הַמְּלָהָה: אַמְּכָן אַמְּכָן אַמְּרָה, לְבָטָח אַמְּשְׁבָּשָׁאָטָה אַת
דְּבָרִי, לֹא, יְרָאָה כּוֹתָה-לְנַצְחָה, אַמְּרוּ אַלְוָן, הַפְּרוֹסִים
וְהַכְּבִיטִים: אַךְ לְהַנְּרִילָה צִיצִית בְּנַדְחָבָה עַדְיָ אַרְזָן וְלַגְּיָתָה
עַל הַבָּצָחָה תְּפִילָּן, טְרוּבָּעָת וְצְחוֹזָהָן, עַתָּה, דְּרַעַנְנוּ
פִּישָׁר בְּפָהָן; אַבְּרָהָם וְהַנְּבָיוֹאָן מִתְּזָהָר
וְאַקְהָה אַמְּרָתָם אַם יְשִׁיבָה אִיסְטָה דְּבָרִי לְאַיְלָם בְּסָות
לְנַצְחָה, הַאֲתָה נַחַל מַאֲבָדָהָם אַבְּנָינוּ אַשְׁר מִתְּבָשָׁבָה
הַנְּבָיאִים מִתְּהָאָה לְבִי תְּפִעָן אַת עַצְמָךְ?
יעַן בְּיַהוָה תְּפָרָבִים וְוְהָרִים הַאַלְהָה, הַבִּיטָוּ עַל
הַזְּהָרָה הַיִּהְיָה, בְּצָדְבָּתָם וְאַנְגָּשָׁתָיִם, הַקְּצָר וְהַרְלָה, בָּעֵל צֹוֹ
מֶלֶךְ נֹרָאָה וְאַיִם, הַחֲפָן לְרוֹדָה בְּעַבְרִי אַךְ בְּפֶרֶךְ;
רְגִילָה, וְיִתְשְׁבַּחַי בְּיַהוָה תְּהָנָה מְקוֹרָתָה, בְּבָלְיָה, אַשְׁר
נַתְנוּ קְסִינִי לְאַסְפָּר בְּהָמִים הַיּוֹרְדוֹת וְהַרְלָלָם שֶׁבְּנֵי אַבְדָהָם
לְבָל יְלָנוּ שְׁכָם אַחֲרָם עַם שָׁאַר עַמִּי הַתְּבָלָה, אַשְׁר-לְפִי

הַקְּרָשָׁה הַוְּהָה תְּחַתְּ, כְּמֶשְׁלָתָה עַם וּרְאַ, הַזְּדִימָה, הַמְּקָרֶשׁ
וְקָרֶשׁ הַקְּרִיסִים הַיְּוָה בְּרִי פְּהָנִים מְחַלְלָה כִּי, קְרָשׁ; כְּאֶשֶּׁר
בְּלִאֵישׁ בְּיַהוָה, סְלָכָל עַל דְּבָרִי אַמְּתָה, בְּכָה-בְּמִתְּחָרֵר
נְפָשָׁוּ וְנְאַחַת עַל אַבְנָן עַמְּוֹד וְאַרְצָן מְוֹלְדָהָוּ יְעַן, לְפִי מְעַמֵּד
הַרְבָּרִים וְזְבָרִנִים וְמַצְבָּה הַיּוֹרְדוֹם אַו, הַיְּהָה טְהָגָנָעַ לְבָל
לְהַצְּבוֹבָה: כִּי בְּלָה עַוְשָׁה הַיְּהָה לְאַסְטָאַל גְּלִוְשָׁבִי סְרוֹם
וְעַנְוֹתָה, כִּי בְּבָבִית יַהֲוָה לְבָרָעַל עַל הַמְּשִׁיחָה יְשָׁוֹתָה אַת
יִהְרָאָה, לְהַשְּׁבִתָה אַנְגָּשָׁתָוּ זְבָר וְזְוֹרָהָוּ וְלְהַבְּשָׁתָה, הַתְּקוֹתָה,
שְׁנַבְּאָה הוּא הַלְּעָתָן קְזִין הַיִּמְטָם. בְּכָל-אֹתוֹת, מְאַשְׁרִי הַעַם,
הַסּוֹפְּרִים וְהַפְּרוֹשִׁים עַצְמָוּ עַיְנִים מְרָאֹת אַת שְׁפָל מַצְבָּה
יִהְרָאָה בְּנָן שְׁאַר עַמִּי הַתְּבָלָל; הַקְּשִׁיחָוּ לְבָסָמָבָרָן
תְּקוֹתָה הַזְּוּי, יִהְרָאָה כָּלָא, לִימִים הַפְּאָסָם; מְחַלְלָה בְּבָזָד
דְּבָרִי אֲלָהִים בְּפִי עַבְרִי הַנְּבָיאִים, אֲשֶׁר, לְפִי הַמְּעַמְּדָה
הַגְּרָאָה לְעַיִן בְּשָׁלָר, הַיְּהָה כָּאֹלֶל נְפָל אֶרְצָתָה, הַרְלִים הַנְּאָים
הַאַלְהָה, אֲאַחֲרָלְוָה לְהַחְפָּאָר וְלְהַתְּגָלֵל אַת עַצְמָם נְגַר עַמִּים
אַחֲרִים בִּיחּוּסָם: פִּי הַתָּהָה זְרוּעָה, פִּי אַבְרָהָם יְצָקָה
וַיְעַקְבָּה, וְנְגַר אֲחִים, בְּנֵי עַם הַיּוֹרְדוֹם. בְּתֹאֲרָם שְׁקָבָלוּ
מְטַנִּי בְּקוּלָּות וּבְרָקִים; בְּרוֹבָּ פְּרוֹשִׁי מִצְוָה הַרְבָּתוֹת,
בְּהַרְדִּינִים, חָטֹאות גְּנוּרות שְׁתָקָנוּ יוֹם יוֹם לְפִי הַטָּן

שבחבוןן וקברי הנבאים אשר אין בונים. ש"ע
 בחבון אלהים אשר הותה בקרבו, הבינים לועת, כי
 מכתב אהבת החבון השורה על בני עם ורחתך, לנכט
 מידאל אהת ואלהות חייך, מה לך מטה מהה להאות
 הבשורות והכבותות: כל מעינך אך בחומר ונישט, לאות
 כל מה שהם רואים וטבונגען, מהה רואים רק את
 עצם חומר ונישט. השרש בה הטה, להבן, דברי פין,
 שהם חיים ורות, והם פארום בעיניהם. לא זאת בלבד,
 אם כל ספרו הטעורה מבאות העולם, אברות יצחק
 ויעקב, ודברי הנבאים שנאמנו ברוח, כתחותם לפניו,
 ויהיו בעיניהם בדברים של אנשים שעבורם בטלן אין
 העולם. ברוב ענה ושבות לא הסיב המשיח את
 דבריו ישר לשבעין אך הסובב על עצמו ואמר: אם
 אני מבגד את נפש בבורי באין, א כי הוא המכבר
 אויה יה, אשר קאמרא אך בשפטיכם, לנכט כל
 עמכם יעלין, כי הוא אלהבכם, אך לא ירעעם אותן
 באמונה ואהבה, דענו, כי אברותם אביכם, אשר יותה
 אמר לו: ואעשה לך נדל... והיה ברכה

דיעס-מאסס ה' מצליך עליה אף ביר חקה. — לכן
 קשה היה להסס להבן המלה טוט, שיצאה מפי האיש
 ישוע החשיטה במובנה הרוחני הנעלם ונעלם, כאשר
 קשה היה לסת להבן הושגן הנעלם והאחת מבלoit
 טרחה ושביתה וחושו בראיעסם כי התרה נקנית
 על ידי מחרות הבוטות והקערות טוחוין, וחושו כי
 מי שעשה החיזין עלה נס את הפניו לוקם נא
 וווחטביה בישת הוא לשבות מעשות כל דבר טוב
 ביום השבעי (טוקום נ 4) הפסלים האלה הבינו את
 מלך טוט במושלה החומרית והנטלית, מות הפשטה
 העזות והגידר. טוט ולא הטעיל להבן כי ישוע דבר אורות
 דוחית הנפש לחון מעורר החיסים אשר ביטן כי החיסים
 ובואה בך הקלן, ולכן נמלאו חמה על הטריה מעיר
 קתנה נזרת שבניל, שכא אל קריית מלך רב ירושלים.
 לעיר הפלאה סופרים, וימשוף בון שפטותיו את לבב
 כל הרובן, אחריו. הרומו קול עלייו ויאטרו: יעתה ידענו
 כי שד בך, רק בכח החש נטש הרובן אדרך. אבל
 חכחה ודעת, שחלקנו הנה, אין בך. אין אברותם אבינו
 מת ונס הנבאים טוט — פאשר טערדים מערת המכפלה

שלטונו ותיק עתיק לזרען. אולם, נברחות לבם פאנא
לקבל הדבר, כי איש צייר חדר אישים לישוע בן
יוסף החרט, יראה את אברם אביהם או ישים ישוע
קץ לדבריו. בעיו ושלטונו, ביאות לבן אלהים, אstrar ננה
אכיו לזרען כל, אבן אבן אני אמר לך בתרם היוזת
הילא אברדס אני בזאי. הפללים ששבעו הרבים האלה
נאלו נאלו נאלו נאלו נאלו נאלו נאלו נאלו נאלו
לזטיג לרוח את כל הנאה וגאנן וכבוד שאו שחי בלבם
האבן, וידיו באשר ראו כי לא יכול עוד לנזהו בדרורים
של מה בבר: לקראו אורה שיד או איש משוע וברותה,
הילא או לזרו בעלה: הריט אבננס לרגום אותו,
אך ישוע התעלם ויצא מן הכהן, ויעבר בתוכם
עכבר ותולא.

בם היום, אה, אהרי שעברו מני או 1850 שנים, רבים
בם לוד בקשיס לבבם בזום מריבבה, אשר רבו אבותיהם
את הפלא הברית ישוע, בעית באל פתואם מן ארץ
הפלל אל הילל ה', וכוס נסח, אשר נסכו אבותיהם,
הבעל הורה, את המשיח בן דוד, נס כי ראו פעליו
הנפלאים, אשר עשה בשם ה' אבוי לעיניהם. למרות

.... ונברבו בף כל משפחת הארץ, לא
פת. והוא, אביכם זה, אשר כי לא בפה מבנו אשר
הוא עשה, ישש לאוות את זומן יום הנורל, אשר
ימלא עתות הגיטים ויבאו כל הדברים להקונם יירא
איך על ידי המשיח בן האלים חיים באז זוק עולמים
ושלום אמרת לבן ישבו תבל, נס המזלא של כל הדבשות
הטובות שנמננו לו ולזרעו אהרו נס ישאל-יינטח
הישיב אמר המשורר: אוד זוען לזריך, אף כי האור
יעודן אך זוען-בכת, בכפי זה לישרוי לב שבחה, מה
שחתום עליו כלו כבד יציא ובא לידי פעילה.
אם הכתש אויל במכבשת לא הטרו אוילו זבנה
אמר שלמה המלך. הפירושים והחוליכים אחרים, אשר
עליהם עזק ירמיה הנביא כי אויל חביבו
באולותם ומשונתם ויאמרו: הנה איןך בן המשיח טנה
ואת אברם ראיות? התרונגע, הנה לא אמרו: אברם
ראה אורה? התראה, כי הפנו לרומו בוה, כי נס לסת
אינו יריעת, כי אברם חי לעולם ולפניו גלו וידוע
כל הנעשה בעולם הזה, כען שנאמר בתלמוד: הראה
הקביה לאדם הראשון דור ודור ודורשין, אםלו מה

בנטוטומם על דבריו לא נראה המות לנזה, בזחוק כל על שפתם שואלים זה את זה: האם לא מתחדש? האם לא בזו כל תבאים? סכילים וכוברים רמה אבותית וչיה ועתם לבין רומו האטטי של טה וחיים של פוכאה ונחרה, של כל מגורה דרים, לדעתם גנויים גואלי אפלים רובל כסף; המשדרה הרא-במי המשקה החרחתה מרחוק כדי ארבעים מיל, הכנורה בקבלה וחויים (פראצ'ען) מאזרע הבלתי-בכל שנה וצנה על רקע בוף שפוך שם ובוכלה לאט להנטש: נפשי! יש לך עתרות הרבה לשנים רבות, הנפשי אבל, שמי ותשמי (ליקם יב 18).

נס רום, בעת של חכמי אבות שבעים וחודו בחרות קודש על כל הנה ומלה הכתובות בכתביו היבאים, מודים ואומרים: כי דברי יהוה אלה ישראל חיים וקיים לעולם ובר אחד מדבריו לא ישוב אחר ורקי; וכי במות והחן הנadol המשיח וקומו טה המתים יצאו לאור ונחטלו כל ההבטחות הטובות לעם ישראל, באשר אמר המשיח עצמו: אני לא באתי להר

כל הבהיר והקר אשר קנה לו הלה האלים, ישוע משיחנו, ברטו היקר אשר נתן צער געד חטא רפאים על מוכח האלב טחון לשר עיר קרשנו רוסלים, וכל בך באירופה לנוו הברע, ולשן מים רביים ועצותם אלוי השבע-האט. מקרים בבוד מטהיה יהוה ומקשיותם את לבב טערל רוע השאנט הנברוי של נס יטואל בקרוב עמי אירופה השליטים וטקטים אנטונט ישוע הבשיות. רביים בכם עור מטהלים בסטר לבבך ננד הפטאנטיס ביחס הנדרול, כי רוע אברהם הבה. עוד יביטו בגאה ונאון על כל עם הארץ מארחות יהודים, העניים ואבויים. הטיעים פרעב ובחור לסת, מטהלים בתרומות הרחבה, שובתת את המשיקות בה לתלי תלס של רינס, גנות וחותמות, המל讚ים ומולות את העצמות והבשות, ההורדים, עד שובס אל עארם, וונענעם טום נעימות החיים הרטונט, אשר גנוו בכל העולם כלו על ידי ברית החדש אשר פרת הי אלהינו על ידו רם גנו יטוע בהר הקרט בירוטלן.

נס רום, אלה מהעומדים פה, אשר כל מעינים אך לבזוע בער לנחטול בבוד מ-זהה, איד-בוז, הטה

נולדים. טיבקה ה' הי' האיש הזה תחתבו לשותנא ואיבר
ישראל וירכט נבונתא. פטיר לדרים אבנים לנווט אנות
הס' ה' איש עמו ובכח רשותה במשיחתא בימין
אהוב. החונרת הרב רבשומתא את אהובך. וחוא עיבור
בצרכיך לעBOR והלא? עד בתי? אדי? עיר? מני? הבהיר?!

נְגַדֵּל

את החקוריה כי אם מפליאות (טטי 9) ורומו על זה בטלהו
האחרונה שארץ על הצלב : נ"ש ל.כ. בעת הואת,
אעפ' ואמרות בלבבכם : כי כבר מרגע, עברו ובטלו כל
דברי הגביאים. אשר חוו עתירות נדלות ונצחות
לייטאל לאחרות היטם: כי אין לך להטין רק על
כף שבלוכ וצורך בספוגם, וכל' המרבה לקבץ עוזר,
לטרוף על ימין ועל טמאל, כל' התרבות אם השופך הוא בן
ברית או שאוטו בן ברית, הרוי זה משובח וטואל.
האריש המעין לאחר לככ' האמת בתש' יהוה: כי י' ש' ע'
הצלב וקסן החטים הוא לא אל' שלא יכול להושיע,
אך' הרבה להו ש' ע' ה' א: כי הוא לא אך' מנת
והלק' הרים, הערלים, המפרים מטויהנכם ביום השבעת
את הצורות בעיד בוס' יין, לבל אבטחה היו באיתור
טיקעת, אך' הוא והמשית, אשר ראה אברהס וו' ש' מה,
כי על יור' ישוע וההביא הי' על אברהס את אשר
רבב: ואברהס הוו יהוה לשי' נח' וגברת' בו כל' נז'י
הארין, והאבנים-טיטים רבים ושותנים-געש' נס בן בני
אבידם, על יורי אטונתם במשית בן אברהס ובן דורה,
וכי הוא המושל בישראאל אשר מונאותיו בקדמת טיט'

+ andel
Stock
cancel photo
7237
465:27

— 41 —

נְרוּ-נְכָלִי הַשְּׁפָעָן, הַשְּׁוֹקָן בְּיִתְּמָרִים הַאֲלָהָה בְּרָם, יִשְׁבָּב בְּגַלְּלִי
כְּבוֹן הַוָּא הַאֲלָהִים וְכָל אֲהָבָן וְתָאָבָן אֲבָרָן פּוּרִיטִים
לְפָנָיו עֲקוֹרָאִים: אָוֹרָן מֶלֶךְ הַאֲאָרָן אֶךְ בְּנֵשָׁק הַאֲסָונָגָן
חַבְּלָן לְבָבָתָה אֶת חַצְּזִי דְּשִׁישִׁי אֲשֶׁר בְּשִׁרָּה הַשְּׁטָן
כְּנָנִינִים נְרָדָכִים, לְפָמִיעִן, הַשְּׁבָּדָד אַתְּכָס מְתַחְתָּה-טַטְּיִה, הַ
בְּנָנִינִים הַעֲרוּםִים, בְּעַלְיָה-תְּלָטָה הַהְלָטָרָה הַלְּטָדוֹן לְאָ
דְּרִיעָן לְכָבָבָן, שְׁוֹשָׁבִים אַזְּנוֹן יְמָפְלָלִים-בָּזָן, כִּי
אָסְרִי לְכָס פְּשָׂתָהָוִין וְלְשָׂכָרָן, עַם נְיוֹ-אַרְאָן, יוּמְנָעָן
בְּכָס בְּנָוִתָּהָם; יִהְעַמְּסָוּ עַלְכָּס עַלְלְהַתְּפָלָל: שְׁתִּיחָ.
טִיסָּף, מְנָהָה וּעֲרָבִית, אוֹ בָּהָה, בִּי הַכְּרָלוֹ לְכָס בָּן
בְּשָׁד לְהַלְבָּב בְּפָנָן קְרָשׁ לְהַזָּל, אֲסָרִים וְתָקָנוֹת בְּאַלָּה
אֲנִים מְעוֹרִירִים דְּאָהָה וְפָרָד אָוְלִי עַל יְדֵם יַאֲבָרִישָׁאָל,
הַמָּה רַק בְּמִכּוֹת מְרִיוֹת עַל לְוִר בְּשָׁר הַעַם אֲשֶׁר כָּל
רוֹאֵי מְסִידָר בְּנֵי מְבָנָן, וּסְוּהָ, סְוּרָה, יְקָרָאָן, הַרְעָה
הַעֲזָועָה הַנוֹּרָה וְהַטְּסָבָנָה. שְׁהַכְּבָדָה הַתְּלִיטְרוֹס לְכָס
הָאָא: פִּי הַטָּהָה בְּחַכְמָתָה הַבְּדוּזָה, וְעַזְקָמָתָה שְׁהַקְּוֹמוֹ
לְמַטָּה, נָלוּ מִידָּסָם אֶת כָּל נְזָק הַאֲוֹן, הַבְּנָבִי קְרָשָׁתָה,
חַטְמָוּ טְבָמָה אֶת מִן הַאֲבָנָה בְּהִי וּמִשְׁוֹרְהָ הַאֲרָן יְשָׁוָן,
הַגָּנָם בְּיָם עַרְוָם וּעֲרִירָה. אַיִן הַחַת יְרָכָם לְאַחַם חֹלָל

נְרָשׁ שְׁנָתָן, פָּרָה וּוּרָה,
יְמָנָה, סְוִ. J. סְוִ. סְוִ. 1885 ??
1886 אָפָּה 12 ?
בְּרָאָשָׁית יְהָ 1—15 יְשִׁיעָה כ 27

. בְּהַרְוּפִים מִזְ 15.

אָחָז, בְּנֵי עַמִּי! אֲהָנוּ הַקְּדוּשָׁה, הַעֲבָרִי שְׁבָעָרִים,
הַשְּׁלִיחָה פּוֹפּוֹם בְּמִכְתָּבוֹ אֶל הַרוּפּוֹם, אֲשֶׁר קְרָאָתִי לְפָנֵיכֶם
הַזָּם, אָוֹרָם: „בַּי בְּלַא שְׁרָבָבָה מְלָפְנִים לְלִמְדָתָן נְצָבָה,
לְפָעָן תְּהִיה לְנוּ תָּקוֹה בְּבָבְלוֹנוֹת וּבְגַנְזָבָה הַחֲזָבוֹבִים“
מוֹה מְהַנְּקָל לְכָס לְהַבָּן וּלְחַבְּלִיל אֶת אֲשֶׁר אֲנִי דָּוָרַשׁ לְכָס
יְמָם יְמָם, בִּי רַק בְּנַחְטָבִי הַקְּרָשָׁת צְפָנָה יְשֻׁעָתָבָכָה. הַרְבָּר
אֲמָת וּגְבוּרָת אַלְהָם שְׁגָנוֹיִם בְּמַמְרָיוֹת הַמָּה הַכְּלִי
נְלָקָ אֲשֶׁר יִשְׁלַׁח לְכָס לְאַחֲרָיו בְּיִמְמָס וּבְשְׁטָלָלָס לְעַמְּדָר

מחלת עם ישראל אשר הסיב לו הגלות, היא בוה, כי בספר אנשיו היו הרים, כל אחד מכם חיין לבנות ולחקים את הרבות עולם-העם עולם, בעדרת עצמן, אין איש משליכן רושע את האתת להבון ולמצוא את הגלות הדרה, שהוא המשיח, כאשר נס-אץ בני הגלות, בחלמו, אמר: כל הנביאים לא-נבאו רק למות המשיח, ייְהוָה-הממשיח-האהבה אשר לא תבקש את אשר לה-נברת שפה-לטאותו, לך, כל אחר מהגיטרים, אף גדרולים שברם, לא-בקש וברך אמר הנא עצמו: לבקש לתקרא ר' ב' הגלות חם. בעקב ואת לא ידעו: הגלותים לשות א-ת חלשות אחיהם הנבשלים ולבנות אותן, בא, דעתה-המשיח, אשר לא בקש הנאה עצמו, אלא בחרוב, חרופת הרופך נבל עלי, הוא מהמנגע לבקש הנאה חברו לשוב לו, לפקן וננה, הגלותם בבלן הוא הנסה כי בתי נפש עם ישראל נשארו דלים ווקם מכל כתות נפשיות ורוחניות, נעלות וטובות, אשר בילדותן אין אור וחירות. לא-טאים בים אין לישראל לא אמונה היה ושרה, לא אמת, לא תקו.

ולא להם קדרש לשבור רענן נפשם ורענן בילרכם, נס אין חרב-דבר אליהם הוה, פועל נבאות וחד מרכז פיפויו, על ירך גבורי ישואל, ספורי הגלות הרבים עופרים לפניות ובתקוים בעדרם את השם צדקה אשר אק בנבואה מושא למלחת עמו, עני ישראל בהז בראות את מלך המשיח ישוע בן דוד, אשר סכא בעמש גדר האב שבשטיים, אדר' נא אל הגלותה ההדר אשר אבר רזונכו, הפלוכף הוני, לא-לכדר הדרול המקורי בעת שבא לבקר את רזונש בעקבתו בהחובות: אס חאנץ להטב עברי, סורה נא, אדרון, מפה וזכה לקרני השיטש שיורחו לי בהחובות, כי ידרוי אדר' נא ה-הגלותה, סורה, סורה, מעמג, בקשו נא באת אבינו שעשיטים, כי וראה לכם את חסדו ויקן לכם את ישועתכם. אשר בשחו לכם כל רכתי קדרש. רישי נא בבחובות ותבצאי ערות ה' האמת, המהכמת פרג, אל האמץ ליל רבד אשר הנדו לכם באחוביכם, בעלי הגלות והאנינו בהי אשר הוא לבו אל אביה ובמשחו ישוע אשר שלת, ותמצאו חי וולמים.

את חבריו מדרש, ובמי נסויו, אשר הוא מתפאר
ברם נאומר: אֲשֶׁר נָא, שָׁאַחֲנָה שְׁבָטִים וּמְעָרִיבִים בְּבָתִי-
כְּנָסִים, ובבָתִי מְרָשָׁות וְאוֹפָרִים, בְּבָתִי וְשָׁהָה, מְעָפִים-
בְּבָלִים - שְׁמַעַן יְתָאֵלָל... לְסֹעַן יְבָאָא... אַלְכְּעִין-
חִישְׁוּה - הַרְוָה הַנְּבָנָה... יְמַמְּתָה-לְבָתָות
לְרָחָן בְּהָם יוֹם... אָזְקִין אָז... גָּאָשֵׁר יְרוּשָׁטָם
עַצְמָוֹתָנוּ אַבָּאָתָנוּ, בְּקָהָה בְּכָבְלָנוּת... בָּאָמָר בְּתָחָנוּ
בְּאָדָבָר, יַזְבַּע בְּשָׁתָר אָרוֹן... אַוְרָבָת... הַדָּרָה הַגְּנָבָה
וְהַרְשָׁוֹן... יְמַוִּין כְּקָרְבָּן, הַפְּקָחָנָה עַיִינִי לְרָאוֹתָן... אַתְּ מְלָכָן
בְּפָזִי, אֲתָה יִשְׁעָה הַמְשִׁיחָה הַגְּנִילָבָקָם... מְנֻמְתִּים... אָז
יִבְרֵי וְיַרְעֵב יְהָוָה וְהָ, וְלֹא אָחָר, אֲשֶׁר הַכִּינוֹתָה' לְפָנֵי
בְּלַ העֲמִים: הַוָּא הַאוֹר לְנָלוֹת עַיִינִי הַגּוֹסִים וְתַפְאָרָת
יִשְׁרָאֵל עַלְפָוָן. אָו יְהַדְּשָׁו בְּנָשָׁר נְעָרִי יִשְׁרָאֵל וְתַחְלוֹאֵי
כְּלִיל יְהָלָפָג. אָךְ רַגְעַת-קְטָנָה - בְּעָרָק אֶל הַגְּנָבָה - עִזְבָּה
יוֹהוָה אַוְתָנוּ וּבְרָחְבִּים נְדוֹלָם וּבְחָסֵד עַולְם יְקַבְּצָנוּ. עַל
הַעֲתָה הַעֲתִיד הַזֶּה אָמֵר יִשְׁעָה: לְתָה תָּמֵר יַעֲקֹב
וְתַדְבֵּר יִשְׁרָאֵל נְכָהָרָה דָּרְכִּי מְהִ? הַלָּא דָרְעַת אָם לְאָ
שְׁמַעַת אַלְרוֹן עַולְם הִ?.... עַם שְׁלֹאָר, הַקְּצָר רֹוח,
חוֹשֵׁב, בְּהַסְּרוֹן דְּעֵירָן, אֲתָא לְהָיו לְמַלְךָ בְּשָׂר וּדְם פְּטוֹחָן'

לא סבלנות. הרוועי מבל הוא כי אין לו אדבה, השתחה רק עם האבטה. נפשות עטנו יטראל יבשות ותוכנו כה באגד נואל ווועשייך. ישותה הממשית, בפרטם שבקשיים וטבליטים באין דום והו. שטש טפי דיטס.

חולה, חולה מסובן, הוא עם ישראל; מחלתו נוֹתַתְהַזֵּן הוּא, אִינָה שׁוֹמְעַת לְקֹל מִתְחִזִּים-רְבָנִים וּמוֹעֵץ שְׁבָקְרוֹתִים יְשָׁאֵל בְּרוֹתָה - מַאֲהָה לְעָנוֹת בְּפָנֵי הָעָרִי שְׁנוֹרָגִים לוּ הַרְוָאִים-הַמְּשִׁגְלִים וּבָתוּי מַעַן הַהֲרוֹדִים. באיש שְׁנַחְלוֹ לְהַלְקִי בָּטוֹרָה בְּמַחְלָתָה עָוָה וּמַזְקָה עָוָב אֶת אַרְיֵן מִגְּרוֹתָה וּנוֹסֵעַ לְמַרְחֹות, לִמְקוֹם שֵׁשׁ שָׁמֶן עַלְיִשְׁעֵי דְּפֹאָת, לְחַלְקֵל וּלְשָׁנוֹת שֵׁשׁ כְּהוֹתָו וּלְשָׁדוֹו עַל יְדֵי שְׁתִּיתְיִי מִחְנָבָן, שְׁמַכְלָלִים בְּקָרְבָּן אֶלְהָה הַיְסָדוֹת טְבִיעָם הַכְּבָרִים לוּ בְּמַבְנָה נָפָוָן, כְּפִי כֵן עִם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָב וּבָמָה אֶת הַמְּקוֹר פִּים חִימָט-הַוָּרָתִי הַיְהוּנִישָׁאָבָב, אֶל קָרְבָּנוּ מִיסְרָאֵל וְלִחְוָסָבָאָשִׁים אֲשֶׁר אַנְשָׁמְכָלִים בְּקָרְבָּנָה יִסְדּוֹת בְּרִיאָם וּטְבוּבִי אַדְמָנוֹתָה תָּהָרָה בָּאָל אַפְתָּה, תְּקֹהָה, וּבְלָנָה וְאַהֲבָה דְּנָחוֹזִים לְמַפָּעָה עִם יִשְׂרָאֵל מֵאָרָךְ, שְׁהָוָה עִם חֵי בֵין יָשָׁאֵר הַעֲמִים בְּגַבְלָה - צָרֵיךְ וּמְחוֹבוֹב, אֲסִיךְ צִוְּנוּ וְאַךְ יְמִין יְקָרִים בְּעִנְיוֹן, לְעֹזֶב

אחרי הגעת הרוברים האלה הוכלה, אוון, להשליכו
נדבורי ברית הישנה, שקראיו לפניו: יורא אליו הי' הווא יושב פרח האל, בחום היום, וויא עינוי וויא
טולחה אגשים ווירין לקראותם . . . וואמר אל נא תעבר
בעל עבדך ייך נא מעש טים . . . ואקחה פת לחם
מסעדו לבכם ואחר תעבורו) והפרשים נתקשו בהבנת
ולספואר הווא, יורא אליו הי', ביל' שם דבר נבואה לאברהם
וירושי אמר: כי וראיה הוואת היתה אך לבקר את

ובו יש לו היבולת להלן את רביינו וmathshabotin אודות צב יטואל. בעת ראותו את הטערת ה' טמן, הוא החושב: כי כבר הבהיר פניו ממנה לנ' צ.ת. לאאת אוצר הנגניה, כי אין לה' ע.ל.ס. ה' ולבנו זמן אלף אלפי שנה אך ברגע קמן: פחתה ממנה ננד ים הנזול. האל הוה לא ייעף ולא יגעי. לעשות את אשר בכתו לטלאות דבר הבהירתו לאבות, בנצח דבר צוה לאלף רוד מנהלט קה' אולס, אך? ומה? אין בדעתנו להלן, כי אין תקר להבוגריה הרבתו הוה יונתן, על ידי נבאיו ליעף זה ולאן אונים עצמה ירבה אולס כל הדרבר הואה בפנאי, אם ישראל יאtin בו באמת, יקוה וויה אליו בלב ש.ל.ם. וקני ה', הטה, יהליפו כה' יעל'י אבר בנשרים; אך או ירדו זנו ולא יגעו, ילו' ולא ייעפנ'ן. הן תשועה אדר' קזובה וטונבלה ומי שבודה בה גנעהה עי'ך וגען ונפל פרחת טלאו מצעוקת התבכל הכאה עליין, לא בן' שושית ה'. אבג', אוזי חביבי! רק על ידי הטשת, אשר היה קודם שנברא עולם ואחרין על עפר קום, יון לנו אלהי ה'ס כל' גנות והחנ' מה ה'בובל להיות פגון, כל עם ישראל, המתו'ן בין העיטם

נמלו. אז... ר' אין, בפי פירוש הרמבי, הפסרנו, געשו כל אברינו נטו של אבריהם מוכנים להשתראת השכינה והאלאות בקרובם, בפתחות: אני, בזדק אזהה פנקש אשבעה בזקיע' מטוניה. וירא את אוור כבור האלהים, לא ר' רק במוקם המבויחות אשר בנה, אך נס בזאת לא יונן ד' נס, לא ר' רק במוחה' בכנול תודתך עליון, אך בעזם' האלים 'כחוז היות' - התבוננו, באשר נתגלה בקרבו אהבת המשיח לכל חי, ויש נפקחו עיניו באהבה לכל אדים, וזה כאשר אך יזקיקם: אל נא תעבור... ואקחה פת לחם... בכח האהבה הוחת היה לו העוז והאצט לעמוד לפני הי' כבפסני ע' עבר פושע' סדרם ועמורה לאמר: האף הפספה צדיק עם רשות, חיללה לך.... אך האהבה, אמר פולום הקדוש, את כל הSEA, את כל ח'אמין, את כל TKVA ואות כל תסב'ל. אדו! נשקה יומם על דלתי התויה והונבאים, או: שפטם ללבונן, להכין מה הוא המצויה הראות, שזו: הארין

ההollowי) גמו אין קשה עניין התגלות אליהם בעת שיטב אברהום נהמ האול כהם רוחם. היטיב אמר הרמב"ן על פירוש המפונן על הפסוקים האלה, בסוף טוזה נובים כי אמור לוטען אף כי רואמי. אשר רוח פרוחה בהשפור הוה היא ואת: ה' קורא בברחת לנו, כי אברהם אבינו, ראש המטבנין. לא קרבב בקבריו הופג: גלו' השבינה, – רוח דעת האמת לאמת, בלבינו מטודנה לחרנה, מטונה לאמונה, מקונה לנטונה, עד אשר לבסוף עשו מישר ופוך באחבות, באחבות המשיח, הנעה על כל דעת אשר לא תוביל לא תחרול לעולם. בaczלה בנה אברהם טופת ליהוה הנוראה רך אליו, שנית, ראה את ה' במתווה האמתין בו בדעתו ובמחשבתו שלישית, אהרי כן אמונהו החזקה באה לדו מעשה, ומיל את עצמו, בבחותו בן תשעים ותשש שנים, וגס בנו האהוב און, בת ישעאיל. הריעית, התל לבשר את דבר אליהם הראותנו בו גם לאחרים, אבל אנשי ביתו,ilder בית בכנה בקב, עד אשר היבא נסאות ליר אוננה במעשא,

בראשית כב. מרכוס יב-18—27
18 אוקט. 1886
נידש סטבנ, סדר היי טהון
7. 7. 5841

אהי האהובים! הנה תלְלוּ אָךְ רגעים מעטים
אשר קרייתי באיניכם בטהורה, הסיפור: כי שלוה אמרו
שרה בקירת ארבע, הוא חבורן; אָךְ אָבָרָהָם בָּעֵלָה
בָּאָלְפָרָה וּלְבָפָותָה; כי בָּקָשׁ סְבִנִּי תְּחִוּתָקָרָב
לְקָבָר מִתְּנוּ מְלָפָנוּ; כי אָרְדִּי שׂוֹרָאָו לְאָבָרָהָם כְּבָדָר
נְדָג, הראי לְנַלְאָא אַלְהָם, הַגְּדוּ לְוָיָּה, כי פָּל אָחָד מְתָם
טָכוֹן וּמוֹמֵן דְּהַתְּכָבָר בָּוּה, כי יְהָן לְוָיָּה קָבָר בְּמַבָּרָה
שָׁהָה הַקְּבָרוֹת לְקָבָר אֶת מְתוֹה, אָךְ אָבָרָהָם נְתַן תְּוֹרָת

— 50 —

המשיח: אָרְבָּה אִישׁ אֶת אָחָיו, וְאָךְ אָנוּ, כַּאֲשֶׁר תְּפִרְחָנָה
לְלִבְנֵי חַדְרָה וְלִבְנֵי חַדְרָה, בְּנֵי אָהָרָה זוֹאת, נְדָעַ כִּי עַמְּנוּ עַבְרָן מִן הַמּוֹתָא אֶל
לְבָנֵי חַדְרָה וְלִבְנֵי חַדְרָה. אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יַאֲהָב אֶת אָחָיו (ישָׁאָר בְּטוֹתָה)
זָהָרָה בְּטוֹתָה, אָמָר יוֹתֵן הַשְּׁלִילָה, הוּא אָמָר עֹזָר: אֶל נָא נָאָר בְּטָלָן
אָךְ בְּפָרוּעָן וְבְאָמָתָה – וְזֹוֹאת נְדָעַ כִּי מִן הַאֲמָתָה אָנָהָנוּ,
אָמָתָה.

לקיים דבר ה' לאבדום להיות לו נחלה. הארונו, תחושב דבריהם, אכן עוזר לדרבים, שאין בהם טעם. אומר:

פי הדא נtabהה, להודיע חסרי השם עם אברם, שוריה גשא אליהם, וכל העם קרא אונן, יארוני, גארין אשר בא רך לנור בה, כי נס בחיין קיים לו, ואנרגל, טנק וויה, ברכיה, אשתה, מורה, ונקברת בנהלה ה'. אלם רעוי לך, אמי, כי הוותה ה' מונחת בפתחה לנו כל איש טמיין באמותה, נצחותה. לכל אאר גנינה רשות להיות בה כל רך וונפאל, פפן, הרוח והקדוש הפויל בקרבו. על רוח הוותה בקש גם היטדר. נל עני ואבטה נפיאות טמורהך.

לרעתי, רהלוּך, והענין, דברי הורשה הוות מחוקים בחוקם רצויים לדרבים גולים ונשכבים, אשר הימה כיסוד וראש פנה לכל אומנתנו בשיזע טשיין זדרגן. וולתת הוותה אך אפס וריק כל אומנתנו ואונגן — אנשים אוכרים ואוכללים. אלה הימה הדרבים: א) כי יש קהה לתקים. ב) כי התועדה על נאולת הארץ מיד השבעה עתים, אשר טמאו אורה בתועבותיהם, ונtinyתה לאברם, ראש המתמים, ולורען אתריו לאחותות עולם,

לכבר بعد הוכיח שזקן לו, ומן במנחות חם, הפעם הפעם בס פיןעו בעוז אצל עפרן בן צחר, פיו הואה יין לו טערת המבילה אשר לו בקזה שורה, לאחותי קבר ב סף טלא. כי אדר המשא ומפני עס בעל המערה שקל אברם הבקף. ארבע מאות שקל עובר לטוחה. רק אחריו העבשה שקס לזה עפרן והמערה אשר בו וכל העין אשר בשודה אשר בכל גבולי ביבב לאברם למקנה והוא קבל את ספר הסקנה פרת, רק אוי, קבר אברם את שרה אשףן. הפתוח סוגר הספור במלות אלה — יוקם הלודה והמערה אשר בו לאברם לאחותו קבר מאות בני חת.

הנה, מלבד הרבוי מטור שברשתה ואה, אשר לפי ההשכה הראשונה, אין כל יתרון ותועלת בם. קשה הוא גם לידע התעם והתכלית למד. נכתבה הורשה הוות איוו תועלת וטה בצע כי נרע הדבר בפרטיו פרטם, אך אברם קנה קבר שורה מאה בני חת על הרביה הוות השותומתי כל נזרוי המפרשים: האבן עורה והרطمבן. והראשון אומר: כי נכתבה פרישה הוות, להודיע מעלה ארץ ישראל על כל הארץות לחיים ולמותים ו עוד

סוחיתו - האמץ בכל פעם: פעעם לרמו בפני עצמו. דבריו על נבות אליהם להחיות מתים. לקיים את האבינו: כי יש תחיות למתים, אמר הלאורושים והספרות בעית שבקשו מטנו א.ת. כי גניתם להם אותן יונת, אשר היה במען הרגה שלשה ימים ושלשה לילה: נ.י.זהה בן האדרם בלב הארמה שלשה ימים ושלשה לילות. במסלו הריאש העשר והאכין לעוד, אשר מ.ו.ו.או את אברם, השלם דבריו במלות דלהה: אם לא ישבו אל משה והנביאים, גם אם י.ק.ו.ס אחד.ם. המתים לא יאמינו, נלקם זו ופאשר היה בירושלים על תן הפטח הראשון אמר לירודים: הדם את היכל הזה ושלשה ימים א.ק.ב. (יוחנן ב. 8). קודם הפטח האחרון אמר אל השניהם עשר, טהורש: יהננו עולם יושלחת, וקלא כהפטוב בידי הנביאים על בן האדרם. כי י.ב.ר. ימתהו ובוים השלישי ק.ו.ס י.ק.י.ס. כי לאות היה מתגננע, כי אנשי דורו, אשר האסונה בבחות המתים היה עודנה רופפת בלבם, בילירשו וישפטו בדרכו הוה ובל ישחרלו לבקש שעת השיד לבוא עם איש הפלא הוה יושע בדברים אדרות האמונה

יצאו לאור אל התבבל על ידי אחותה כבר שקה אברם בפסוף מלא, פחק ומנג טורי עולם הזה. ס. כי בראשית התגלות נבותה דבר אליהם, בפזען, אודת הבשתו, להת ליטראל את האין לירוחת עולם, הרה על יד טיהת אשה, שורה אמן. טרם אביכם, יורי, תוכן הפטובים של הפלישה הזאת, אשר כהיר וככל דברים בס, אך המכ זומאים וטוריים על שלשת הדברים הניל, עלי להשליכם רעת, אודת שאלת הצדוקים, שאלת את הבן אליהם ישוע ותשובה, הכננה, שהשיב וסכר בה את פי הפטובים האלה, עד שם אדרים מהטפרם, שונאי נפשו, בעל פרחים, ענו ואמרו: רבבי! יפה דברת, ומחרען הותא לא עבר עיר איש את לבו לשאול אותו דבר.

ישוע הנצרי, הנסלך מן השיטים להעיר על האמת-להודיע לבני אום נבותה אליהם; האמת ואמתנה של רב ריהה בפתחי הקדרש-להראות להם, כי לא נכתבו הפטובים פשאר ספרי מליצה רק לטען תפארת הלשון בלבד. כי הכתוב אני, אני הוא ואני אליהם עמי אני אמת ואתי, מתחמי ואני אדרפא פשטוט ואמת הוא

חברת אנשיט שנעשו לפען טובת החברה, ויאסני כי הוקם יטילים לזכות את הבכורה, המתנהת על פדם. לחיים מדרניים, טוביים וישראלים, רבת האהת הבכורה על ישוע בן חורש מליל בעל אש חסר רעה, והואה הולמתה בדקין, לנן לא ייאו מועלם לדוחובע עמו בעניין הדת: אורות שביתת שבת, טבילה, גנטילת ידים, ואשר עשו פט הפטורים והסופרים אוצר התורה, הרבבי קרט הוי בעיניכם, קרויזום, כי לדעתם. נאנו פסינגן פטונות הפטורים הירחה רך בוה, כי הקרויז כל מלא ואות שבתורה ולא שלו אל הרוח אשר בה, אך בדבר התיית המתים, אשר הארון ישוע הרפה לדבר פטנה בכל עת מצוא ולרמו עלייה, לא יכול הזוקם להטאפק, יוקרכו אליו. לא להתוכח עמו, כי זה היה לא לפני פבודם המודמה לבוא בדברים אם איש קמן הערך כוה, אך להתליצן עלי. ואמרו: תורה! ישעה בתב לנו חוק, אשר אנו מכירים שיש לו מקום וטעם יודע לקום החברה האנושית, כי אח הרוי יקח את אשת אהיו המת בלא בנים, לפען יקים ועת, בין החברה, לאחרו, אלם לדעתך, כי ייקוטו כל החטים שבעולם להחיה, וכי שבעה

הנברה הוואת, האמונה בפתחות כל המתים שנבראו בצלם אלהים, הדרה רופפת בלב היהודים. יין כי אין זכר בפירושה בדברי הפתובים שהוא חחת דם נרמעלים המעתים שבעולם בנבאים: כי אלהו ואלטשיך וכדומה חוו ברין, חשבו לאוהות ונבלאות, היוזאים חין מדר וסדר והשנהה אלהית על כל מין אנוש, ונעשה רק לפען עם ישראל, כמו קרייתם יס סוף וירידת המן מן השבטים אלה מיהודים, אשר האמונה הואה מצאה כן בלבכם, החוויקו בה לא מן הבוטב, ולא מצד זאת, שהעחיה אחר הבות היא אחת מעיצת אל עלון, ברוב חסנו לבני אדם, לבב יתנמ לדורות שחתה. רק מחתת ואת, שדרעט בנהגע יתחיה ארם אדרוי מותן הירחה כרוכה לדעת שבנותה המצרים, שהאמינו בנצחיות החזיר, לא הרוות. לנן חנטו הזרים את גוף 17 דתיהם, לשטרם בהרקבן גמלית, כי חשבו אם הגוף שלם או הולך בשטחה, שנפורה טמן אך על זמן ורוצ, לשוב אליו. הראש והעיקר היה בעיניהם הנוף ולא הרות. כי אהת ברשלוש בנות שהוא בישראל, הזרים, חשבו את התורה, כתבי הקורץ, להוקם וספירים של

המלחמות אש. הודה, אורי, התחזר. כי, מה, שעודה
אהחת ומן פלמ', למי מהם. תהיה האשה אשר אורי
טונה, לדעךך, תקום נס היא? פוננו בהה להגדה: כי
אל-בלין, והטוטו יבעל לנאה
הנוף לכילן, לטש לבש, אל-בלין, והטוטו יבעל לנאה
אל קורונתים טו 35-38 (53). כי, מה, התכמים
בעיניים האלה, אינס. יודעים. גם: את רבתובים, אשר
הטה, מטהללים. בחזקים, חזקיים, שבתם, הם אינס
מכבים יושאל. רבתוב שם: אני אליה אבדות, אלהי זתק
... אלדים אינס אלהי המתים כי אם אלהי החיים.
ואיך הוא קורא את עצמו אלהי אבדות, אשר לדעתם
זהו מט. האם אינו ברור פרוח התורה, לא טאות,
כי האבות, אף כי טוותיהם נתוע על טשכובם, בטערט
הכפלה, חיים הם; וכי יש תחיה לרטים. כי אין באמת
לפני אלהיהם אשר עמו טקור חיים, אין טות, וכולם
חיים לו (ולוקם ב 38) ברבטים האלה כיון ישוע נס כן
לאמר, כי כמו שהאלים הוא חי ונצחי, בן דבורי חיים
וקיימים לעד. כל ימי השטם על הארץ לא יחרלו בני
אדם לקרוא את אלהי השטם והארץ בשם אלהי אבראה,
אל-ז'זח ואלהי יעקב ולפי זה האבות, בתרי יה
בכליון ובליה, רואה אך פות בכל המזיאות. הרעיון

אותם שלחו פל אדר טהם, לפי חוק הנגף, את אישות
אהחת וממן פלמ', למי מהם. תהיה האשה אשר אורי
טונה, לדעךך, תקום נס היא? פוננו בהה להגדה: כי
מכבר שהחתיות המתים הוא דבר שאין יכול אנוש סקפלו,
זהו נס גנד חזקי הורות משה אשר וברם לא יכוף
מקרב יושאל. המשיח השיב להם במלות מעות ועתוקות:
א) כי טוועים הם בשלכם הקער, שנולד ונתחה רך
פלטורים חומרים וטבעים וחסר יכולת הוא להשליך איך
יקומי המתים? באיה נוף יבואו? סכלים המת יהובן,
לא רק חתית רוחות בני ארם. שהיא העמורה של
הנוף רוחני טורע נוף נפשי, אך נס תחית נרער חטה,
אשר יר אנטש מחוקת אותו ווורע אותו באדרטה ערומות
ואתרי בן הוא נעהלף ומקבל על עצמו, בנבורות אלותם
ורצונו, נוף ארכז למנהג. ואת היא פונת דבורי שטר:
שי בעת קומם של בני ארם מן המתים נבורות אלותם
בחנוריה הואר, אשר הפהיה באדרם הראשון, שהיא עפר
מן הארמתה, נפש חיה, לא ישאו אשה ולא נשאנה
אך יהיה במלאכי שמים. בשור ודם לא יכול לרשף

לחלפיו אורי קומו מן המתים פירקלא. קלא (גנפישוטני)
בל הפתוח עלי: בתרות משה, בנבאים ובתהלהן. —
ישוע מצרית, הוא ויליא וולתו, בשר וריאה
בני אדם כי רבר יהוה נצב לעולם. כי הפתוחים
איןם דברי מילזא וחכמתם דברם בלבד. פעת אשוב
לדורש בהחטובים, הסופרים לנו. מקבורת אברדים את
שרה אשתו. הפתוח אורי שפער לנו עד הנה, תולדות
חי הזרות הראשונים, מודם עד נט, ומנה עד אברדים;
איך החול ליאת כל הדברים מקורות וראשון, מאן ליש.
מי היה אב הפתש בנו ועקב; אבי ליטש ברול; אבוי
ישוב אולים לא הופיר לנו רבר או רטו: איך
הבייש הזרות האליה על מיתת בני אדם; האם האחים
ברשתאות הנפש זקניהם אחריו מות הארים הנפנו?
הפתוח אברך רק וית' יי'ו'ם ת וית' יי'ו'ם ת. פה
זה השם הראשון אשר הפתוח מסחר לנו, איך אברדים,
ראש המתים בעקבות, האיש שראת, כי לא יפלא טהו
רבר. כי שרה אשתו אורי זקננה חולדה לו בן, אשר
יהיה לנו נזול ועצום, לזרש הארץ הוצאה אשר הוא
אך נר ויחד בה, איך איש פה, הביט על מיתת

של חזה המתים יכול להשיג רק איש, אשר הוא
בדמותו אדם מן השמים. (שם ו).
הצדוקים נאלטו רום, אך אוחדים מהסופרים,
האמניים, לכל היותר, בזורה מן השמים; גבעל פרחים,
ענו ואמרו: כי פן דברך.

אבלו, אח, האמונה בחתית המתים, אשר הוא
פעת אבן הפנה והעיקר בכל אמונה התבבל-הרבות
הפלסוף נס הא כנис: אותה בין השלים עשרה עקרבים
שלו, ואשר זולתה, תהו וריך חינוך והבל מעשינו
על ארין, האמונה הזאת, שREL בנו אליהם האב על
ירוי בנו ישוע המשית. הבן, בעצמו ובכבודו, הוא העיד
הנאמן עליה, כי הוא נבוריות אליהם אבוי ההור את
הבל המות ויקם מן המתים, ויהי הבבור לקטם מן
המתים. אנשי דורו: השנים עשר וחמש מאות איש,
ראו עין בעין כי הפתוחים: אני אמי וואהיה, אף
בשלוי ישבען לבטח. המה אוחדים גבושים וכחורים.
על פי יודעם, ביום קרוב לארבעים אלף רבעה בני
אדם מעטים שונאים, בכל קזע התבבל, מאmins בהחיתו,
אף כי לא רוא, ואינם רואים. מה נאמני דברי המתים

והלודר אשון האותובה לו הגירהה בשם שורה תחת שור.
ואות מספ"ר לנו הפתוח: כי אדרי שגאלטן, לפי רנן
והשנתה, זה עלי איזן שני חי שורה יחתה שורה
בקריית ארבע. אבל לא בקרית מלך רב-
בחבון באין פנקי, אך לא באין החים כי שם
נפשה עודנה חייה ונזרחה בצרור החיים ליטן נובורה;
שם עצות נצח ליג פין בא אברם מלפוף לשורה
סנד, שהוא שר ה, לא סנד שהוא אשון, ליטן כי
בוחים אש, אחר המות אין עד קשו נושאן של אש
ואהש, בולם כפלאכי שפטים הוט, כרבבי הארון יושע
אל והזוקים ייקם אברם מעל פני מ ת א מעל
הנוף המת יין אברם הטענזה אך כליל הרש אשר
היה בו, משך ומן קזח אוצר האלהים, הוא האור דעת
בבוד אלהים, ואשר נשבר כעת ואן לו עד שום ערך
ימחו. נגר דעת המצריים שוחבו לאש ועיקר את
הנוף. יודבר אל בני ח ת א-עם החמים היה או המושל
באיין GRAT, אשר לפי הברית שכרת יזה עם אברם
פבר נתגה לנעהה ד גזרען. — חננו לי אחותה קבר
יאקברה מטה לפני בכל פרטיו הספור היה והטוב

בנלה לנו הרך וטשפת גזה לביא ליר קים וממעלה
את דבון והכטחנו לבחוין ומקוראיו היה מידי.
כין דבון הוא בגבורהו תלך פועל בקבבנאט לאט
בכטח והעלם-טיני בולק עכרי הראות טרברם קפני
ערקה אשר לפיע רעת-הכתה העולם הזה אנט-דראים
וראאים לולט עין עלותם מצלביהם בעיניהם, בדברים
בקרים ובעיטם. דברים של טיבך-יזהו ואל סתקהל
בפוד עלה, בתרו גות וושא הפתה אשר בנו שוע
המשיח והשם לארון עלי, יאש, באתרי הימים יירה
לבית הפללה לכל העמים.

על ירי מתח טלה הטענית, בזואה ליטן זגנה
קביי שנגה, באין בני חת, ועל ירי קנית הטענה והמערה
אלחות קבר שרה, אשר קנה הטענה והמערה
בארבע מאות שקל בסוף, בדרך טבוי, פשאר איש
סודר לעיני בני חת בבל שער עיר, פטלי משיט לב
על הרבר היה מזד בני חת מושל הארון, יין הרבר
לא יצא ממר ותוה והטבע. — יצאו הראש והחתלה
לקיום דבר הטענה הי לאברם: כי האין, אשר היה
בא אלה מאור פשדים, פער עני ויחור, ותוהה לו

יקרא רודושה עיר לא נסובבת, וכל נדי ירמיה, אל הירא
יעקב... כי הנה מושיעך מרחוק, ואת גוץ מאין
שביס ושב יعقوב יעצק ושבאנן ואון בחריה-הקביר
שהוא עיר קדשו ירושלים, אס"ר מבני נסיבותה אהדים
כך והוא יושע המשיח, שהו אחים לפי הבהיר, עדות
עולם הוא גבל יושבו גבל, כי יש חיה למלמות כאשר
יש חיה נזאת, נס עלי"ש האל, כאשר יבקש את ה'י
אלחו ואת דוד מלכו, במת קים וחין. אן, נסיבות יישע
ימן אלחו יתאל, יבוא רוח ה'י בעצמותם היבשות
להחיות. ברורני במלות שיר העולם הזה, אמי ה'זוב,
עוור יפה ויבוא רוח ה', רוח דעת האבות: כי האב
שבשבים הוא לבנו הא אדר ואמת וישע בנו הוא
המשיח אשר שלת, ישבו היהודים וינחו על ארמותם,
ואנו ידעו כל ישבוי הפל וושכני ארין כי יהוה ד בך
ו ע של ה, אבן.

କାନ୍ତିର ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ
ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ

וילרעו לאחווהות עזלם. לתכליות זאת, אדרוי כל פרטיו הספר, חותם פותב הגוראה את הספר במלות אלה: ויקם השרה והמערה אשר בו לאברהם לאחווהות קבר שטח בנין חת המלך יוקם הלאמן לזכר תטמוד, כי דבר אליהינו יקום לעולם.

ירדי אחים! לו תדרשו כי לעולם לא יצאה נבואה
מנכאים אמתים ברגע הארץ. רק נشاء רוח הקדש
ולו השיטו לבכם אל רוח הנבואה ולא דברי אגש
האלחים מקרם, אשר ביטח מותך כבר נתקינו בפועל
זמשה, כי או ראותם. איך שאותות קבר החדרש, אשר
נתן האיש, ווסף מן הדרתים, בנו חוץ לשער ירושלים,
למען יקברו בו את טית ישוע, הנולד מהבזהלה
מרם, שנאבר לה: אל היראי מרים. כי מצאת חן בעיני
ה אל ה ים, והנץ הרוח ווילוח בן וקראת את שמו
ישוע, והוא נחל יהוה ובן עליון יקרא והי אליהם יתן
לו את פסא דוד אביו. ועל בית יעקב יטולן לעולם
ועוד. איך שאותות קבר הארץ, צומת וועלת מעלה מעלת
קיום הרבטה. שנתן יהוה לציון על ידי ישועה, לא
יאמבר לך עוד עובה ולואץ. שטחה לך

הTABל, או העמים, בני אירaea לא זרו מיעים. אל הדעה העלונה אשר הכה עופרים על העכש, ביהם אל העמים. טען חלקי הTABל, איש שם שוג וספרי ברית החורשה לא מאו למו. שוג קון שוג. המבש בפיו טפוח לנו. כי אדריאן כל הדתורים, שוג, פוע את העם בשכחו על הדת הואה ותס דרבינו (אמון) לא כל האומר לוי ארון, ארונו, בוא אל מלכות שוג. כי אם העוצה רצון; אב' שב שטוף. וווקף לאטר; כל הטומע לדברי האלה. ועתה אותם ידמתו לאיש חם אשר בנה בירנו על הסלע, וירד הגשם ווישטפו העזרות. ושבו הרוחות, ויפגעו בבירות ההוא ולא נפל, כי יסיד על הסלע. וכל הטומע הדברים ויא. עשה אותו ידמת לאיט בער. אשר בנה בירנו על החריל. וירד הגשם, ווישטפו העזרות, ושבו הרוחות ויפגעו בבירות ההוא ופל. ותהי קפלהנו גודלה. כאשר בלה יישוע לדבר את הדברים האלה, השטומם הטען העם מהיודים, אהיו של ישוע בברther, על הורתו, כי היה במלט אותם כב עז נבירה ולא פטו הסופרים.

נושך נשבת. פדר וישראל.
1886 9 נאיאב.

1885?

בראשית לב פ עדר סוף לג. ירמיה זי 6—8

מתי ז 21—29.

אתה, בני עמי! היום הוה שבעתם דברי יושע הבשית. דברי אנו נאיש, אשר חבמי היהודים בנאן לבם. דחוו אותו בשדי ידים. אולד אלפי אלפים מבני אדם, בעלי רעה והבנה, מודים ומכורדים, כי אין פטוח מורה. כי בדבורי ולטודיו צפוגים כל הכתה ודרע. בימים אלה, נס רביים מהחבי פורדים, כי ללא פורת חסר ואמת, שהביא יישוע הנוצרי ותלטורי אל

ט' 119
ט' 119

ירדתי ! ירדתי, כי פלמי אנים מטבב, החזנוכיבים
בפביי הספר, של זה הרים, על ברכיו, הנדריא, ואוסקסט
התה השנות יטלטרי, מדרבן רוזלות וגואות מדרתת
וועתקן אמרין הנגאים והאטוראים – נעלא הוא מאור
הדבר: על מה ולפדי השטוטטו ההורדים, באשר שבעין
את הגזורה, שצאה, מני יונען ? האם יט בה דבר
נדול ו/orית, או דבר חרט טלא נמיא צסער הפלטורה
הלא הטעורים, הכה אבותה הבטנה, נס בן ליטו את
העם גורה אשר היה רופט, בפנונת, אל הורה וישע
בצער בטבען על ההר, או לאות, יט ריבים בכב,
האוואדים: אם יט בונפנונו לטאב אל הי אלחני, מה
לנו לבקש הורה ספרי ברית והדרתה, הלא רומנו –
ה מ שנה, טולטרא בברם ביבנה – לפנינו ? במו שומע
אני את הגזון לבככם האורבים: מה יפעל עליינו ? ומה
לנו לטמיון טפק הרטל, אשר אמר יושע, אורות השומע
רבורי הורה וועשה אוטם, כי ירבה לאיש הכם הובנה
ביהו על הצלע, והשומע ואנו יושה לאיש בער הובנה
בירתו על החול ? הלא בבר לברון היבט וירענו את
הרטל, שאבר לנו רבוי אדרעו בז עורה ואבותה ? יט,

בתכחותם עצם יושע ישראל, גם על ידם יהוה ומצוא
מנוח בקבר הטביה.

הרי אליעזר וביעתו העפיקו לחובב: בעת שהעתים
ילובבו איש את ארצו וככל מודם יפלח ידם לקרב,
להפוך קשת וריבת הירודים ימצאו לו חיים ומצב בפטח
בתוכך ארץם, כי ילובבו מוחם להכחה וטרע, הרוחשים
ונחוצים לישוב הולם ומצפניהם את ידם בבל מעשין
המicator אשר במדינות, נבר וקגין, למן גבין עשור
וגבכים: כי הרכבה בין רודר בימלטן ישטו את
היהודים בכל דרכיהם על התבאל, טהודה ארין ישראל
שננטשנה בבל והulos גלו. הרכבה תעו לחם להתקבב
לפניהם ארין ושליטים אשר בעיר, להטוח את לבם,
הברזד הגדיר בריבג בבלחתה, לטוב דם. העשור ישות
את הטען העיטם הדום להליחם, כי טו לא נגץ לאיש
אשר צורו הבקף בידו. ערב ונעים היה להכחים
האליה הרעיעון, כי אחיהם, היהודים, ילו בדרכם אביהם
יעקב, להוות אנטם חמיטם ושבו אחים של הורה,
להויר ניד להנדים בני עשו, אנשי טהה יודען ציד
ותרים על חרבם.

לשון, ובין הורות הרי אליעזר בן עורי, נצר טרש
הספרה.

הרבי אליעזר בן עורי, שנולד קרוב לעשורים
שנה, אחרי פרקמת הארון, בן התרים, היה, בראה
טהלטול, ח' ב. ס. ע' ט' י"ר ב' ה' ג', ועשרה לעורא ביחסו:
לכן מנזהו לנשוא על ישראל, שארית הנוללה, ביחסו
רק בן יה' שנים. והוא הילך בדרך ושתת' הפרושים,
אשר בו את דבר ה' על ידי נבאיו הראשוני ולענו
על משה ה' ישוע הנצרי, אשר בא להושיע את התבאל
וליפאר את עם ישראל. בדרכו אלה, אל' ארוי רואם
פי יתר הנאמן של ישראל, הוא הביתן מקרלט, שנעטלה
בידי אדם מעין פאבן, כבר נשבר ותקותם, כי על ידי
סוכות הקרבנות על הר ציון היה ישראל בקרב
העמים, בעם ה', ליעולם, והוא לטפח נפש. עין הרומים
אוכלי בשר החoir והשען, נזהו את נבורי יברונינו
ישראל, שלא אכלו לחם בלא נטילת ידים. העיר רומח
נחבלה מהורבנה של ירושלים (לוקס כ- 24/- חרץ)
שפיטט: כי שקר מן ווותה ברול להתשעה; כי אך

בראשׁוֹ חוה אין סלה אשת הַלְּטָר וּוֹרָה לְנוּ לְהַשְׁלִיךְ
הַבְּנָנוּ עַל אֶבֶן צְבָשָׁתִים נָס אַין בּוּ וְכֵרְכְּבָנָן
בְּגַתְּנָשָׁר אֶל אַשְׁר וְהַבְּלִישָׁע וְתֵפְעָן הַזְּוֹרָה וְהַבְּיָאָם
בְּטָשָׁה וְעַד יוֹתָן גַּמְוָנָה בְּבּוֹנָה לְבָבָיא וְהַשְׂלִיא יָחָח בְּכָמָן
וְהַעַלְמָה שִׁירָה הַזָּהָר קָרְקָלְקָה דָּאַתָּרְנוּ מְדָרְבָּרְיָה הַבְּבָיא יְרַמְּבָנָה
יְגָנָן תָּה וְהַיָּה בְּעַרְבָּה וְהַדָּה בְּעַז שְׁמָנוֹל עַל
בְּיָם וְהַעֲלָמָה אֶת חַלְקָה הַרְאָתָן שְׁלָמָה יְהָדָה אַטָּרְחָה
אַרְוֹרְהָבָר אַשְׁלָמָבָתָה בְּאַרְם וְשָׁסָבָר וְרוּעָן הַפְּטָטָק
בְּרַזְקָה גַּגְבָּר אַשְׁר יְבָנָה בְּהָיָה הַיְמָבָטָהוּ (שָׁט 56)
בָּהָה הַרָּאָה לְדָעָה יִדְרָעָה יִבְּהָהָן בִּיהְוָה הָאָה לְבָטָה
בְּהַכְּמָה וּבְמַעֲלָתָה שְׁמָרוֹבִים תְּהַבְּתָה רִי אַלְעָוָר עִשְּׂה
עִצְמָנוּ פָּאָלוּ לֹא יְוָדָע הַגְּאָטָר יְבָא דָס וּבָשָׁר וּרְוּעָן
יִשְׁׁטָא וּבְכָל הַהַכְּמָה וּרְוָב הַמְּעָלָה שְׁלָל בְּן בְּשָׁר
וּדְמָה אָךְ בְּשָׁר הַכְּמָה וְצְפָוִת אָלִי בְּלִין וְאַבְרוֹן וְאוֹי
לְאַדְמָה הַכְּוָתָה בְּהָמָה מָה אָנוּ מָה פְּהָנוּ וּמָה הַסְּבָבָעִינוּ
שְׁגַנְאָטָר שָׁמְפּוֹרֶשׁ בְּרַזְקָה גַּגְבָּר אַשְׁר יְבָנָה בְּהָיָה
וְהַיָּה יְהָוָה מְבָתָהָן אָךְ לֹא חַכְתָּהוּ וּמְטָעָנוּ
אַשְׁר לְפָכְלָתָה וְאֵת בְּפָל וְשָׁנָה הַגְּבָיא אֶת דָבָרוּ יְהָוָה
הַיְמָבָטָהוּ

בעקב כל ואמר התאמין הנב' וא ר' אליעזר בן עורייה, והחכ' והעשל' הזה, לדריש: ללוית' יעסוכ ארט בחרה אף שלא לשלטה. ובמיין ננטנטוון באוט פפסלים בישיבתו. הוא זה שאמיר במשנה: אם אין קמת אין חזרה, אם אין תזרה אין קמתה והוא ב' נחיצות לעם יתראל שמי אלה חביבה ועשרה. וכן אין בא בפסלון, בחר ר' שיליא, חביב ועשרה, בועל נסיך ובקיא בטוב העולם, ליפר לבני עמו היוזרים לאטה: אף כי אמרת הוא, כי החביבה, הדעה והבינה עמידות לארט בשעתה ודקון, אך בבל ואת מוב טוב הוא לאראת להברות בפ' על זה ובעורת ליתן להם יתרון על החביבה, כי רק או יכול לעטוד בטוח על מקומו. הרוחות הנפשיות בעולום כל יוויזו אוטו מיטב, כי ידמה לאין שיטשינו מרובין מענגי, אשר כל הרוחות שבעולום אין בזין אוthon, בשנת בצורת לא יראן ולא יפיש מעשנות פרי. עיקר בונם הפטל הזה היה לבוד אט אחבי לאחיו בחביבה (טעהראיט) טבת, ובהמעלה והפרקא) טפחים, בעקב ואית יעללה להם וווכו לשב על שמי שלחנות: על שלון התורה וועל שלון העשר.

סח' יאכז' ומה ישותו, פ' אך, וטבילה לעת כי אכיזת
שביטים מבללו אותם; פ' בחמתם, שלם וואחים
בל' גובלן לודף נאמה, ביראשית נזרע, לוט, לבקש
את כלבות אלהים ואה' צרךתו, צרכי היבט-
אכילה, טהרה, מלפוץ, קיבל נסף, הבנים לדעת
בי' טים יבוא אשר לא בחרבה: דברים חזק עזנו
יזבל כל ארם לבוא אליו, אל מלך החשיט, צר החיטים
והשיטום, לאטר: פבר' צדקתי זכר ויכת לקרה לך
ארני! ארון! ולקבל חילק בטלות השיטום. כי רך ות'
מי שעזשה רצון יהוה האב שבשיטים, הנעלאה ונשכלה
בבגד הבדה ורעה של כל נברא, והוא הטעמן באחים
ובבשיטו, באסנה פשוטה ותחרה-כי רך בעחה האחים
ובכישר למלאות רצון יהוה הנפלוא, ולא במעשים חזנים
והבשיטים אשר קצרי מה הבהה להביה לדי פועל רצון
ה א ב הנעלם והאין - סוף - רך איש מה יוביל לבוא
אל מלחת טביהם, אשר הויק ותקף כל אלין מלכיזא
והוא תקם לעלמא ונניאל ב' (44).

ובאו ים, באשר יבוא בכבור וגבורה, דברים
מעמים שונים ואטרו אל ישות: ארון! ארון! ב' שטך

אולם אט. נטבל ונתבען בדברי הטשל צ'זא
טפי של ישוע העני, אשר לא היה לו מטבל הואה,
שנבראה על ידו ולטעהו, מקום אישת' לוניה שם
האשו, אוננו רואים כי לטר והורה לבני אום: כי אין
להם להשען על הכתם, ולא על מעשיהם הטעבים,
רק על אביהם טבשיטים, באשר אבר דניאל הגביא:
יב' לא על צדוקותינו אוננו בפלום, חתונינו
לפנוק כי על רחמייך הרביים נ' ייח' כי חן יהוה
טשבח חכמים אחריך ודרעתם יסבל, אך דבר עבורי
אשר רצחה נפשו בו הוא פקם, ואך עית מלכיזו
היא יטלים. טחון טשלו אוננו יובלם להבini, כי הואה,
הואה, אשר בא לנטווע שיטים הרשיים ליפור אירן חרשיה
אשר יטמדו לעולם; לעיטות לערבים. לה' את עם
ישראל יירד עם בני הנבר אשר ילו על יהוה לאחוב
אותו ולשרתו בהר הקדש בירושלים. לטען יטדי ורעם
ושטם ערד עולם.

ה ב' דוד, ישוע מנזרה, אחרי שנטר והשליט
את תוררו שלפוד את היראים על הר והויר להם
שלא יעבזו את האלוהים והפטון; כי לא יראנו לנפשם,

ע ש י נו נ פ ל א ו ת ר ב ות ב עולם ». יין יחשבי בז' במעשיהם ובפעולותיהם החזונים והחווטרים כבר נבשוו לההשכט עברי החלק המשיח אשר לו מלכיה השיטים הראן. אולם או הוא יעדם וווענה בע לאבר : בעילם לא ידען ארבען כי הוא ואביוiardה ה'ם ומ'ה בעז' מיזמרם ונטמיין ? ומ'ה פועלו לו בזרכטם ? מעשיהם וזכותו דאללה חביבים רק יבנוי אדים קעריו יטימן. על כל אלה אמר להבן היהודים, אהוו לאי' הדבש, התשל הויה : השומע וברוי ועשה אותן-בקש' באbert את טליתם אליזים עיי' אטנה טהורת באב' ובבננו המשיח – ולא קראו רק בפה, אדרן ? אדרן ? – הא יהוה 'האיש חכם' – הגם בעני שוי' העולם הויה ישבינו יהוה לאיש בער וככל – יאטר בנה ביזום' בית יישודאל, יעל הצלע' – על האבן אשר מסכו הבונים והבדי' בראש פנה : שרש וסוד הבל – ואף כי 'ירוח' געניטים וירשטו הנרות' טרצת החמן תלודתו וקורותיו, החשנים והמלבללים, בשטוף, עלי' דרכם את כל הדברים החוואוטים, יושיבו הרוחות' רוחות העת יונפנעו בעית הדר� – קהל הקדושים, אשר המה בית אלהים,

לדור בשבעה העבר קראנו בזורה: כי יעקב אבינו, המ נזחטן באבל עליון קונה טמים ואיזע, פפי הכותן רוחן. בבטן אטו, ושבע הבטני, אהב יעקב וליתן את עינו בטה שטבן להביו הביבי קראי טו יעקב לב יעקב הנה רועית ומוחשבות, איזע ליקיטים ואבונן אשתר חייו בקהל עין, חון ועשרה הבאים אל האדים בערשה יעקב, הוא לא חס ולא התשוו נס על הנסים והענינים אשר ישבו סדים בואו לחשו חזון, לבלשן איזע בתבל הואת בערשה קנה יעקב, בעיד נגיד ערלטס את הגבורה מאחיו הנזהל, לחתה פינשיטים בירשות אבינו אהרי פוטן. בערשה קבל ברכת אבינו האתנית שרטם בותנו בעקב, זאת בישק יעקב, עליו תרין, אף אהרי הנזול רוחה לעוב בית אבינו, בית יטרים, בברארשבע, גנאין רוחה לעוב ביה לבן הארשי, נס, בישק ימי עוני ולכית חרותה אל בית לבן הארשי, נס, בישק ימי יעקב זה, ותרודיות לא נזה ולא שקעה ערתה לב אבינו יעקב זה, ויניר אמר: מן עת צורה באת להקען. טבנין גנפ אשר על רודו למד ולהקם לו בית. שם במקום המתחבא אהה לזראות חיות עם אשה אשר תקן לו את לבה ונפשה,

ויפגעו בביית ההוא ויטל, אהה: טפלו נדלה הוא נס גען גראטלי עד מאוד אשלאכט: אהה הוא האילן הנדרל, טנטען נס גען גען חטמorde? איזה הם שרטוי הברוביט, אשר ברדי גזונת, בונן על רפיה, נצוט עת ה והשסיה לא ח עט ה? שטפו הנחרות וישבו הרוחות. ויעקרו האילן בס שרטוי ונס את החול אשר התקין, וועלכטן אל קומ היללה ווירוק השנינים... עיטה נקרבה נא להטבל אל פבלית ספור הערורה אודת שליחות יעקב טלאכט אל עשו אחים אמר: כי נר עד עתה עם לבן; כי יש לו שוד וחתוד צאן ועביד ושבח להמן, לנטיא חן בעיןיו איזע השפטם אותן. נס להבן: היראה והזעה של יעקב ביטמען מהטלאכט, כי עשו אחים הולך לקראותו ועט 400 איש; – הטעם להזה יעקב את הים והברושים אשר אפו לשנים – דבר המנחה אישר שליח יעקב לפניו וקערעה אשר שם בין עד רעד – התאבקת יעקב עם האיש בעית שנשאר לברו ביללה – שם החדרש יישראלי אשר נתן לו, הן מאטינימ אנהונ, כי כל מה שנכתב מלפנים בכתובים ל פ ר נ ג נ כתבה.

ההלו עס. בינו לבין מתקר שילשת מיס ללו גאנזן כט' דיאו
ויש תא אה' בזוייאת נשו' עט' גאנטלאט. ווינט אט' צו
מקהדו' את' כי' בזישו' אשער רכט טפרא גאנטאל איז
געניל. האזע' וויזט של' בזין בעט' שטראען לאַהַדְר
ניעזרו' בזיקט' בזדוקן אוֹהַבְרָדְלְעֵין אַנְסְּ דָהַל
פי' הַדְּבָר לְבָרְדָּבָר עַמְּגַעְכְּ בְּזַבְּזָבָן וְעַדְעַעַדְעַעַד
האַזְעָב אַתְּ בְּזַוְיִוְוִוִּזְבִּין, מִבְּרָחְבָּה נְסָכְבָּרוּת
עַטְוּ. כי' עַכְּבָּעַטְוּ אַתְּ רַחְצָעֵיל אַתְּ בְּקָנְהָנוּ, וַיְהִי מִבְּנָו
בְּרַהְבָּא אַתְּ בְּזַוְיִוְוִוִּזְבִּין, בְּבָל יְעַנְהָ אַתְּ לְאַהַזְעַנְתָּם
עַלְזִוְנִין.

יאולם מה הוה לאָרָם בְּבָל עַלְזִוְנִין זְבָרְעִין לְבָוּ
אמר קהלה (ב' - נס-כט) יעקב אבינו וה' הגם באשר אברות
ירע' וואבון כי יש יהוה בhabל כאשר אבר בעצמו, אבל
יש יהוה" אלום, יונן כי רגלו עטדו או ווער. על המורנות
הזההנות של הכהלים המוצב ארעה וראשו בעניע שטמיה,
אשר ראה בחולמו, גוזות נפלו ורוחו עז לא בעניע
ולא בשטעברו אל רצין יהוה הוה לתומם ביאות ונכון.
בקשת יעקב טאלזים היהת, כי האלהדים יעלעה את

לכונן הקים לו שם ולראות, ורע בעילום. שם שם נבר
אהוא בזו ועוצם חכמתו לבנו ללבוש לו רכוש ועשור נבכץ
בגאשך. אמר הנבניה הרושי. יב (13) ויבורה יעקב. שדה ארם
יעקב יישרל באשוה. ובס' א' ש' ה' ש' ט'.

ח' החן לב יעקב הצלחה. הוא בא לדרון אל בית
רבנן אך במקלה, ולאמ' לאט, ברכותה ושבנותה רכש
לו פאשי קרובו זה. הנורע בשער עירו, את שער בנותיו
לאה וורה, שער טהרותו: בלהה ולטה, אשר ילדו לו
אחד עשר ילרים. במקלהתו: לבנה, לה ולתו ולרביין,
אשר פצל והציג ברהיטים, בשתקות חמים לנכח צאן
לכן, רכש יו עדריים: עקרדים נקורים ותולאים. יופרץ
האיש מאור ניאור, והוא צאן רבות ושותה ועברדים
גמלים והכיריים. ויהי באשר אך ראה ויבן, כי קרובו
חוורונו לבן חלה נלביט עלי' לא גאנטל שלשים. יין
בי המקבבה וערמתה של יעקב החם נברחו ועליו על רפאות
של לבן, אשר רדה, נס מצאו, פעם בעגנון, לההדר' את
טשרברג', דבר על לב נטעו נהרב לח' גנזה העליונה
ויפחה אונון לעוב בית אביוון ואירן טוליקן ויבכל
להן, ביום אשר ירע יעקב כי לבן איננו בברונו, כי

את גבל בה, שבסה לו תבנתו, או לאו. וכך נט' יעקב הסכומים והצעונות שדו בין חותנו לבין לאמבטו, ורבת עמו הברית בוגליה, ברית נאמנה אשר עז עלה היא המזגה גל גלעד ויט' שדרהא. נודה שנית, ויהל להליכת עזות, לחשב מה לעשיה? אך להתקטט ולגטור המעתה והחשיבות הדינם שיש בין ובין עשו אהנו, השעה ערסת, כל' זאת באחד הוא בוגר בום לתקרב ולבא עם כל רבו אל מקום גהנות עשו לאין אודם.

אחריו ווב' מהשנותיו נמר יעקב בלבו לתקרב עוד הפעם אל אהנו העשוק בעקבה וערת. הוא מזא נחיב וסבואה אך להראות מהו כח לעשו, כי הנזק שהשיג אהנו בצד הרעה ששלטה לו הוא אין נזק הטע והטעלת הדרולה אשר יכול הוא לקבל בעלת מבנו וליל ידו. הוא התאמץ להציג לפני עשו אהנו כי הסכום, שנולד בינויהם בישבעותיהם, בדים על שלון אביהם יצחק, אשר על ידו נסבב הדרבר, כי הוא היה מוכחה לבורא ונודר באין נבירה ולמרע עם לבן, והיה ככבה באת ההשנה לשובו שניות: ^{א)} לזרות

רצונו, רצון יעקב, ליתן לו לחם לאבל זבניד ללבוש, ולהשיבו בשלום אל בית אביו. הלו ואთ הוא. יעקב היה לו מיז' ^{10%} מכל רבו אשר ריבש לו בערטה ובינת אדר. שב' יעקב עז לא נשאל ולא נחרזם להבינה כי כל אשר בשיטים ובארין להזהה הוא; כי האדרים לעמל يولד והוא אך פועז וuber אין בו טועל; כל מה שהוא עוזלה הוא עוזלה ורק המטול כלין מה שיש לארם לבקש גטיר מאלהות הוא. יהו רצונך, ולא רצוני. — לבן הרבה יעקב יומם יומם לחשיבות מהשנות ועצות בנדשין, ליטול בכל בוזות גוף, לעשית לו בית ואלרכוש לו רבוש בעור שביל האגוזי. חם כי חפין לב ובשר של יעקב הצלית, ועלה בידו לעקוב את עישן אהנו ולבrhoת להרן, ואחריו כן לחזיל את עושר לבן ובונתו; לנגב את לב לבן לשוב לבrhoת מהרן לבען: מכל ואת לבן לא יד עטלוה זטנזהה. והוא הטר טלא על כל גזרתו בפחד ואימת, ביראה וצורת, מצד אלה האנשיס והענינים אשר בא עטחים בדברים ובטלא וטף, פן צילוחו נס הפה בעקבה וברמה, להתנבר עליו, וישבו לחתת מטח

כבר ביה אברהם העברי, אבא־הצוקן של שנותם. ב) להעשר את ארץ בשורות, ארין גנען, ו להשב להם את כל יוצבי הארץ הדיא לטוות, למצוות בינוי אדרבה והדר, חותם אשר עד תקופה הבישו גדר על בני העבריים בעין רעה וקנאה, בעילן גדרים וודיס, שבעאו ממערב הנור אך לבולו הייל ואנט בבאים שום ברכד, בערישה יוציא דהארין אשר נס האנעריות והן מנות, בעראות כו-13—14—16) וה הוא המבוגבב, יישלח יעקב מטאנט ל פנוי לנטות ולישר לפניו דך: להיעש דבירות לעשו אחז ולחטיק אותם לאמר: — יורי ל' שור וחותר צאן, ועבד ושפהה ואשלחה להניד דארוני הווועט באין אודם, הקרובי בנווה לאין גנען, כי מעשה כל שטח חלק האדרה של שמי הארץות האל יהיה החת יד מיטלטל בית אברהם. איה עשו, באיש ציד בנווירקה ובתרבוקה, ואוי יעקב, בחבמי ובעשרי, נחנוק בידינו את רון הדרלובות וסדר הארץות: גנע אאהודם אלים, פאשא שׂבוי הצלבאים ויניזו יעקב, כי לא יכלו לרד לופק דעינו של עשו להציג פפיו דבר בברבור: אם צוב הדבר בעניין זההאדור עם יעקב ולחרש

את העם אשר אצט מקומו ורכזו לטע מבחן. אבר: אם אף יבוא עלי אל הבחן הacha והפה והויה הבחן הנשא ר לפטה, השב בלבבו, כי האיש ידע ציר הוה, עטש, אשר פבוד נפשו יקר בעינו מואד, פטבע כל איש חול, אחר רונו וקחתו מטה את נקתו רחם יופר. ישביע את רצונו נס בחזי עשו אשר יתק מנגן, כי יופר כי יעקב חזי בשרו הווא יעובי לו הבחן הנשא לפטה. אך אורי שנה רעטו מהצעה שייעזו לו כלותיו עליה ברעוני לבודו נס במלחלה לפני האלים: כי ייר רזון לפניו שעשה את רצונו, רצון יעקב: כי עשל כל יירה האם על בניים, להברית לו כל שט ובר בעולם. נס לא חוד להברית לאלהים את הרבר אשר הוא הבתיה לו, כי ישים את רעט בחול הים לא פכבי השטם. מתחבוח רבות ושונות לא נתנו שנה לעפער יעקב. על משפטבו בלילה בקש הଘולות אך למשוך אליו את לב ועין עלו למכבה, וישלח לו מנהה מאחר בידו: עוים מאטמי היסים עטרים רחלים ואלים... נמלים מניקות ובגדים ברות... ופרים... אתנתם... הבונה היהת: להראות

לעתן, כי הבחן ששלוח איננה, עין כי הוא ירא וטחד סבנו וחפוץ לעור את עניינו בשחד, אך שכח את העוים, הווים, הרהום, גמלם, מינים יונס, לסתיב ולהדריר את העשירות עאן של ארץ אדום, לשבח ליבור את כל בון יוכן בבחור אשר בה לה של בכל הבחור הדorousה, ליבורה פיאחה יטסרו, אך סכם יקע, וברים וגקבות, בימתלא ארין אים בפניהם בהבח שוניות, אשר יביאו והעלת לעבותה ובוי וטחנות, אשר בזום רע וטפל בזבם. עין כי עשו מטל האין הראה, באיש ריב, רודר המיד במלחות טונות, והעת איננה כבפקת לו להשניה בזאיי גוכן על כל צרכי הבלטה עיק אנא ביטי שד ארין אדים. ייאטר אל עבדיו עברו לפני רוחה גיטשו בין עדר ובין עדר, בעיר הנגדוים הקטנים האלה, שעילו חלזים לפניהם, רוחקים זה מזה, היהה היבולות לעקב. מזד אחד, להתקיש, לאט לאט, את חון אף של עט הטעש יותר וויר את לבו לעלי לופבה. כי במוח יתעוורו בקרבו רגשי אהבה לאחיו, המכקס פורה וסילחה טמן. ומעד השני ירוח עת ופין לחשוב בחשבות

לט' ייח ליט אל חסרו, להעל מטבח נטחן ולו רוחות
ברעב, וההיאו, יייאבך איש עטן, — האנס הרטמן —
עד עלות השחרו,
הזרה מלטורה אונגען, בי אך לאט, לאט, מעט,
מעט, צעד יעקב, ויצא מטבחה ליל — חתמת בלו —
איך בטה אונטו מיז עטוח מטבח און, בעט שעלה
ווחה ל' השחר, הנס בי בר וחשך. העב סה, בטען, בכל
את פנזה לבבו, זעיר פה ועיר שט, עוד לא ווד
אור בהיר ונקי, לבבו לא הינה עוד שלם עם האלאות,
בזבליות השטמות, בי יובל למסור אלין נפשן, רוחו
ונשטעו ייה, ולאהו, במו שאמר יושע התשיטה. בעט
שעיגלו הינה בנטשי דס יודרים לאין, יהי בר צוֹנָג
ולא בר צוֹנָג, זה הוא ייורא האיש בי לא יכול לו
ליעקב, גבלתו וכבלתו יהפחו כי עלה השחרו — אוֹר
טשיטה — ייונע אורה, עיפוי, בקע ירכו לעטחו פקם
ונזולע לטען לעכב ולאחר השטמותו וועלתו לטعلا
לטعلا, עד מזוא קומת המיטה, לבלוי יה לו לבוא
טהור אל טחו הצעו, אל הוֹקָם טלאות האלהו, יייאמר
שלחני נא כי עלה השחרו. כי הרוח אשר שאל בלבך

ולפעזא חהבותו, אך להבן את עצמי לפלחהה נס
עשן בעה שבען לא יתרכז וושאופ נס. כי א' בטח
ישטע מדרוק את קול ובליל הלהוציאים בעט אשר יום
עשן ננדט להזוזים נפשן.
אדר בל ואט אדרוי שבדר יערכ יה יעקב ארת
לאחט און כל תחביבתו ברוב בינה ושלב, ויטלה
לפנוי המנה והעכיר את נסוי וולדוי את מעבר יפוק,
או, בליליה הדרוא ייוטר לברד או בשיערים מהוונות
ליליה הוערה עליו רוח במרוח. וירא וירבען, כי הוא
לברד זירר וחלש, כי אין לו ליקות איה עיר מל
טהשבותוי ומעשין. כי שקר הין אדר למשועה, וטבל
חתמת אונז. יידר לבי אפער אפער הין, כי יודע אם
תחבזותוי והתחבזות ייכלהו בירין, להצעין חמסם
אהו עשן, ויראבקן וירודזני הריעיות והטהשבות
בקרפו, עד עלות ה ש ה רי בלבב נס, אדר המשיטה,
הסאור ליטשבי השן להבן רגט אל דרכ' השלום. ראו
דברוי הצער זירר על פסוכ, כי זאת הנשקבד פטן
שהר יבראשית ד קען או הופיע האור בלוֹן דרעד, כי
הארם ברוב הילו לא יטלאן. כי עין ה' אדר יייאו

עד הנה, לעורך על זאנת העשר ורביר בלר לא יכול עוד לשבון שם ננד קרני אויר השחר. הן כל פועל עליה ילנא את האור ולא יבוא לאשלהק לאויר עז יוכחו טיעשו יוחנן ני ס יואמר יעקב לאשלהק כי אם ברכנתני, התובן בוה הוא, כי, לפי עזת האלים נהרגה מקדס, הארים בעל נס וודמה, הוא בבל' במלת לעוב מל כל את חכמו העולם הוה וחכמים בשרים; ותתגנעל מפזיות ולהתאזר בנצחיות האין כוף. יהוה מקור החלים. האדם, צבי חסד האלים אשר עליו, יכול רק לשעדר ולהכני את רצונו חכמו ומעשו, אל רצון האלים הטוב והטובון, בין ימואק עליו ברכה בכל מעשיו, להביא צדקה, חסד ואהבה, עלי טוב. הוא שאמיר האון יישע במללו יושבב האון את פקיד העולה על אשר הערים לעשטו, (לוקה 16:8) יואמר לא יעקב יאמיר עוד שפה כי אם יתראל, התובן בוה הוא כי שעבוד מעשם זה בנו עה לרצון אליהם, האב שבשםם, יכולו היה, רק אז, אשר לא יאמיר עוד שפה יעקב, באשר לעוב העקמאות שלבר העקב, אפשר היה ישרא ל' שפה, כאשר תלך במושר

ונשלום וובין לדעת, כי האלים עשה את האדם יש. או תצמ טורה שלמה: האלים והארם וויז אוד, יהוה כי שווית עם אלהים ואנשיים ותגול. על שאלת יעקב: הנירה לי מה שפה השיב האיש לטה היאל לשט: רמו בוה, כי לנום פבלם והחכמים, שרי העולם הבזוב הוה, את יטח לבנות, לסת בכת שפטם וגבורות דבריהם עיר וטנאל לטען: שנות להם שם, כי, סוף דבר, כל מעשיהם אך הוה ואין שם זכר רלו, אך עזת ה' לעולם העטוד ותחשוב לפו לזרור רוזה, בעקב החתובנות של יעקב קרא את מקומו ובעצמו פנו ואל כי בני או הahl להאות את האלים. בנים בפנים ולא בחלאם, «הגען נפטו» אשר היהת עד הנה בנק הרטה והעטה, צעורה בבלב, רוש. טדר ורחה זו השטש צדקה אשר טפה בכנפה, הוה אויר המשית, במו שנאטר ורחה לכם יראי שמי שטש צדקה מלאי נ בוה ובקני אויר. היה נרפא ירכו הצלעת. התורה אומרת על בן לא יאכלו בני ישראל את ניד הגסה, תבלית טעה ואת ש להבין, לפי הורות, כי בני ישראל, ען, שבין יישראל רמה, בל יתורו אחריו לבכמת

ב' ת' ה' ה' ציב' טובות אשר קרא, אל אלה י' ישראל.
הרבונוּ נא, אדוֹן, כי י' אַתְּ אַתְּ בְּזִבְחָתְךָ הנבָת
ך' בְּנֵי יִקְבָּר, עַדְךָ תִּחְשְׁבָנִי מִחְשָׁבָתְךָ, אַךְ לְחַצֵּל אֶת
נְשָׁבָתְךָ בְּחַבְתָּחַבְתָּה בְּחַדְלָה בְּחַכְתָּחַמְתָּה –
וְבַשְׁמָעָתָה תִּמְגָנָתָה, אֲשֶׁר בְּרָא, יִגְנֹבָלְבָךְ מִלְּלָיִן
אוֹתָzos הַגָּדוֹת, אֲתָה חָזָק, אַלְוָן אַבְיכָם הַאֲמָת, אַתְּ
יְרִיעָם רָק כְּבוֹד תָּלָם לְלָה, הַאֲשָׁר – מִן תְּנַגְּנוֹתָךְ שְׁלָבָר
חוֹמָן הַגָּנוֹתִי, – מִתְּאַבְקָתְךָ בְּעַת שְׁנָתְרָתְךָ גַּבְרָל
בְּלִילָה – בְּחַשְׁבָתְךָ צָרָה יָמָן.

דָּעוּ וּמְרָבָן, בְּנֵי יִקְבָּר, בְּיַיְלָה תָּבוֹא יְשֻׁוָּתְכָם
בְּלָעֵד אַשְׁתָּה לְאַיְמָר יִשְׁרָאֵל שְׁטָמָם, לְאַוְתָּה, בְּיַיְלָה
ברָתָה יְהוָה, הָאָב שְׁבָטִים, עַמּוּדָם בְּרִיתָה הַרְשָׁה עַל יְרִיחָה
דְּסֶל הַפְּנֵן דָּר, מֶלֶךְ הַבְּרִיתָה, יְשֻׁעָה הַמְשִׁיחָה, בְּיַיְלָה
תָּבוֹא אֶל הַמְּנֹחָה וְהַנְּתָהָה, בְּלָעֵד אַשְׁר לֹא תָּוֹרַחָה,
בְּלִבְבָּסָם הַשְׁטָשׁ שְׁלַבְנָה דָּרָה, יְשֻׁעָה, אַשְׁר סְכָאֵן כְּשַׁטְמָשׁ
יְעַמְּדָה לְעוֹלָם. אָנוּ, רָק אָנוּ, פָּאַשְׁר תְּהִזְזֵר יְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
וְהַאֲשִׁינֵן בְּשִׁ�ן, יְיֵהוָה הַמְשִׁיחָה הַבָּא לְהַשְׁׁעָה אֶת כָּל
אָוֹר, תְּרִפְאָו פְּמַתְלָת פְּנֵי יִרְכָּם שְׁנַקְעָה וְקִים בְּכָם
דָּבָרִי הַגָּבָן מִכְּחַטָּאתִי; יְשֻׁטְפֵי אֶת הַזְּלָעָה לְשָׁאָרִיתִי.

הַבָּשָׂר וְאֶתְרִי עִינָּהָם הַרְאָוֹת וְאֶגְנָתָהָם תְּהַנֵּה
רוֹאָתָה, וְלֹא יִשְׁלַחְתָּ אֶת יִדְתָּה בְּמַלְשִׁילָה (רְשָׁעָה וּרְטִיחָה),
הַקְשִׁים בְּנָרִים יִמְנְשִׁים אֶתְכָם מִן הַאֲמָנוֹת אֶל הַאֲמָת
וּבְמַשְׁיחָה בְּנָנוּ יִשְׁעָה אֲשֶׁר בְּזַעַת הַגְּפָשָׁה, בְּמוֹשִׁיעָה
הַגְּבִיאָה: זָכָר אֱלֹהִים עַקְבָּק בְּיַיְלָה טָרָא לְבָבָי עֲבָדִי אֱלֹהִים,
יִרְחָזָק עַבְדִּי אֲלֹהִים יִשְׁרָאֵל לְאַתְּנָשָׁנִי וַיְשִׁיעִי מִכְּבָדָה (2).

אָנוּ, בְּנֵי עַמְּנוּ יְוּסָם שְׁבָתָה וְהַיָּה יְמִין הַקְנָז
טֶל יִתְהַנֵּה לְכָן אַנְיָן וּמִן הַאֲרִיךְ וּלְפָרַשׁ לְבָבָעַ וְעַד
אֶת פְּנִיתָה הָאָהָרָם יִקְבָּר וְעַלְיוֹן; אֶת הַשְׁבָע הַשְׁתָּחוֹת
שְׁהַשְׁתָּחוֹת יִקְבָּר אֲרָהָה עַד נִשְׁעָן עַד אֲהָרָן: אֶת בְּרוּצָת
עַשְׂוָה לְקָרְאָתָה אֲהָרָן, נִשְׁקָרְתִּי, בְּנִירְתִּי וְתָהָרְתִּי הַדְּבָרִים
שִׁזְבָּאוּ בֵין הָאָהָרָם, בְּלַד הַדְּבָרִים חָאָה לְפִי דָּרִית
הַפְּרָשִׁים, הַאֲנָרוֹת וְהַשְּׁפָרִישִׁים הַאֲהָרְוֹנִים, בְּהַרְבָּפָן
וּסְפָרָנָא וּבְרוּמָת, הַזָּו אַוְתָּה וּרְמִים לְזָהוֹת הַבָּאָהָרִים.
שְׁנָוֹלָה, הַזָּה בָּאָמֵר בְּפִי חַכְמֵי הַיְהוּדִים: יְמִין שְׁאַרְעָי
לְאַבּוֹת אַדְרָעָ לְבָנָיָנִים, הַעַת בְּסַבְקָתְךָ לְיַיְלָה וְרָק לְעַוְרָה
אַתְּכָם לְרַעַת, בְּיַיְלָה בְּעַת הַהָוָא, פָּאַשְׁר זְרָחָה הַשְׁטָשָׁת
צְדָקָה לְיַיְלָה, שְׁבָבָעָה, הַזָּה אַדְרָעָ. יְלַדְרָעָ שְׁעִירָה,
יְוַעֲקָב נִסְעָה סְזוֹתָה – בְּוֹתָה חִים וְשָׁלָם – יְוַיְבָן לְ

נדוש בשנה, סדר ואותה:

1886 אונומט 2

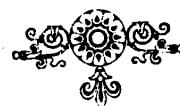
דברים ג. 23-20 ישועה כת א-5

לוקם יא. —

אתם חביבים, רוזה שפיעומם, אך אחד תלמידיו
ישוע. בעת שרבו בלה את הפלתו, ניש אליו ויאמר:
אדזין, למדנו לך הפלל, לפי ההשכמה הראתונא נפלאה
היא מזות הבקשה האם גלטורי ישוע, שהו כולם
ישראלים באמת, חסדים ואנש מעשה, לא ידען אך ותני
לההפלל האם לא הפלל עד הנה ביהיד ובכהן?
הו ידענו, כי כל עכבר יהה, מברורם ראש המתאמנים

— 94 —

והנלהה ללו עזום. ומכל הי' עליות בהר ציון טעה
ועד עולם. ביום ההוא תבואו נס אמר שלמים ספוחה,
פרחת ספוגת רוח. או יבנה ביתככ, בית יטרא, על
היכל ע. על האבן, הראש פנה; כל נצמי ועם וטפוף
טמי הזרונים, והזרחות ריעות. כל יופיל הבית הארץ
על חלקלת השורה, אשר היא בעת גות יד בני חבור,
חצינו הטעוף לאל לוזו ית-ישראל. אמן.

لِكَلَّا مَنْ يَرَى
لِكَلَّا مَنْ يَرَى

אליה הרוחות לכל בשר. מקום משכן האמונה הוא
חיה, אך בירת ראות, הבודול כל רוח אשר על פין
הארמה בדעתו, ביןינו לביןם, האמונה היא הסולם אשר
על ידו יעללה לטמי האשך האמרי
וחוים הנערמים:

שונים ורבים הבה רק הדריכים, מוטבלים להחבות
גבול הכח האלקי — האבגנה — והאמצעים אשר על ידם
יכול הכח הזה לחתפש ולחדר בכל תלקי רגש וונף
של אדם, החפץ לאור באור החיים ולטבע גנויות
נצח. כתות רבות בני אדם, בארץות שונות ובוונות
שונות, חקרו ודרשו לדעת איוו הדרך הטוב שיבור
כך אדם, אשר על ידו יוכל הכח של האמונה, הנעלם
ונסתר בחני רגש, לבוא במנע ובטשא עב שאר כתות
הנפשים, הנדרמים מעתים חחה ערמות החומר של אדם
ובוה לעזר איזם לתרחיה, ליקושה, ולובקוט אליהם
הנערם, סכח כל הספות וואין סוף; בפוך והיות
של התבבל ומלאות, כל בחה ובחה הלכה למקום אשר
רוחה חפץ ללבך.

7

כִּיּוֹת הַסְּפָרִים הַלְּאָמִי
וְהַ אָוְנוּ בָּרְסִיסְטָרְסִיָּאִי
יְרוּשָׁלַיִם

עד החבורות האחזריות שבישראל, כל הרבו בחתנות
וחפלה בבל ים ווות.

לטני לפרש ולברר לנו דבר השאלה והבקשה
של הילדר מאת רבו ישוע נחון לנו בתקלה להבן
ולהתבונן בבחות האמונה ובחרות ההפלה בבל, להתקה
ולדעת: מחותן; בעולקן ומטריתן;

האמונה הוא פעל אלה, בה נפלא. הנטבע
בעומק הנפש של כל פין אום הנברא בצלם אליה.
פעילת הכח הזה הוא, כי על ידו, בחדר אליהם, צומחים
ונדרלים, באופן שיר ונגן, כל הבחות רוחניים ונגולמים
אשר בנפשו של אדם. בחרות האמונה ותכלתה הנה,
לודם ולנשא את רוח השטויות באדם: להקריש ולטהר
את האדם, בנף ונפש, ולעשותו מוקן להשיג היכולות
להתרבק, להתאחד ולהתבלל עם אלהים הקדו ש
וחי לעולם. באשר אמר משה, קרוישים תהיו כי
קדוש אני. יאחים הרבקים ביזמה אליהם חיים בלבם
היום.

טועים ושונאים כל אלה, החותבים כי יש אמונה
שונות בתבל. יש אך אמונה אחת אשר נקעה מאי

ש ל י ש י, והוא הופיע והעיך, יבוא ל'ידי צ ד ק ת
בכדלא הבודן של אורה רטלה ל א הוב את בז
ההנוריות מעלה אלותם. החלמן הנ' האדם אשר הוא דאס
חצארה, ולהבב עט. במל מה שהה לא ידע
במיחשתה, דברו ומעשיהם, ואו רגלה אורה ברקע
ההענינה באל אלותם וזה, אשר הוא לבודו אתה. האבירות
ההנוריות צי שולטן למחוקם בז'

אחו! בזום בעור דבריו אלה קבישו המאמר אשר
בקהлом מטבחו ישראלי הראשוני: כי קשיבות הפלחה
ונזקקה. מעבירין את רוע הדור, ואשר אגדים מוד
נהרו בו סכנות: צום, קול, מטבח, ואשר ישיב
האדם ויקרא צום לכל מחותיו הביטחים והשנאים,
יענזהה פכל דבר רע, فهو והבל; ית פל כל ימבדק
באלהותם או החזיות, השותה ומשוה קם וטול, על ידי
הזמן לזו ו��ול לבבו הבנני, במתיב: צעק לם אל
אשתי נאיבת ב יה לבי ובשלו ורנו אל אל זו
קלהותם עד כ ואחר זה ייעלה בצלול ומשהן, בפזען
צדקה והסדר עם כל יצורי הארץ, מעשיהם אליהם,
או יעבדו פניו את יי"ה ע הנורתי דודים יתבה

הפטבי קרט, הפטאים בוט אגןנו, נו לוי אט
הדרך להרחבת והתפשטות הגבול של בם האמינה
ווועו לונז כי יש זו שלשה הקליקס: ראש, גוף, וסוף.
בראשם פון, ב שובת הטעוד הווא, ג פ ל. ה. והסוף

בראשית, טרם כל דבר, כל איש הרוזן ניל אביד
היו עולם וועל שעל המזב יש מחות נפשו טבבת השקר
לבו ובשוו לדברים עוברים והבלם, הטעורדים אוין
מטה טמה וטהריכם את זו והוד אויר נר ה', נשבת
חישם, השוכנת בקרבו-טרכן^ה הוא, ל' ט' ב' מפעיש
הבל ותעהוים, להסב פנו אפיקס המכובה ולעוז
אותם אהרי נו-וותאטן לתקן את הוך גונו ולציד
את כל פנותו לבבו טבל ציר חרו וטחצבת בהו. שנוי-
אחריו פן, באשר עשה האיש בנפשו מחרת החטאנו,
ונקון חייו היפניתם, יבוא לדי ת פ' לה: שפוך
שיזו לפני יוצץ, וובקש קרבתו אליו, למן יכול
להתרדק בו לאקלט בקרבו או רבד בבד מלבדו, שהוא
מלחות כל עולמיים, הטשלת בבל זור, ולאחד
רוחו עם רוח אלחוט אשר הוא, הבדע, היודע והזועם.

באמור: כל ברכה שאין בה שם וטלאת אינה ברכה, ברכות טב — חשבו: כי הבקיה, האל שמי, אשר שברא את העולם הוא בבר יושב במל ואין לו לעתות עיר בבר כי אם לא זיזו: זיזו יוס; לעסוק בתרוד, שהוא בעצמו בבר תענה ליטראל בסיני, ליקיט צוות, להגיה פטילן, נטנו ונטרו, כי כל הבראה נעלמה ורק בטביל, בני האבות אישר רק הכה נקראים יאדם, ועכבריהם למקום; כי חובת כל היהודים היא ליטפוד והתריגן במצוות בכל רצוקין ופרושין וולאות הרבות, שנתנו הראש למשה מסיני, וכשה שטפוד ותיק עתיד להרשות אחרי כן עד קין הילול. מצד טב כות, וזה הפרושים והחלמוריים קצורי רעה וחותמי כה להטפוד ולהבון בחטלת טלוות ישותה תעפה וזרקה רברוי רוח וחיים, ויהו במו רק ואת: כי תושבה ויה, לירוד טאו לבן ליבור עבירות: לאכול בטל וחולב יהוד; לאכול בטל עוף שנשבר עצם בネפו, או נקבו מעיו; להוציא דבר טישות היהוד לסתות וריבים בטלת; לאכול לחם בצל נטילת ידים קודם. יודע אם כל זאת לודר במצוות רבות: בנטילת לבב וארטון, בתחת צליהם

לדאות בשכלו ולהבין דעתינו, כי אין רע וטאות בבל הנונה האלהית ועצתו הרכבת, יין כי טהאל, יהוה, המוב לבב והטרחת על כל מעישו, לא תצא הרעות. ב- כל אשר עשה יהוה, עשה ויעשה, אך טוב הוא מאור טבל האטור עד הנה נקל לבב, אהן, להבין, כי שיעור ומרת ההבנה במושג השלוט מלה האלה: תשבה, הפללה ואזרקה הוליס בשיעור ועינן ההבנה וההשנה, אשר הוא בבל בטה וזכה מאגש אמנה במוחות העצם של האלים, הבודא וווצר בבל, באיכות הה: לו תו לבני אדם ובכמויות מלאות החושלת פבל, הפרושים וההלויכים בעקבותיהם, בעלי הצלאות, שהבניהם והשנתם בעוצמת האל דיו קזרות וחלות, הבינו על הבודא יש באין, רק בעל טבל רול ורב בת, שברא ליש בששת מים מדינה נדולה ורחב, ויצר לו ששים רפוא אגש עכרים, אשר יבואו, יום יום, לפני בבא בבלו להשתהות ביראה ופהר, כפי כתוב הדת אשר יצא מפלגינו. הוף העבוזה האהת, העבר הנאמן יקבל שבר ידוע בימים העתידים, והעבר הרע —את ענסו, לנְקַנְנוּ לאמר בכל ברכה, בלבד העולם

הן ליטראט', ומחר לבוא לבית הבנכת להחפלה צעק
וקורא אמן: ב ב ל ב ח א ; מנגע את עצו לבל רוחות
העלום בעית שבעארך ב א ח ר ; דוע ב מ ו ד ים ערד
שלחוותיו בתפנקות; שב ובא אל בינו ריקס בבל נש
בנימי, וח' וקדושים, אולם בבל בל' שנאה, קנאה ואבה
לאדרן, לשבנו ולרעהו כבוחו.

ביטים האזרחיים האלה ריבים מהאינו בני ירושאל
בבר דרלן, בבל ובבל, להחפלה, אים ווועדים מה קעט
ל ה פ ל ה ז. רבר הפללה היה צאחוק בעיניהם. אמר
יאברוי כי הפללה יפה ונאה רק לפני גינוקות של בית
רבקה, נזירין לזרגול את עצם בקריאת עברית. אם
שאל נסאל אותן: על מה באטו בהפללה הטה ישיבולע
רברוי טען, לאט: הלא זה 1800 שנים שאנתנו מקיימים
בכל הארץ במצוות, בדעת הרבנים, האזרחיים שבאהרנים;
— מהפללים שזריות, פנעה, טעריב וט' מופע וגעילה
— צועקים: זיא נס לקבין נליותנו. — מהלט יושב מודע:
כל אויבך מורה תערך, תשבר, תכבר, תכלה, השפילה
והכניינע. — מפורים פריטות רבות לאלי אלפים עניהם
ההוירס על פרדרנה, ובבל ואה, ערין אנהו בפירות

שחורות ומרובעות, בשתיית שלוש קולות של שופר
בראש השנה, וכדעתה, פלה היא, לאבר אך בפה וטלפה
בבל יום פעטים שטע ירושאל, ולואריך ב א ח ר ;
והחפלה שלשה פעמים בבל יב. יה' ברכות. בין
הברכות האלה יש לבקש: כי יברך ה' את השנה הזאת
בשניש הטובות לברכה; כי כל המינים ברען יאברו.
זדקה היא, לקים הצעזה של עטן תקען ליתען, בלו
שיט ריש אכחח ורוחחים, לעננים, הטהוריים על הפתחים,
פושתת, החסידיים שבעם הוהרים השתרלו לתען קודם
הפללה פרוטה לעני, לעין לקים בוח הפטוב: יאנאי
בצדך אתה פניך.

מה הטע הערוי והאזרחי של למורי התלמודים?
אנהו רואין, כי נפש איש יהורי, דשאתקת פצדר
טבעה האלהות, להרבק פיזערה, להחות בנועם ה'י
ולברק בחיבלן, אשר כלו אטר בכוּה, איננה שבע רג'ן,
כי קשה להש肯定 את רעבונה הרטוני בבל התפליה,
פייטים, סלחות וקנות שלעליעתו אותה הבנכת היהודית.
האיש יהורי טשכיס לקס בזוקר; מיטים עליו טק
כלא בספרים: סדר, מהלט, מעבדות, שערן ציון

לא יספר צבא השפיטים ולא יסדר חיל הים בן ארבה את צץ דוד עברי ורמיה לנו. לבן, עט, נס פשיטהך, נס פטלך, נס נזרקה, לשוא וויק, להען, יעד הנה פיעולות עילך לדרעה, כי היו ללבבות המשבבות את אהוזך עם דודך, קדוש ישראל, עזיה חתך ורוח קורת האמת שנתנה לך בורך אורייתא וקורשת ביה ישראל חור הואה).

החלפה, שנולד בארין שער, יצא מבכל ובכח את עין התורה שבפתח: לך את כל קהיל ישראל. הוא היה לישואל כלביי סחבות הנפולות על הות הברול אל הטעלענעראף, אשר בשאנן בקרבן את מה העילעטעריע השוטף בחרות, מונעים ומעזרם את טרצות העילעטעריע אל מקום הא שדר יסדו לנו. צמו בן החלפה שנע את מדרונות האור אלה, המבריך ופראי סקעה אל הקעה ברבבי הטעבי קרט, מבוא אל תוך לבות בני ישראל, ויטרים בלביהם. והחלפה, הוא המפדר את אהורותם של ישראל עם האל האמת הנכבר והנורא, אלהי אהבה והשלום. כל הרים והלבות טל החלפה, מה העונות שהברילו בינו-

ופדרדים בכל ארביי פנות הערים, אובדים ונדרדים סידי אובניין, אשר יריהם הולכת ורטota. עריין עינינו בלוט מוחלט ומצפוז לישועה כי איננה. הוי, אוטל אעה, יתאלא: דודך אהה לדוד החללה בטהלה הרוון — (ענגלשע שלאבקוין) — כל הוי. ביל הרף, הילר בליעיט אט בטעו פטאלים שניט, עד שבמעיין, גרטס הקטנה מטבחען, אך רעבן בטעו בטעו עופר וואופר: הא! הא! אבוי השיטים. דלים ווים, אך בטעו עליו הביבר ובריטו תכאב, מורה ומלמזה, הטרושים, הטרידו בענן לטרוות בין הדרכיס, רוחחין בקר רעפם, את הטעים בן הארי. הרוחקי טנק את האריון כל עד מעל להתקיע השבעי. ואותה, עם ישואל, הושיכו מפחית תחתיות הארי, נס על הורקה- דבר האלים, אשר לעולם נצט בשיטים ובארין — טשז דים ויבששות, נתנו לה באורים ופדרים בכל העולה על רוחם, מבלי פנות אל הרים אשר לה. פדר אהה, לאלהים, אשר הוא אלהי עולם ואלהם חיים, ופדר האני, לעם ישראל, עם עולם, אשר פלאו מושע דוד בראשו, והנתברך, כרבך ירמיה החוה לאמר: כאשר

ובן אלהו יטראג, והמה הסטירו פנים פנוי מלחמי
אל הפלגנו וטודשייל לנו בעית צורתנו כי אין קורא
בצד ק ואן נשפט ב א מ ז נ ה ישעה נט ו-5.

באשר הגעה הilet אשר יערת האלהים למלות
בח לעין כל את אהבתו הרבה אל העירם, והפכו
להושיע ולען כי עולמים לכל האבמי, וורה בשפט
יהיה ט שהוּן לckerא דרור לכל יושבי גבל ולנאול
אורה מחרת עז שלטן הבודדים, אשר נהנו אותן
באפטורופים שנפקרו על יורשות קבניא; מהזיא אותן
מעברות קקנו העולם, ולהלטס ה ו-7. שלה לטט
את בז יושע, אשר היה מאשה בריך, לעין יכלו על
ידו לקל את משפט הבניא ובות הנורלים, לירר
ליושה נלהה, אשר היה עז בה התח פקורים
ואפטורופים שונאים.

בימי הים כל איש ישראל, אשר ובה להבר
את יושע מנזרה, פי הוא זה, אשר בתב עלן ט ש ה
ו ה נ ב א י ס: המשית והבן אלהם-ההה להרניש
בנפשו את נורל המורק שבען בין אביו שבטים
ולבקש לו המתיב אשר ילק בו ויעלה ויבא אל האדרות

והדוקות השלטן ביהות, והנתק, המבשלה לוקס מפער
לנו: אדרן הילטיזדים, מבקשי זהה, גנט לנט
ישוק, אשר היה הדרבר שהות לבשך - הארבה
הבאורה את השיטים והארין - הנו לדר מאל הום
ואשה, התפלל הנזחוי, בפנום, יחת אהבוי
ישטנוי ואני תפלות תחליט קט כי יואמר לו
לפדרנו להתפלל - לא מה, ואיך להתפלל - רם
צוף, להתפלל, הפנום, פדרט איז, אהנט, הלק
הווער כי, נובל נב נן להזות קפיד ב תפלה
בד ב קות ואחרות יס ה ב ג, הוא האל האדר
והאמ, ביהודא צלמה; וילידי זה להזיל את נפערנו
בחשוך ותרע אשר בעלה הוה, יואמר אליה-לבל
לבלבוינו - כי התפללו איזו: א ב י ג נ ש ב ש ט י ס
הבונה, האטנו וריעו, כי יש לך א ב שיטים, המלא
אהבה והסוד לבני ירושה, ואט, גבנום, טחויבים לאחוב
אortho ואת כל אוצר ל, מלאות רוקזונס-ולא רזונס-
בשיטים בפראק, בפי הברל, כי את השיטים ואת הארץ
הו א פלא, בעקב ואת גטעו אן הגזקה האטוייאן
להשיב, בעית הטרפקותכם עם להם קקם, לכל אט,

רו' הדריך, בזה, כי בעית שנותה ממענו כל, למילנה מזכות האנוש. הקוצר יומינדר בבל' וגשם - נבוחו לרעתו ולבנק, כי כל הנעלמה ברצון אלוהים חיים, הן בשתם והן, באין, אך טו ב' הוא; כי אין חקר להנכותו אין קין לחסותו ואפסונו. נס טשת, אבוי כל הנבאות. מכפר לנו כי בעית שקשה היה עליו למסבול ולסתוא נערת יהוה הנוראה ואיזמה, לכל לבוא אל הארץ הרובבה, כי העה על מהשברתו. כטה ניעו יג', כטה יסורים כבל' מצד אחדו בני יטראל, עלייה, ולבסוף, באשר היע עד פה, אל קין התלאות הרבות. אל מוקם ערבות יריה, נבר השער לפניו, והוא אינו יכול לבוא אל ארץ חתנו, להנחיל אותה אל עט יטראל, אשר מסר נפשו והוחז בעידן. בעית יין הואת, עמד עצמו בתפלת לפני אביו שבשתם, האל העולמה נבורות. בבשטים בבראין, ונראהך עט ורצונו, וירוח לו וושע. הן נוכת לרעתך כי עברת הי' בו והנורה לבל' לבוא אל הארץ, הנה, לפי עיטה אל עליון, לטובות וקומות ב' ל' עט יטראל והוא ויתעבר הי' כי ל' טע' נב' - לבען ט' וב' ח' נב' ובאו לא חסיף עור לדבר דבר בות', ולא התרעם פל'

במחשכה, דבור ומעשה, ולכלוח נס לטי' שחויב לכם. הארון ההורם משאר חזרותם, טבל' יתשבו בבורותם, כי מלך נורא ואוותם להם בשתם והם אך עבדין, ולן מוחכם אך לראי ולפדר מפניהם ולעלותם מעשים בקון ועבר פנוי היראה, הן בתקום שיש' ראה ופדר שב אין זדקה.

וה היה עני הפלות כל האבות והנביאים, אשר נאבר עליהן בתהלים: אידה ועוק נומלטו בקה בתהו ולא בזוש' (תהלים כב), כי הפטיטים וטרי לבב אלה, א-טיר חזו את האליהם, בעית שפכו לכם לפני יהוה נאהרו נתרבקו עם אל האמת והאחר ולא בקשו שום דבר לגנא עזם ולזקחת רצונות: לברך עליהם השנה, ולהטביל ולהכני שונאי נופם. באהבותם המורבה לכל ציר של אביהם שפטיטם, המת, בקשו רק רבריטים המטבילים לאשרה והצלחה ב' לה פ' אין ה' א' נ' ש', על הפטת הרבריטים וההקרת הנפיטים, והיכללים לעזר ולעקב החפשות חסר ואהבת אליהם בכל התבל. לאות המתפללים האלה שט' שקראו נגענו, ופבוא ישולתם. כי, נתפלא רצונות. שהיה אדר עט חפץ ורצון.

בא אלי מין הירק ואין לי דבר לסתום לפניו... ווּמָן
לו כל צרבן, הוא רטטו לנו, כי בחינה הנכונה, אם
הארבה נקייה והבקשה הנעשית בשיטה פעילה וטובה,
היא, באשר המבוקש איננו מבקש לזרק' וגנטה עוצמה
ועיאוותם, רק דז'ירק' הבלתי וטבתה תברון, והתמס: באשר
בקש האיש בפניו או בזאת שמאןן מן הדרק, ולא בפני
העבן נפשו או ריעבן אשען ובעינה, יש לא לו ויתן
לכם, ד ר ש ו' ופיניאן, דבוק' וויהה ללב. אהו, חפסו
נא דרביכם, והתבוננו נס אסם, אם באמת אסם אהובי
עם ישאלאל הנבזזא בעית גנזהה ובהחבהה, במו בחזות
חלילה, ואין, דאל יסם להוישע לו. אטרא נא בזדק':
הויש בכם איש אישר לכו חולה על צורה עמו באטמא? ז
האם ביע אדר בכם על בריבו ביטר לעט אבוי
שבעיטים. תלחות ולבוקש טפנוי על הלוח בפוד כעס
ישראל בפכה, ולא אמר בביבו: ישב נא טרוון אבוק' וויהט
על הרעה לעמך? איז לאויה בושה! עיטי איש פזע
מכבשות רוק אל עיטי רעהו לאמר: מה הנזהה הויאת
ליישואל? עיניכם נשואות אל מיעשי טופרים - בעלו
מצבוי עזים - אויל הפתה במאורתיהם, ליטז עליית

ובכל על טהותו של הקביה. משלאות לבבו ובקוצתי
הו רן טיטראה, כי סטה ישטעו אל حقו יומה
וירבקו בו ברכבות האטמי לטען יהו להם חי עולמיים.
בצתיו: יאקס הרבקם בהי אלחיכם חויס ללבם הוועס.
אהוי, דיע, כי עיקר מעלת ההפחה ומלה פערו
כברות הוא פוה: כי היא החתולות וטולות את האזקה.
בעית החרבאות ובקראנו, כי דרי הפלת, עס אבוי
צבאיים מטעוררות בעז אחבה והבהה כלל הבריאת
מעשה אלחינה, והנה הוללות וועלות מחרגה לטרור.
עד שאחננו טרנישיס בקרבען את רוח בנן, הקורא.
אבא, אבינו: רוחו של זה הבא לבקש וולושע את
בל לאל; רוחו של זה, שהוא העבלה בברוב, ואני
עבלה; רוחו של זה, שהוא צורקה בפנוי יהוה צדוקין
נקש בשם יושע וונען לנו את דבר אשר נבקש (וירען 16:16)
בי הוא ח א בה ו ה צ ד ק ה, השמי בחותם הפתוחים
שערום ומשנים העדים והפסדרות את כל עניין הנולב.
ובורי את טשל הארון שאמר לילטדיו: ט' בכם איש
יהוה לו אוחב והלך ובא אליו ב ח צו ת ה ל ילה
ואבר אליו ד ר ירי הלויג שלשה בברות להם כי אהבי

— 112 —

לפוכה, ואותה הוא אלהיכם ורבו בקרם אמרם בווים
יעובים. אם צעקים אוי ! אוי ! רק לעarbon בפספכ
בבוככם הרטוי וברוטה, ולפניהם חוק טישועה דרבינו
שאנטיכם. שׁוֹבֵבָה שׁוֹבֵבָה בְּיִשְׂרָאֵל, שׁאַלְוָה נָא חַנְנָה
וורחמים בשם ישוע הפסח, אשר הוא אהבה החטול
וריכולת לנצל זונשא אהרכם כל ימי עולם. ונתן لكم
בכל הسؤال יתן לך אמר הפסח, הורשתם כל חז בנים
לדוחה אלהיכם, ותהי נם יורש אלהיכם על ידי ישוע
הפסח. יהי שמו מברוך לעולם. אמן.

22 אדרי 1888

ישעיה כה, 15 יוחנן יט, 7

את הבהיריות! היותה הוא הערב שבת
אשר בו עיני הלב של אלפי רבבות אנשים ונשים
נשואות אל אחד הבריט אשר בעיר קהירני ירושלים
גלויההא. להבitem אל אדרון השבת, הבן
אל הים יושא הנזרן, המודרך והטעה ביר
רשיעם, מפשיע עמו נג נג למן.

— 115 —

באלחזהו, בנצחזהו, ואטיהזהו, פאסר נלה
ואת האין בעזמו לקליפה ורתו ביד אדרי הקומתו
מן הטריות ולוקס 24, 25, 26, 27, על זה רמו נס **בלוט**
הקרוסט. בבל הפלות שטהב במכבבו הראותן להקונטה;
בי הפשטה מט بعد התאטוטו יפי הפתותובי טו;
ויל נקבר כי הווקם ביום השלישי יפי הפתותובי טו;
טנו, 3-4).

הברוב מללה לנו כי אדרי ישראל **המגנט** הוא
אל ט טה ר. ר. וילעה 46, 47 כל הטעו ווילו;
אדרי דין לאובי, לא טב, לא טב בסתור בזור. צפין
וילם מעין איש פלוי העוות הו, עד העית רצין;
במו שאברד המשורר בהרלים ולכ. 20. יונה רב מזקף
אדרי צפינה לדראה, פעלת להווסים בר, נגר בני אדרי
(גער הו צויסו: נגר עני ני ארטו).

לעיז האליזט האב אורות חפין לבו מקרם, לקבץ
במלאות העוותים את כל מה שבשים וכארין גחת
בנו יושע המשית, נזנה בקיטי וכתר התרבות קרט.
לן התרבות והחומר. אדרי, בחפין אל דעת, נבילה
חכתרם שברו למו בזורה, ראו בכל מסטרו משה

— 114 —

נזהה נא, ברוות, נס אנחן היום אל חחן לסתנה
הטלטדים, הטרודים פום בקנית בשר ווים על שbeta,
ונראה במלר שלם, ישוע. שר החיין בענרת קז'ים
שעטנו לו ביום שעלה מלאת אבוי, אשר נזנה לו
לישות; ביום שקרה לפנו: יהו כל הוהדים!

כל איש פאנש הרטון, אשר אין לו חותם
לנשת ולטבז בזקם נזולם. עת יחפין לחוזן שחוק
אי הדר כבוד פני המלך, יפה הארו ומרוארת בטנו
שם באטת. זה הוא צורך לבקש לו עיר בהבל וובית
המנדרלים ומקרבים את הרבר הנראה (מיינקל). פטו גן
נס אונגן, ילדי הפשלה, קדרו ייטס ושבבי קלן, בחצגנו,
מרחוק ושפלה צבגנו, להליג שטן פעם מהבדור והנורילה
הגעלים, שקנה ונחל לו המלך המשית, בתהתו ועינוי
שבבל על הצלב, דחין לנו לבקש עיר מל הרטובים
שנאברו על המשיח של ישראל. רק בעור הספר קדר
יס לנו יכולת לבוא לידי השנה קמנה מנדל גות
הנזהן, שנאי ישע בן הרטש מגנזה את העילם,
בלבציו דטא עדר ובהבגעו עד טה, טה הזילבון,
ביערים נקרי רעת וכבדי לב אנחנו טה אס'ן

לרבן, וידע השיב את הוי והלנים הנרולים וההלךות דבריו הבודדים בירושלים בימיים ההם; האיש אשר עירונו נאכנה, מספר לנו כי הסבה של קדשוון הנדרל, שיביו זו החבטים להרע האלה, היתה תורתם וצדקתו ע"כ בם שהקימו לנו. **בעל! האכוב!** קראו בולם בפה אחר, ויאמרו: תורה יש לנו, ועל ע"י תורתנו הוא חיב טות, כי עלה עטנו לפנ אלחיס, יותנן יט. ח. לשונם פירע עלייהם, כי רך על פי תורתם, — אשר עיר עקר ובריה מון. יט ולא על פי תורת אל הים, החבטים יושע לפנ מות. אלם, על פי הזרה שכתב משה והנכבים, לפי שהבינו וכי טו אוותם או השורדים שבעם יזראל, זה ישוע. באמת, הבן האלמי, אשר יהוה האב אמר לו: **בנני אתה אני היום לירחיך ותתלים ב. ח.** אני אהיה לו לאב והוא יהוה לי לפנ (שטואל ב. ג. ייד). כל יראי יהוה שבעו לקל עבשו הצריך שאמר: כי הן קרא הפתוח באליהם לאלה, אשר תורתם אלהים עצם. יותנן. (33) הבודדים והסופרים היו נבורי הזרה וגנש חיל למצוין בין דבריו הזרה אלמי אלפדים הקם בענין

ותנבייאם, המעידים על המשנה יישוע, שעלה בשרט
אארון ציה רך רבר רמלציה, מגן הלשון, ורבר האב
ונזמא. ולא יכול לbuatו בהתביבים האלה את זה
אשר פרב משה בפער הזורה והתנבייאם, את יישוע
מכזרת, נס קשה היה להט ליטומ אט רבר המשיח
שרוי בד בבד עם רבר התנבייאם (יוחנן א. 48 8 46)

רבי הרים רשות מי ימצא איכה עיר באבו
אדני את חכמי ירושלים, אשר התרחלו לפני המן עס
ההורים בעומק חמת תורמת ובאהבתם הנשנית
לארים ולעם. צור שוראל השיב אחר רעת ההורשים
ורוגבנש. יונתן מץ את בבוד או ר' יושע הראה
ההורש בן קאייף נג מפער ישייה שקראי באניכט
היום, והשאר מנבאות זכריה הנביה י-ה ר' על בן
גלאו למצוות את י-הן אלחמי שהצעין האב ששבשים
יבננה אלחות. הנו בכוורדים ולא הבינו את הפלך
על בית יעקב לולם במלך ההורדים אשר לעני
לו יירקו בפניהם.

וקורא הכתוב בחרורה: לא תנתק, לא תנתק, אף
אינו... כו' ש' בחרורה. בינו ורע, כי לאיש המשוקע
בל' ימע' בזאת' נצטט, החרחה נצטט ורעו, ימע'
כי ימע' לפרש את החרורה ולפנזה את מצוותה
קשה מאור לחרחוור משברין נאורה ושלום עיתו על
הולדות הדיס שן, אוור הדיאו ישע מנצרת, בהויה
פה על האדמה על מעשה עבורה לקים ולבלאות
כל פקודו גורה אלה ים פוצע ורבב, על
עיניו על מתרחשות הצליבה, על תקתו בים
השלישי מן הפתיס' מה נס, להפר זו את הפשיה אין
אלדים חיים קבלה החרורה.

היריעה של ביצות החרורה וווקורוקו, ביל' עישין,
ביבאה לורי הטה ומות, לורי קרייה: הצלב! גלבל!
אבל קים החרורה - הזרת אלדים - בוצע, בבלוא
ובורות, ביבא לורי אהבה, עונה, שטחה וטלום, אן
אפס, נירבוח, חסן, ואמונה במשיח ישע, אונר, ברוח
וברוח, בטל את מצוות החקים של החרורה והעטינו
לעלם עי אהת: ואהבה לירק פטוח. יתנה ואת

שכיתת השבת, מורה כלום ווחזיצה ידים, אולם למשגנ
ולחזר בן החשי אנש בילען, שנצלבי ליטן ולטטאל
של רישוע מצרת, האיש אשר יהוה הביע לו את
ען בלה' ואת זה אשר הילה לסת נפשו ואת
פושעים נסח, לא יבל, כי בגדה עיינס, נקירה רעום.
בעיר והודא נטלאו לזרעם דברי רותה הביביא: אויז
עמי אותי לא ריע, סכלם המה ולא נבונין.

ארכוב אדרו שיט על לבבבם הרבר הוה: כי
באיש אבותינו, הפרויטים והסנהדרין, ארכוב את הבהיר
להבר בישוע מצרת את משיחם: הן אלדים חיים,
שיט ל' חיים בעצמו והנזהן חיים לכל
הבא אלוי על כי הו חביבם בעיניהם וצנאל' עורם
ויטטאו' כל מבעבבם רק על הצלחה ע' פ' בחרורה,
המביביא אך קצ'ף, חט' א' וס' ות' במו'ן: במו'ן נס' לכל
אחר מאהנין, מס' הום, יקשה לו להבר ברעפו וההביב
ברחו את במושיע של העלום ניאל' נפשנו, את
ישוע המשיח, אשר הנ' הוא אה' ארכטול מס' הום וס'
לעלם וער, אם הוא יהוה חכם בעני עזם, מטהל
בזירות הטרע אשר יוו: כי הוא הלאן חביב, יודע

וחתומו נא את הטאותיכם והטלאת אבותיכם, במלל
אשר מעין בן אלהם יטוע ומשית. אמרו נא בית
ישראל אבנים בדנו בזאת העינן, איש לדרכיו
פנינו ויהוה הפניע בו את עון פלנו כי
גנור מאירין חיים בפשע עשי גנע למן כי
אך עם ישוע המשיח הדרה, והדא פרה את ישראל
בכל עונתו. אמר

היא מצוח אמר הארון: כי תאהבו איש את אחיו באשר
אנבי אהובתי אהבתם. (ויהנן 5, 12).
לאו עיניכם, אוח, אל הן נלטיגא רואן, כי
שם פרין נפשנו בקהלת אלהם. אשר זהה לנו על הר
עיבל; כי ברפת אבינו שבשבטים נברו שם על בריתנו
אשר הנה לנו על הר גייז. הפטו על הכלב על
המשיח והרואו ברוח, כי הו השער להן צדיקים יבואו
בז; המבוא אדר, שנפוחח לכל בני אדר. יהוה טי
שוויה, ערל או מִדּוֹל, לשת, ברוח אחר, אל אבינו
שבשבטים. פקחו עיניכם וראו את ארון ההבור יושע
הלוּפּ-סָה נארד הבחן הנרול בהווינו ובכדרת
חאתינו! טה יפה אף געיס ודרעה זאן הנרול בהווינו
שה האלוק, הנשא עון הדול, וכוח שלטונו, אשר
בא ויבשש שלום לרוחות ולקרובים, לנברים ולאורהים
בישראל!

אוח! אם נפשכם יקודה בעיניכם, ואתם הפעם
להמנות בין אוחרי קריית מלך רב, בקרוב הקדושים ובמי
בית אלהים, ברגע בזאת על בריבים לפני מלך הבהר
יטוע, הנכער בערכם בעתרת קוזים. הפשוי על לבכם

— 123 —

אייה? ובמה נוגע הערב שבת הוה? אין אורה גלוות
הבר ושבלה רעעם שללו מטה כל טוש והבנה בטלת
ינוד ונסא, כל עוד אשר לא יעיר עליהם החות של
חראות והבשוש. קריאת שם ינוד, מנטש נכבר פניט,
לרבך מנטש ורונני זהה לפה, אולם, זה הוה באמת
ינוד הוה, וזה יערב שבת, והויזר לבעשה הטה נוד,
שחטא נוי נוד נוד יישע ה נוד ול ובן עליין
יבקירה מלך רבי ירושלים, על אין שבר נוד נשברה
ברניליה בת עבנה.

חטא יורה ואט, הבחוכה פאו בעט ברול על
ספריו הארבעה מבשרים, יערנו-לאבן לבנו – החותה
בכ' לוד לב אחותו הירוחם השלו עיניהם פראות
את האתות אשר נתקן לנו אלהים טראש, כי חפץ
ישועת הצלב הוה. הבהיר את איזום מיטטו אל
רבר הנקבאים, אשר בשטו טקרת את הפסית,
ויטטו את לבבם מהבן אמורין בן א' היהם חיים
ישע, הנולות פטל שד ה' היה, להחות העצמות
הביבזות, נס הוה והבה מרים ויעצבת את רוח הקrust,
הכפיה הוה למאכינס ביהוה ומשיחו.

ל

נודיש ביום ערב שבע,
יום ענין החשין,
7 אדריל 1889

ישעה נג. לוקס כנ' 44-27-44 >

אחי, בני עמי! הום הוה יקראו לו המשיחים
יום הששי הנודול. נס השבע אשר לאנני פסה המשיחים
נקרא ינודול – אול, מים יקחו ההוגדים לקרוא את
השבת שלפני פסחים: ישבת הנודול.

ידעה, נס ירעען, פי קונטנרים, בשמעם טפי
אלפי רבבות אנשים, פי נודל יום הששי הוה, טמלאם
שחוק פהם ובלענו טפה ישאל: מה יומ' משיחים?

התוֹרוֹ נָא אֶת הַמְּתָאִים וַחֲלָתָ אֶבְוֹתִים, בְּמַעַלְמָן
אֲשֶׁר טָעוֹ בֵּן אֱלֹהִים יִשְׁעַתָּה. אָמָרָ נָא בֵּית
יִשְׂרָאֵל: אַמְּמָן בְּלָנוּ בְּצָאן הָעִינָן, אִישׁ לְדָרְבֵּי
פְּנֵינוּ וַיְהִוָּה הַפְּנִיעַ בְּזַהֲרַתָּן בְּיַד
גָּנוֹר בְּאַרְצָן חַיִּים פְּפַשְׁעַ עַטִּי גָּגָל לְפָנָי
אֶךְ לְסַעַת הַמְּשִׁיחָה הַפָּרוֹת, וְרוֹא יְפָה אֶת יִשְׂרָאֵל
בְּכָל עֲוֹנוֹתָיו. אָמָן

הוּא מְצֻוּי אָמָר הַדָּרוֹן: כִּי תָהִבְךָ אַיִשׁ אֶת אַחֲרָיו בְּאַשְׁר
אָנֹכִי אָהָבְךָ אֶתְכֶם. (יְהוָנָן 15, 12).
שָׁאוֹ עִינִיכֶם, אָחָן, אֶל כָּרְבָּלְגָּא אֲרָא, כִּי
שָׁם פְּרִין נְפִשְׁנוּ בְּקַלְלַת אֱלֹהִים, אֲשֶׁר צָהָה לְנוּ עַל הַ
עַבְלָה; כִּי בְּרֹבֶת אַבְיוֹן שְׁבָשִׁים נְבָרוּ שָׁם עַל בְּרֹכַתָּו
אֲשֶׁר נָתַן לְנוּ עַל חָרְבָּנִירִים. הַבְּטוּ עַל הַצָּלָב שֶׁל
הַמְּשִׁיחָה וְרוֹא יְבָרוֹ, כִּי הוּא הַשְׁעָר לְהַזְּדִיקָם יִבוֹא
בָּו; הַמְּבֹאָה אָחָר, שְׁנַפְתָּח לְלָל בְּנֵי אָדָם. יְהִי טָ
שָׁהָוֹת, עַרְלָא אוֹ מְרָלָא, לְשָׁתָּה, בְּרוֹחָה אָחָר, אֶל אַבְטָ
שְׁבָשִׁים. פְּקָרוּ עִינִיכֶם וְרוֹא אֶת אַדְן הַכְּבָד יִשְׁעַתָּה
הַצָּלָב—טָהָן נָאָר הַבָּקָן הַגָּרָול בְּהַזְּוּחָה וְבָחָר
חַפְתָּנִים! מָה יִפְהָאָה נְעִים הַרְעָה אֶלְעָן הַגָּרָול בְּהַזְּוּחָה
שָׁה הַאֱלֹהִים, הַנְּשָׁא עַן הַזָּוּלָם, וְכָה שְׁלָטָנָן, אֲשֶׁר
בְּיִשְׂרָאֵל!

אָחָן! אָמָן נְפִשְׁבָּה יִקְהָה בְּעִינִיכֶם, וְאָמָן חַפְזִים
לְהַמְּנוֹת בֵּין אָרוֹחִי קְרִיתָה טַלְקָה רָב, בְּקַרְבָּה הַקְּרוֹדִים וּבְנִי
בֵּית אֱלֹהִים, בְּרָעָו פּוֹם עַל בְּרַבִּים לְפָנֵי טַלְקָה הַכְּבָד
יְשָׁעָה, הַגְּכָרָה בְּעַדְכָּה בְּעִיטָּה קְזִיזִים. הַפְּפִי עַל לְכָכָם

— 123 —

איפה ? ובמה נתנו הערבים שבט זהה ? אין אורך נלומת
הבר ושפלה רעהם שילו מטה כל טוונג והבנה במלות
גיהול ונשוא, כל עוד אשר לא יעד עליות וחוש של
הראות והבשיות. קראת שם ג'רול, מרגש נבגד פניבין,
לדבר פשוט ורוחני והה לפן אולם, זה רוזם באנט
ג'רול הא. יוס יירוב שבתי הוהיזבר לפעיטה חטא ג'רול,
שחתא נוי ג'רול ג'ר ניר יושע הנדריל ובן עליון
יבקירת בליך רב ירושלט. על כן שבר ג'רול נשבה
בחלילת בת עמג.

חטאתי יהורה ואט, הפתוכה פאו בלט ברול על
ספר האבגעה במשירם, עירנו-לאבן לבנו - הרותה
נס כל לח לב אחינו הוהיזבר. הטעו עיניהם פראות
את האתאות אשר נון, לנו אלחוט מראש, כי חפץ
ישועה הפליל הוא, הביברו את אונס משפט על
דבורי הנבאיים. אשר בששו פקוד את הפסית,
וישפטנו את לבם מהבן אברוח בן אלחוט חיים
ישוע, הנולות פניל שד ה היה, להחותו הצעות
הביבאות. נס רוזם הבה מרס ויעזבם את רוח הקורש,
הכפה היהם לאבניות ביהוה וטשיטו.

ת

נראש ביום ערב שבת,
יום עונת המשיח.
7 אדרל 1889

ישועה נג. לוקס נג 27-44 כ

אוח, בני עמי ! הום הוה יקרוא לו הטשיטים
יום החשי ג'רול. נס השכוע אשר לאני פכח הטשיטים
נקרא ג'רול - אול מרט יקחו היהוזם לקרא את
השבטה שלפני פסחים : «שבטה ג'רול».
ודעתה, נס ידעתה, כי ג'רול, בלבבם, בשטעם טפי
אלפי רכבות אנסים, כי ג'רול יום החשי הוה, מלואם
שחוק פוזם ובלענין שפה ייאלאו : מה יוס טויטיס ?

— 125 —

יזרוו מרדת שחתה, ברם בז'ו היחיה, זהה לדם
בי' ייעשו את קרבן סכת, בלבבך ובכעקה אופר: יהי
הדם רכם לאות... ווארוי את הרם ופסחוי
עלכם ולא יהוה בכם נג' לפְשָׁתְּיָה, הוכנה, כי יש
בכלהה זו, הצל יצליח לפסח עליכם נס בלא סיכון
הרבך, אולם דם הטה של ובה פסח יהוה לכם,
בימים יבואו לא זה ולזבורן, כי אך ברם טה
הימים וטום אין בו הוא דם יטמי הטשיה, הטהרו
לפני הי' ולא גנחתנו, כי אין בפְרָת בלא רם,
במו כן כל יתר החקוקים שבחורה נגע לישראל רק
לאירועים ולרטומים, כל אש חכמה, מבקש את ואטונה,
ההפטן: נאלה וישראל הנפשית לע. ידי האמונה במשיח
ארונו היה לעולם, שומר אורות ומרבונן בהם הקי
חות.

אבל אבותינו המזאו, כי סרו מה, וקבו במעורים
ולא ראו בס' אמותם, הצללית הנרצעה בכם, את הטשיה,
שידיא גבלות הזרה, וידיאו בכם אן גל הולם של
הלוות ודרשות, אישר לא זהה זו ולא עלה על לבן
על זה בקון המשורר: יאחותינו לא ראיינו.

— 124 —

על פשע עם יתאל אלה יאגה מ' המשורר
אך בפטור עיר, שקראנז הווע בעפלהונג אורי שקונן
המשורר על המשורר פני אלהים טיטראל; על הלא
משען שטן; על ורחת חורף ובנאנז שם יהוה ועל אובי
ישראל, מוסף ואופר: כי היזה רע וצר לנו, בני
ישראל, הו. מה שאחנהן, בעזמנן, רעים והאטאים:
יאחותינו לא ראיינו, אין עוד נ' ב' א', ולא אנתנו יודרא
עד ס' ה. הפטור, ברוח קרטו הברהה פזק ערונן,
רמי על העלשה ורבים, אשר בחר אלהים להזות,
על ידם, לורען של אברם אוחבו את הרוך ילו
בו, לבוא אל נחלת האמת ומנות הרים. למן
יתברכו בהם נס כל נס הארץ, והם:

א) בראשית, עת היה ישראל לעם, בזאתו
טכרים מעברות להרות, נופנית, מיר מון לו אלהים
בצאות ותקום באלה, אשר יכלו היה לו לאתות על
חרות ונאלה הנפש, ונקנות לארם רק בעור וטובה
וסליחת החטאיהם על ידי ד' ס' בן אלהים המשיח הנשוף
בערגנו, למן המכין את ישראל לקראת חפץ והקרות
שעליה ברזון אלהים האב טרם טוסרות הפל, לצעיל

הועלם, כי בו צפנויות כל חכמה ורעת בלילה ישבו, בחירין, בבעישו הנפלאות בקרב עם י' ישראל, בפּרְנָן, בטיתן, ובפקוטנו לום השליש'ן ען המתים, באו לידי קיום נבן וראו כל האותות וההכנות שביברני הקודש, אולם שׁוּעָן זה הבא לְאַשְׁנָה לו, יואשר הוא לו הבה לא קבלתו.

רמלוֹן והקום הבנין של הרכובים באו לידי קם בפּעַנְיָן אונניים, א' בצד הארון ישוע וטלות, ב' מצד עם י' ישראל שבסרו אותו לליים, וולען עליו וירקן בפניהם על לא היכן עיטה ולא טיצה פגין.

אלם הבהיר בז' קיום הרכובים פצד המשית וטלות ובין קיומם מציד היהודים הוא רב מאה, בזנות המשחה ועבורהו, הצען ורעה שׁנְשָׁא, עניינם קשיים שפכבל, הטסורה נפש לבות-דעת הצלבחד באלם הוא בכוונה ורעת בז'נש' חפוץ וברצון חפשין, טוב הבנעתו לאלהים האב ואandal ארכתו לבני אום, יען, הוא, מצד האהוֹן, ירע מראת, כי שְׁלַח מיטים ארזה לחתת נפשו פבר בעיד רביים, ברעת וכונה השליט יושע את הרכובים, לְעַשְׂתָּר רצן אבוי שפחים אשר

ב' באשר הדבר הראשון, האותה, לא הביא התועלות הנרצה בו, בחר לו אלהים, מוחלתו על עמו, מלאים, אגשים נכיאים, וישלח אותם, הסבב וטלות, אל י' ישראל, לבשר לו בשורה האולה על ידו בנו יירדו אשר רצחה נבשו בו. — נס הצלבון מודה: כי בלהנביות לא נתגנאו רך על הפלשנה ומפני.

או רנו! אבותינו העלוינו במלאי אלהים אלה, בז' דבריהם, ויתעטעו בנביות והעלנו עליהם חמת הי' ער לאין טרא. רוחה ב. לו טן על זה מקון המשור: כי אין עוד נבאי, הפטעה, כי אין בישראל אמונה בנביאם, הנביאים שהגנוו לישראל מאיית אתרית באלו לא היו ו אי נ. מ.

ס' אחרי כן, באשר דבר ירוה, שהה בפי הנביאים באשי, לא רבר את לב י' ישראל הקשה ובאשיות הנספרים והפרושים, שהתעו אותו, שבב למצעבה, ובר אלה י' ישראל ברנו רחם, ופקוד את עמו על ידו דבר השליש' ואהחרו, וישלח לנו פרהו, באשר דבר בפי נבאיו הקדושים אשר טעולם, את בְּנוּ ותיר יְשֻׁעָה יהודע ער פה, יומת פורה את ואות קן

לאחריה לא המוציא של הבעל לא נולד בבית מלכים ולא נתן לו ברכות בנים יהודים, הן בשגדת האנשוי לא יבזו להשוו כי הוא נואם הוקם, הפארת ישאל אולס, מה מארך נדולת הפלאה על ראש היהודים והכובני הערוד, טביהם והארונות הדאמון בעת אשר אויר הבשורה בבר ואור לארון ולדרים עלייה; בעת, בפזרה שטוח עיר מכובאו נדול טבו בנים ובבניהם עולם; בעת שנקול הוא לארונות אך, בפערם, כל הכתובים שנכתבו עללו באו בדרך נלא, עד קאמ. בinalg אתם ספרי כתבי והקורות שטעינו עללו והוא עלה גלוט וברוחיות לבדורות אמת יהוד-בעת הואריאנט ישאל אלה עוד מעקותם לבם, יתהרו בבל עז ורפהש, חפש מהפושט, רבצוא באורים ודרם, דילם רקס, לעקם את כל הכתובים שנאמטו על יושען, שר החיים והבלוט, ולהפוך דברי אלהים חיים, ולעקב בוה את נאותה ישאל וושערת.

צחוק מבאוב לב הוא, לראות, אך ההלידים ישבבל דור ודור עטלו לרייך, לפרש ולברא הקאנַי גיג

שלחו. אבל עם ישראל מלא וקויים, מערן, את הכתובים בבל דער. הם שנואו את המשיח יטוע חן; מ: לענו עליו ור��ו בפניהם, ויקראו: הצלב! הצלב! על לא רבך, רק מרווע לבבם פקרם, הבוהה אמרת אלה הגדולה בפי נבייון, אשר חנדו איזה דרכך ישבען אידר המשיח, על יפן בשלו נפלו ולא קמו ערד הום הויה באשר אמר הארון: הן בן החודס ילק ליה, ב-ב-ת ו-ב עליו אך או לאייש הרוא אשר על ידו יטער כן הארם (טמי בו 24).

אולם, לנו אין להשתזטם ולהתפללא, כל קה, על היהודים בני דור הנבייאים, מרכז לא שמו לב אל דברי חוויה ומשיחון, כי יש אופן להשובה: כי-אור המציג מהרבי הנביאות היה עזר גנו ונילם; משה אלה ייעקב, אשר נבאו לעלו, היה נטפחתר בשפרורי העתיר הנעלם מעין, גם אחורי בון, בראשית הופעת המשיח בפשלו, יהוא היה אור קפן ו开会, כי עלה יבשיש מארץ ציה. לאאת קשה היה לבני עמי בשדר להאמין, כי רווע יהוה עללו נגלהה. הנטצחת הצעה לנו טוביה? שאלנו איש דרכו זה היה, והבינו לעלו בכלל איש אשר

מי ייאמן בזה, אשר אנתנו בזום מטעמים? הפעם
יראה עיר ב' נמלחה וועל היה: על ימץ מאין
צד-שרות ישי, אשר נזכר ויצא מאבום בית להן!
... יכלנו בזאת גלעדי בלה, באין יונא בן הילן,
שי נס צלבני דביעתים. שהללו אחרין, בזאת אמי
הபיע בז' דיא את עין בלה נפצעו איש איש לבייהו,
ואיש לדריו פנה אך אחוריו כ' על דיא בפרת דם
נסען נחאחו בני אלדים הטעורים האלא ד איה ד
ויהו ליהלה אהת קדושה וכלהית.

הגביא מספר, ניגר רואה נאש, כל דבריהם
שיצאו לפועל בפניהם וזרות אחרין, במו שהרבה בתוכיהם
על בשרי האביעה מבששים: אך הפשייה נ' ש',
ברצונו החפשי, אל משופשי נפשו ונ ענה האביה
ברותה, בלי פרתך מה לענות רבר לסתלים עליו,
יכשה לסתה הובל, וברחל לנו נזוזו י', הזרביה
לטמרה: עלשות טבנו בנד לחם בו נוף ולכאות
ערותם נ' א' ל'ת', הגביא רואה, אך לוקרים את המשית
בחובון וברלה: מ' ע' צ'ר ומט ש' ט' — בעצתה
שקרואו הטעורים והערושים בבית קיפא ומטשטט פלאי-

ספר ישעה, שקראו הווים, ננד הבהיר האמת ש-
הארון ושלוחיו הקדושים. הפה בתבו הביאו לא ביעט
ודין, אך בבספר ורם, הגביא שבעדשה חואת היא
קון מכאוב בעין האים מאכינס ומעינס גראונס.

בזה בדשנים עשר פטוקט של קראן הוה, חלוץ
הגביא מעלו איר אררת המלצות, בישש פעל המשלחות,
ובשפה ברורה מספר לנו מעיה נורא: מות ישע
מנזרת, הנקרא ובא כחמש מאות שנה אחריו, הגביא
צופה ושביט קלביות אל בבש' רואה גנום נפוץ המשישו
הכטבאים, הנגעים וההברות, שהוא מקובל עליו בארכטה,
לפנו גליה עזת עליון כקדם, לשלוח ארצת את
בג', יהודו ה' רם ו' נ' ש' א' ו' נ' ב' ה' מאווי-איך ח',
עליה האדרמה, יתשבו, ל' נ' ב' זה וה' ר' ל' א' י' ש' י'ם,
פי-הכליה משלהו הוא, לטען ישא את אלינו ויסבז
את מכabhängig, הוהו מביט מוחזק, כי הבן חולל מזרק
לע' «ובחבורתו נרפא לנו».

החווה טירנש מהתחוה הנוראה, וטראם קולו:
מי האמן לשפעתינו? זורעוי הוא על ט' נמלחה!

א שם נ' פ' ש^ט א אם הודה ובאמתן, כי ישוע היה קרבן אשתך, بعد חטא העולם, או, על ידי האשנה הבשורה הוזאת בלבד, יראה המשיח בך ישבך אמרתו רע בך היראהה בין ארם הורה במשיח, כי הוא מאיר יטש על טבלתך, שתחיל לו האב; כי אכן כי, הוא וטולך על בית יעקב לעולם. הנביא חותם דבריו בטיב ובכבודו לב: כי חפץ יהוה, לעבור על פשע לשארית נחלהו ולשוב לرحمו, לא לבודש עונגה – בירך – בירך ישוע המשיח – יצלח, לעת קץ הימים, באשר ישבו בני ישראל אל אליהם ואל דוד מלךם, וכפירו באמונה את משפטם ישוע הנגיד אשר רקרו.

ואת וועוד אורתה מבשר הנביא: כי, מלך אשר מטוהר על נפשו, שיכל המשפט, הוא יראה ווע ברך הוא פעמו ישראל, הוא עוד ישבע טחאות געיות נזת, כי בדעתה – בחת בתה והטה עצפונום בו, יצדרק, יקרש ויפחה – הצעיק וו, ישוע המשיח, – מ את יה רב יסידים רבינו ובני הנבר הנלויים אל היי, – ונס עונותם של נוים רבים האלה הוא יסבול ויסתת.

טיש, ומוליכים אוו אל הר גולגולת ללבו שב-ארץ אין נס אחד בקרוב קרב היהודים והחוצים, 6 שוחה ה ולספר לבני דודו של ישוע הנגיד: כי ישוע זה שורחותים, גוזר בראין לא בעדר משין, אך בעדר יט ש ע פ' יי, כי הוא נתן את רשותים רק יכבדו אלם אחריו מותו הוא יהה לשיר לבל ויל ידו פולם יונשין: כי רק הוא, ישות, יכול לקבב לעלו פשע בני א-ר-ס, עין רק הוא הא א-ס אשר אין כל חטא בו, לא חמס עשה ולא טרחה בפכו.

בזוק בך עלתה ברענן הנביא השאלת ששהאלים היהודים, התכבים בעיניהם: בדוך עיטה ה' בכח? מרוע שלחאת המשפט ברמות עבר, ירדא וקקעה אוו בך כל קץ עד כי אפסה הירולת לזריר בו יריד האלהים, את זה, אשר רצינה נפשו בו? בפשיב על השאלת היראת: י' יהוה חפץ דבאו חחלי בך עליה ברצינו הנפלאל, וכי יארב לו מה העשה? הן כל אשר חפץ יהוה עשה בשיטים ובארץ. שנית, יש נס טעם לו, כי בחפץ ועצת הי היה לעזוב הבחירה חפשיה ביר ראנד: אם אתה בן ארם ית שים

זה 1856 ענита מוץ אשר יישוע העדה למת
נפשו בלבד פשע נינגן ואגנו בקהל ההדרים אין
עד גבשיה יישוע היד ע עד מ-ה' עד מ-ט'
ו לרבות הרים ברגל את ירושלים עיר הנדר: טה
תשביב הפלגה ירושלה, נקונגה נא יהדי עם התשובה:
ההוו! אין א-ק-ו י-ו-ד ע עד מ-ה'. אין מיטה
לישראל אין לו עיר האבומה בון-לְבָנָן-אַל-וּעַד מ-ט'
אל-וּסִים יְהֻרָּפָא זָר ל-ט' חשב י-ה' פ-ל-ר-ק ק-ט
קרת, הלא אהה אל-וּסִים מ-לְבָנָן ב-ק-ר-ט. ה-ק-ה ב-בְּרַע-פָּל
ש-ט-וּסִים ב-ק-ר-ט ב-ט' ד-א-ר-ע-ן א-ק-י-וּל-אַל ג-וּרְנוּ ד-הָרָק.

ירדי! היללו נא על לובבכם מודל אברת הפשעה
עליכם ישראל ברגניש האחרוניים מחייו לארפתו,
וותראן, ביהוא, ולא אחד, הוא האהבה פאלחים, הצעשה
הכבד... לא רק בקש את אשר היה ונאם כל הבודד

... לא גבקת את אישר לה ואת כל הבהיר המבשיל יוזם (בנ'-27-44) מבקר לנו: כי המשיח לא פרה בו לעוזה למותרינו דבר, בפרט: וראי באיש אישר לא טומען ואין בזו מוחזק, וזה הלא דה... ר' ר' בשולש בקומות, באשר גננו הדברים יונכית ישראל,

הגביא מודיעין: כי ייון אישר, ישען העלה למות נפסן
ועם יתואל, אשר מלה יצא הבשורה, לעי הבשר, ואשר
להם בעש, בראשונה, והחדר והישעיה, לא הבירוחן,
וימנו אותו את פ 1 ט ע י, לבן, הו, הבשורה, בראשונה
השתא רביטי ר הגוז ובני הגדיר-ישען, ואחריו כן בעד
הphotosynthesis-עט והודוים. שנדלים ה' בגדים והם פ ש ע ז
ב 1 ו- "יבג'י", יעקר וורבבל לאבו שבטים בעדרם;
כ כי יכול נס את לבכם לאחבה אותו ווירוק עלותם כיס
טהוריות למדור אותן מלל חתאות. דבר יהוח, באברת,
לא נבל ארץ. אחריו גיקות הארץ ושביתת רוח הקודש
על תלטריוו, חיש מהר, נהרו אל אמתנו-ישוע-הבשורה
גנום רבים ועוזרים, ויקבלו עליהם את עולם הנעים.
אך עם ישאל נאה וישב אחריו באוורו וישען וויה
עלכד נרען לשך הבזירדטנון עד הזום הוה.
מי נבר, אשר אך חוש שלם וזכה בריא לו, ובל
ויהתקעך ולאמור: כי הדברים האלה, שברשתה נין
האהת, לא על ישע מנזרת נאמו.
אבל ארנתנו ואבותינו השאננו, הבדנו אונינו עד
כפת, לטבען בקהל עבד יהוה.

לירעך בטה"ה" בות. שפוחרים מיתה יפה להנרגים
על רום ופסחים רף עה. קחו נא זמיעתך לצרכן;
בבינה על נישן ועל בניין, כי הנה ימים באים....
הנרגים והחנאים ישלו את עונם ויקכל עונשם המה,
כי אם באתה יעשה בעין הפה-וית רענן (ירמיה יא. 16)
מה יעשה בעין יבש-הענפים הקטנים. (זרורות י. 7).
ב) בית עני על הדצל. נלא כל גט סופר מהיר
לلتאר הנודפים, התרופות והבוגנוגן) גם הכאב והצעיר
שכבל והחסיד ותטם ישוע טרכ פריתו, הפלשה
והטנעלה. אולם, נס חורחן, נס בזונו, נס פאבו ונס
צעה, לא פעל עלי, להוציא אס טלה אחת להצלעינים,
אשר עמדו בנד גני ותחק עליין אך ארבתנו העיה,
הנruleה עד ברום, פרחה את פין, לבקש הפללה מלפני
אבי שבשים בעדר קהיל יהודים אשר סבבוהו, ואטי;
"אבי סלה להם כי לא ידרעו מהם עושיים",
הפונה, כי בחמאתה הנruleה הוות ננדו מה גומרים
ועושות, בלוי דעת, את דבר אלהים ונהרצת בקדם,
אבי על הטעיה היה לסבב בל זאת ולבא אל
כבודו". (לוקס כ"ט, 26)

אהבתו העזה לעם הזה לא נתנה דמי ולרציקו
לדבר.

א) בעת אשר הלאו אחורי עם רב ובוניהם
המן סופרות ובקנות על ידו הוה, ישע, בדילין,
פי הבשים האלון, בנות חות, שhabיבאה מיטה לילו. ישא
טירוח ערד הנה בבלילין לענור אוות מהטוא ננד בשיה
הו, הצעות עיטה, בית הליכת ישוע אל הדצל, הדראות
לעין החטן, כי פה הנשים היקרות שבדושלים
הנה; מהבשים שקבלו עליהם החזקה; יגנו טבר לאובר
וין לבר נפש, להביא קורת של לבונג בזום של יין
להשזק את היונא להרג ביר ש ה טרוף ד ע גן
סבשורין דק פן. אולם, עינזון בחרימות לאוות נודל
הרלה הבאה על בניהן אדריהם, בוגל לד הנקי. שקבלו
אנשי רושלים על נפשם ויל ורעל. לבן, דרכן הרכיה
של חנוכה לרכיה של השובת, פנה עליהם, ואבר;
בנות ירושלים, אל הרכינה על לי, להראות
עטמן לעיני החטן, כי מה יקרים ורחמניות
אה נ, החצעות בטרוף ד שט י, באשר נס בעילין,
הסופרים והברושים. משלגילים א"ע לקיים מצות ואהבת

לה אָמֵן בָּאָלֹהֶם הָאָבָּ; חַדְוָה עַל פְּשָׁעָיו; חַדְוָה
בְּפָנָיו פִּי יְשֻׁעָׁה הַוָּא, הַאֲדוֹן הַפְּשָׁעִי, וַיְכַתָּה
לְבָוָא בְּזָקָן בְּלֹבֶת הַשְׁעִים, אֲשֶׁר בְּפֶלֶר יְשֻׁעָׁה, וַיְרַפְּלֵל
אָלוֹן

לְקוֹל שְׁוֹנִית הַאֲמֵלָה הוּה שְׁעִה יְשֻׁעָׁה, גַּעֲבָר
לוֹ, וַיְפַתַּח אֶת פָּוּ וַיְאַטָּר:

אָמֵן אָמֵר אָמֵן לְךָ: הַיּוֹם הַהְיוֹה עַבְרִי בֵּן עַרְבָּן,
אָלָה הוּא הַמְלֹתָה הַאֲהָרֹנוֹת שָׁאֵר יְשֻׁעָׁה, אָלָה הָעוֹלָם
לְאִישׁ שְׁהָלֵךְ חַשְׁבִּים בְּלִי יְמִי הַיּוֹם, אָלָה הָם דְּבָרִי
כִּיְּחַרְנוּנִים מִטְּסָרֶשֶׁת הַחֹשֶׁךְ אֶת פַּנִּי כְּלַהֲרָן, וַיְרַטָּם
שְׁפָךְ אֶת רְחוֹן בֵּין הַאֲבָרִים, הַדְּבָרִים הַאֲלָהָם בְּאֶשְׁרִים
וּמִקְיָּסִים לְנוּ הַדְּבָרִים, יְכִי יְשֻׁעָׁה פָּא לְעוֹלָם לְהַשְׁעָׁע
הַחַטָּאת (טיטומיסים 16).

אָחוֹר: לוּ תַּקְשִׁיבוּ, בָּרוֹא וַיְאֹתָהּ לְפִכְנֵן דְּבָר, אֶת
אֲשֶׁר דְּבָרָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנִי הַפְּרוֹזִים וְאֶלְהָה עַל הַעַזְבָּן, בְּעַת
שְׁחִי לִימִין וְלִשְׁמָאל אֲדוֹן כָּל הָאָרֶן, אוֹ הַפְּרוֹז בְּפֶתַח
אֶה שְׁפָת וְיַשְׁעָׁן שְׁהָיָה הַבְּפָלָנִית שְׁלַה הַרְאָדִים, אֲגִישׁ וְחַדְעָן,
הַעֲנוֹ שְׁיָם נְסָבָן לְפִי שְׁעִיר הַלְּאָנוּבָה, הַפְּפָלָנִה
הַחֲדָלָה הַאֲתָה הַגְּדוֹלָה, אָפָּה בְּגַזְרָה גְּדוֹלָה הִיא,

וְבָתָה שְׁמָעוֹ, כִּי אִישׁ הַזָּהָר, בְּן בְּלִיעָה, מִרְהָ
חַטָּאוֹ וּמִבְּקָשׁ סְלִיחָה וּמִפְרָחָה, מִרְהָה פָּלָא וַיְקַרְתָּבָה
לְמִגְנִינוֹ הַמְבָשָׂר לְקַפֵּם, הַזָּהָר, לְפִי הַגְּבוּן, מִסְפָּר לְזָהָר: כִּי
בָּיּוֹם נָאֵזָה הַזָּהָר, בְּשִׁיעָה שָׁאָדָבִי יְשֻׁעָׁה וּתְלַמְּדָיו נְפָצָז
אֲשֶׁר אִישׁ לְבִיטָהוֹ וּוֹנְכָר לְבָרוֹן עַל הַצְּלָבָה, בְּשֵׁם אֲרַבְּנִי
הַאֲחָרְנוֹנִי, סְבָבּוֹרָוּ מִרְעִים אֲשֶׁר בָּזָן עַלְוָה חַדְעָה, כִּי
שָׁם, עַל הַעִלִּין, אֲחוֹר, לְפִי הַבְּשָׁלָה, שְׁנִי הַדְּרוּם נְבָצָלָה
אֲחָר לְמִטְמֵנוֹ וְאֲחָר לְשְׁפָטָלָה, דְּבָרוֹ וּנְתַנוּ בָּו דָבָר, כִּי
הַמָּה הָאָזָם אֲלָה? הַמָּה שְׁנִי פְּרִיצָה, אֲגַשׁ בְּלִיעָה,
שְׁמַעְשִׁיחָה הַרְעִיס הַבָּאָזָן אֶת הַמָּוֹת עַל הַצְּלָבָה,
כִּי שָׁם, עַל פְּתַחְיָה שְׁלַגְיָה, בְּנֵי מִזְבֵּחַ, בְּנֵי מִזְבֵּחַ אֶלָּא לְאֶלְהָה
בְּתִשְׁוֹבָה, יִהְרָא עַם אֲחוֹתָה, הַחֲתָאִים בְּגַפְשָׁוֹתָם: רָאשָׁ
הַפְּהָנִים, הַכּוֹפְרִים וּהַזְקִינִים, הַחְלוֹ לְהַרְקֵף אֶת יְשֻׁעָׁה בְּלָקָ
יִשְׂרָאֵל וַיְאֹמְרוּ: אָמֵן בְּאַתָּה "בְּלָקָ יִשְׂרָאֵל הוּא" דָרְנָא
עַתָּה בְּנֵי הַצְּלָבָה וּנוֹאָמֵן בָּזָן אֲדוֹן הַבְּבָזָד יְשֻׁעָׁה שְׁבָעָ
אֶת הַרְמָתוֹ, אָךְ הוּא פָאֵל לֹא יִפְתַּח פָּוּ עֹזֶר
מַעַט, וְנָהָרָה רֹוח דָעַת וְיִרְאָת הַיּוֹם בָּאֶה טַעַבְרַ הַמְשִׁיחָה
וַיְנַעַּל בְּפָנֵי הַלְּבָב שְׁלַא אֶחָד מְאַגְּשָׁש הַבְּלִיעָה הַאֲלָה. פְּתַזְמָ
נָהָה בְּמַהְשְׁבָתוֹ טַרְקָ רַעַי הַמְדָף; שָׁב בְּאַשְׁוֹבָה שְׁלִמָּה,

בחפץין הזה, שוחר בתשובה על הלוויו פרט מעת
נשניתו, מהה בתרבויות: וברנו: א' אהוי בכוואך בקרוב
בברבותה, אשר נין לך אלהים האב פטולך על בית
יעקב ליעלה.

ארוי זבורי כי איזנינו ישוג, בשעה האמת, אמר:
בגנטיא פעל הארץ א-ב-שׁוֹךְ את כלם אל-ז'וֹהָן יב (32)
לְבָן כָּוֹן נָא בְּעֵל אַלְלִי אַחֲיכָם הַפְּרָזִים וּבְנֵי בְּלִילִל,
הַבְּהִיטִים לְפִשְׁתָה בְּרִגְנְּפָלִי וְסִנְהָרְדִין דָּקָן עַיְבָּי אֲשֶׁר
ירד יהם מִן הַצְּלָב וַיַּשְׁעַל לְעַצְמָו וְלְהָם, וּוֹרְדָם
מְהֻרְפֵּס אֶת הַמִּשְׁתָּחָה בְּנֵי אַלְהָה הַיָּה, שְׁנַצְבָּה וּנְכָרָב, קָם
מִן הַסְּתִים וַיַּשְׁבַּב לִיטָן הַגְּבוֹרָה, טוֹרָה וְהָטָה. הַסְּרוּדוֹ וְעַ
בְּעַלְלִיכָם. פָּתָח הַצְּבָאות רְשָׁעָתָם. הָלָן: קָשְׁרָם כָּם
דְּשָׁפָן, שָׁר הַפְּזָבָב, לְפָעָן הוֹכָן לְהַקְשָׁק פָּלָם, בְּתָחָה,
אֶל הַאֲרוֹן יִשְׁוע בְּאֶתְבָּה וּבְאֶתְבָּה: קְרָתָה חָלָק בְּהַתְּהָלָת,
הַבְּבָה, וְהַפְּאָרָה, אשר יהוּ לְלַל הַפְּאָמָנִים בְּהַתְּנִלּוֹת
כְּבוֹד מְלֹאתוֹ לִירְיָה בְּזָמָן קָרוֹב. אָמָן:

— * * * —

יעודנה טרחת את המשיח פָּלָךְ יְהָרָא לְאָוֹמתָה:
שְׁפַתְנָנוּ אַפְנֵי, טַי אַדְרָן לְנוּ בְּנֵי לְאָוֹטִים (נאזיעלטפָען)
אַנְתָּנוּ, טַה לְנוּ לְהַטְלָךְ עַלְיָנוּ אֶת הַאֲרוֹן יִשְׁוע הַפְּשָׁחָה
חוֹשְׁבִּים אֶת עַצְמָם שְׁוִים וּדְרוֹבִים לְגַזְעַן
צְדָקִים וּוְשָׁרִים הַמָּה בְּעֵינֵי עַצְמָם. לְקַנְתְּכִים הַמָּה
עַל בְּשִׁיחַ בָּהָ, שְׁוֹשְׁעַ אֶת עַצְמָו וְאֶת נְפָשָׁה,
וְאֶל עַל בְּשִׁיחַ אֲשֶׁר עַוּנוֹתָם הַזָּה יִסְבּוֹל
וּבְחַבּוֹרָתוֹ יִרְפֵּא לְמַן הַמְּפָלָנָה הַשְׁנִיה הַזָּה,
אֶלְעָצָמוֹת הַוִּיכָשָׁתָה, הַמְּפָרוֹתָה עַל פְּנֵי בְּקַעַת רַוְסְפָּאָה,
אֲשֶׁר, בְּחַמְלָת הַאֲבָבָה שְׁבָשִׁים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל,
וְהַשִּׁים מְעֻמָּה נִשְׁבָּה עַלְיָהָם רֹוח מְטוֹרָם לְהַחְזָות
וְיַחֲלוּ לְצִין מְרַחֵי פָתָח קְבָרוֹתֵיכֶם עַל הַאֲרוֹן
שֶׁר הַחִוִּים אֲשֶׁר אַבּוֹתֵינוּ דָקְרָו אַוְתָה, הַמְּפָלָנָה הַזָּה
אַזְמָתָה בְּיוֹם: נִירָא נָא אֶת רַאֲלָרִם הַשְׁפָטָט זָדָק, וְנִדְרִיךְ
אֶת מְשִׁפְטוֹ וְעַנְשָׁוֹ, אֲשֶׁר הַבָּיא עַלְיָנוּ בְּנֵלֶם הַנְּקִי
אֲשֶׁר שְׁפָכוּ אַבּוֹתֵינוּ, מָרֵם הַבָּל עַר רַם יִשְׁעַתְהָמִשְׁתָה,
הַרְשָׁעָנוּ וּפְשָׁעָנוּ לְכָן לֹא נַוְשָׁעָנוּ מְוּרִים
הַס: בַּיְיָ וְיִשְׁוע מִשְׁיחָה יְהָה הַזָּה, אֲשֶׁר לֹא עָשָׂה
מְאוֹהָרָעָ; בַּיְיָ מְנַצְּרָת גִּזְאָה טְוָבָה לְנוּ וְלְלִלְגָנּוּם.

הלבו חישך ולא אוור. הנגנו רואים בפרשיות פרה ארכף אשר קראאנט דבניכם, כי כל הפרשיה מדברת במשמעות זאת: לזרת פרה ארעה עבירה; לזרק אוורה ברוין למלהנה; להשתלך אל זך שירפחה עין אוור ואוב; לען אורה אן בל' ניס חירס; להוות אוום כל אויס אשר ישבא במת שליש ושביעי ושביעי השורף את הפרה יודען ביטין בעטס ונטבא עד העירם. הנה פלאה דעתה הייא, נשגבב מאלגן, כי היא בינה בינהו האות? למה לנו פרה ארעה ותירפחה חוץ למלהנה? און יטול אDEM הגטמא בוניעת מיט רישאר און בדואט אונ פודה בעבירותה כל טמאה? דבר השהווטו רביס נס על זה, און אונר ערה משוחר טבאיים, ובטמא טהורין. מודה סטומה היא לטעי כל יודעי הקורה, עד שנות הפלתדרויזן שודרש על כל קיין וקיין גלי גליים של הלאות: על היחסן מלות: יובילד בשודה טרפה אל ריאבלן גלו לא לhaben בברבר ה, אמנס כל ישעי וחיפוי הווא, עליין טטומה עשתה טרפה והוסיפו לעין בינה ונהנה ומחפש מלות: לא תבישל גרי בחלב אמא, ייאו להם אסורי הערובות בשער בהלב, בפלוטוים עטוקים עד הזרום, נס פאלט, גינלאז טעמי המזועה הווא, ואטמא

ט

נורש נסנה כור חוקת
ווראע על ידי רוזאָה. ג. רעליטש נלייעזינ
בשנת 1885.

במדבר יט. ו-ג. יהוננה.

אתי אהובין! ירעתי כי רפום מפַּס באום הנה פראות ולשטמען, רק יין כי האבי הרשות ה, אבל לא לhaben בברבר ה, אמנס כל ישעי וחיפוי הווא, פי בכוואס הנה תוכלו להרפה טהלאוי התלטיריות אשר נשרטו בלביבכם. התלטיריות הקרייטו פטיר המעלשה להבנה. בכל פצואה טמצעות התזורה הפשו את המעלשה לכדר והחויקו בון, טבלי הובן על מה זומען מפיה, לנ

בתוכם היה מבנוי אדרט אחד ליד אירופה, העשויים בכפתורים וללאות הרוב, וקר מקרית, כי נלי היה נושא הפתאים אל חוף אי אחד אשר שם שנק פראי ארכו, חוצבי ערומות, ביום הולוד, כי אין עוד לפיו נש הרשות לבנות את עירותם, וויה במציאות על החוף את המבניות הגדלו והשעומתי מאד: על מה? ולמה ניש אליה? ולא דיו ניה רשותם לבנותם. בין הזרים האלה היה אחד, המוחוק לתוכם בזיהו, הוא התבונן על המבנויות, ויבור ויתהוב את שמי ידו בפבי והללו של המבנויות והעליה אותן על ראשו ונט דה את ראשו וליין. מרוב שטחה זו ורקי. ויצק ואחר אל המן הזרים: הבירתו וואר כי אני מצאי את ההור, כי רק לאאת נוצרו ונעשה המבנויות לפען יפה האדרט בהם את העיניים. כל אחר מזרים הסביס ליען של הרים הוה, או חתלו לחזור על דבר המבנויות והלאות אונר בהתקנויות. נס עליות מציאו פתרונות: כ. נישו לתהות עליון כל מטה ערסת האבן וחבלי קם. עברו ים ונה בא אליהם איש אירופה. וויה בראותו

10

לך נאמר בה «תקה» תקה היא, ואן אתה רשי לחרה אחריה, הצלבוריים הפלינו מאור בהגלפת הטים של פה אודומת, אמרם: כי החכם מלך ארכ, שלביה המן, אשר לפי רעימם היה אביו הרכמות מתקנות עירובין ונטולת ידים, נס הוה, אמר על מעמי הירה: אמראי אהבמה והזא רוחקי - ארכ, אף כי נעלמו מהצלבוריים גימיות הבינה במצואה הואר, בכל זאת לא נמנעו להוציא בצלבוריים טפרשה הוואת מכבת גדרה (פסכה פרה).
אחו, בני עמי, הגמירותו נא בפשכם, לו ראיות מציה פואת באחר מספרי רת אהרת או בברית החדשה, הנחשבים בעיניכם כספריו חזוניים, בלי פונת, אמרם: כי דברי הבעל מה ואן להט שחר: פאשור בן אמת, יאמרו טשלין, ביעו האסס גנוייליסטיין, על הוות מטה עצמה נך אלו ואלו, ביעו האסס ובעל הפלתו, לא יכלו ולא יכולם להבין פניות וויה ההור, עין כי נעלם טהט או רה המשיח הצעון בה. של הטעורה בעיניו בעלי הפלתו מה היא רומה: לחפי ספינה אחת, אשר נפל אל נלי הום

הוא בפנת ישחק, מזחאת למקום מערכת המשתקמים; הכה מנייעת את כל אופני כל התרבות, אשר מזחאת לזרזזת, ופרי מעישותם יתלה וויראה עלעלת לעין רוחה, בעה אשר כל הכוח הנאכטם יישוך, ורינו יוחאו כף על המהוות הנעימות אשר יהוו, הפעלים שעישותם במלואכם עופרים ביבשותם פבל רעה: בה קול הדישע הוה? הם אינם בבריאים, כי הטעות ועכורותם פה למתה הכבו טשנה ועונג לאלי רכבות אגשטי הראות את החרות עלעלת בזק בית המשתקם, בין נס החרותים עושם צום עוד במלואם למתה, עיבורים בטעיש' בזוז, כל הזרה, ואנץ יורעים כי בכר אין חפן בעבורם: כבר יצא טישואל הטעה ונוי רכבים ויעזותים ישתחו לקראותו, יוחאו כף בריעים וקוראים: בברוך הבא בשם יהוה,

אותו, בבל מקומות אשר שם הארון, אתרוני ישוע
המושית, נזיר, שָׁמֶן אוסף בישנטה, עוזר וככזה, חמתה
ורועת; שְׂמֵךְ אמונה נזהורה, תקות מישראם ואהבת רעם,
ואלכם עורך הוויים, שוכבים, במחשבינו גור העמידין,

אר' האיש לברש המכנים נעל החת בובר טלאט קרא
לו: חתינו בסיל! ויאמר: פשוט את המכנים . פקח
עיניך וראה, כי נס ל' בלבוש בזה, אך הלבוש הזה
הוא לא לפסות את ערotta, ולא את עינך.
בינ' נא, אה' אהובך, להגנשך אשר אגיד לך:
ההנוראה הא לא לבודש המשית, כי הוא עצם ותכלית ההוראה.
הבדנה ביןנית ההוראה ובזאתה מן המשפט הותה,
לשערש מלחבות בני יישׂראל אמ'ת עבורי אליליך, ערוץ
במצרים, ולעיטותם עלולים ומוונבים לחתגלה המשפט
בקרכב, ההלבוריים אשר לא אביך, או לא ייבליך, להראות
את המשפט. לא מזאו כל טום פונגה בההוראה חוץ
בעשי המזות. על בן ברנלא בפומתיהם: מזות אינן
עדירות פונגה והקל היה להם לפלות במצוות ה' הברה
בבוקע סרקי' טהו יצא מה שירא, להרשותנו, ננדה נא
לכל העם. כי הבה קדרתו את יישׂראל לבוא אל
טסלות המשפט; ואנתנו, עם הבהיר, עוזרנו גוונאים את
הלבוש על ראשינו לפסות את עינינו טבל ראות או ר
ההנשיט נדרקה, כי יול בחרוז והרונו.
היהורים רומים יושלים אשר מושיע ערבךת

הורות הסדר היא; הסדר הפציגי. «וליה חטשה אלטימט», רבי אל חמזה ספירים שבזוהה, שטה, על שהה הורות, שבבבאים חולין, פטוחין, עורות ושביש בחרוב; הנה הפשיטה התקרב בראותה לזרחותם, ורופאות ולחחותם מיניעי ומיכאובי הרצאה, הבא מבה מנות הורות; כבר עלי הורות החטא מות הא» (הרומות 18). יאש' היה טס אשר חלה את הליי זה שלשים ושמונה שנים, ורא אוטו ישע... וודע כי ארכו לו ימי הליי... ויאבר אלוי הרצף להדרא... ויען אין איט איז... ואבר אלוי ישע קום טא את משפטך והדרך... וב... ב... ב... היה באשי ישראל הצלל, גל' ישראל הוללה מאור וה ערך שלשים ושמונה וובלות טה, אך היה איננו טרינית את מחלותיו ישע המשית, הורע כי ארכו לו יש הליי, עוזל אוטו גבל עת: הרצף להדרא? הן רפואך לא הרזקה טנה, היא בקה ברונקה, «אם גהען, כי קרוב הרבר מאור בעקה ובלבנה, גל' ישראל משיב גבל עת: אין איט איז». הוניה, כי חפץ הוא לבא אל ברכת הרים - מ' התבליה - על ידי מה אחר,

מאנחס הקין. אהה! עד מתי עורך? עד מתי לא תרגישו מחלתכם הארוכה ולא החפיצו לחרפה? דען, כי הסדר המשיחי נдол עד טואר וכבל עת הוא עמיד ביריט פירושות לקבל את כל הבא אליו להסיות התחת פנפיו. כל זאת אנחנו רואים בהפרשה מבספר ברית החירות יוחנן ה) שקראי לפניכם. כבר ידעתם את הרבר, אשר הנגהי לבם פיעמים הרבת, כי מלבד הדברים הפטוריים בברית החירות מכל אחר היה וקירה כן לפניהם, עורך טבעי הדברים האלה חיות וקייטים המה פעלם וישנם בכל דור ודור. נרל הבד הבשיה וקשיות עורך וההאריך התח בפאו בן עפת, ביל שום שני ביל, בגין הרבריהם שנאמטו בפי המשיח ושלוחיו אל אהרם. זה אלף ושמונה כאות שנות, וככל להאדר נס עפה לפניכם. הני לבאר לכם דברי הירשה הזאת: וועל ישע ירושלים וכורשלים ברכיה קרבה לטער הצען ושתה בית חסידא וליה חבשה אלטימט. שתה שכנו חולם... הארון ישע התקרב לירושלים אל עיר הצען, הוא מקום מושב ההאריך, כי רמה הצען האוברות, התוועות על שורה התורה אשר חפרא, שטח, כי אטמם

נפסם ולא היה כל פחד אליהם לנדר עיניהם, לרודן
הראש ישוע על לא חמס עשה! אך לא עלה כל רעיון
טהר על לבם לחשוף: הלא איש שלא הוא, כי עשה
דבר אשר אין ביר איש ליעטתו. אולי אליהם הוא
עשה את הדבר הזה, לפחות היר את רוחם להביס אל
איש עין נכה רוח ות, ישוע מנזרת, וולדיר בז כי הוא
המשיח שקו עלו! אך מה לנו להזבלאות על רוח
היהודים שחו במי המשיח, האם אין אנו דואים נס
עתה, אך אחינו היהודים לא יראו איש אל אותו עת
יראה כי הסבר להם הוא. והוא מת בריבע עם צאנאי
אולם אם אך יראה כי עובר הוא על איכור כל, או
על מנת יישן, ימזר דשומות אותו ולדרשו עד הדבאת,
בפי אשר תליין ידו.

וזה דרך היהודים שאו, יعن כי נקבע בז'ון הכר
המצוז, והוא שגורר את עיניהם בז'ול את דעתם,
בלבי התבונן על אשר לא נרא. שקורות בלטורי אסורי
שפת פולחן על נפש היהודן ירושלים יותר פול
הנפלוות אשר ראו עיניהם, עד כי רצוי להרוג את הגאנט,
נפש העולם, על אשר רפאה את הארים ועל כי הוזלה

אם אחרים יבטיחו לו, כי ישג עטר וחווים החת בוגני
המשיח, אך לא על ידי התערורות עצמן. והמשיח עונה:
קום שא את משכבהך והתולך, ובך לשכוב על צדך
הטפאליה; קום חוק ואבין, הבעלור ביגזך, אל תבזין
אל משען אחרים ישא את משכך ערך וההקל
לפניך ותשוב לאירגנץ...

ויאמרו היהודים שבת היום, אסור לך לטענת
את משכברך ויען אודם וישאלוו מי הוא זה ...
ויבר להודים, כי ישוע הוא זה אשר רבאו ויל"ג רדפו
... ויבקשו המרים על כי עשה בזאת בשבד, ויען
אותם ישוע אבי פועל ... הביטן, אחין, והרבונו על הרביה;
היהודים לא השחוטם, נס לא נפעל רוחם, בראותם,
איך חולה שללה שלשים ושמונה שנים, קם ונרפא
פרחים מחליה. לא שטחו על רפואת החולה, אך היטיב
חזה לחם על זה: כי נשא החולה עליו את משכבר
בשבד. וישאלוו: מי זה האיש, אשר אבר לך שא
את משכבה. כאשר אך נודע להם, כי ישוע היא זה,
רדוו אותו ויבקשו את נפשו, מי מה? רק ייען, כי
עשה פואת ב ש ב ת. פלאה היא, אך לא הדרו על

— 153 —

המשיח, ברקון חביב אישר אין בו טעם; הוא בנסיבות דם נפשו יכפר על כל העוות ו לבטל את החתה. שול מנזרת היה הפקון הגדול אשר נבנש אל הפקיד האמצעי. פקרש השם. הכל מים חיים רוטם על ברית החרטה. השליטה עין ארץ; ואנו בדורות, כי כל הباء אל הפשיטה, בקון בדור, טיר ווישען הנגע במת רמו על החותנא, כי בח החתנא הוא המשיח. האות שליטו, ושביעי הוא היה כי הצבילה, לסת הארון המשיחי, אשר רק מ-ה הפתיחה בימי הטליזי ואשר הוא סוד מנותה שבת ליקס אלהים שהוא שביעי. יתשרוף את הפה רחם הורני המשיח, נטמאו לנטענות עד עת אשר יתגונ בשורות בפה, כי הצבילה, לקבל עליות על מלכות המשיח. ואנו, רק אן, יתשרו ווישען מתחלווי הנע והנבש.

הה! לו הכסנו הטביזו! ואת אבותינו, כי עתה לא היינו בכלל רע ביהום הות. אך אין לנו להצטיין על הראשונים, בין, בלא אפונה, כי היה ברקון ההשתנה הגלותה, אבלר כבר דברנו בזה, רק על האזרונם, אלה הם איתנו הרים אגנו הרים, על אלה ואביה

— 152 —

נשא את פטבבו בשפה. מה ענה אותם המשיחות: הוא אמר: אבוי פעל עד עתה ונס אבוי פעל. בזה נון להם לדעת, כי לא מהשבותו מחשיבותו: ההוריות חווישים ומציירים למו את אלהים, כי הוא ברא את הצלב בששת ימים ובאו ששבת ממלאכלו הוא אך יושב וטוען ווועס; נושא אין גפלפלוי יושביו בית הפקיד ושבה על רוב הדרות ועקביהם את הכתובים. אלהים בוה, הרושב בצלב, הוא בוראי מפקרד לעשטי מלאכת בשפה, ננד וה אפר האודן, אבוי פועל עד עתה, עוד לא שבת אלהים האב מלברוא ולעול בכל עת, ובכלל שעיה, והוא מחרש בכל יום קפרא, מעשה פראשתי, וכשה האב הוא פועל בפניהם ולזה אמרה: ונס אבוי פועל. פלאכת זו הוא ברכות, לכן נס הוא אמר יקוט, ויקט. ההוריות לא הבינו עניבות בונת הכתובים, לכן לא ראו את אוד המטה הננו בהם. על כן, אין לנו לא הטעה על העלמת טעם מצויה בירה האורשה טעם, כי כל הפרשנה מפורה האקומה הוא סוד יהוה במשיח. כל הבחורים שנקרבו בפקרש יהוה-היו רק דמיונים, להראות, כי אין בירה בלי שפיטה דם והצל ינחר בדם של

וְהַאוֹנוֹנִיבֶּרֶסִיטָאִי

כרטיס סכ"ג

Int Juv.
mesat no 911885 p. 17/f

נורש נשנת בר מצעי,
ונדריך ע"י דעראָך. ה' רעלַיטש נלייעצין.

1885 41 29

1885 יולי 29 סענין מס' 76, סענין מס' 75, סענין מס' 74, סענין מס' 73, סענין מס' 72, סענין מס' 71, סענין מס' 70, סענין מס' 69, סענין מס' 68, סענין מס' 67, סענין מס' 66, סענין מס' 65, סענין מס' 64, סענין מס' 63, סענין מס' 62, סענין מס' 61, סענין מס' 60, סענין מס' 59, סענין מס' 58, סענין מס' 57, סענין מס' 56, סענין מס' 55, סענין מס' 54, סענין מס' 53, סענין מס' 52, סענין מס' 51, סענין מס' 50, סענין מס' 49, סענין מס' 48, סענין מס' 47, סענין מס' 46, סענין מס' 45, סענין מס' 44, סענין מס' 43, סענין מס' 42, סענין מס' 41, סענין מס' 40, סענין מס' 39, סענין מס' 38, סענין מס' 37, סענין מס' 36, סענין מס' 35, סענין מס' 34, סענין מס' 33, סענין מס' 32, סענין מס' 31, סענין מס' 30, סענין מס' 29, סענין מס' 28, סענין מס' 27, סענין מס' 26, סענין מס' 25, סענין מס' 24, סענין מס' 23, סענין מס' 22, סענין מס' 21, סענין מס' 20, סענין מס' 19, סענין מס' 18, סענין מס' 17, סענין מס' 16, סענין מס' 15, סענין מס' 14, סענין מס' 13, סענין מס' 12, סענין מס' 11, סענין מס' 10, סענין מס' 9, סענין מס' 8, סענין מס' 7, סענין מס' 6, סענין מס' 5, סענין מס' 4, סענין מס' 3, סענין מס' 2, סענין מס' 1, סענין מס' 0.

במדבר לה. 9-24. מרץ ה. 1-27.

אוֹרַ אַהֲבוֹ! מִתְפָּאָר יְשָׁמָה לְבִי בָּרוֹאָרִי אֶת
בְּנֵי עַמִּי נַאֲסָפִים אֶל הַפְּרִת, אֲשֶׁר שָׁם אַחֲנֵי הַאֲדֹן
יְשֻׁעָה הַמִּשְׁיחָה נִקְרָא עַלְוָן. לְבִי יַגְבָּא לֵי, בַּיְ קְרוּבָה
יְשֻׁעָהכָם לְבָאָה. בָּאָרָד, חַנְלָה בְּלִוְתָן, בְּרָאוֹתָן,
בַּיְ לְאָטָן, הַחֲלָן, נֵס אַפְּמָן, לְהַתְּבָונָן עַל פְּצַבְּכָם
הַחֲמָרִי וְהַרְוָעִן, בַּיְ בָּרָעַ הַזָּאָן—לְהַבִּיט עַל הַבַּיִת הַזָּה

— 154 —

נפשנו, מהו רואים בה וגבורות המשיח בכל העולם;
הזה טרנישיס שפלה מזבב בעין כל, ובכל זאת המתה
מרבים לחוטוא ולפשוע נמר רה ומשיתו. שטוח ואם, אמי
אהוביכי, על לבבכם ושובו אל רה ביר מלחמות החטאים
קרובה לבוא. הסדר אדרונע יטוע המשיח יהיה עם
בלנו לקלל אותנו באהבה חמת כל גנאיו ולזרום קרנני
בבנין רושלים. א.ט.ן.

ברוג' קרנו בל אלה? ברוג' אגנהן, בני עם עולם,
שנואים טעולם בעייל בל, נרדפס ונדפס זה בזה?
נ' רוחה היזויליאנגיאן, המחליף ומשנה את בל, נ' הא,
לטורה רוחה בל אהובי ההטפלת, חסר בה הנחה לדחוב
את בזוניג, ולחרר הרבת שם יהורי מליגן, מדרוע?
רביס מודיע קורות העיטם, בכו בתקבצ'ו הירודיאן,
בן חמקצ'י המטהקזם, גינע ועיבול לפרט שאלת עולם
האטא: חקרוה ויבורו, נתרווה ויבתרות, איה פטון
בצאו לה כבר ידוע לפל, פין, טוף טוף, הנטאה במקפה
עופרת, ואין פטור אותה בטלחה. שם יהורי עונז
לטפאה ולדראן בל איזט.

אולס, טה שווא סתומ ווותום לפני בן ארום קער
יסים ולטבּי סבלותן, גלי וירע הוּא לפני רוח הקודש,
רוח האטה, הנזרו באנפּי בתקי וקרש, הנטאים עוד
אטע פירום. אין בל דבר געלב ונסחר במנדו, כי הכל
גלו וחתוף לפניה, מאכין אכין, כי אם היטטו רעבם
ולבבכם על עובק בונת המזווה של נתינה ערי מקלט,
אשר קראנו היזם באונס, או בנקל הנטזא פְּשָׁר דבר
השאלה הנוראה הזאת. בבר נתכברתין, בטה פלטס,

על עיר מקלט לנו שפה בל חוצה בישראל נר
שיטה זו ונשלח לו.
אמנם, בלאו הוטאים אנתנו: אברותינו הטעו
טהOPER דעת, ואנתנו בעקבותיהם נלך ועל שרט' וילטס
נתקח ונaber דרכ. בלע בזאנ' העיניג. רועיג, ובניגן
הטעיגן, ואל קדרעה הטאנְבּ, לא פיניג. זהה הוא פיד
הטאניגן, כי יומ' ירבו ענעניען, הבה. ארי! נרhookה
ויראטזעה بعد בזאנ' ישראל ותיאראה, המונגה בירוי
וירום. האל עס פיעולס אנתנו, עס פגלה. רוע אברהס
ראש' האטאניגן. לנו נספה אנטונה טהורה באל אדר;
לנו ננה הטעורה וההבטחות; לנו ננה ברכת ניד
הטלאבה לבת דור; מאעניז יעד המשיח לפי הבהיר,
הבל מאהנאג ומאומה אין לנו, כי בל אלה בזאנ' נתגניב
נתגניב הד להניז אישר סביבותיגן הד ירישו זית
הטלאבה טלבותהשיטים; בחס נתקייטו הצבחות; אף נס
הבה יביןו את הטעורה לפי אמירתה, כי ננה עליה
אור המשיח אשר הוא הבלתי; ואנתנו מה? גערדי
אטוניג, חסרי הבהירה, טלאוי טלאות אללה, מוויס
טהמשיח, ונס הושבי דעת פניטיה פונת הזרה, מרווע?

היום, עם כל מציאותו, אחר שנבנה קומת בנין המשווה זה 1885 שנים, אין לנו שום ערך גנרי הנר הצרעה באמנות המשנית. הגורה היא רק תערורה נצחית לעיל חכמת אלוהים במשית, כי היא פלא איה. עיטה עולמת אשר ייינו בקרים במשית יושע ארזגון ועל בזו ויבלהו לרמת לבני אדם לדעת את אהבת המשית, הגעהה על כל רעת, ולטלאות את כל מלאה האלים. (אפסים ג. 11).

צ'ר לי מאור על אהינו הפלמוריים, תנגורי המשית, כי הבינו, ומכבitem לוד הים, על הגורה ושתאר בתבי הקדרת, באיש לא מבין בחכמת בלאת הבניין, אשר גם לא ראה טעולם בנין אבני, הגבנה בתתiem, שנים ושלושים, תלונות וחתחים, כבוז ועתודים — עת ריאה לו אשר בו ציר ותבניהם הילך מזל נדול ווחב רים, ומלא אותן ורטימות שנות, מסבכות ומשולבות אשה באחותה, הוא חותב את הלוות הוה לאיה מליה וספר שנפל מן השטפים או לאיה רבר שעשושים לילדים. יירוי, בני עמי! הגורה וככבי הクリט מהה תומנה נפלאה, טעה ידי אמן גROL, מרכבת אלוזים במשית המפלאה דיברג על ידה אנחנו יכולים להגיע אל

להורות ארכם, כי כללית הגורה הוא המשות, אשר אמר הילבר פילוטס אל רהנאן: את אשר כתב משה בספר תורה והנביאים אותו מצאנו: את ישוע בן יוסוף מנצח (וותן א. 146) הגורה שנבנה לישעאל בחורב וכל פרשוי מצויה הוא רק אכזעים שונים אשר לירץ יבואו ישראל ועמו: שם ייר הנאים אל מושג האמונה במשית ורעת בין אלוזים. בזקן ארכד להניד למכם, כי הגורה עם כל מצויה השונות הנה לפניו בני ארכ פרטוט, ציר ותבניהם (פראייעקט) קומת המשית, הנוטלא את כל העילם בכח דרבנן, הן הבונין כל, הוא אלהים, נתן לנו אשר אנחנו בצר, עוד מלבנים, רום שורה המשית, על ידו משה והנביאים, ציר ותבניהם מרבנן אשר על בירנו הוא המשית (אל העברים ג. 16, וכן כטנו שפבניהם וציר אויה בני מפואר אין זו שום ערך ושוו עם הבונין עצמו, ובכלהת מלאת הבניין, לפי היזיר, אין בו עוד צורך כלל — הנם פי שטור הוא ביר בעיל הבניין פער עולם על עומק מחשבתו לבנות בניין מפואר כהו ועל יכלתו הרוב להזיא מחשבתו לירוי מעשה — במו פן: מטבח, פורה משה, הנמצאת בירין

בתוכה הינה, ויאמר: משה! משה! משה! שני פעמים. רמו
לע' אם תוכו בפבו הוא: אם האדם היפני שלו הוא
בר בבר עם האדם החינמי שלו, או יכול הוא להתקרב
אל ה'. אחר שאמר משה: הנה, הוסף ה' לאמר:
אל תקרב הלוט של געליך בעל רג'ליך
ב' המקומ אשר אתה עוזר עזיו ארצה
ק' רשות ה'ז'ו' רומו בז', כי טרייהויה הוא לאדם
להתקרב אל אלהים ולהתקרב בו בז' הסרת והבשחת
ח'ר'ו'ו' ואהבת עצמן, העמ'ות בט'ן עלי הרק
ה'כ'ב'ל' לה'ח'י'ו' וה'ש'ל'ו'ם; רק אהרי ז'ו'ו' ו'ק'ין נ'ג'
ו'נ'ש' פ'ק'ח'ה ע'ני האדם לראות ולראעת, כי ק'רו'ב
ה' ל'כ'ל' ו'ק'ו'ר'א'ס' א'ל'ו', ו'כ'ל' מ'ק'ו', אשר האדם י'ו'ט'
ל'ל'ו', ארצה ק'רו'ש' הו'.

זה נואלו התלמודאים בחשבם לה'ס'ף ול'ר'ו'ע
על תומ'ת ה'ת'ו'ה את של'ש ע'ש'ה מ'ז'ת' ש'ל'ם: הק'ל
ו'ח'ו'ר, ג'ו'ה' ש'ו'ה, ו'כ'רו'ה, ו'ז'ט'ים המ'ה' ל'ה'ד'ו'ם, ש'ר'א
ב'ע'ם אה'ת ב'ב'י'ת ע'ק'ר' ג'ט'ו'ה' נ'פ'ל'ה' ט'ב'נ'ה' ה'צ'יר
ה'ג'דו'ל' ו'פ'א'ל' ה'רו'מו', ו'י'ט'ב' ג'ע'נו' ל'ה'ס'ף' ט'פ'ת' ר'ו' ע'ל'

השנת' נועם אלהים טש'יע'נו ור'ח'ט'נו על האדמה.
ונחלים כ'ו, לט'יט'ום ג' 4 עליה אין לה'ס'ף' ו'ס'ב'נה
אין לה'ר'ש' כל ר'ש'טה ק'ז'וב'ם, פ'ז'ו'ס' ו'ב'נו'ים, וכ'ל
יד הנ'ג'נ'ה בה'ק'צ'ן, כי ט'ק'ק'ל'ת' ו'ס'ב'ת'ת' את ה'פ'א'ה'ת',
ה'ו'ה' ו'ה'ר'ה', ש'ה'ג'ז'ל' ע'לה' אלהים י'ז'ז' בר'א'ש'ת', ב'ל
ה'ג'פ'ו'ת' ו'ה'ג'ל'ו'ת' ג'פ'ג'א'ר'ו'ס' ש'ג'ז'ט'יו' ב'ה'ר'ש' אלהים
על ה'ג'ט'נ'ה' ה'ו'ה'ת' ט'ל'ט'ים ו'ט'ר'ט'ים' ל'נו' על ה'ל'ב'ו'ת'
יה'ו' ב'קו'רו'ש': ע'ל' ר'ז'ו'נו', ר'ע'טו' ו'מ'ח'ב'ה'ו' ב'כ'ל' ה'ת'ב'ל'
ו'ש'ב'ה', הא'ל, ר'ב' ה'כ'ר', ב'ו'ה' ו'מ'ל'כ'ר' את' ב'רו'או' ד'ע'ת'
ל'פ'יו' ש'ש'ת' ה'פ'א'ג'ו'ג'ס', ה'ט'ו'ר'ים ב'ב'י'ת' ה'כ'פ'ר'א'ת' ה'ל'ט'ו'ר'ה'
ב'ע'ור' ה'מ'נו'ת' ו'ז'ו'רו'ת' ש'ו'נ'ה'.

ה'ת'ג'ל'ו'ת' אלהים אל' ט'ה' ב'חו'ר', ט'ר' ש'ו'כה
ל'ד'פ'ר' ע'ס' ה'ג'נ'ס' אל' פ'נ'ס', ה'ר'ה' ב'ג'ט'נ'ה' ו'ב'מ'ר'א',
ה'ס'נ'ה' ב'ו'ע'ר' בא'ש' ו'א'ג'נו' א'ב'ל', ע'ל' י'רו' ה'ה'מ'נ'ה' ה'ו'ה'
ה'ר'א'ה' ו'ק'ב'ה' ל'ב'ן' ה'ט'ו'ה' את' ר'ז'ו'נו' ו'ח'ג'ז'ו' ל'ה'א'ר'
ל'ו'ש'ב' ה'ו'ז'ק' ו'ה'ה'י'ו'ת' ר'ו'ה' ש'פ'ל'ט'ם, ו'כ'י' ה'ע'נו'ים' ה'ס'ה'
נ'ר' ה'ל'ע'ו'ם' ו'ז'ר'ש' ה'א'ר'ן', בא'ש' ט'ר'ג'ש' ט'ה' מ'ע'ט'ק'
ה'ט'ב'ו'ן' א'ש'ר' ב'ה'צ'ו'ר' ה'ה'ו', ו'א'כ'ר': י'א'ס'ו'ר'ה' ג' א'
ו'א'ר'א'ה' ה'פ'ר'א'ה' ה'ג'נו'ל' ה'ז'ה' ק'ר'א' א'ל'ו' אלהים

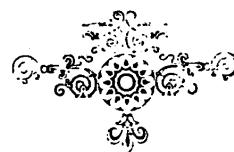
הדרו והוא לא אויב לו ולא מבקש רעהו, והציתו
הערה את הרוגה מוד נאל הרם והשיבו אותו להדרה
אל עיר בקרבו אשר נס שפה ושבה בה עד מות
הבן הדרול ואו ישב הרוגה אל ארין אהויזן. כי הרם
חיבק את הארין ולאירן לא נזכר לדם אשר שך בה
בי אם ברם שפכו. בין רשמי הפטינה הוזה, אנתנו
קוראים פורושים: כי יין שאבותינו הוא קשי ערוף
ערלי לב ואוניות, ההוניו את הארין אשר ישבו עיריה
בשפכו דס כל הנכויות והשיטיות ודם הדקוש ותקאי
של בן אדרים כ... חצרים, לנ' דרישות ביד הערה
הארודיפת לשפטם בין יטמבה הדרודים ובין יטאלודים
הילדרו ישייע, שהם אהוו ואהויזן נוקק ת. ור' כל
פי המפטה הוזה, אם אהנו עוד נקעה ערפנג, אבותינו,
ובאייה ושנאה נברהש בפטיש, נאשור גוקים, בפטיש
ובטהשביינן, עלילות שא של אבותינו נמר הנבאים
וושוע הפטשה, לצעוק: דצלב! הצלב! ולאירן: כי טוב
טוב עשו טרצוי הדריק שצלבו אותו על צלב על לא
חפה עטה ולא מרטה בפי, או רין רוץ חלן, ונאי
הרם מוגרים לרצות ולהטיה אותנערבובן מלחת רציהה

אישון עין הפטינה, לעשתה יותר שור וויהר נאה
לדרעה, והשוויה בוה את חין ערך יפעת הפטינה, אשו
אן על עפר קומל, ראו מה שעשו הצלטידים עם
הפטינה רישת, שנטזיויה בחרובים וכל ביך לברור
ה' ישועה נר' ומלאות עולם לו ותבקוק נ' לא נטה
רעטם מהפטוב, ואמרו: אל תקרא בקען אלא בזינך
אל תקרא חליות אלא הילאות, למן להכטיה עולם
הבא לשונה הלכות הצלבור בכל יום. פקזיר טבל
וירון לא יכול להבין הפסוק בבודן האווז, והשלא
בהמבחן יותנן וגו. ۴۶. לבעז את הצלטידי הפטינה
טבגנן לפור הורה ונבייאים ביה השטול האוון בעצמו
לפניהם מיתהו ואחר תקותת. רפתוח את לבב הצלטידי
וללטדים איך להכין את הפטובים וווקס כר. ۴۶.

בחבימנו בשים לכ על הפטינה שהזינה לנו
הזרה בחמצז, להקרות ערי פקלט ילבן, ינש שפה
כל טבה נש בשנטה, ולא יטוח הרוצה עד עמו לפניהם
הערה לשפט. ואם בשנאה ידרפנ' או החלך עליון
בצירה וויס, מות יומת הפטה, רצץ הוזה, נאל הרם
ימית את הרוגה בנגנו כל, ואם בפתחם ללא איכה

— 163 —

בער פוטיעים, לא בברב יי לא קבל טבר מסור, אף
נש נון רמו ונפשו כופר ופדר נפשונו. הוא מוכן בבל
יעת לקבל אורתו חתת נפשו, אך אך נשוב אליו
באמר, בבל אחר, שלא אמונה בהזהה, ובאהבה לא
צבוקה, ואן, נושא השוויה גולמיים באה האלהים
האב ימיהה בנו הארון יישוע המשיחית אמן.

— 164 —

שבאר הארון יראה, לקזוף עליון ולקרוא אותנו ריקם
פוחים (ברא. ה. 21, 22), אך אם בעת, אחרי שנגלה הפשית
וזרקה ישוע יצאה לאור, כי אז, ולא אחר, הוא הפשית,
אם בעת, נוראה בפינו ונאכין בלבבנו. כי הוא היה
הבן הנרול, אשר משה אותו, אבינו שבשיטים עין ופי
בשפן הקרש, וכן מותו היה בון בון הנרול, או לעז
רבי הארון בתפלתו על הצלב: אבוי סלה להם כי לא
ידעו מה הם עולמים, ירונו אורתנו ויטפונם, יכמבה
נפש בשנה, והצילו העלה, האירופית, אותנו מיר
נו אל הרם, ונשוב אל ארץ אורתנו בותה הון הנרול
טחינו היה, האן שואג והמשית, אשר נין אתה נפשו
בערנו לאלנו סבל על, ולסחר לו עם סגול, הורי
במעשים טובים ולטיטום ב. 04.

אנא, אהי, שמו לבבם בכל הרברם הנאמרים,
התעוורו טהרדתכם הנוראה. רחציו וריכם ברם הגדי
אשר שפכו אבותינו, התבוננו על טרי העניים אשר
סבל אדוננו עבורהנו. הן מלה אשר היה מסור לברית
הייננה ההתלל, כי לא קבל שכח אמרו: לא חסוד
אחד מהם נשאתיי אבל הארון יטוע הפשית, המפניע

אשד לא יכול, או לא רצג, כל אהוביו עטנו עיר מה
להבטים מבענין.
מחלם עם ההודאים רבה ונוראה הוא ובמינו
אנויה מאהה הרפה. זה אליטם בשנים ידו רופאים
רבים ישבו ורוכבו בעיוןם גביה, להעלוות לו איזהה
בחרופיהם. אולם, לא לבד כי הוציאו ההודאים האנטולוף
את כל אשד מהם לרופאים לא לעורו ולא להצעיל, כי
יעוד הדרילו הרופאים האלה את רעלם ואת מנגנונם.
אחסוב לאירנירין ולטוטר לרברט וללבאה, במליה
רבות מה דיאו. הכהלה הולאת ואיזו הא הכהה אשר
איי טרבר אורחותן. הן נזירות וודיות גגה לסת היטוב
ביפים האהווניס האלה. בכאח השילך ר' עשרה, פט
לאבויניט בכאח הראשנות, למספר שני צוינט. וו' פ'
אם אופר: כי על נלהת של ישראל הארכוב והפרה
ועל נירית ההודאים בבל קזוי ארין בקרב היגטס, גויסים
ובנבריס לבני ארץם, שטחי דברת.
אך ואית נחוץ הוא, לדרש לכם הנקורות
אשר ממנה אני מבית על מחלת עבנה, הנקורות האות
קיא, הקשומה דבאה לתבל וויסבה מן היהודים.

1857 sueg. Schriften 16/1887 p. 45-49
o, Politische Vorred, idem 49.

Mar. 1857 idem 49
16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

16/1887 45-49

דברים היוצאים מ' הלב,

שלוחים אל א' חבר' הנפוצים,

במדינות צפון אמריקה.

— — — — —

דברים נכחים למבין.

אהו, בני עמי, הנפוצים בארץ א' אמריקה.

אומנותי שלמה באלהו אברם י'זק ויעקב, כי

אלחי משפט וטלא רוחמים הוא, ואהבתו העזה לעצמי

יביתיעקב הנקראים בשם ישראל, הרימוני על להבטים

ולחשוף על מחלת עטנו הנושנה מנוקה הרשה,

כלהו בבל, עזונה רעם קזרה להבן את את: את השם הנעלה מל שרה שלון ובורה אשר נן; לו האב שבטם. لكن, רק בעבור זה, התה מנשימים בעוים קיד בעבל בל, אשר הויטה תחת רג'י הגובל וקסמן התשים הוה, ונבשלים בזהרים. הויטם ביל דרכ' דוחבים על האיש פלא, ייען, אל, גבורי אשר אך על שטחו המשרה היביא שנות אין קן לנו, כי הוא המלך על פסא דוד אביו ולמלתו אין קן. על פון היהודים פקויים הheid לפספט ואין: לישועה-רחקה מרה.

זה יותר מעשר שנים, עית ההלו שונא היהודים לסת עיניהם הרעה עליינו, עיר טום שהוציאו את יצוי למכ רע לדי מעשה. אשר אהנו בני ישראל ברסיה אך החולו להרגיע, כי מעולם הבלתי והণמי הולך ומתבזבז, הרימות, בחדר אל עליין, את קול' לאחין, אשר בזירות לי איז, לאמר: כי בא וס' ה'היא' האמור בגורות טהה נברית לא יי', להתודות את התאות בית ישראל, להחות אבנור על הלב לאמר: ייל פי אין אלוי ב קרבי פצאנוי הרועה האלך, כי לעינו וועל בנינו, באחרית הימים האלה, לשוב

על הפשעה הזאת עוד לא פקחו חכמי ואוחבי ישראל את עיניהם עד פה, בראו ובנין לבנים של עם זה, אשר רבם הנROL, משה בנדיעות, אמר לו: ימי בפזע עס נושא בירוחה, הסדרה הזהדים אורה דבר היישעה רוזלה, שיצא מוקודם א' התבל בלה, הוא הנבבב: כי, בצד אחד, היהודים עד הנה מפיזים על עמי אירופה הנישעים בועל בזילים וכובורות בדרבי אבונה ואלהות - הנם ביל איש יהוד' משליל מעהל בבחמות הלאים ואלה ובמצבו אשר בקפה - בצד השני, כל העזים והנארים מפיזים על היהודים בועל איש' צון שורט, האברים לובוב רע ולע' טוב.

מהלך עס ישראל היא, כי נס' ליהו זה בפזע נתבבבם מותו ואבד הנטרן לדי' נולדי' בן פי' הו א' הילוי אשר נולד לנו' בקיה' לה' היה עיר רודן קשיה' לא' לקל' יה'ה' הנן' לנו' בישוע מיצרת ביז' עלו' מפי' הרון והקרוב לאף שפונה טאות וחותם שנה, עד הו' הו טש'וטים היהודים עיר הכבב', הנרול והוקה, אשר התחל' יהוה אלה' ישראל לישוע הניעת, מות ונקבר במו' ותרפה, באיש' פושע אשר אין

לבריה, דברי אמת ואהבה. ריבים מלה בבר מצאו
ישועתם באTONותם בפניאליהם חיים וישוע טך יתואל,

הזה ביב מתעננים על רוח שלום תחת כל טוהרויות

ושר השלום הזה, אשר לו הפכו לעולמי עילמים.

בל עוז נושא בקרבי בל אホール לקרוא ולבער
לאדרון, הוועטים בטהשטיין, את דאור ואהבה-יעלה
של אלדי ישראל שבאו אל הצלב על ידו בין היהוד
ישוע מנצרת. בל אהרים אודיע לחם, בומנו ושלוא
בומנו כי עז ידי דמו נס ליהויר, אוח לישע, לבי ובשר,
ושב; כי על ידי דמו נס ליהויר, אוח לישע, לבי ובשר,
הובות לבוא ברוח אחד עם כל שאר נזיר לאבינו
שבשטיין; כי ישוע הוא אבן-דעתן, אשר בו יחבר יהוד
בנן הצלב, עוז ניבת הצלב קרט ליהו.

רוח אהבת האלים, אשר מצאה לה קן בלבבי,
על ידי אמונהו בנן אלדים חיבר-ישע-היא עורה
אותו והארצני לעובן על מן קני, את ובצעה אשר
הציב אהדים אוטו לעלה ללהו מטה את אורי, בנ
עפי, ברכעה ורומניה, טרופם הרעה, אשר הטה
ואבותיהם ובניהם אהדרם הוועים בה זה בטה, ולבער

לבקש את יהוה אלהינו ואת דוד בלבנו, הוא
ישוע בונארת. כי ישוע הוא זה אשר הקם אליהם לנו
כפי הבהיר על ידי נבאי האמת, גוזאל לשלראל;

פי אן בישוע, אשר חוקינו אבותינו אוו על הין
והאלים דקמי מן המרים, גונזיאן; כי אן רושעה
ב אחר ואן גורה השטיפן שס אחר, הגון
לבני אדם אשר בו יונזע נלה לנו טים בפירים
ארינו שמעון בר יונה של יהושע; כי אן גצל
בפניאליהם ובנידורו הזה נזהה בזום האלה, אשר קבוץ
על מלכותו עליהם ובורעים ומשוחחים לפניו; כי הוה
ישוע מושיענו הוא אדוננו והוא מלכנו לעלם ויעיד
העד על זה הוא הלה, אשר שמו במעיר לראיו ביום
שייר בעשרה קוגים והפקיר את רוחו ברי אביה
יהוה, אל האמת; על הלה תוטב; ישוע הנגיד טך
הירודיס; רק י-ש-ג-ע וה, אשר דקם אליהם מקרוב
אחרנו ואשר נון באדבה ורין; את דמו וווער פער
בעיד חטא ריבים, הוא יפהה את ישראל מכל עוננותו,
רב חוץ לאלדי ישראל, כי הפליא הכה עטורי
בארין רוסיה. אלפים פאחים בני ישראל ברוסיה בקניטיבים

— 180 —

6.

גִּנְגָּבָה! לֹא; חֲלִיקָה
גַּרְבָּה וְשִׁבְעָה. יְאַבּוֹרָה,
שְׁבָדָק לֹא יָמַר שָׁאָרָה
אֵין זָרָה. יְשָׁאָרָה

7.

גִּנְגָּבָה! לֹא; חֲלִיקָה
כְּתָסְפָּר מִלְּיָדָם
בְּלֹא יְשַׁלֵּחַ בְּמִזְוֹלָה
יְשָׁרָאֵל מֵהַ זָּד רַבּוֹ

8.

גִּנְגָּבָה! בְּאַלְקָה
יְשָׁרָאֵל! לֹא; חֲלִיקָה.
גַּרְבָּה הוּא גַּבְעָיו אַלְקָה.
שְׁבָדָק נָא לְאַיִשׁ בְּנַאֲלָה.

לְאַיִשׁ הַמְּפָרִים הַלְּאַטְיִי
וְאַיִשׁ בְּרַסְטָאִי
וְאַיִשׁ בְּלִיְּהָאִי

למשיח ויהוּדי

—93—

השלום, אתי? פאן פלק מה שחו? –
– מבייה פכיריש. מה? תורה מוחשת בם.
הן כל סום שטעה בליוי – גיאוי,
דפקתי ביה, ווילך מה זה? זיהוי!
גפלאות אראה ביה, בלכדי פרשותיה!
רומי הצעם: בגעני בסורומיה.
מה יפו שיריה, דגוני לאנעריה!
מה ברו מצותיה ובה עטפון לאפרישיה!
אין מסחר להלכות הדריות בתניה,
ואין ערך להציגם הנסכמים על קיינה.

†-batter p. 177
+ 3/8 + 5/10 pred. 138
P. 15

ההאנט לחדשות

— 2 —

— בְּשָׁלֹבֶת אָהָן יָקָרָה? קָאָן וּבְזָאָן?
— מִכְּבִּית אָזְעָרָה מִקְּרָוֹת מִרְּהִיבִּי גַּעַן;
הַתְּקִבְּנִיאִית הַיּוֹם שְׁמָה בְּרִיתָן;
הַנְּלָדָתִי שָׁם, הַבְּלָהוּתָן;
בְּפִעְלִתִי אָחָיו! וּבְגַדְלַת הַפְּרָאָר.
הַמְּאָפִין? הַנְּדָר לֹא אָוֶל סְפִירָאָר.
בְּפִלְאֹות! מַה גַּעַמְקָו יְחַשְּׁבּוּת הַמְּבָעָן!
וְהַגְּלִיבָן, וְהַיְּפָה כְּלָה עַל אַהֲרָן שְׁבָעָן.
לְהַזָּה! גַּלְמָתוֹ פְּתָאָה לְעַנְיִנִים;
גַּמְוֹן שְׁבִי עַד בְּאַלְמִינִי גַּנְעָפִים:

→ p. 176

175 | טהה+

— 177 —

הַלְּכָהּ כְּתִי רַשְׁתָּהּ וְפֵה רַבּוֹ סְמִינָה,
לְמַאוֹת וְלְאַרְפִּים יַשְׁרְגָּנוּ סְעִיףָהּ;
וְכָל תְּקִמָהּ וְגַעַת צְפִינִים בְּכַרְפּוֹלִיהּ;
קְבִּיתָהּ כְּמַסְךָר הַלְּמִידָה מִסּוֹבָה גַּמְרָקָה,
הַקְּבִּיתָהּ כְּגַדְדָה-גַּמְגָה וְשַׁעֲרָה,
גַּם הַלְּכָהּ בֵּית כְּבָסָה פְּרוֹשָׁות עַל שְׁלַתְנִיתָה,
בְּמִזְחָה אַתָּה בַּיָּא גַּיְדִי דְּלָא רַבְּשָׁא בְּאֹתוֹתָהּ,
הָאָתָּה נַפְשִׁי נַגָּא בְּרַבְּרִי אָדָמִתָּה,
— אָתָּה יְשַׁעַתְמִישִׁים בְּנִוּתָה ? מִהָּרְמִותָתְעַרְבָּחוּ ?
לֹא אָפָן, בַּי בָּנָם אֲשֶׁר דָבָרָה עַלְהוֹ
— בְּהַרְבּוֹת שָׁסָ ? שָׁנָנוּ נִמְכִירְשָׁא ? אֲבָל אַשְׁקָנָה,
אֲלִי יְשַׁעַתְמִישִׁים לְפִי לֹא שְׁבִתָה ?
בְּזַיְקָה הַיְתָרָאָלָן.

— 176 —

176 | טהה+

יְהֹוָשִׁים וְבָגִים, חַסְיל גַּם סְלִגְםָם
תְּולָעִים וּגְלִילִים, יַלְקָגָם גַּם גַּמָּם;
אֲלָה בְּיַהְיָה סְפִיר גַּנְגְּבָנוּ
וְאֶלָּה בְּאַלְמָנִים בְּמַרְאָהָם לִמְוֹן,
וְפֵה גַּמְפָנוּ כָּאָר ! דָאָה ! גַּמְפָנוּ
גְּפָלָאָת הַכָּה אֵיכָה גַּבְגָּן,
וְשַׁגְפָנוּ כְּדָק, מִשְׁתָק מְאָנוּם,
וְמַעְזָקָם גַּפְפָסָם לֹא שְׁזִפְרָהָם הַעֲנִים.
— זָהָה הַשְׁנָהָבָ רְאִיתָ ? מַהָּה גַּעֲנִינָה ?
לֹא אָפָן, בַּי דְמִיתָה הַר בְּגַדְגָּה
— הַיְשָׁנָן שָׁם ? — "יש גַּנְשָׁ" — אֲבָל אַשְׁקָנָה,
אֲלִי הַשְׁנָהָבָ הָהָ לְפִי לֹא שְׁבִתָה,
הַעֲתָהָה מְפָלִי קְרִילָאוּ הַחֲסָכָה.

— 179 —

3.

געונטן! לא; חיליה.
ויריד בה אהה לנטע.
בראיציך גאנטרה גוולה;
ויהה געלַה הנטע.

4.

געונטן! לא; חילית
שם "אלדי ישראל"
ערות יתבל כליה.
איך גאנר אהה לאא.

5.

געונטן! לא; חיליה.
השבועה ליעיר ארצ'ה
לעולים כל אנטוליה
ברבר ישענעו ציל'ה.

— 178 —

ש י ר

"לא זאג האלטום אט-געטן אַשְׁר גַּרְשֵׁן בְּקָבָב"
(לְהַזְּמִינָה יְמִינָה)

1.

געונטן! לא; חיליה
וירקבי כל דשומות.
לישראל אין כליה
יונן שבקה, אל במו.

2.

געונטן! לא; חיליה
סְקוֹתָה עַל בְּפִים;
בָּאוּ אהה לי סְנוּלָה,
יְמִיךְ בִּימִי שְׁמִים.

— 180 —

6.

גִּנְגָּבָה! לֹא; חֲלִיקָה
גַּרְבָּה וְשִׁבְעָה. יְאַבּוֹרָה,
שְׁבָדָךְ לֹא יָמַר שָׁאָרָה
אֵין זָרָה. יְשָׁאָרָה

7.

גִּנְגָּבָה! לֹא; חֲלִיקָה
כְּתָסָרָה מִלְּיָה גָּדָם
בְּלָיְשָׁלָךְ בְּבִינָלָה
יְשָׁרָאֵל מֵהַ זָּדָרָעָה

8.

גִּנְגָּבָה! בְּאַלְקָה
יְשָׁרָאֵל! לֹא; חֲלִיקָה.
גַּרְבָּה הוּא גַּבְעָיו אַלְקָה.
שְׁבָדָךְ נָא לְאַיִשׁ בְּנַאֲלָה

לְאַיִשׁ הַמְּפָרִים הַלְּאַטְיָה
וְאַיִשׁ בְּרַסְטָא
לְאַיִשׁ בְּלִיְהָה

ונס ורבותך, ידברו אחים קשות וישאלו אתך:
באי אתה?

אברה נא אנשי ישראל, אשר הטע בארץ אויביהם,
כבריניות אירופא, ועיר מושב לא מצאי ויתקbez
אמריקה באנזות שוניות: מזרח ומערב, צפון
טיש. אל קדוש ישראלי ישוע מנצרת: אני לא נא פצע
וחיה וחתאתם. פי דעה נבלוה עד הנה ועייב בא
לינו צרה, יגנן וחרפת רעב באנזות אירופא, או
שטיננה אוניבס טהוריבס את קול ישע מטהחים,
ענו וטפל רוח האומר: אל תיראו. אני אלכל אהבם
את אפבם. אני ה חוזה הטוב, אני באתי לבעור
ביא לכם חיים ומלא ספקם.

ישתג' הַבָּס וַיּוֹסִיף לְקָה וְשָׁוֹמֵעַ לְיִשְׁבֹּן בְּמַתָּה.
חַבָּס אֲשֶׁר הָעִז לְכָבו וְחַלְלוֹתָו לְאֱלֹהִים בְּעֵד יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יְזַע.

בְּהָרָה

את יס האטלנטיסי לדוחש את שלום אחיו, שטחטו את נפשם טרופה ורומניה יבוא לאטראנסיה, לחסות שפה בצל חוקים טובים ויתרים, ויאחו בה. להזהיר נס אזהם באזהרה רבה כזאת: אל תדרטו בנטישתם להטלת ולחבות בצל דגל אמריקה. לטען סבות הטא על הטא: להשביע רענון בזבזם מפואב אמריקה ולקחת חלק בבל היבזר והנדולה, הבנווה והצלוות, אשר רבשו לטו אגשי הארץ האד עלי גודל בטעונם וחווק אטינטות באלהים האב ומיטחו ישוע, ובעד כל השוכות האלה לחלק בבל צורך, ולהלך בבל נואם חזוק. ישוע מגנרת, באשד כי, לפי הביטר, יהוּה הוא; באשר עלה כזאת על לב אחד מתרבניות העויריים המוליכים את היברים העויריים בני עיר שיטקאנא. הטהלהלים בבל היבנות ואומרים ישבתנו אגנו כי אורי לנו.

זברז, ולא קשחון, כי יישוע הנזרי, אשר האב
נתן לו השלtan בשתvais ובראין, הוא השלטן על ארצות
אַמּוּרִיקָה; הוא המנצח. לבל עם הארץ הבאים הנה,
מה רע ומשר יהיה גורלבס, אם החכמים בעיניבס, אך
אשטי הארץ האל, אשר בבוד ישוע יקר להן מבזדקם

Die for summer 1893, W. Han v. i. U.S.W.
Sent from a Ranch in

What is an Israelite of the New Covenant?

A DIALOGUE BETWEEN TWO JEWS.

BY

M. J. RABINOWITCH.

OF

MISCHENEFF, BESSARABIA, SOUTH RUSSIA.

Translated from the original Hebrew by the Rev. J. A. ADLER, for the London Council of the RABINOWITCH Fund. Hon. Treasurer: C. E. GREENWOOD, Elim, Copse Road, Beckenham.

PRICE TWOPENCE.

J. O. H.

WHAT IS AN ISRAELITE

OF THE

NEW COVENANT ?

ALONG time had elapsed since Mr. Jacob had received the New Testament from Mr. Israel, and since they had met. Occasionally Mr. Israel would see him sitting among other Jews at Mr. Rabinowitz's place of worship, and listening to the sermon ; but it seemed to him as if he wished to keep himself aloof from him, and that he would not even sit with him on the same side of the Synagogue. Mr. Israel, on the other hand, did not feel particularly anxious to find out the cause of it.

But on one Saturday evening—after having listened in the morning to a most powerful sermon delivered by Mr. Rabinowitz on God's dealings with the proud King Pharaoh, on which occasion he pointed out that it was necessary for Pharaoh to learn the three important lessons, viz.: (1) that there was no other God beside Jehovah ; (2) that that Jehovah was the real King and Ruler of this world ; and (3) that with Jehovah there *was* a difference between the Egyptians and the Israelites, because Israel was indeed His "first-born" ; pointing out at the same time that the plagues God had caused to come upon them were not out of revenge, but rather with a view of imparting to them some necessary lessons—Mr. Jacob turned up unexpectedly at Mr. Israel's house.

Mr. Israel (gazing at him for a moment) said to him "How is it we have not seen you so long? And you look so pale and care-worn! What is ailing you?"

Mr. Jacob : "I am surprised at you, Mr. Israel, that you should ask me the cause of it, since it was yourself! Why, it was you who gave me the New Testament with your own hands, and you must know it very well, that as soon as a heart is touched by the words of that Book it breaks, like the stones out of which Solomon built the

temple, by the touch of the little worm 'Shamir.'* Oh, you have no idea, dear friend, what mental struggles and sufferings I have endured since I received the book, and since I brought it into my house. First of all I had a terrible encounter with my dear wife Eve. That came about in this way: I had left the Book in my overcoat, on a chair in the bedroom. Next morning when my wife came to put the room straight, and took the coat to hang it up, she noticed a big book in my pocket! She pulled it out, and as soon as she saw the title-page she murmured, 'Ah, this is one of the precious books with which Rabinowitz tries to catch Jews and turn them into "Göim" (Gentiles).' At that moment I happened to be in the saloon, where several Jews who knew me were sitting and drinking each other's health, and wishing that the young Emperor Nicholas II. may usher in better times for the Jews. With a distorted face, and pale as the whitewash on the wall, she beckoned to me with her hands, eyes, and head to follow her into the room, a call which I promptly obeyed. Here, with staring eyes, and holding in her trembling hands the open New Testament, she said to me, 'What is the meaning of this, Jacob? Have you forgotten that you have a wife and children? Have you forgotten that we have a cellar full of wine, and that we are greatly depending upon the rich customers? Alas! that I should have lived long enough to see this book in my bedroom! This book is becoming the greatest misfortune of the Jews of Kishenew. Woe, woe unto us! What profit will you derive from it?' All this she spoke in a subdued tone, in order that the customers should not hear what was going on in the bedroom, and I sat there, looking straight in her face without uttering a word. But when I noticed that she was going to put the book into the kitchen, fire I exclaimed, in a very loud voice, 'Stop; not so.' Fearing lest the Jews should come to see what was the matter with us, and find that I was a follower of Rabinowitz, she quickly thrust the New Testament into my hands, with the remark, 'Here, keep it. Let only God know of it!'"

Mr. Israel: "Why, thank and praise the Lord that He gave you the strength to protest, and to say 'No.' I trust that this will form the first step in the way of truth, and the turning-point in your life. Every man at his conversion must remember the first 'No' uttered by God to Adam—'Thou shalt *not* eat of the tree of knowledge of good and evil.' Then, again, he must be mindful *not*

* "Shamir," mentioned in Jer. xvii. 1, Ezek. iii. 9, and Zech. vii. 2, and translated in the A.V. as "diamond," is, according to the Talmud (Vol. Gitin 68A and Sota 58A), a name of a little worm created in the creation week, which had the marvellous virtue that it could cut even diamonds asunder by the mere touch. Hence it was of immense value to Moses when he had to prepare the stones for the "Ephod." Moses had only to pencil the shape and size he wished, and then hold the "Shamir" against it, and then it would split asunder. Equally valuable it was to Solomon at the building of the Temple, since, according to Deut. xxvii. 8, he was *not allowed to use iron tools*. After Moses had used it it was lost, and Solomon felt so much the absolute need of it that he engaged the Prince of the Demons to find it!—*The Translator.*

to trust to his own understanding. He must *not* love darkness, and many more such 'Nots' or 'Noes.' For your 'No,' Mr. Jacob, you will get Him who is 'Yea.'

Mr. Jacob : "Since that conflict with my wife, and since I won that victory, I have read through nearly the whole of the book. But it created in me other conflicts ! It is in this way. Whilst, on the one hand, my heart is dancing for joy, like the hearts of Abraham and David, to see Jesus of Nazareth ; to see that He not only *lived* according to the Law and the Prophets, but also died, and rose again from the dead, according to the same Prophets ; yea, even after the resurrection, at the first appearance to His disciples, He explained to them the Law and the Prophets. He showed it to them that the Bible did not contain merely an ancient history, but that in it was hid a divine treasure ; yea, the glory of the people of Israel, who, through the Messiah, were to become a blessing to the Gentiles—I am, on the other hand, grieved to see how even those people who call Jesus 'Lord' ; who spend immense sums in the erection of big churches, cathedrals, and monasteries ; people who crowd the churches on Sundays and holidays, and who would carry into their churches big candles, and spend much time on their knees in prayer ; who would easily put to death a Jew if he should utter anything disrespectful against the name of Jesus ; and who, to this day, cannot bear the sight of a Jew, because his ancestors, 1,900 years ago, crucified Christ—such people have entirely forgotten the lives of Abraham, Isaac, and Jacob, and of the Prophets. How few read the New Testament, those glorious Epistles, or the Acts of the Apostles. We scarcely meet one with whom we could have a little conversation about the life and worth of Jesus and His disciples. It seems to me that the Christians deal with Jesus like our Jewish brethren with Jehovah. The latter pride themselves in the possession of the Law, and constantly shout the words, 'Hear, O Israel ! The Lord our God is one God.' But here it ends. It is only done with the lips. But the Christians seem to do something similar. They pride themselves in Jesus, make repeatedly the sign of the Cross with all their five fingers, but they do not follow His teachings as mentioned in the New Testament. The Jew no sooner has come out from the synagogue than he has forgotten his Jehovah and his prayers, and is thinking only of money. So the Christian. No sooner has he come out from church than his mind is occupied with eating, drinking, etc. I sometimes feel so grieved at that that I almost regret that I have ever commenced the reading of the New Testament. I cannot bear the contradiction between the teachings of Christ and the lives of the Christians."

Mr. Israel : "I rejoice to see how wonderfully the Lord deals with a soul, especially with a Jewish soul. It is very wonderful to see how the Lord saved the New Testament from being burnt by the fire ; but more remarkable still is how He has kindled a fire in

your heart to consume there all wicked feelings and thoughts against Christ, and has filled it with flames of love to the Truth, which is no other than our Lord Jesus Christ. I can see, Mr. Jacob, that the Lord had set you free from the evil spirits who prevent the Jews from understanding the simple narrative of the Gospels concerning the sufferings of the Messiah. The pain and grief you had since you have got acquainted with the New Testament is a real proof to me that the Lord has touched your heart with a ray of His light, and that the good seed—the word of God—has taken root in your heart. Your pains now are like those of a woman in travail. They will pass away, and you will have the joy of knowing that in *your own world* the Man Jesus—the Immanuel—was born. In the meantime you must keep on in true and earnest prayer and supplication, for no good thing comes from the Father of Lights without prayer, fasting, faith, and patience. When reading the New Testament you must have noticed that even Jesus Christ Himself has wrought all His mighty deeds by prayer; yea, the whole of His earthly life was nothing but one long prayer."

Mr. Jacob: "If everything is obtained by prayer, how is it that the Jews, who pray three times, and each time nineteen petitions, remain so fruitless? Who repeats more prayers and supplications than a Jew does? and who suffers more trouble and affliction than he?"

Mr. Israel: "This is a very important question indeed; and I wish every Jew, who believes in God and in His Law, would ask this question. I wish they would ask themselves—'How is it; we pray three times daily, and each time we say "Thou art the hearer of prayer?" or, "Blessed art thou, O Lord, that thou hearest prayer"; and yet for nearly 2,000 years we cry "Gather us once again from all the four corners of the earth back into our land." "O Lord, reign thou alone over us in kindness and mercy." "O cause the offspring of thy servant David speedily to flourish." "O that our eyes may behold thy return to Zion." "O grant peace, happiness, and blessing, grace, favour, and mercy unto us and all thy people Israel!", etc.; and yet there is no sign of answer. Yea, it seems to be the very reverse. The Jewish people are getting more and more scattered over the whole earth; and the worldly power with its lusts seems now to rule over Israel more than ever. The poor Jew bends his knees—but only for men—not for God. The prayer, 'O cause the offspring of thy servant David to flourish,' has become a matter of ridicule. Why, even orthodox Jews mockingly point to the palms of their hands, and say 'We shall then begin to believe in the coming of Messiah, when here hairs begin to grow.' As to the prayer for peace and blessing, he does not even know the taste of it. It is high time that they should ask themselves 'Since all our prayers remain fruitless, why do we waste time in it?' Yes, as a matter of fact, many practical Jews have given up praying. Yes,

Mr. Jacob, your question is especially important, if we consider that all their prayers seem to be in harmony with the mind of God. For does not God wish to gather them back from all the four corners of the earth? Does He not long to reign over His people of Israel? Has He annihilated the house of David for ever? Does He not wish Israel peace and prosperity? But there is one short answer to this all important question. It is because their prayers are not presented in the name of Jesus. Perhaps you cannot understand it; and so I shall try to make it plain to you. All the words and works of Jesus Christ are too sublime and incomprehensible for the human and carnal mind. But although we can *not grasp* them with our understanding, yet are they *not* opposed to our understanding; for the very reason that the human understanding is also the gift of God, in whose name Jesus Christ spoke and wrought miracles. The words of Jesus are, as He Himself is, in the Father, eternal; and, therefore, cannot possibly be comprehended by mortal man as the words of a fellow-man. Jesus being eternal, His words are truth; whilst man is mortal, and hence 'all men are liars.' Thousands of years may pass away before the short-sighted human understanding will be in a position to grasp the words of Jesus. Besides, it is only when a man tries to live and to act according to the teachings of Jesus that He can understand them at all. Jesus says 'Without Me ye can do nothing'; and again, 'If ye shall ask anything in *My name* I will do it.' Now these words have proved themselves very true indeed. The disciples of Christ performed many and mighty miracles all over the world merely through prayers to the Father in the name of Jesus! It is very likely that the disciples at that time could not grasp it with their understanding when Jesus had spoken to them. They only believed. And the words of Jesus hold as good to-day as ever; we have to do the same. If we wish anything, especially if it be a thing tending to the glory and honour of God and His Christ; and if we ask in faith from the Father in the name of Jesus Christ we receive it. By faith we receive a ray of light of the power contained in the words of Jesus. Now, what is prayer? Prayer is (1) a longing for a thing which we do not possess; (2) which we cannot secure by our own efforts; (3) that He to whom we pray possesses, or can create by His own power; (4) that He would grant us the thing we pray for out of love to us, and because He loves to bestow gifts; (5) that the love of Him whom we supplicate must be free and disinterested. If only one of these conditions is wanted, it is no real prayer. For instance: If we possess the thing, or we can obtain it by our own efforts, then we need not pray. If, on the other hand, we are not quite sure that the one whom we petition possesses the thing we need, or can obtain it for us, then it is foolish of us to pray. Again, if the one to whom we pray has an interest in loving us and in making us presents—then he would give it to us without being asked. Thus we understand it very easily that

we can only pray to God. He loves all His creatures without any selfish interest ; He is able to give us all things ; He is always willing to grant us our requests because He is Love, and the nature of love is to give ; not to receive. It is indeed Jesus Christ who has given to the world the greatest proof, that God is not only a great Creator, that He is omnipotent, but that He is loving and merciful ; that He loves us, and that He likes to give unto us gifts when we pray for them. The man who prays needs only true and living faith in the love of God to him, and then he will have his prayers answered. In fact, without faith, it is impossible to pray aright ; and then, of course, it is foolish to expect an answer to such prayers. The name of the Messiah is Jesus ; that means Saviour. That is the only name under heaven by which humanity can be saved by prayer in His name. He was *The Love* of God which existed before the world was created. His love is independent of the love of the created world—that means, He loves the world whether it loves Him or not. It is not so with the love of the world ;—that is love with a cause—and can only give itself to the loveable. I want you to notice this, Mr. Jacob. Those who do not believe in Jesus Christ, those who do not believe that He is the revealed Love of God, can pray for a thousand years and will not be answered. All the prayers of such are like the petitions to our Governor without the revenue stamps—they are not taken notice of ; they remain without an answer. The Jewish prayers have not the stamps of Jesus Christ, the King of the Jews ; hence they remain unnoticed ! ”

Mr. Jacob : “ I am exceedingly thankful to you for the important lessons you give me now. I am glad that you find me worthy of them. Many difficult passages in the Word of God are now very clear to me. I trust that the God of truth will manifest to me more and more of His truth and mercy, and will bring me out from the darkness in which I was kept so long. It is getting very late ; I must hasten home. Since that conflict with my wife I am no more afraid to read the New Testament at home. In fact, my wife watches against comers when I am reading it in the bedroom. It seems to me a perfect miracle when I think about it. Good night.”

Mr. Israel : “ The Lord Jesus go with you, and be in your house with His love and mercy.”

After the above meeting with Mr. Israel everything in Mr. Jacob's house seemed, to the outward appearance, to go on in the usual manner. Mrs. Jacob attended as before to the business, to the children, etc., taking care, at the same time, that nobody should see her husband reading the New Testament. But there was a decided change in the heart of Mr. Jacob. Since the conversation with Mr. Israel he had lost the relish for the Jewish prayer-book, the “ Talith ” (the praying garment), and phylacteries. One Sunday morning he again tried to put them on ; but took them off very soon, pushing them back into the bag without first folding them together : then he

had a look into the prayer-book, but as quickly threw it away. His wife, indeed, noticed all this ; but she made no remarks, being afraid she would only make matters worse if she spoke. He being rather strong-headed, she feared lest she would give occasion to the Rabinowitz-spirit to take a strong hold of him, and then worse consequences might follow. She was afraid that by making a noise about his going on Saturday morning to Mr. Rabinowitz, and about his associating with the followers of Mr. Rabinowitz she would only damage her business. But one Saturday, after listening to a sermon of Mr. Rabinowitz on Exodus xxiii. 20, 21 : "Behold, I send an angel before thee to keep thee in the way, and to bring thee to the place which I have prepared. Beware of him and obey his voice ; provoke him not, for he will not pardon your transgressions ; for my name is in him" ; on which occasion the preacher pointed out the foolishness and the blindness of the Talmudists in spending so much time in discussing the injunction, "Thou shalt not seethe a kid in his mother's milk," which is only in the preceding verse—and losing sight of these most important verses—without once asking themselves as to who that angel is whom God was warning them not to disobey, for he (the angel) would not pardon their sins because the name of Jehovah was in Him ; and showing how all European nations who know nothing of the rabbinic writings on the question of meat and milk food have got to know who that angel was, viz., Jesus Christ, who is no other but Jehovah Himself, and that through Jesus Jehovah has indeed become the King and Ruler of all nations,—Mr. Jacob called upon Mr. Israel to have a little conversation with him on this subject.

Mr. Israel : "How is it, Mr. Jacob, that you come so early to-day ? It seems as if you feared your wife no more ; neither the consequences to your business. You are set free, thank God. I congratulate you."

Mr. Jacob : "The Lord is with me, whom shall I fear ?" The more one is afraid of such foolish people, the worse it gets. I gave up praying because my wife wished me to do it or my business demanded it. I begin to see that our Jewish brethren are no servants of Jehovah—but they are servants of each other ! They serve wife, child, business, etc.—but not God. The remarks Mr. Rabinowitz made this morning on the words—'And ye shall serve the Lord your God, and he shall bless thy bread and thy water,' (Ex. xxiii. 25) made a very deep impression upon me. Why, it seems that by serving his true God every Jew can have his bread and water independently of other people's opinion or favour !

Mr. Israel : "I believe, Mr. Jacob, that the time has come, that we should together pray to our heavenly Father in the name of His Son Jesus Christ, before we enter further into conversation about heavenly things. Let us pray that our conversation may not end in mere talk, but lead us to such good works as will bring glory to God

the Father and His Son Jesus, and will hasten on the redemption of our Jewish brethren. I will also call in my wife to join us. 'By the mouth of three witnesses the matter will be established,' or as Solomon says: 'A threefold cord is not quickly broken.'

Mrs. Israel having joined them, and after kneeling down, Mr. Israel in a very loud voice prayed the following prayer:—

"Jehovah, God of Israel! Thou art our Father from everlasting to everlasting! Here we are three souls of the Church which Thou has redeemed from of old. Our eyes and our hearts are lifted up unto Thee, who art the one true God, and in the name of Thine only begotten Son, Jesus, whom Thou didst love before the foundation of the world was laid, in the name of the Messiah who revealed unto us that Thou Jehovah art our Father, and that Thou lovest us, and who also assured us before His death, that 'wherever two or three will be gathered together in His name, there He would be in the midst of them, and that whatever they would ask believing they would receive it,' and we beg of Thee to pour out upon us the Holy Ghost, the Spirit of truth, which the world cannot comprehend, and let Him teach us all that Jesus said and taught the people when He was in the flesh! Grant that our conversation may be blessed by Thee, and be a means of edification and purification of our souls, so that we may indeed become true branches of the vine, bringing forth much fruit to His glory; to become children of His kingdom, and instruments for the accomplishment of Thy will upon earth as it is done in heaven. Keep and protect us day by day, and forgive our short-comings through the weakness of the flesh. Help us to love everybody with that love Thou didst love us. Help us to forgive debtors, and to be willing to offer ourselves up for the welfare of our fellow-men.

Thou, O Father, knowest our infirmities; Thou knowest our poverty in body and soul, and how liable we are to fall, and to forget Thee altogether; therefore we beseech of Thee to preserve us from all sins in times of temptations, and let evil and wickedness have no dominion over us. And especially we would ask of Thee to-day, that Thou wouldst hear our prayer on behalf of our friend Mr. Jacob, that as Thou hast favoured him in bringing him under the sound of the Gospel, that he should hear of Thy love in Jesus, of whom Thou saidst, 'Behold, this is my Son, in whom I am well pleased,' who is the true Son of David, and Son of Abraham, who 'came to seek and to save that which was lost,' that Thou wouldst also help him—this Jacob—to become an Israelite indeed. Let him see, more and more, that Thou art the only God, and that there is no other mediator between God and men, but the Man Jesus Christ, who gave Himself a ransom for all the world. Let him also have the glorious hope of Christ's second coming in power and glory, to reign upon the throne of David, when all His enemies shall be sub-

ject unto Him. / For thine is the Kingdom, the Power, and the Glory, for ever and ever. Amen ! ”

Even after Mr. and Mrs. Israel rose from their knees, Mr. Jacob remained several minutes longer leaning with his head against the wall, and with his eyes shut. The room was perfectly quiet. Nothing was heard, except the tick of the clock on the wall. By-and-by Mr. Jacob uttered a deep sigh, and having sat down upon a chair he spoke as follows :—

“ I thank God for the privilege of being one of the three gathered in the name of Jesus, the Son of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, whom Abraham also first saw and preached ! And I am also astonished at myself, how I could have such foolish ideas of yourself, and of Mr. Rabinowitz ! I had an idea that when you meet in the evening, you spend your time in drinking, instead of repeating the usual blessings, you make the sign of the cross, and instead of singing the customary hymns, you would sing in the Russian or in the German language, love songs ! What a discovery I have made to-night ! Surely Shekinah was in our midst ! as also Rabbi Chalaftha says : ‘ Even when three meet to study the ‘ Thorah,’ Shekinah is in the midst of them.’ Why, the followers of Rabinowitz seem to be the real Jews ; except, that instead of saying as other Jews do, that when three meet *Shekinah* is in their midst—you say that *Jesus Christ* is in your midst ! ”

Mr. Israel : “ Yes, Mr. Jacob, you have much cause to thank the Lord for His mercy and love to you in lifting a little the veil from off your heart when reading the Word of God. But I must again call your attention to the great difference that exists between the Talmudical and the Christian Jew. They can never be united ; neither in thought, heart, or act. The Talmudic Jew says to this day, as their ancestors—the Pharisees—said to our Lord when He was in the flesh, ‘ We are Moses’ disciples. We know that God spoke to Moses. But as to this man (or, as the Jews nowadays prefer to call Him, “ This young man ”), we know not whence He is ! ’ The Christian Jews say, ‘ We are indeed the followers of Jesus. We know that Moses was only a servant of Jehovah, and that God spoke to him as to a servant ; but Jesus is His Son, through whom He always speaks to us. He is the Word of God manifested in the flesh. Jesus—who was crucified, but who rose from the dead—is our only Teacher ; He is our Prophet, promised to us at Mount Horeb, and whom we are commanded by God to obey. He is also our High Priest, who offered His own blood for our sins. He is our Lord and our God ; dwelling and ruling in our hearts through the Holy Spirit, the Spirit of Truth, which is given freely to every believer. You must understand, Mr. Jacob, that we Christians do *not* confound the person, ‘ Jesus Christ ’ with that of the Shekinah, although the name comes from the words our Lord uses in Ex. xix. 8 : ‘ Veshochanthy Bethocham ’ (that I may dwell

among them). Neither Rabbi Chalaftha nor any other Rabbi is able to comprehend the blessedness of the Christian religion. Their carnal minds do not allow them to rest in the fact that God, for the sake of saving man, had revealed Himself as a man. They will not accept the bare fact! They study the 'Torah' * for the sake of its study, just as the astronomer would his astronomy, or the mathematician his mathematics. But when we, who believe in Jesus Christ, who was crucified and who rose again, and who is sitting at the right hand of power—when we meet in His name we have Himself personally in our midst. We have Him who is shortly to be revealed before all the world in majesty and power, with the same reality as Jehovah dwelt in olden times among His people of Israel. You must also notice this, Mr. Jacob, that the Talmudists have only an *idea* of God; they have only an *idea* of His kingdom and His power; but they have nothing more. They have only changed the name of 'Jehovah' into 'Adonai,' and with it they withdrew into their synagogues, separating from the rest of humanity. But look, in contradistinction to this, what the few true Jews—those who believed in the crucified, but risen, Jesus—have accomplished. You only consider what a wonderful change the three Jews, Simon Bar-Jona, John, the son of Zebedee, and Saul of Tarsus, have brought about in the world, simply by faith in Jesus, and prayer in His name! How much sin and wickedness they have cleared out of this world, and instead of it they have sown the seed of the Word of God. How much they have done to proclaim to the whole world the truth that Jesus Christ, of the seed of David, according to the flesh, came into the world to save sinners. Have not these three Jews done more good for the world than Alexander the Great, Julius Cæsar, and Napoleon Bonaparte? The Jewish Shekinah remained, according to their ideas, at the western wall of the Temple of Herod, whilst the name of Jesus has accomplished mighty things from Jerusalem to the end of the world. 'His name has, indeed, dominion from sea to sea, and from the river unto the ends of the earth'; and 'they that dwell in the wilderness shall bow before Him, and His enemies shall lick the dust,' as it is said in Ps. lxxii."

Rachel (Mrs. Israel): "Mr. Jacob, I can tell you this much, although I am only a poor woman, that, in my opinion, Chalaftha's Shekinah is only confusing the mind of the poor Jew. At that time when my husband used to spend day and night in the study of the Talmud—when my mother used to delight herself in him, and say that 'Shekinah was, indeed, resting upon him'—he was always restless and confused. Whenever he, together with his colleagues, met to consider some point at issue—when, according to the Rabbi's statement, Shekinah was dwelling in the midst of them—then they would only quarrel and insult each other! But Jesus

* This may include both Bible and Talmud.

Christ brings peace and rest for body and soul. His Spirit makes a man quiet, earnest, and humble. Since my husband was brought to the truth as it is in Jesus Christ, he has become quite a different man. He has changed in everything. After praying we always possess rest and peace in our hearts. We hear then the sweet voice of Jesus whispering unto us, 'Peace be with you. Peace be with you. Let not your heart be troubled. Ye believe in God ; believe also in me.' Thanks be unto Him for His peace in our hearts and in our house."

Mr. Jacob : "Alas ! I do not possess yet that peace in my heart, and much less in my house. As regards my peace at home, my poor wife must often say an untruth for the sake of preserving it. As regards the peace of heart—I am still labouring under the same difficulty I once mentioned to you, Mr. Israel. When I read the sayings of the Lord Jesus Christ, or those of the apostle Paul, or when I observe your quiet life, then I feel a burning desire for the truth ; and then I begin to ask myself what I could do in order to be able to lead such a life, and to become such a follower of Christ. But considering the Christians and their lives around me, a cold feeling comes over me, and I shrink back from everything that is Christian. *Their* lives seem to be much worse than those of the Jews.. I am at a loss whether I should remain among the Jews, with their *true lies*, or join the Gentile Christians, with their *lying truth*."

Mr. Israel : "I must tell you the truth, Mr. Jacob. You seem to judge matters that concern the Kingdom of Heaven like a simple wine merchant, who knows nothing of the Christian world. You and many other Jews would call 'Christians' those individuals who come into your brandy-shop to get drunk and to play cards, etc.—such as would pawn with you their watches, rings, etc., for the sake of drink, and then call you 'accursed Jew' when you demand your money with interest. You are greatly mistaken, Mr. Jacob. Not a single word of all you have said is applicable to the thousands of true Christians that exist. A *true* Christian takes good care never to come in contact with such people as you are. He dreads Jewish untruth, Jewish mockery, and Jewish sayings, as a pious Jew would dread Christian leaven during the Passover-week. Spiritually the true Christian is *always* free of leaven—not only eight days in the year—which is not the case with the Jew, who is spiritually not free of leaven, *not even in the Passover-week*. Those people whom you consider as 'Christians,' and with whom you transact business, those whom you employ for lighting your fire or removing the candlesticks from the table on a Sabbath-day—they are as little true Christians as you are a true Jew.

Again, those who are willing to take upon them the easy yoke of Jesus Christ must also remember that Jesus says 'Learn of *Me*,' and 'Follow ye *Me*.' You have not to look to this or that man to

see if he is true or not. *You must look to Jesus*, who is the author and finisher of our faith. This holds good in every case of conversion, but it is especially so in the case of a Jew when he begins to feel in his conscience that Jesus was the Messiah for whom the Jews waited, and still wait to this day. The Messiah-Jehovah is the Person of whom Jehovah says, 'I have set my King upon my holy hill of Zion.' He is called 'the One who is dwelling in Zion.' He is the Hill to which all *nations* shall go up. We see from this latter expression that the Gentiles cannot all at once get to the summit of Mount Zion. It is an uphill journey. Some Gentile nations have started earlier on the journey to Zion, and hence they are higher on. Others have started later, and, therefore, they are behind. But that is not to be the case with our Jewish brethren, of whom Jesus came according to the flesh, and to whom *He Himself* has brought the Gospel. They have rejected Christ, in consequence of which they were rejected and scattered among the nations. They will not make that journey by small degrees; but on account of God's promises to their fathers they will, at the right moment, suddenly as a nation be brought there, to our Lord Jesus Christ. Of the Gentiles the Prophets say 'And many nations shall go up,' but of the Jews the Lord says 'With great mercy I shall gather thee.' And again, 'If any of thine be driven out unto the uttermost parts of heaven, from thence will the Lord thy God gather thee, and from thence will He fetch thee; and the Lord thy God will bring thee into the land which thy fathers possessed and I shall bring them unto my holy hill,' saith Jehovah. I trust, Mr. Jacob, that you understand my meaning. I say again, as soon as a Jew has his eyes open to see in the crucified Jesus his personal Redeemer, he must be willing to 'go out unto Him *without* the camp,' as the apostle Paul says; *without* the opinion of the public, whether it be a Jewish or a Gentile public, and bear His reproach. In the world of civilisation there is no continuing city for a Jewish believer. 'We Jews seek one to come'—the heavenly Jerusalem which the Lord will send down."

Mr. Jacob: "O what a joy it is to me to hear that the God of Israel has not rejected His people in spite of their terrible sins against His Messiah, Jesus, of whom the Prophet Isaiah says, in chapter fifty-three, that 'the pleasure of the Lord shall prosper in His hands'; but that He will, in a miraculous way, bring them back to the Mount Zion together with all other nations, in order that there be, as Jesus said, 'One flock and one Shepherd.' It is likewise a comfort to know that there is no need for our Jewish brethren to push themselves into the different Gentile Churches, and to adopt customs of the German or the English people, which, although good and useful for them, are of no use for our Jewish brethren. Every Jew, who by grace is brought to see in Jesus of Nazareth his Messiah, needs only to be baptized in the name of the Father, Son,

and Holy Ghost, and to observe what Jesus and His apostles have commanded. If he does that, he is sure to have life everlasting. Why, reason would also tell us that Jesus Christ could come now into a Jewish Christian Synagogue just as well as He did 1,900 years ago in the Synagogues of Nazareth and Capernaum. Yes, He went there, although those Jews did neither understand Him nor did they believe in Him. I cannot understand why the Missions abroad take so much pains, and spend such large sums of money to drag the Jews into their different Churches, and to make of them—as the case might be—Germans, Englishmen, Frenchmen, etc., in a word, anything but Israelites."

Mr. Israel: "That some Jews become non-Jews or are denationalized, is not the fault of any Mission. All Missions to Jews have been called into existence, and are supported by true and earnest followers of Jesus Christ and believers in the God of Israel, who are waiting for the consolation of Israel, and for the restoration of Jerusalem; by such as are waiting for the fulfilment of all the promises God has given to our ancestors. All that the children of Abraham by faith desire is, to bring the children of Abraham in the flesh to believe in Jesus Christ, who is *the seed* of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, to baptize them in the name of the Father, Son, and Holy Ghost, just as in the case of any other follower of Christ, and to make them to be partakers of the grace and truth Christ Jesus brought into the world. That is what they aim at; but not to amalgamate the Jews with other nations. That is also done in other Missions. For instance, they spare neither expenses nor efforts to bring China, Japan, etc., to Christ Jesus, and to form Churches, but they do not attempt to amalgamate them with Europeans. The Chinese remain Chinese, and the Japanese remain Japanese. The fault lies solely with the converted Jews. When a Jew nowadays begins only to observe what a mighty power Jesus is exercising among Gentile nations, as soon as he gets a ray of the great light of the Messiah, instead of falling to the ground as Paul did, and asking the Messiah, 'What wilt Thou have me to do?' he runs away as if he had been enticed into the Church to become denationalized, and to put on outwardly the appearance of a German, Englishman, or Frenchman. In fact, some Jews will do their utmost to wipe away their nationality altogether. They change their names, and try to get amalgamated with such, as in reality do not like them at all. The baptized Jew ignores the fact that the voice of the good Shepherd Jesus, as we hear it in the Old and in the New Testament to the sheep of the house of Israel, is that they should follow *Him* in order that He might make of them true and living members of the people of Israel—a people which has still to play a great part for the glory of Jehovah and for the Kingdom of the Lamb of God, Jesus Christ; but not to become members of the German or the English Churches, which are

gradually losing their former importance in the world. It is very painful to see how ashamed and disappointed some of these people feel. They escaped the Jewish bondage—the Synagogue with its hateful rabbins—and have run into Gentile slavery. To the true freedom in Christ they have not got. May the Lord have mercy upon His people speedily. Amen."

Mr. Jacob : "I quite agree with you on this point. Lately many Jews have joined the German Churches ; and I have in my inn the opportunity of hearing the Germans speak of the baptized Jews, or as they call them 'Proselytes.' Apart from that, as it is well known such proselytes desire of the Pastor the formal or rather the Police-baptism only with the view of having equal rights with the Christians ; they are a burden, and unbearable to the Germans. Although they fill up the most of the pews in the Church—they will contribute neither to the support of the Pastor nor to the Church expenses. They turn up their noses against everybody, priding themselves in the fact that they were no more Jews ; so much so that they need constantly to be reminded, that 'although a proselyte has his nose turned up—yet it remains a *Jewish nose*.' A German once told me in confidence that he loved more an unbaptized Jew than a baptized one, who is in his opinion neither Jew nor Christian. To my question what a 'proselyte' was ? he replied : 'a proselyte is a deserter from the unfortunate Jewish camp—seeking to find a resting place among the enemis—which he never finds.'"

Mr. Israel : "That the Germans have a dislike to the Jewish nose, is a great token of God's love and mercy towards Israel. He does not wish Israel to be assimilated with the Gentiles, like salt in the water. I believe that Anti-semitism is a means in the hands of God for preventing the children of Japheth, who took up their abode in the tents of Shem, and who were cleansed from all sorts of abominations in the Semitic blood of Jesus, who was of the seed of Abraham according to the flesh—from swallowing up the Semitic people of Israel, who, at a future hour which is only known to the Father, will, by faith in Jesus, become a blessing unto the whole world. 'All that see them shall acknowledge them that they are the seed which the Lord hath blessed.' Although Israel is still sinful and defiled, yet God is holding the pillar of cloud between them and the Gentiles, in order they should not come nigh each other during the night of Israel's rejection—before the Sun of Righteousness begins to shine over them. The difference between now and then is this, that now the dark side is towards Israel, and the bright side towards the believers in Christ."

Mr. Jacob : "Let us now, Mr. Israel, go to the principal question. Supposing I am convinced of the truth, and believe it in my heart, that Jesus of Nazareth was indeed the Son of the living God, that He was the Lamb of God, who took away the sin of the world, that He was the Messiah and King of Israel, and that He

was the Lord of Glory promised by the Prophets and preached by the Evangelists ; what have I then to do ? What arrangements have I to make as regards my daily life ? Mind, I am not asking about baptism. That the new life in the believer must come through the Spirit and the water I understood from your remarks, as well as from reading the New Testament. But my question is : What am I to do with my wife and children, with my business ? Am I to keep the Jewish festivals and the Sabbath or not ? Am I to observe Jewish regulations concerning food, etc. ? As regards how and what to pray, that I have seen and heard in your synagogue. Pardon me, Mr. Israel, I am afraid you do not quite understand me. I am not asking about matters vital to my salvation. As regards my relationship to God through Jesus, who is the Lamb of God, I am getting stronger and stronger in my conviction that Jesus is my High Priest, who can be touched by my infirmities, because He was tempted like other men, but without sin. I am also perfectly sure that through Him I have access to the throne of grace, to receive mercy in time of need. I am only asking you concerning my obligations to my wife and children, friends, Jews, and non-Jews."

Mr. Israel : " It is very difficult to give the exact and correct answer to such questions with the simple human understanding. We cannot draw a fixed and straight line of life for every believer, be he Jew or Gentile, who knows that his duty is to live separated from the world. He would know as if by instinct how he is to behave towards his wife and children, or his former friends, who are bitter enemies of Jesus, who is our life, who is our all in all. To all such questions we believers have the short answer of our Lord in the words, ' Think not what ye shall eat or what ye shall drink . . . be careful for nothing . . . for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things. After all these things do the Gentiles seek.' All that we, as believers, have to do is to apply all our energy to increase our love to the Lord Jesus Christ, and to keep His commandments as much as possible. Love to Christ has the power of bringing God and Christ into our hearts. The true believers become real children of God. As Moses also said : ' Ye are children unto the Lord your God.' Now such children of God are guided and directed by the Holy Ghost, which is the Spirit of Truth ; and, being guided by the Spirit, every believer knows at every moment, and in everything, how and what to do. He will know how to act towards his wife and children, what business to have, what things to eat or not to eat, which day to observe, etc. Everything depends upon the amount of *love* the believer has in his heart to Jehovah and his Saviour, *Christ Jesus*. Love is the instrument through which faith in Christ makes itself known in the world. The love of an ' Israelite of the New Covenant ' is described by the apostle Paul in his first Epistle to the Corinthians, thus : ' It thinketh no evil . . . it rejoiceth in the truth ; beareth all things

... hopeth all things, endureth all things.' Yes, Mr. Jacob, go down on your knees and pray in faith to the God of love that He will give you the love of Christ, and that fiery love will purify your heart from all evil. By the flame of love even the heart of your wife will get soft and accessible for Christ. By that light her eyes will be open to see that she has no cause to be ashamed of such a husband, who is a true believer in Jesus Christ, our Righteousness, before the foolish and sinful Jews of Kishenew. She will come herself, and sit down at the feet of Christ—as her Jewish sister, Mary, of old did—to listen to His sweet and heavenly words. The burning love of the Messiah will melt like wax all the commandments contained in the Law of Moses into one, namely, *Love thy neighbour as thyself.*"

Here Mr. Jacob fell on his knees and prayed most earnestly, and Mr. Israel and his wife responded with a loud "Amen."

